

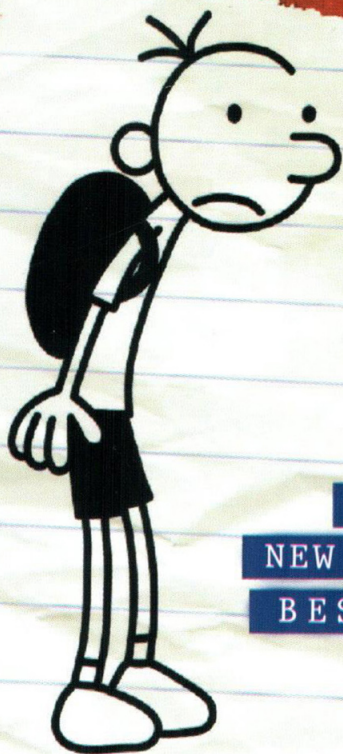
NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHỨT NHẤT

20
22

CAPPUCCINO
EBOOK

yeukindlevietnam.com

THE #1
NEW YORK TIME
BESTSELLER

Jeff Kinney

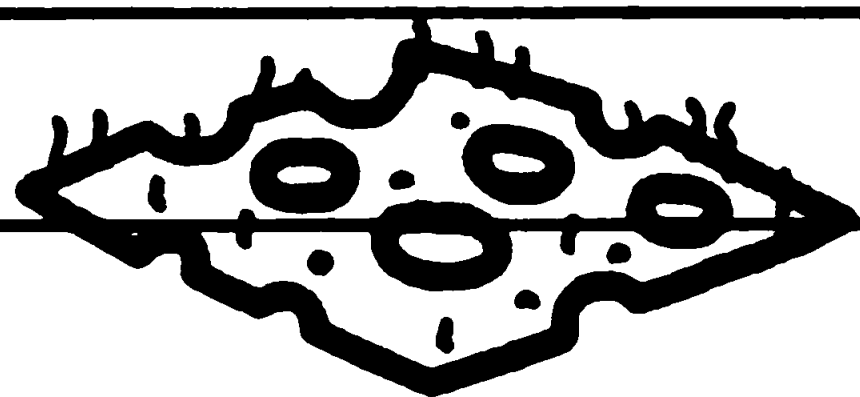
Giang Vũ dịch

HA GIANG
BOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vùi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

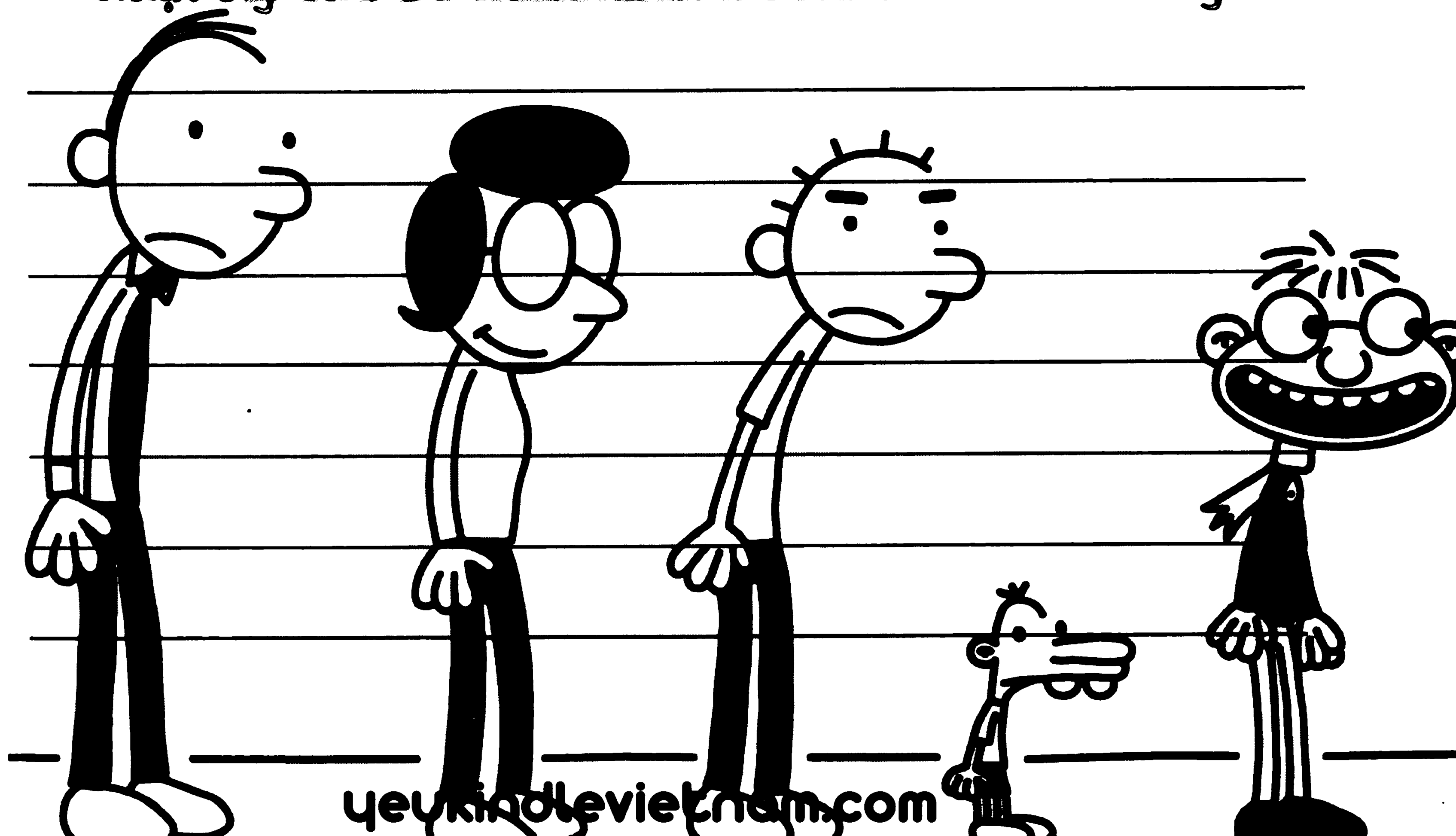
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

NHẬT KÝ

Chú bé

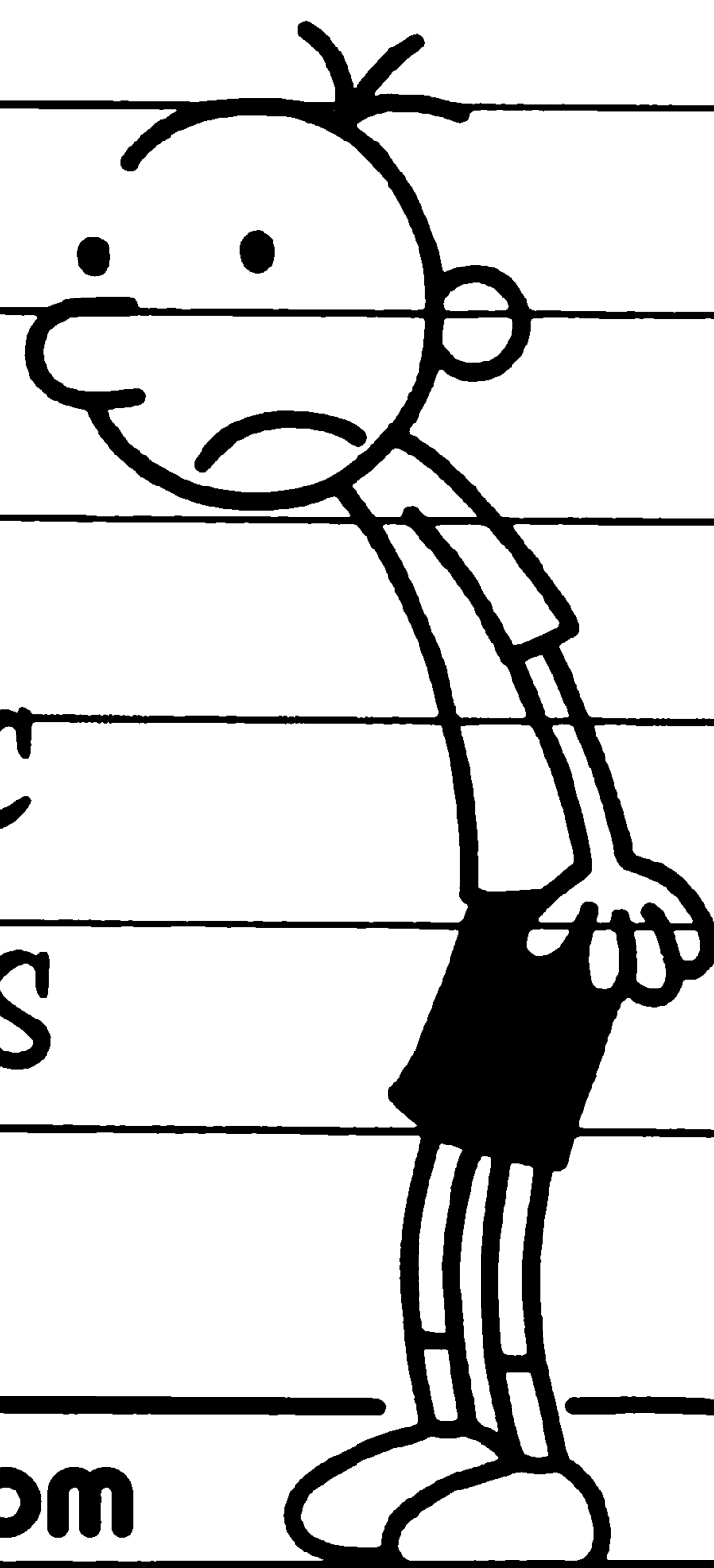
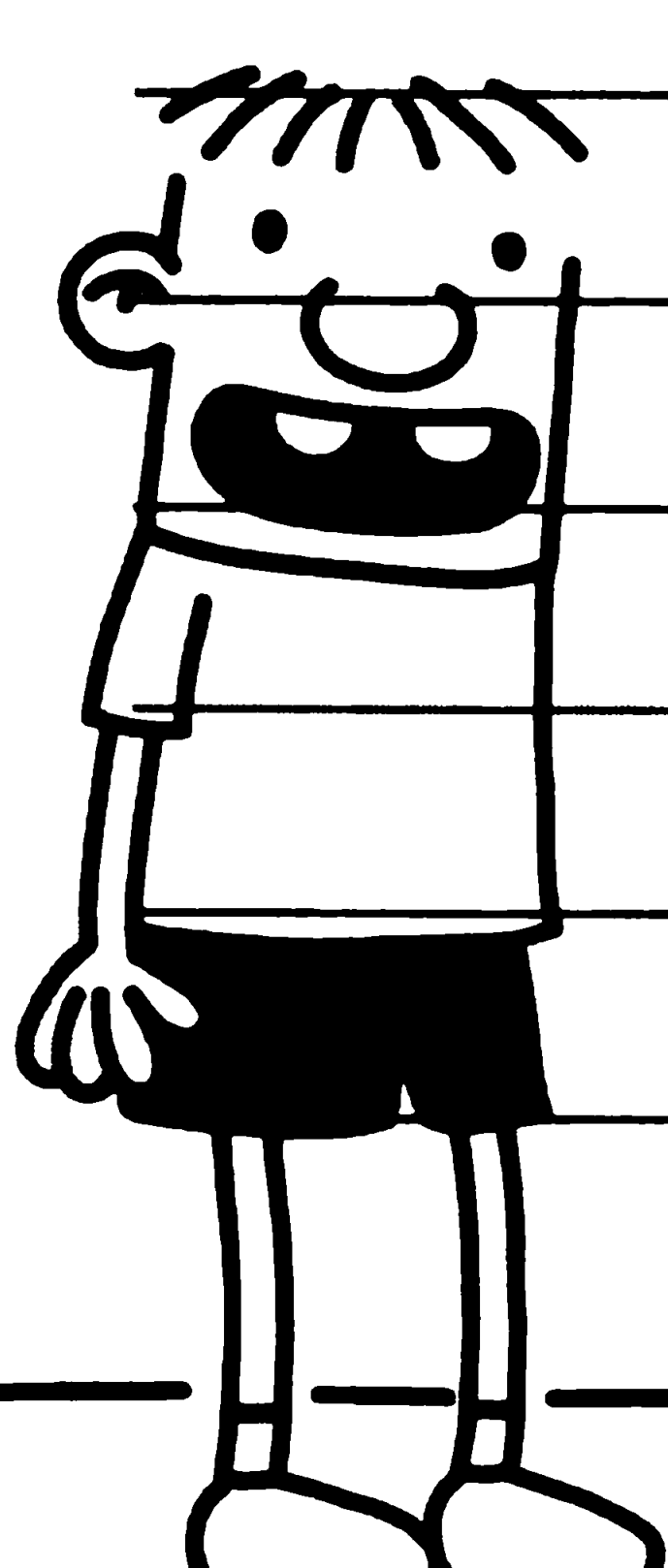
nhất nhất

Của Jeff Kinney

Dịch giả: GIANG VU

NXB VĂN HỌC

HAGIANGBOOKS

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2007 Wimpy Kid, Inc.

**DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg
Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the
design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All
rights reserved.**

First published in the English language in 2007

By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New

York Original English title: Diary of a Wimpy Kid

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với

Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg

Associates International Limited 2007

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

yeukindlevietnam.com

LỜI CẢM ƠN

Có rất nhiều người đã giúp tôi mang cuốn sách này vào cuộc sống, nhưng có bốn cá nhân xứng đáng được cảm ơn đặc biệt .

Biên tập Abrams Charlie Kochman luôn bên cạnh và khuyến khích tôi tìm tòi và viết những cuốn sách hay nhất. Bất cứ nhà văn nào cũng sẽ cảm thấy may mắn khi có một biên tập như Charlie.

Jess Brallier, người hiểu được sức mạnh và tiềm năng của việc xuất bản trực tuyến, và đã giúp Greg Heffley tiếp cận công chúng đầu tiên.

Patrick, người đã giúp tôi cải thiện cuốn sách này.

Vợ của tôi, Julie, nếu không có sự hỗ trợ tuyệt vời của cô ấy thì cuốn sách này khó trở thành hiện thực.

TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Jeff Kinney sinh ngày 19 tháng 2 năm 1971 tại Maryland, ông đã trải qua thời thơ ấu của mình ở Washington D.C., sau đó chuyển đến New England vào năm 1995. Jeff sống với vợ và hai con trai ở Nam Massachusetts, nơi họ có một hiệu sách. Ông là tác giả có sách bán chạy số 1 New York Times và bốn lần đoạt giải Sách thiếu nhi được yêu thích nhất - Choice Award Nickelodeon. Ông cũng là tác giả của Poptropica - tên của một trong 50 trang Web tốt nhất của tạp chí Time. Ông cũng lọt vào danh sách 100 nhân vật ảnh hưởng nhất thế giới.

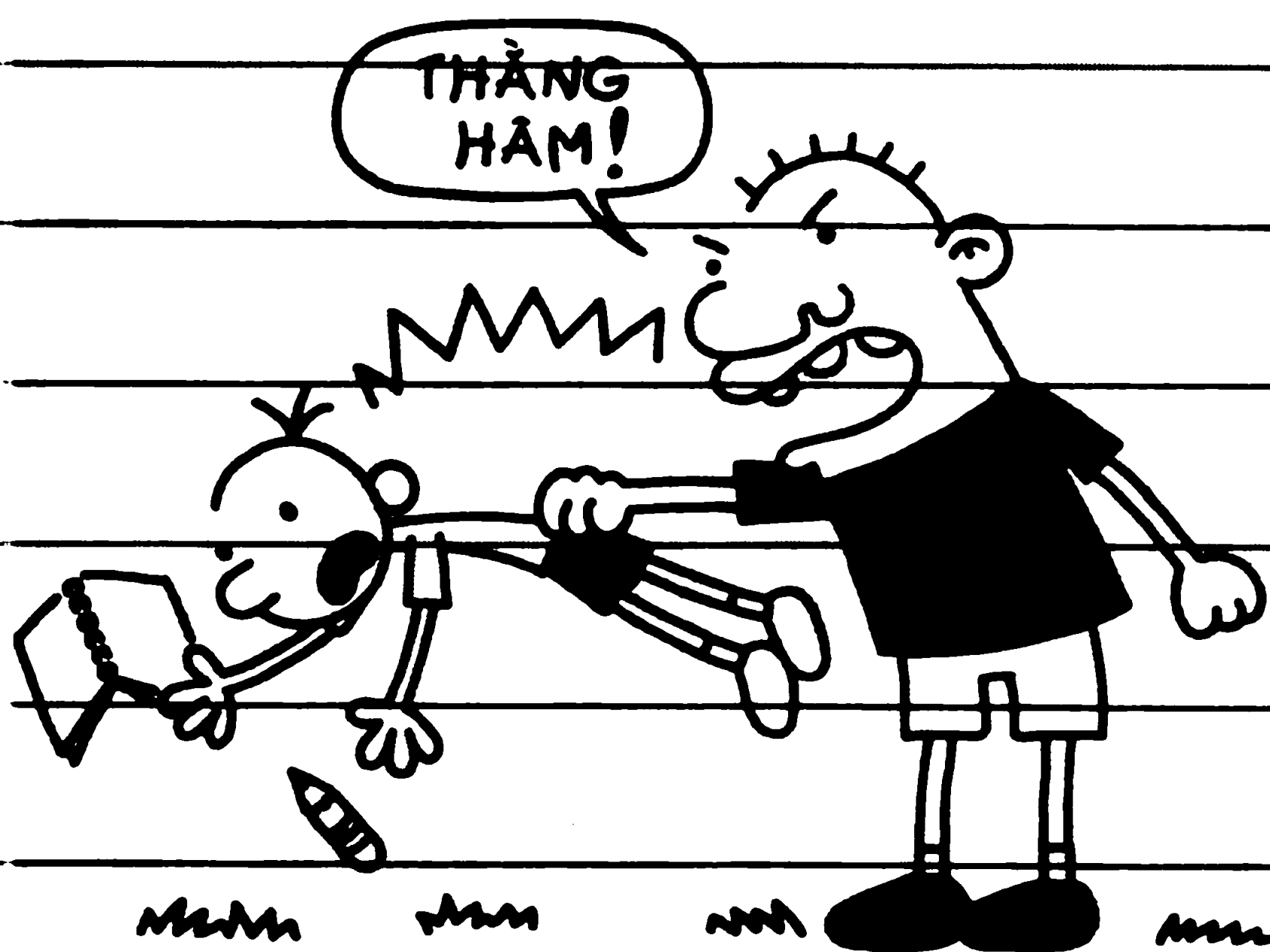
DÀNH TẶNG MOM, DAD, RE, SCOTT, VÀ PATRICK

THÁNG CHÍN

Thứ ba

Trước tiên, tôi phải nói với các bạn điều này: Đây là một cuốn HỒI KÝ chứ không phải là Nhật ký đâu nhé. Dù tôi đã van xin rất nhiều để mẹ mua cuốn sổ không có in dòng chữ TÔ ĐÙNG "Nhật ký của...".

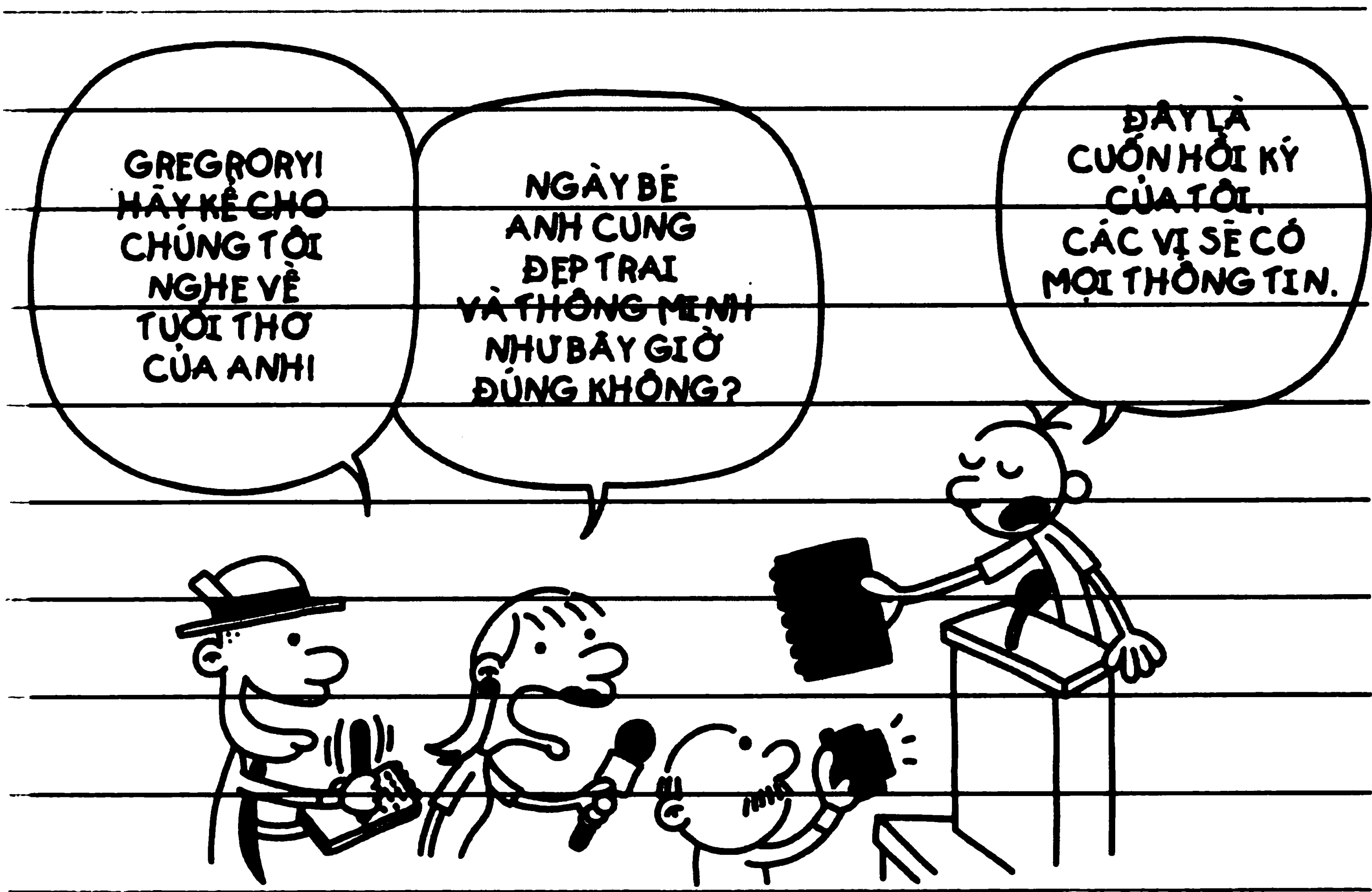
Nhưng cuối cùng tôi vẫn phải chấp nhận cuốn sổ đó nếu không muốn nghỉ ăn tối.

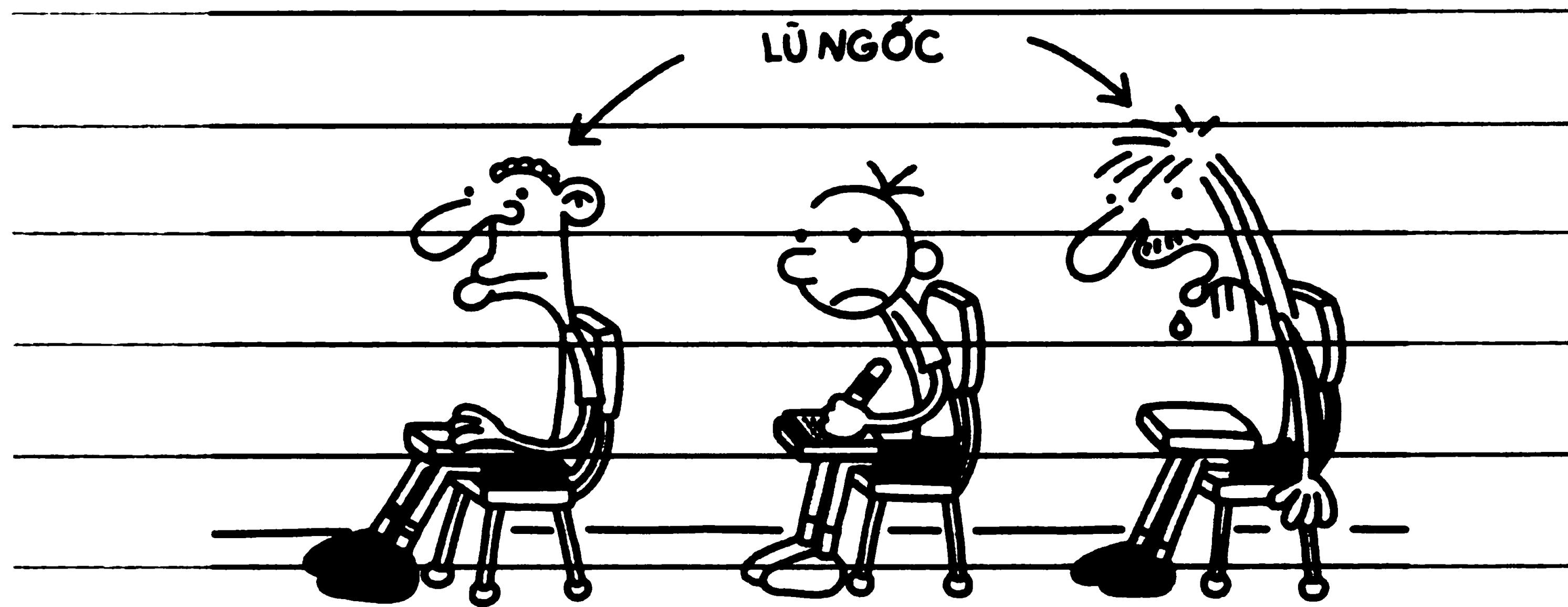
Thêm một điều quan trọng nữa: viết nhật ký là sáng kiến của mẹ chứ không phải của tôi đâu đấy.

Nếu mẹ nghĩ rằng tôi sẽ viết mọi cảm xúc của mình vào cuốn sổ ngớ ngẩn này thì mẹ đã nhầm to. Vì thế đừng có ép tôi phải viết "Nhật ký yêu quý" này hay "Nhật ký thân yêu" khác.

Lý do duy nhất tôi làm việc này là vì một ngày nào đó tôi sẽ giàu có và nổi tiếng. Lúc ấy, xuất bản hồi ký sẽ dễ chịu hơn là việc suốt ngày phải trả lời những câu hỏi ngốc nghếch của cánh phóng viên.

Tất nhiên, sau này tôi sẽ là người nổi tiếng nhưng bây giờ, than ôi, tôi đang mắc kẹt ở trường với lũ trẻ con ngốc không để đâu cho hết.

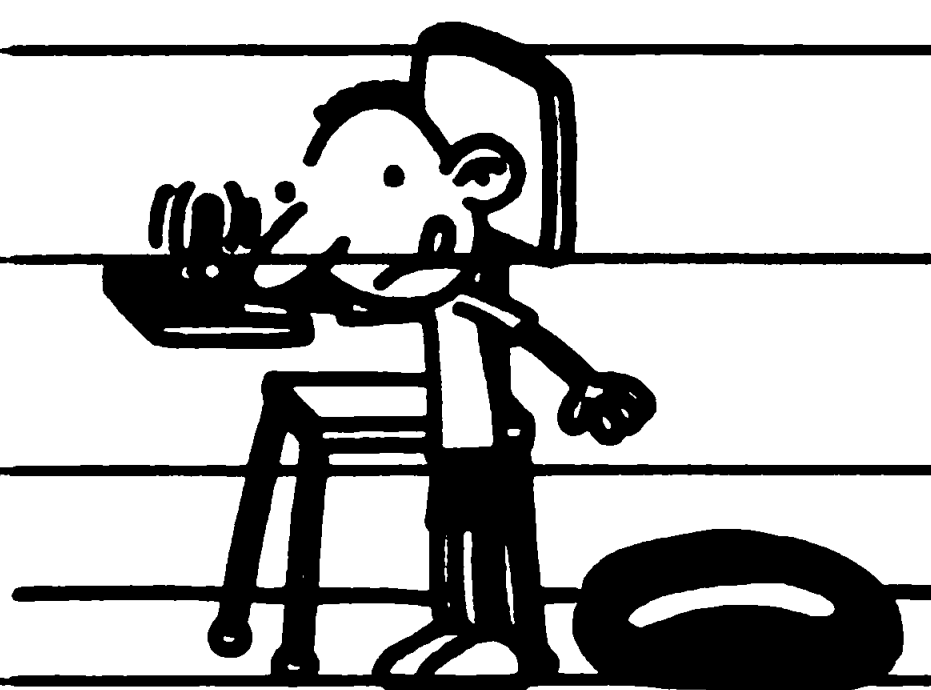

Tôi luôn tự hỏi: trường học có phải là phát minh sáng suốt của loài người từ trước đến nay không khi mà ở đó đầy rẫy bọn trẻ còi cọc như tôi bị những thằng bằng tuổi nhưng to đùng như đuôi voi lúc hiệp.

Họ xếp chúng cùng lớp với bọn tôi, rồi lại tự hỏi tại sao "bất nạt" là vấn đề nghiêm trọng của trường học!?

Nếu tôi là quan chức giáo dục thì việc xếp lớp sẽ dựa vào chiều cao chứ không phải tuổi tác. Tuy nhiên, có một vấn đề khiến tôi đau đầu: chẳng lẽ những đứa như thằng Chirag Gupta "tí hon" sẽ suốt đời ngồi học lớp 1 hay sao?

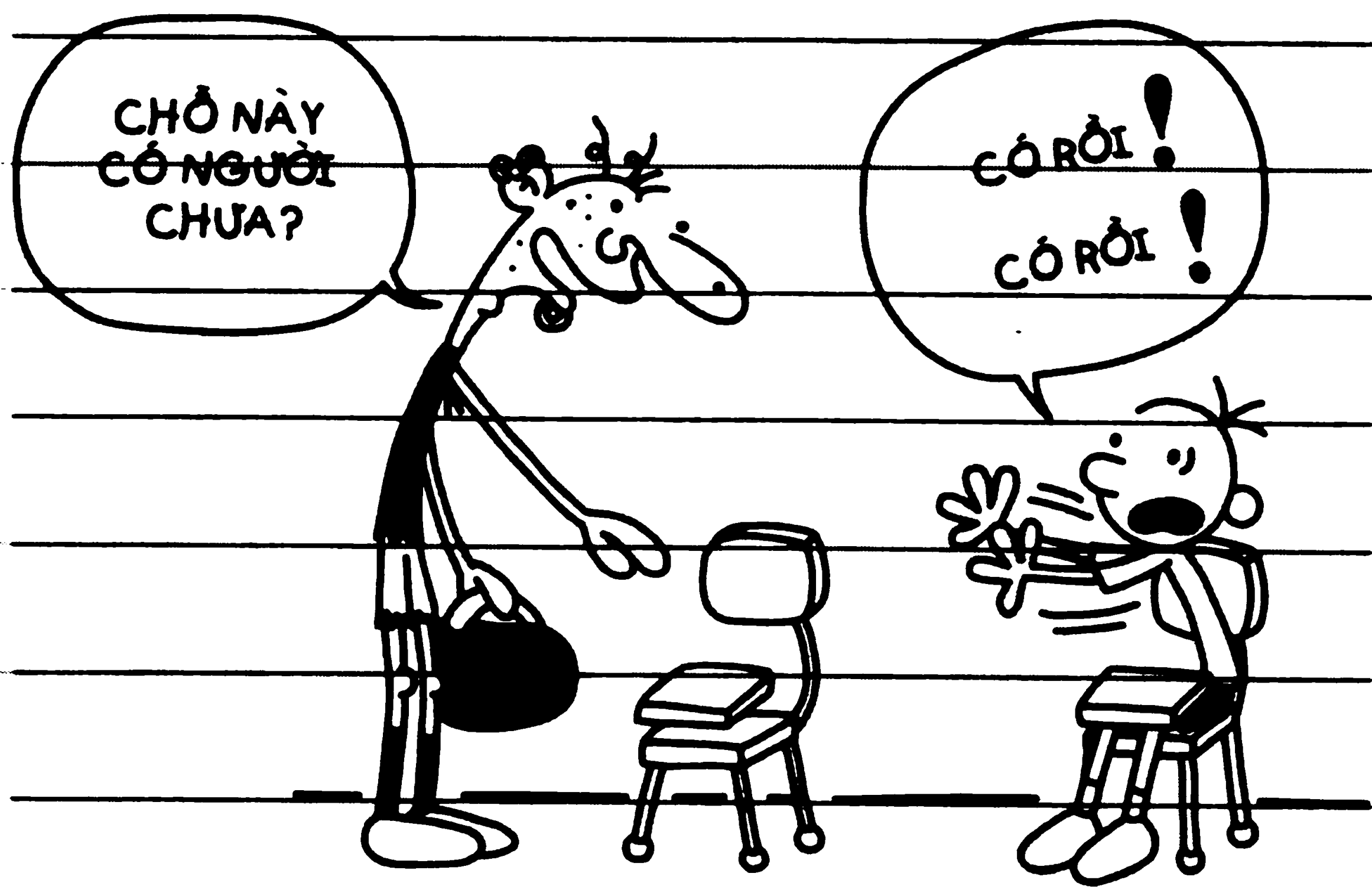
Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới nên chúng tôi chờ để xếp chỗ ngồi. Tôi nghĩ mình cần phải viết lại tường tận việc này trong hồi ký.

Hãy để tôi cho các bạn vài lời khuyên nhé! Ngày đầu tiên đến trường, bạn cần phải hết sức thận trọng với việc chọn chỗ ngồi của mình. Bạn chớ có đại dốt mà ngồi phịch xuống một chỗ trống. Nếu không cẩn thận, bạn sẽ bị mắc kẹt giữa hai thằng ngốc nào đó trong suốt cả năm học.

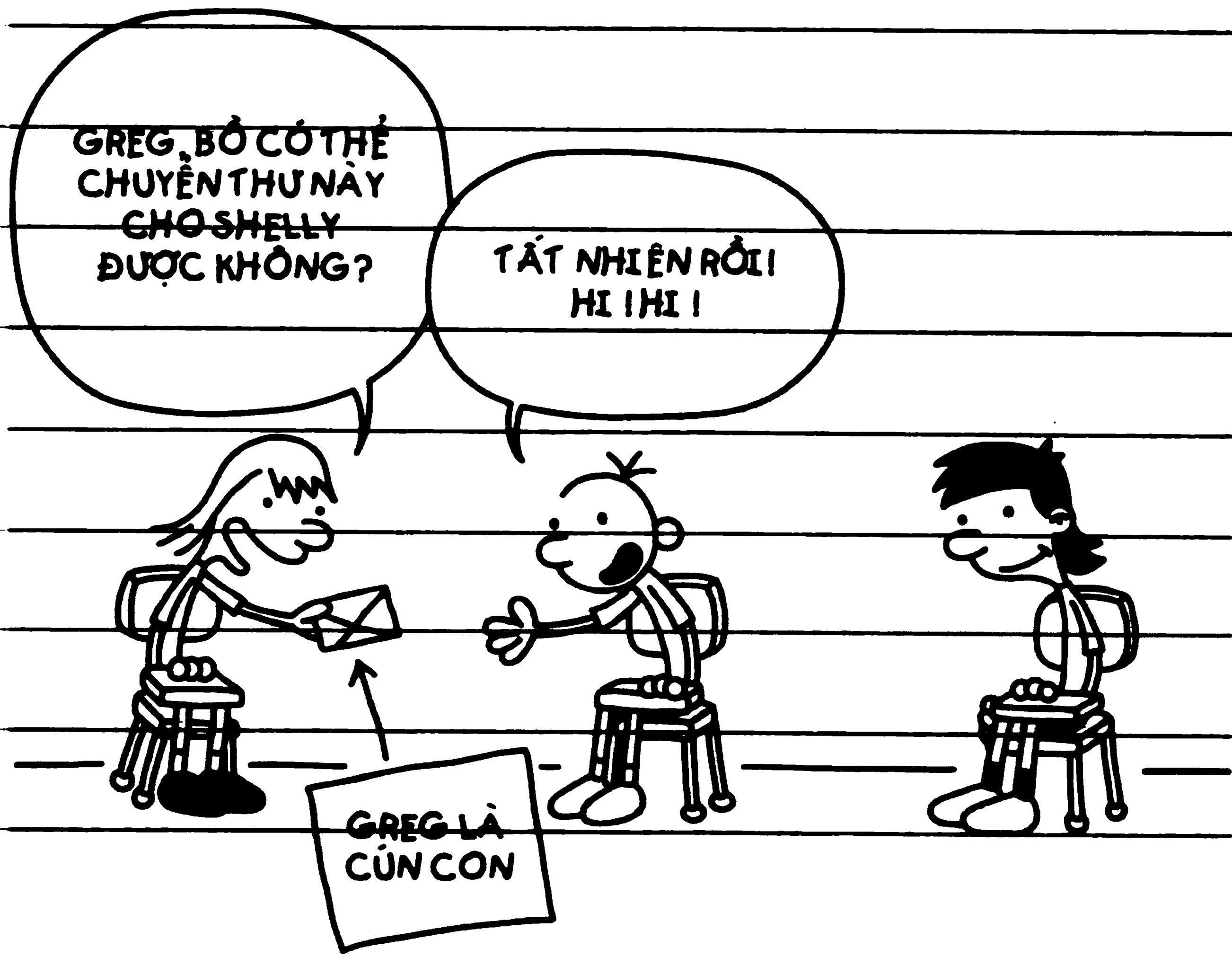

Năm học này, tôi bị mắc kẹt bởi Chris Hosey "mũi to" đằng trước và Lionel James "người rừng" đằng sau.

Jason Brill, thằng mặt đầy mụn đến muộn và suýt nữa thì ngồi phía bên phải tôi. Rất may, tôi đã ngăn chặn được việc ngu ngốc này đúng vào phút chót.

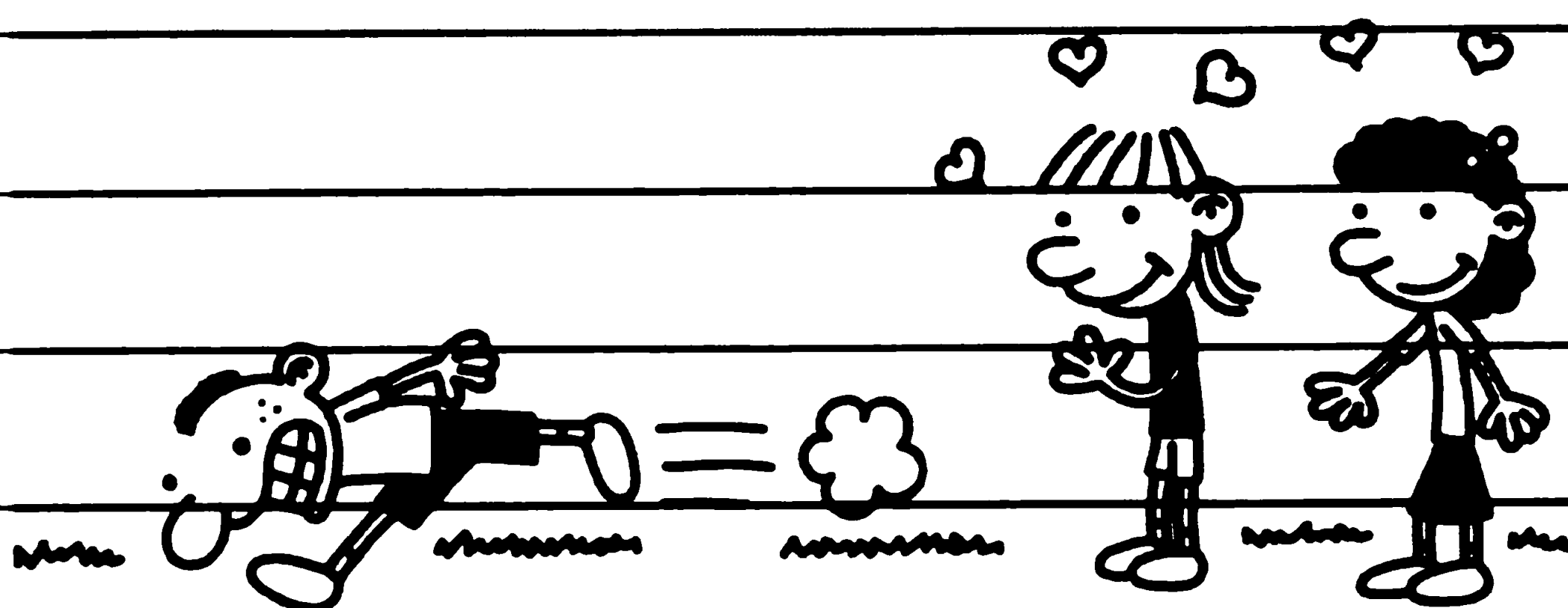

Học kỳ sau, tôi nên chọn chỗ giữa hai cô nàng xinh đẹp ngay khi bước chân vào lớp. Mà thôi, chẳng phải là tôi đã có một bài học xương máu từ năm ngoái đấy sao?

Là con trai tôi không thể hiểu chuyện gì xảy ra với bọn con gái ngày nay nữa. Ở tiểu học mọi thứ đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần bạn là người chạy nhanh nhất lớp sẽ có ngay hàng đồng cô nàng hâm mộ.

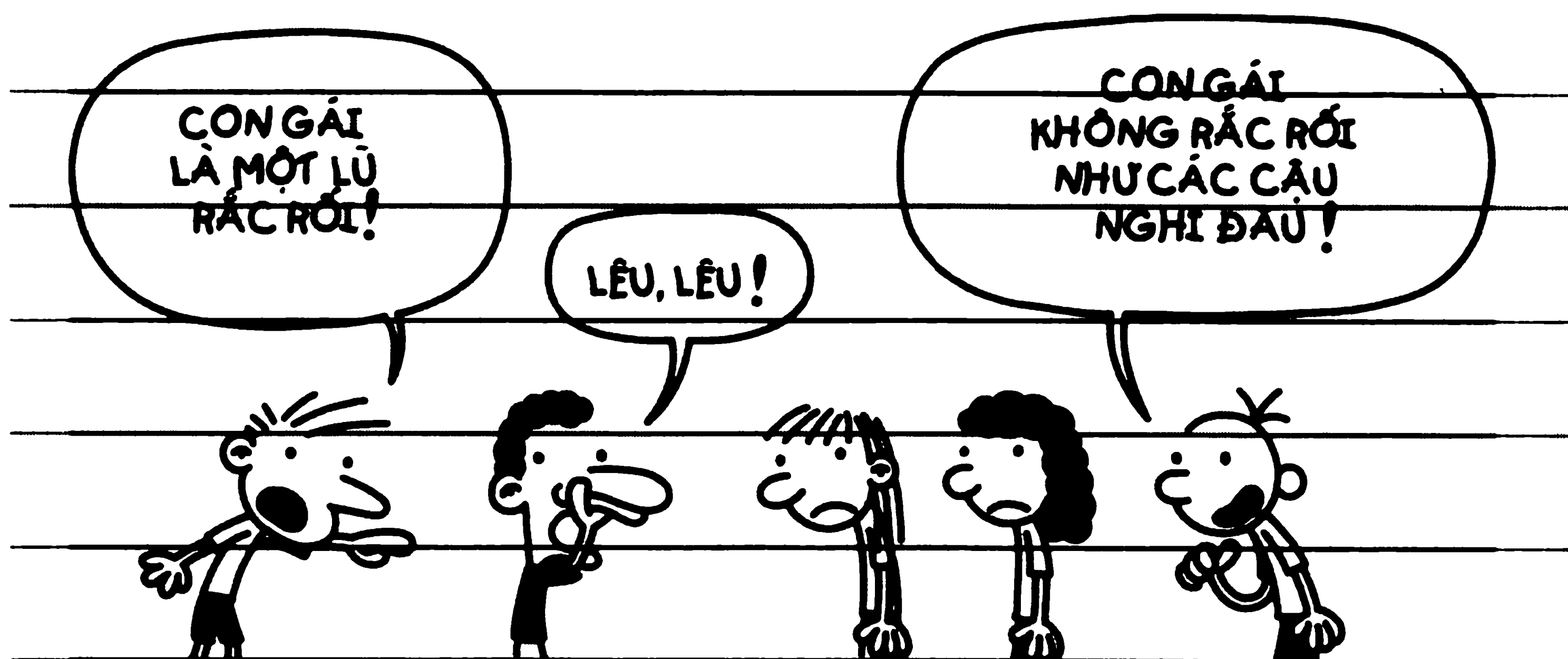
Khi tôi học lớp 5, người chạy nhanh nhất lớp là Ronnie McCoy.

Bây giờ, mọi chuyện trở nên phức tạp hơn nhiều. Các cô nàng bắt đầu quan tâm đến kiểu quần áo bạn mặc, gia đình bạn có giàu hay không? Nếu bạn có tý hài hước thì càng tuyệt. Và những đứa từng được ái mộ như Ronnie McCoy thì phát điên, phát rồ. Nó không hiểu có chuyện quái gì xảy ra khi chẳng còn cô nàng nào vây quanh như trước nữa.

Năm nay, thằng được lũ con gái trong khối hâm mộ là Bryce Anderson. Điều khó chịu nhất là trước khi thằng Bryce trở nên nổi tiếng thì tôi luôn được bọn con gái

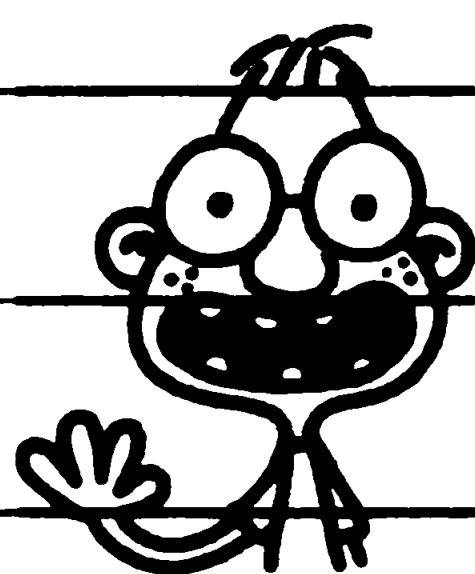
yêu mến. Tôi thì vẫn còn nhớ thằng Bryce đã ngu thế nào khi còn ở tiểu học.

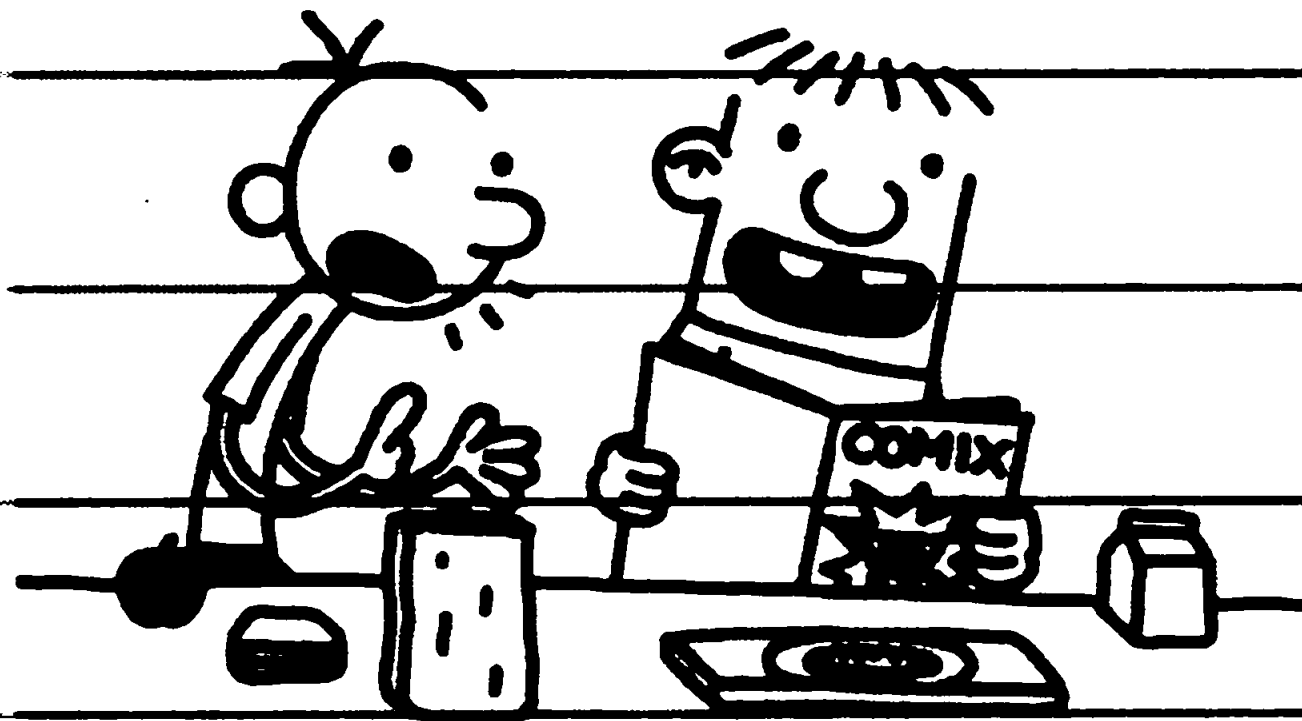
Dĩ nhiên là bây giờ tôi không còn dám giễu cợt bọn con gái như trước nữa, thậm chí tôi còn bênh chúng ra mặt.

Như tôi đã nói, Bryce là đứa được bọn con gái thích nhất nên bọn con trai trong khối không bị cuốn vào cuộc chiến tranh để giành lấy trái tim các nàng.

Điều hay ho duy nhất tôi có thể khẳng định: tôi được xếp thứ 52 hay 53 gì đó trong danh sách ngưỡng mộ của bọn con gái. Một tin tốt lành là tôi sẽ tiến lên một bậc trong bảng xếp hạng này khi Charlie Davies, kẻ đang xếp trên tôi sẽ đi nẹp răng tuần tới.

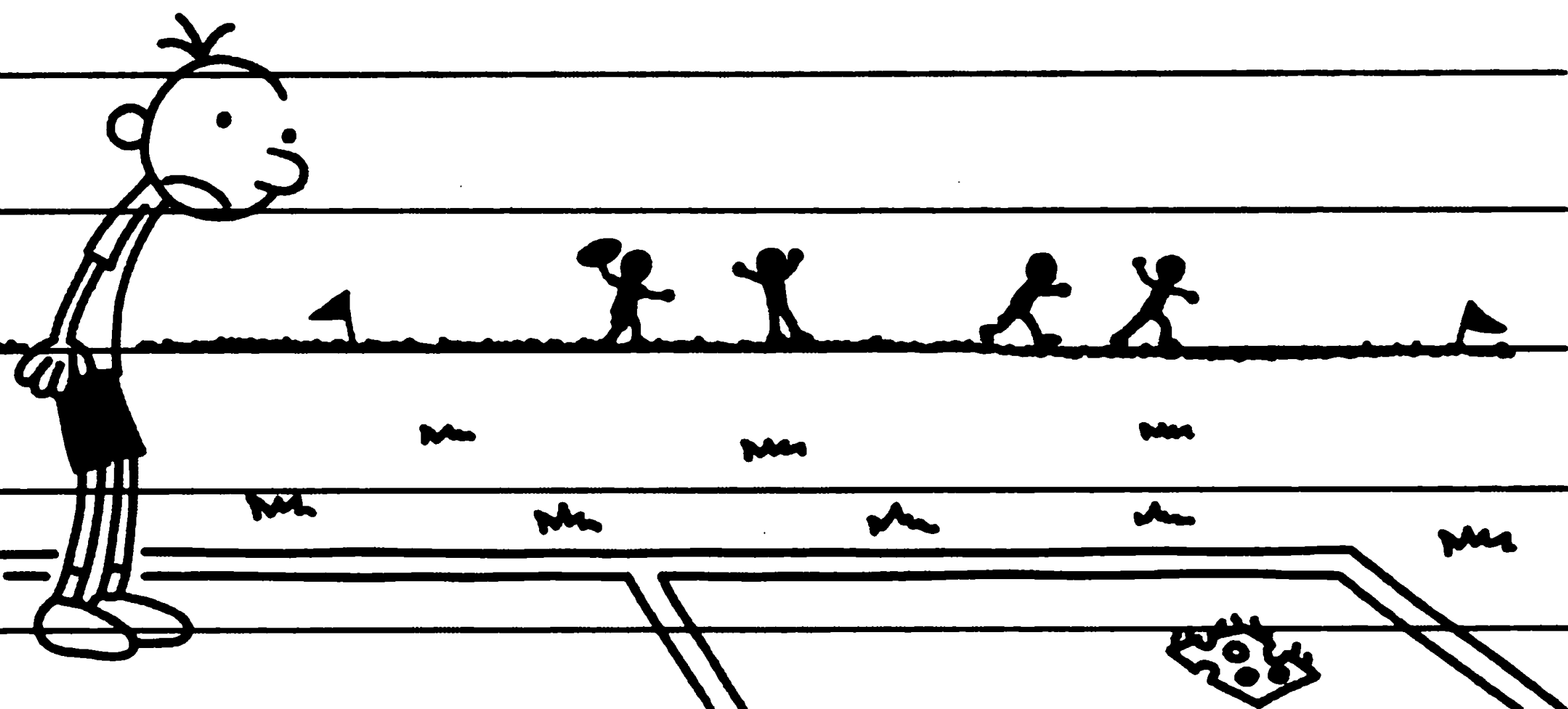
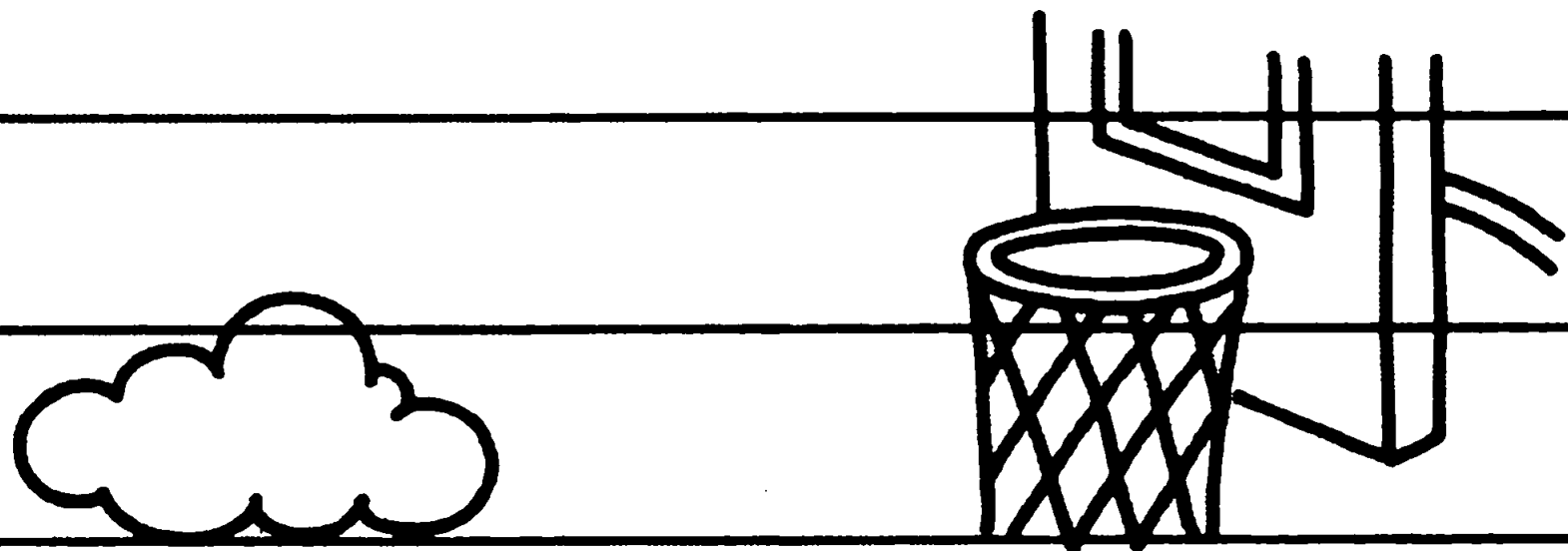

Tôi đã cố gắng giải thích cho Rowley, thằng bạn thân của tôi (đang xếp hạng thứ 150) về sự quan trọng của việc được ngưỡng mộ. Nhưng chỉ tổ phí thời gian. Với thằng ham hố truyện tranh như Rowley thì nghe tại này lại lọt sang tai khác mà thôi.

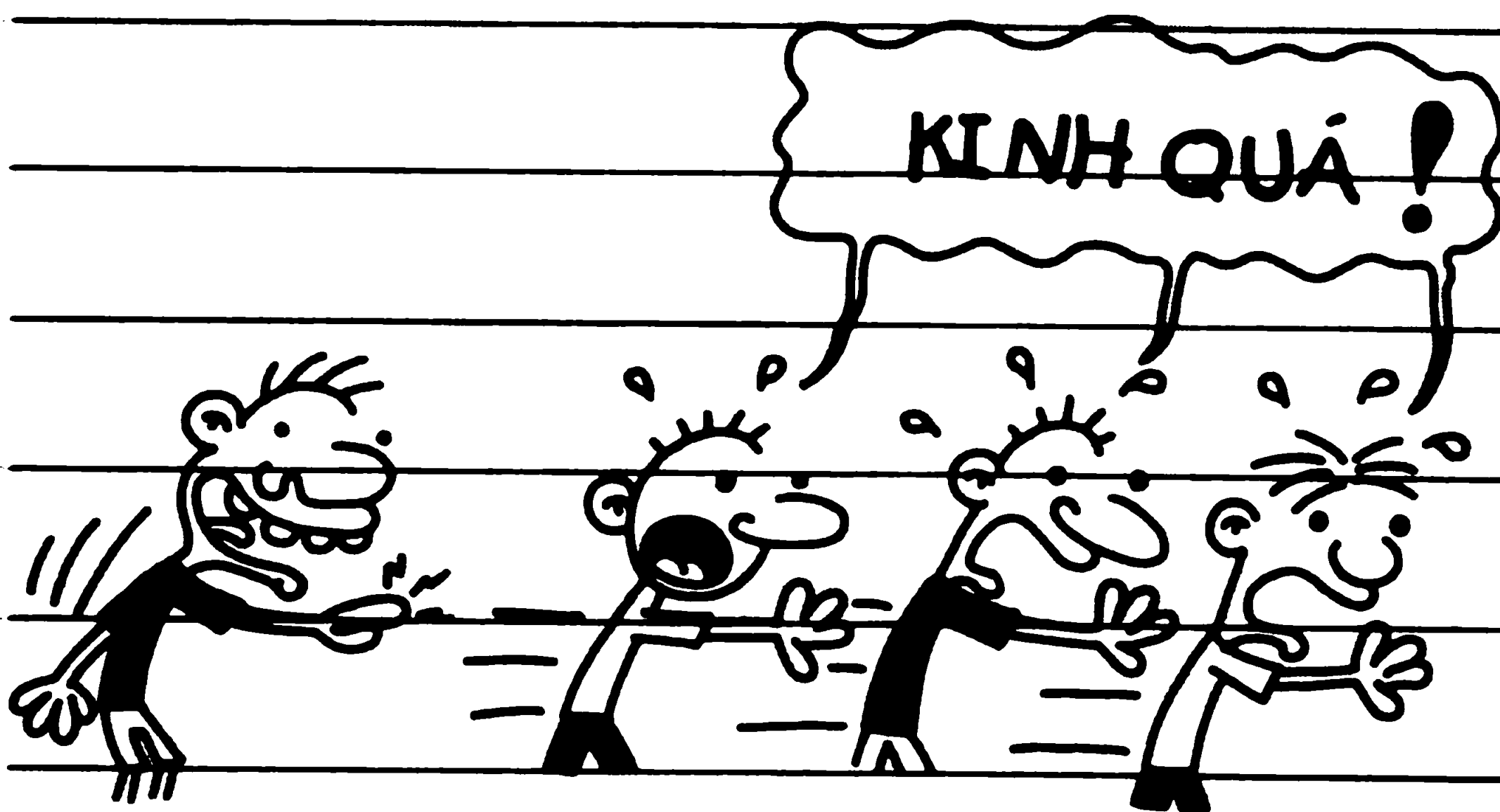
Thứ tư

Hôm nay, chúng tôi có tiết thể dục. Điều đầu tiên tôi quan tâm khi ra khỏi lớp là nhìn xem miếng pho mát còn trên sân bóng rổ không. Đúng như tôi nghĩ, nó vẫn ở đó.

Miếng pho mát đã ở trên sân từ mùa xuân năm ngoái. Tôi đoán là nó rơi ra từ cái bánh sandwich của một thằng phàm ăn nào đó. Sau vài ngày, miếng pho mát bắt đầu mốc meo và bốc mùi rất kinh. Dù đây là sân bóng rổ duy nhất trong trường nhưng không ai có thể chơi bóng vì cái mùi kinh dị ấy.

Một hôm, thằng Darren Walsh lấy ngón tay chạm vào miếng pho mát và từ đó chúng tôi đặt biệt danh đặc biệt cho thằng đàn ấy là "Pho mát thối." Biệt danh đó khủng khiếp không khác gì "Con rận" vì nó sẽ đeo bám suốt đời trừ khi bạn đập tay vào người một thằng đàn khác.

Vì thế cách tốt nhất để bảo vệ bản thân khỏi bị dính biệt danh "Pho mát thối" là bạn phải giơ tay suốt cả ngày (nếu bị đập vào lưng, bạn có thể đập ngay vào người thằng đang trước.)

Nhưng thật là khó khi cứ phải giờ tay suốt như thế. Tôi đã phải bỏ cuộc khi hai tay tê cứng. Tội tệ nhất là tôi ăn điểm D môn chính tả. May mà tôi không bị dính phải biệt danh "Pho mát thối."

Đến tháng 4, cái biệt danh quái quỷ ấy đã thuộc về thằng Abe Hall và suốt cả năm học đã không có thằng nào đại dốt lại gần nó. May mắn là hè này, thằng Abe sẽ chuyển đến California cùng với biệt danh ngu ngốc ấy.

Tôi hi vọng không có đứa dở hơi nào lại chạm vào miếng Pho mát thối nữa, bởi vì tôi thực sự không muốn bản thân mình tiếp tục bị stress.

Thứ năm

Khó khăn lắm tôi mới quen được với ý nghĩ mùa hè đã qua và mình sẽ phải dậy rõ sớm mỗi buổi sáng để đi học.

Thực lòng thì kỳ nghỉ hè năm nay sẽ rất hoàn hảo nếu không có trò phá bình của Rodrick, ông anh trai quý hóa của tôi.

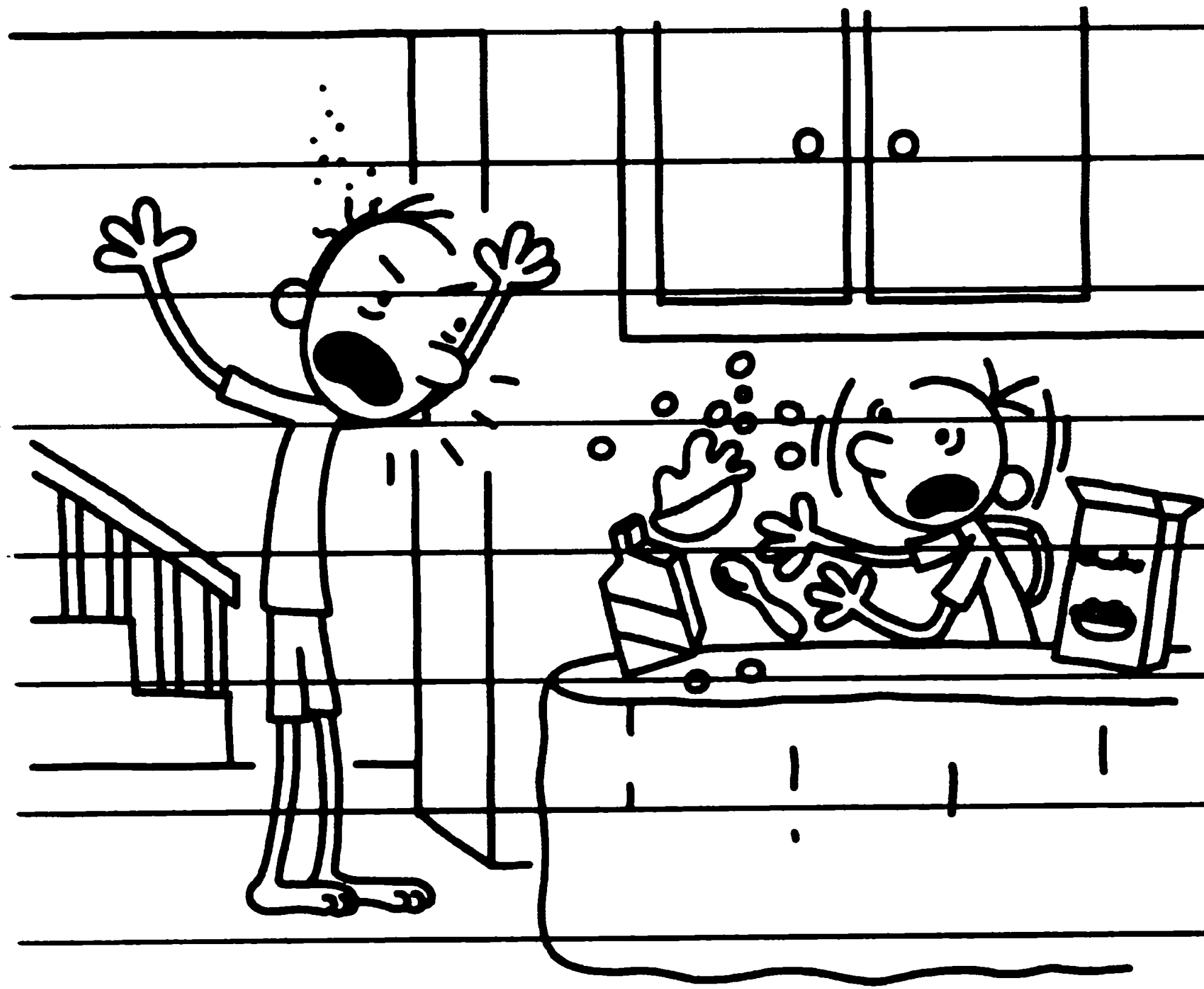
Hai lần trong mùa hè này, anh ta dựng tôi dậy đúng lúc nửa đêm. Anh ta nói: "Dậy đi, muộn rồi. May mà có anh đánh thức không thì chú mày đừng hòng được dự lễ khai giảng nhé!"

Chắc chắn các bạn đang tự hỏi tại sao tôi lại ngu xuẩn mắc bẫy của anh ta tới hai lần. Xin thưa, Rodrick là một con cáo già. Anh ta kéo rèm cửa kín mít khiến tôi không biết trời đang tối hay sáng. Rodrick còn chỉnh lại đồng hồ đúng giờ tôi phải dậy. Không những thế anh ta còn mặc đồng phục, đeo ba lô như thể sắp bị muộn học đến nơi.

Sau khi "may mắn" được Rodrick đánh thức, tôi ngoan ngoãn mặc quần áo và xuống bếp tự làm bữa sáng như mọi khi.

Tôi đang thưởng thức món ngũ cốc Cheerios thì bố xuống và quát tháo ầm ĩ: "Nghịch chán rồi lại giờ trò vào 3 giờ sáng hả?"

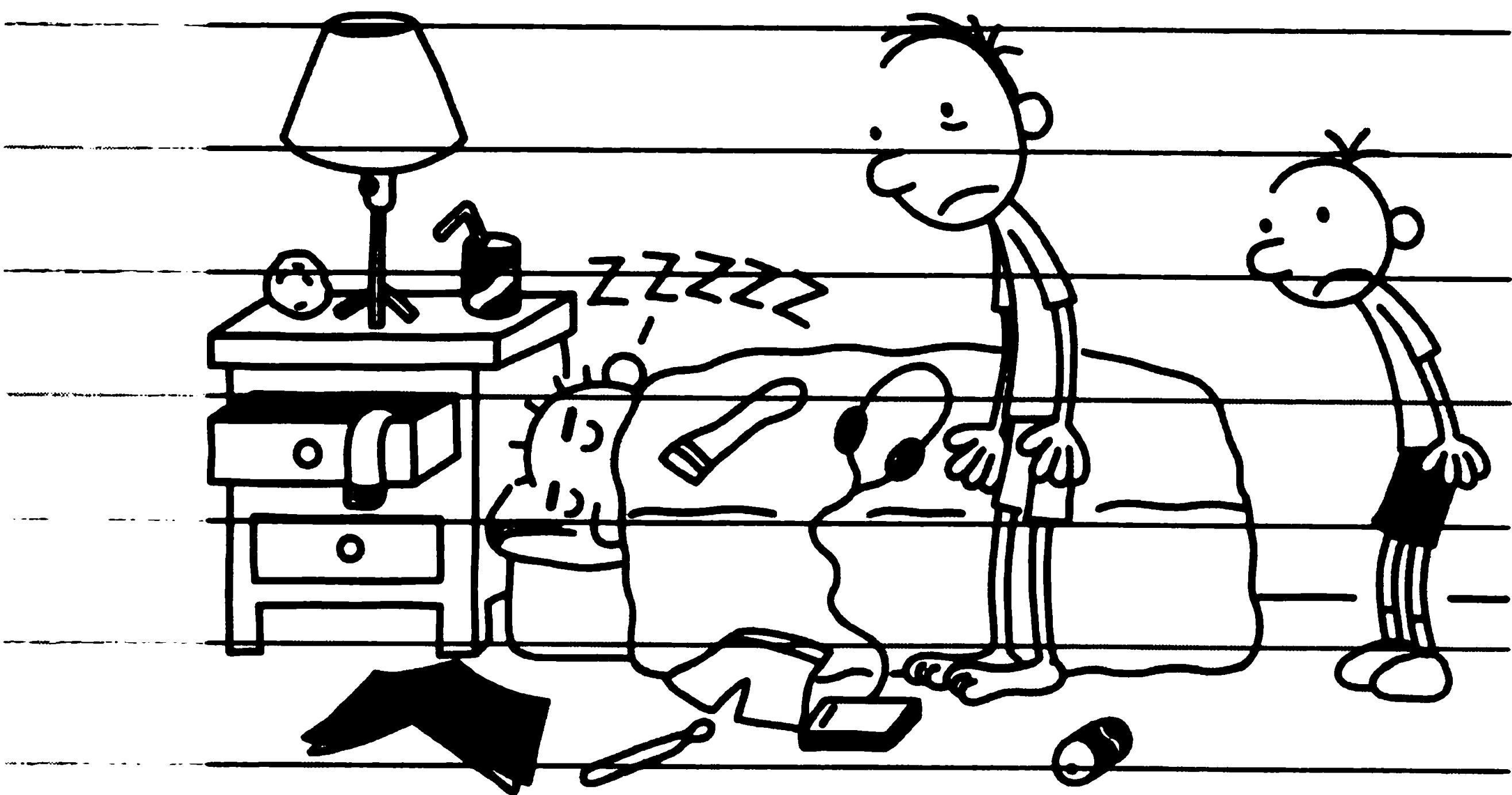

Phải mất vài phút tôi mới hiểu được chuyện quái gì đang diễn ra.

Sau đó, tôi đã giải thích cho bố việc bị Rodrick lừa và tin rằng người duy nhất bị mắng là anh ta chứ không phải là tôi.

Bố lên phòng để hỏi Rodrick cho ra lẽ, còn tôi thì leo đèo theo sau. Tôi hý hửng chờ xem Rodrick sẽ hứng chịu cơn thịnh nộ của bố như thế nào.

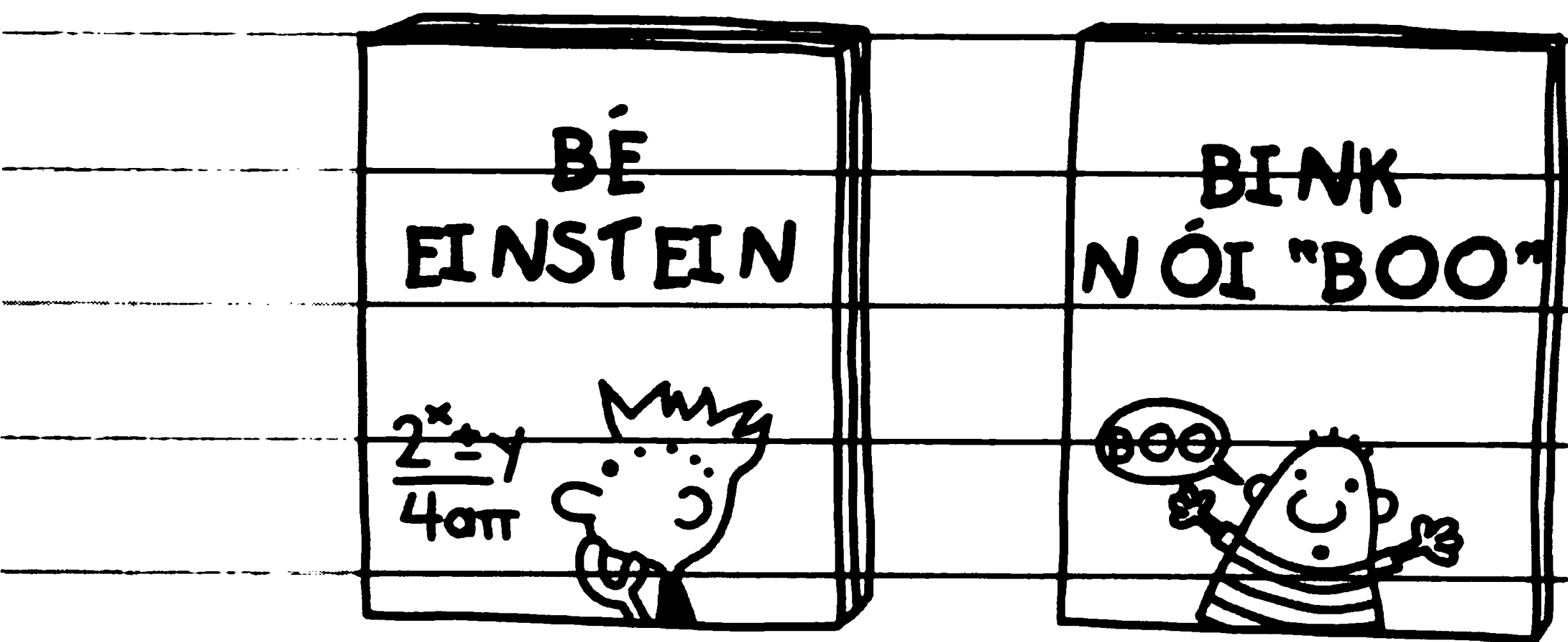
Nhưng anh ta đã khôn ngoan xóa đi mọi dấu vết: giả vờ ngủ say và ngáy như sấm khiến bố nghĩ tôi là kẻ dối trá, chuyên đổ tội cho người khác.

Thứ sáu

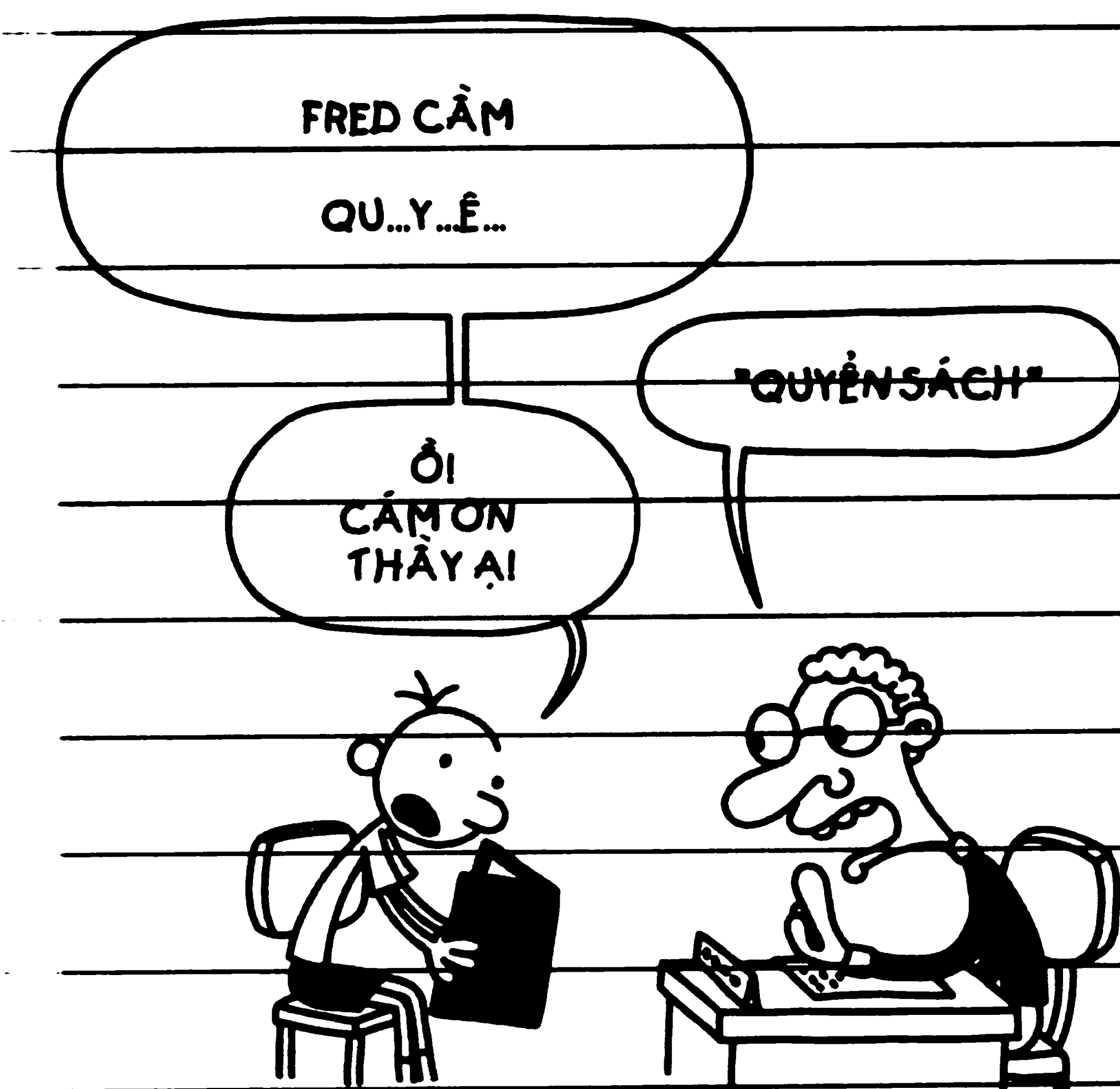
Hôm nay là ngày trọng đại ở trường vì chúng tôi sẽ chia nhóm học Ngữ văn.

Việc phân chia nhóm Tài năng và Đại trà không được công bố trước toàn trường nhưng bạn có thể đoán được qua bì sách. Nhóm Tài năng được giao quyển "Bé Einstein" còn nhóm Đại trà là "Bink nói Boo."

Tôi đã cực kỳ thất vọng khi biết rằng mình bị xếp vào nhóm Tài năng, bởi vì ở nhóm đó tôi phải làm rất nhiều công việc phụ.

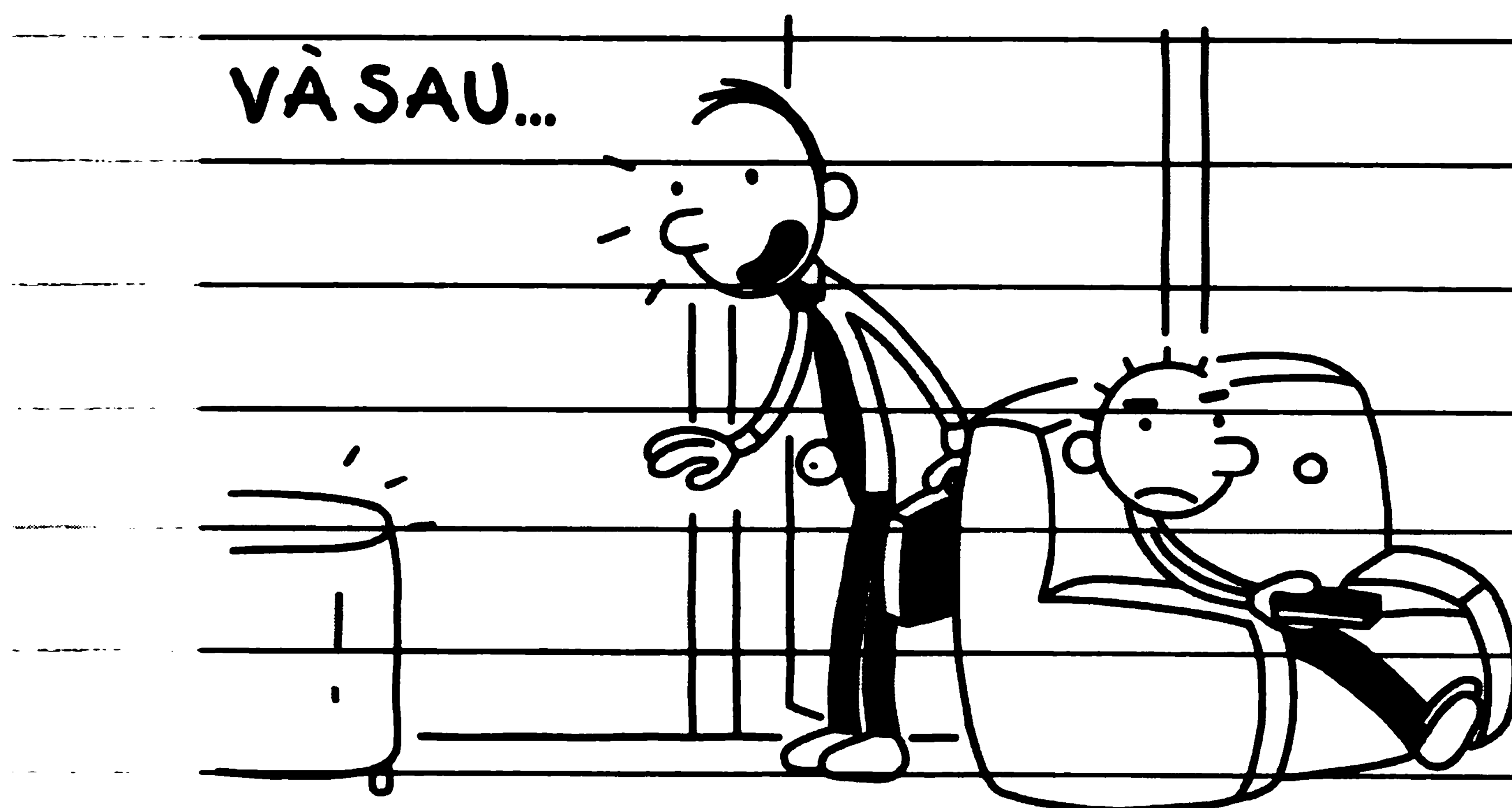
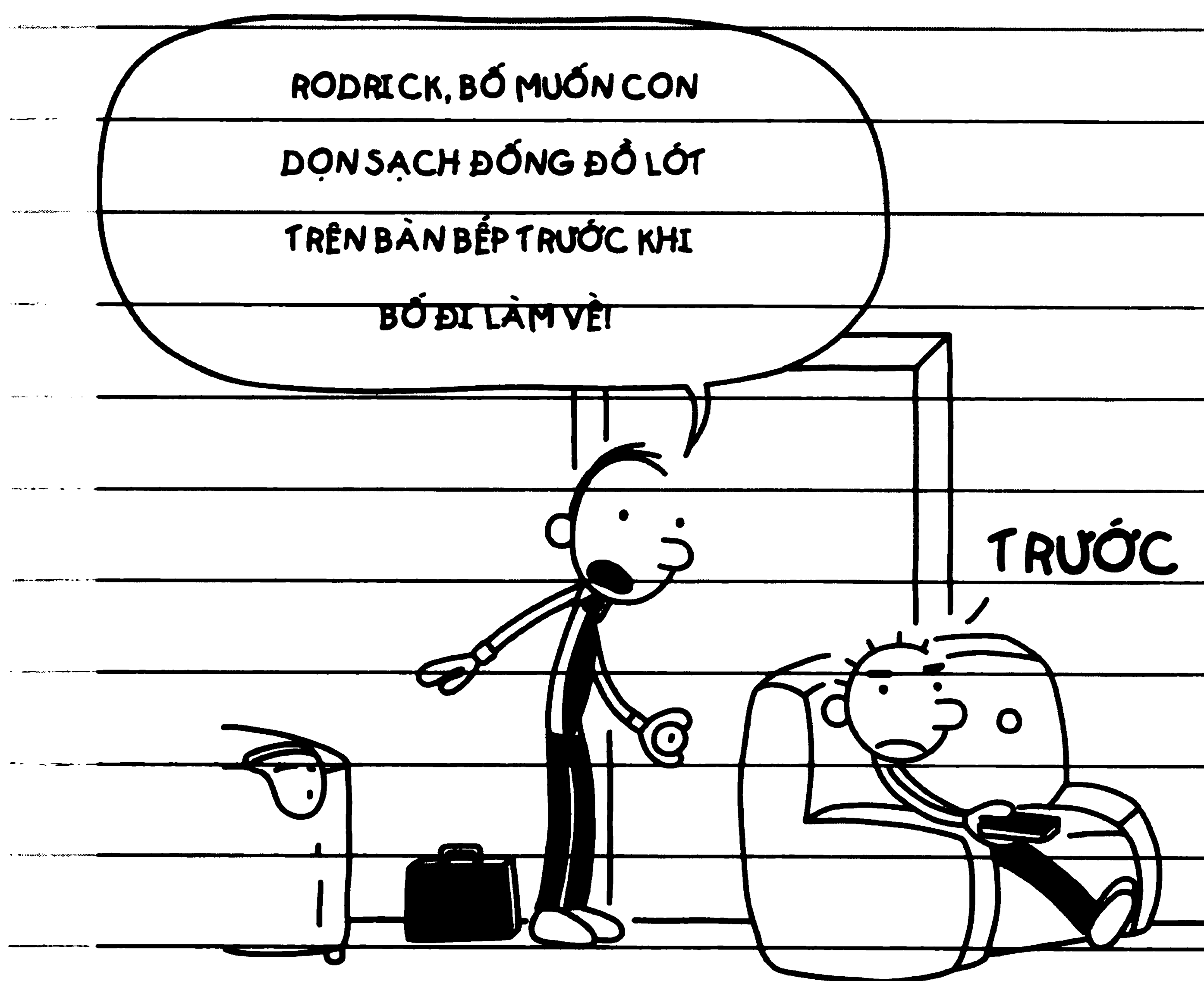
Cuối năm ngoái, khi họ thực hiện phân loại nhóm, tôi đã làm đủ trò để được vào nhóm Đại trà trong năm nay.

Nhưng mẹ thấy mệt mỏi với những lời phàn nàn của thầy hiệu trưởng về lực học sa sút của tôi. Vì thế tôi dám cá rằng mẹ sẽ tìm mọi cách để đưa tôi quay lại nhóm Tài năng.

Mẹ luôn nói rằng tôi là đứa trẻ thông minh nhưng lại thiếu tự tin.

Nhưng tôi đã học được điều này từ Rodrick: chờ để người khác kỳ vọng vào bản thân mình quá nhiều, hãy tỏ ra kém cỏi rồi một lúc nào đó họ sẽ bất ngờ khi thấy bạn tiến bộ.

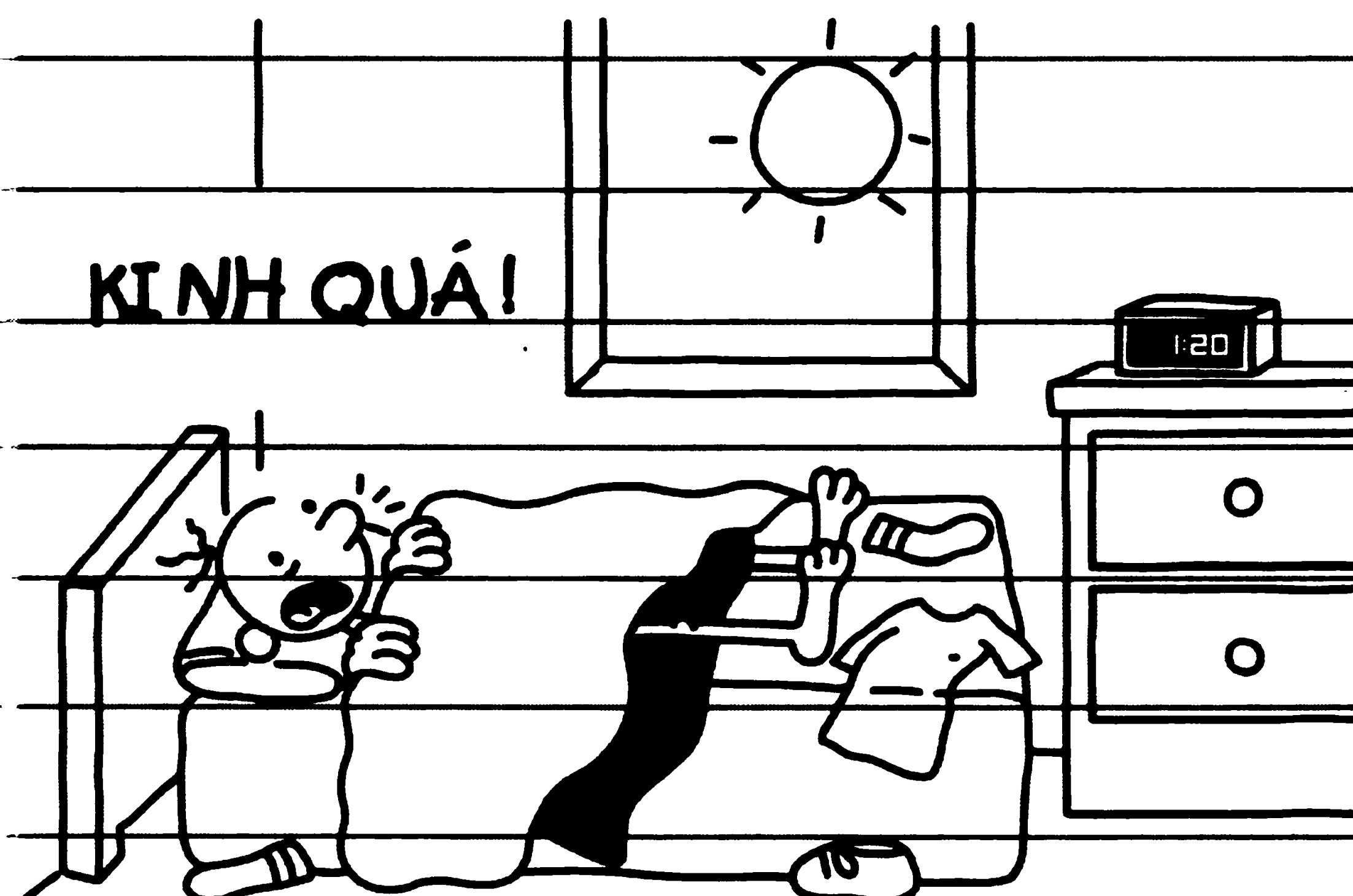
Tuy nhiên, ý định "bám trụ" ở nhóm Đại trà đã không thành hiện thực.

Tôi đã tận mắt thấy mấy thằng đàn cầm lộn ngược cả quyển "Bink nói Boo." Và tôi nghĩ không khéo sau khi ở nhóm Đại trà một thời gian tôi còn ngu hơn cả bọn chúng ấy chứ.

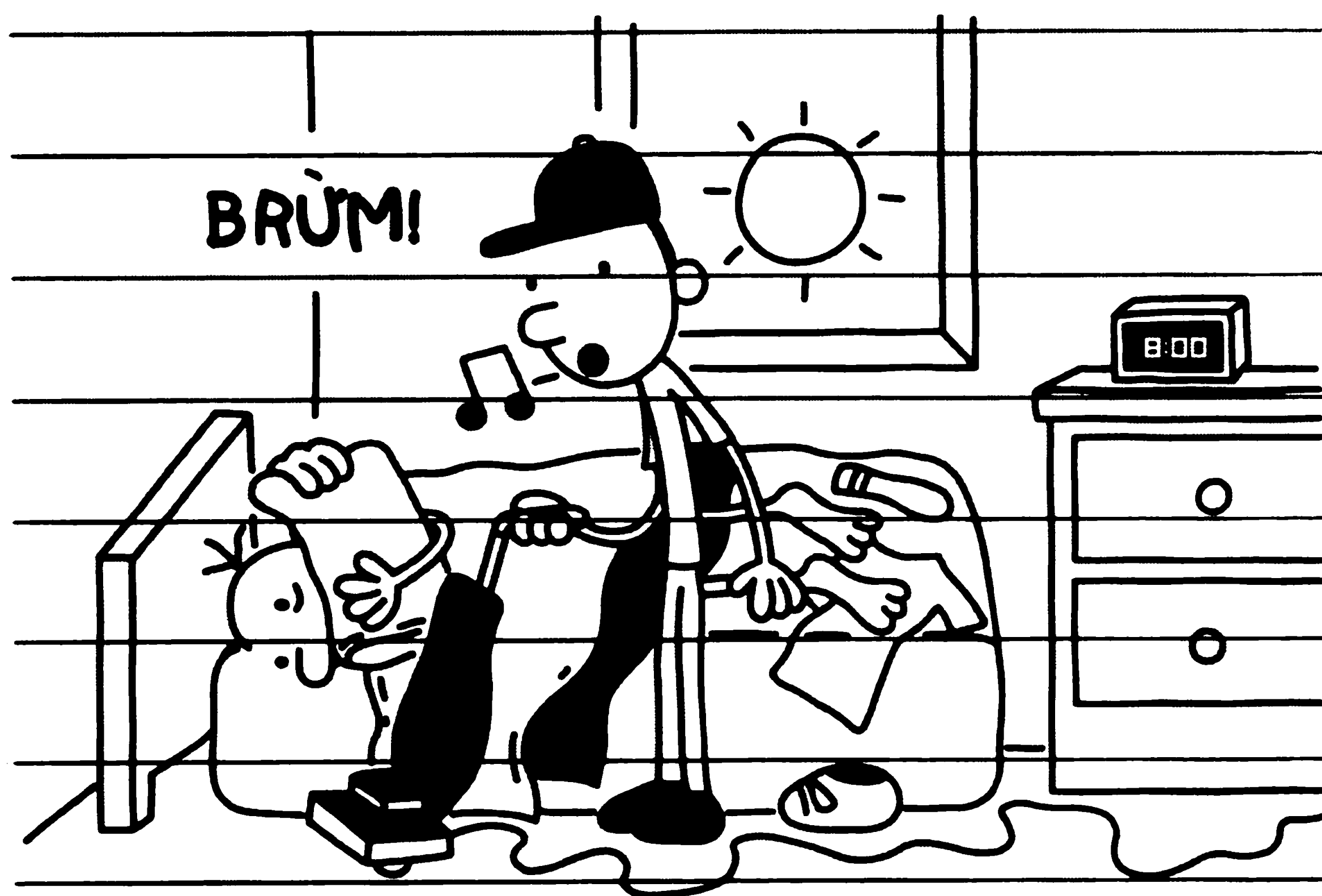
Thứ bảy

Cuối cùng thì tuần đầu tiên của năm học mới cũng kết thúc, và tôi ngủ nướng hôm nay.

Phần lớn bọn trẻ dậy sớm vào sáng Thứ bảy để xem hoạt hình hoặc làm những việc vớ vẩn khác. Tôi thì dùng hòng nhè. Lý do duy nhất để tôi ra khỏi giường là vì không thể chịu nổi hơi thở của chính mình.

Thật xui xẻo là bố lại dậy từ 6 giờ sáng như không hề biết hôm nay là NGÀY CUỐI TUẦN vậy. Đã thế bố còn không để cho tôi được "thưởng thức" sáng Thứ bảy như một người bình thường nữa chứ.

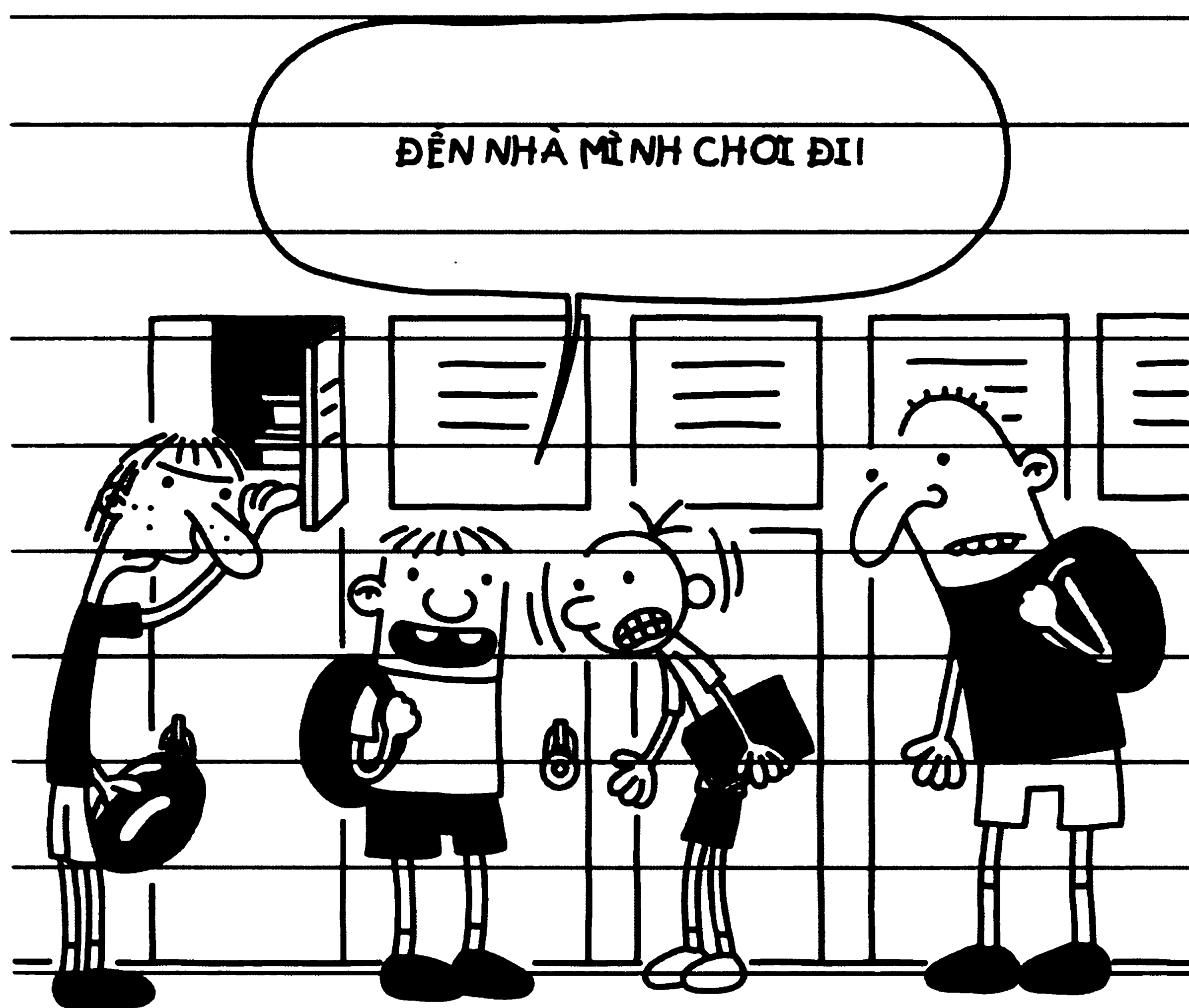

Hôm nay, tôi không có kế hoạch gì đặc biệt nên quyết định sẽ đến nhà Rowley.

Rowley là người bạn thân nhất của tôi, tuy nhiên điều đó chắc chắn có thể thay đổi.

Tôi đã cố tránh Rowley ngay từ ngày đầu tiên đi học khi nó khiến tôi tức điên vì những hành động điên rồ của nó.

Một ngày, khi chúng tôi đang đứng ở tủ đựng đồ cá nhân thì Rowley đến và nói rằng:

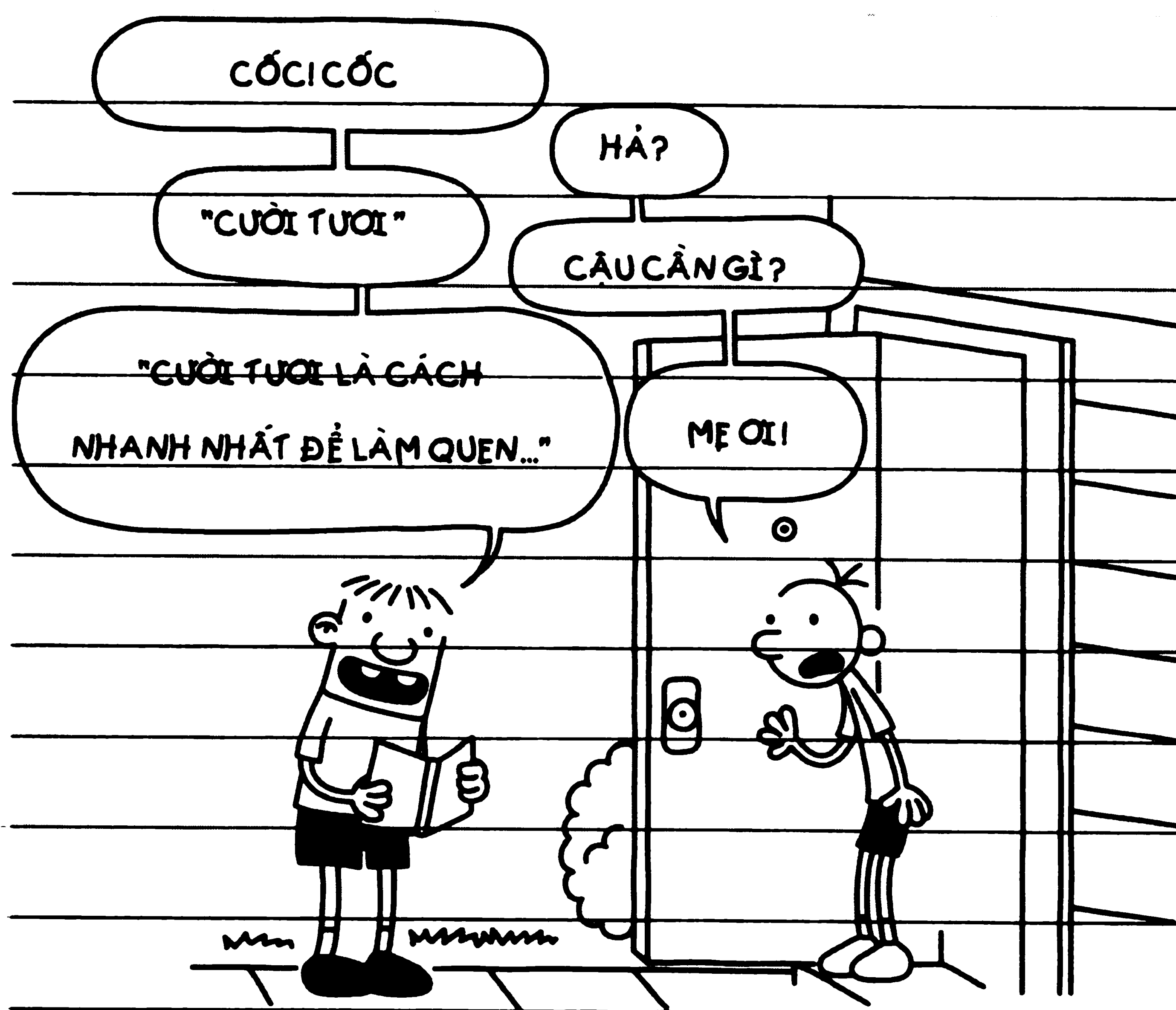

Tôi từng nói với Rowley hàng tỷ lần rằng: chúng tôi là học sinh trung học rồi nên phải dùng từ "giải trí" chứ không phải là "chơi." Nhưng kệ tôi có nhồi vào đầu nó bao nhiêu lần từ "giải trí" đi nữa thì nó vẫn cứ quên hết lần này đến lần khác.

Khi lên trung học, tôi rất cố gắng để xây dựng cho mình hình ảnh trưởng thành. Nhưng việc thằng đàn Rowley lúc nào cũng kẻ kẻ bên tôi khiến mọi nỗ lực ấy đều đổ xuống sông xuống bể.

Tôi gặp Rowley vài năm trước khi gia đình nó dọn đến khu phố.

Thật xui xẻo khi Rowley đã chọn tôi là đối tượng để thực hành cuốn sách "Những cách kết bạn nhanh nhất" mà mẹ nó mua cho.

Tôi đoán là mình cảm thấy thương hại cho Rowley nên mới kết bạn với nó. Nhưng cũng phải nói thực lòng, có nó ở bên đôi khi cũng rất thú vị, nhất là khi tôi có thể thoả sức bày trò trêu chọc Rowley mà nó không hề hay biết gì hết.

CẬU CÓ BIẾT LÀ NẾU TAY TO HƠN MẶT
LÀ DẤU HIỆU CỦA NGƯỜI KÉM THÔNG MINH KHÔNG?
ĐỂ TỚ THỬ MẶT CẬU NHÉ?

THẬT SAO?

CHẾT NÈI

BỐP!

TRÔNG TỚ CÒN
GIỐNG NGƯỜI KÉM
THÔNG MINH KHÔNG?

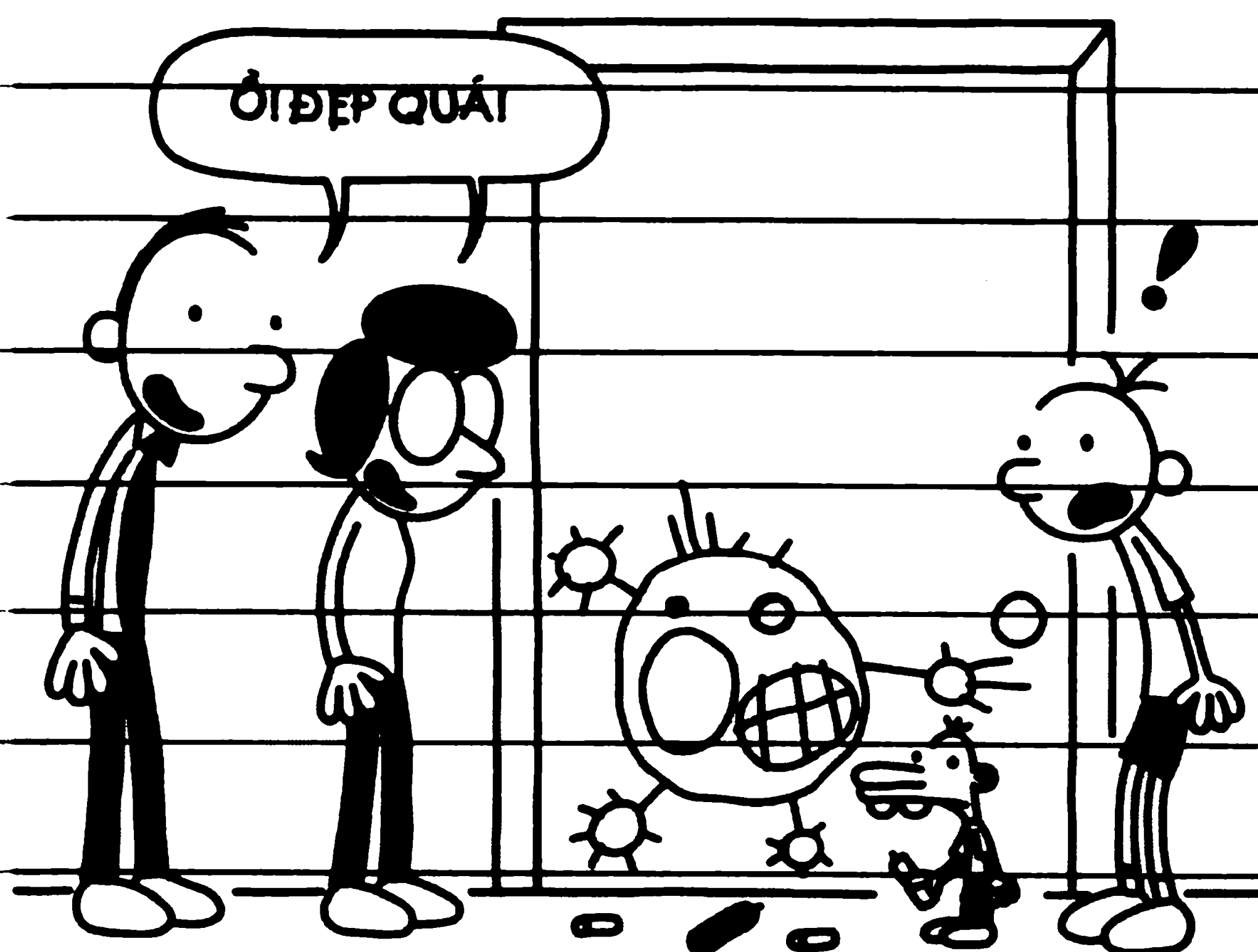
ĐỂ TỚ
THỬ LẠI
NHÉ!

Thứ hai

Bạn có biết tại sao tôi lại thích bày tất cả những trò chơi khăm đó với Rowley không? Bởi vì tôi có một thằng em trai tên là Manny mà tôi không bao giờ có cơ hội để chọc ghẹo nó.

Bố mẹ tôi luôn bảo vệ Manny như nó là hoàng tử hoặc vật báu nhất trên đời. Và Manny không bao giờ gặp phiền phức với cha mẹ dù nó đáng bị thế hàng trăm nghìn lần.

Hôm qua, Manny đã vẽ một bức tranh chân dung nó ngay trên cánh cửa phòng tôi bằng bút lông không phai. Tôi hý hửng nghĩ bố mẹ sẽ phạt nó. Nhưng tôi đã lầm, bố mẹ trầm trồ trước bức tranh nghịch ngoạc của Manny và chắc hẳn nó là một thiên tài.

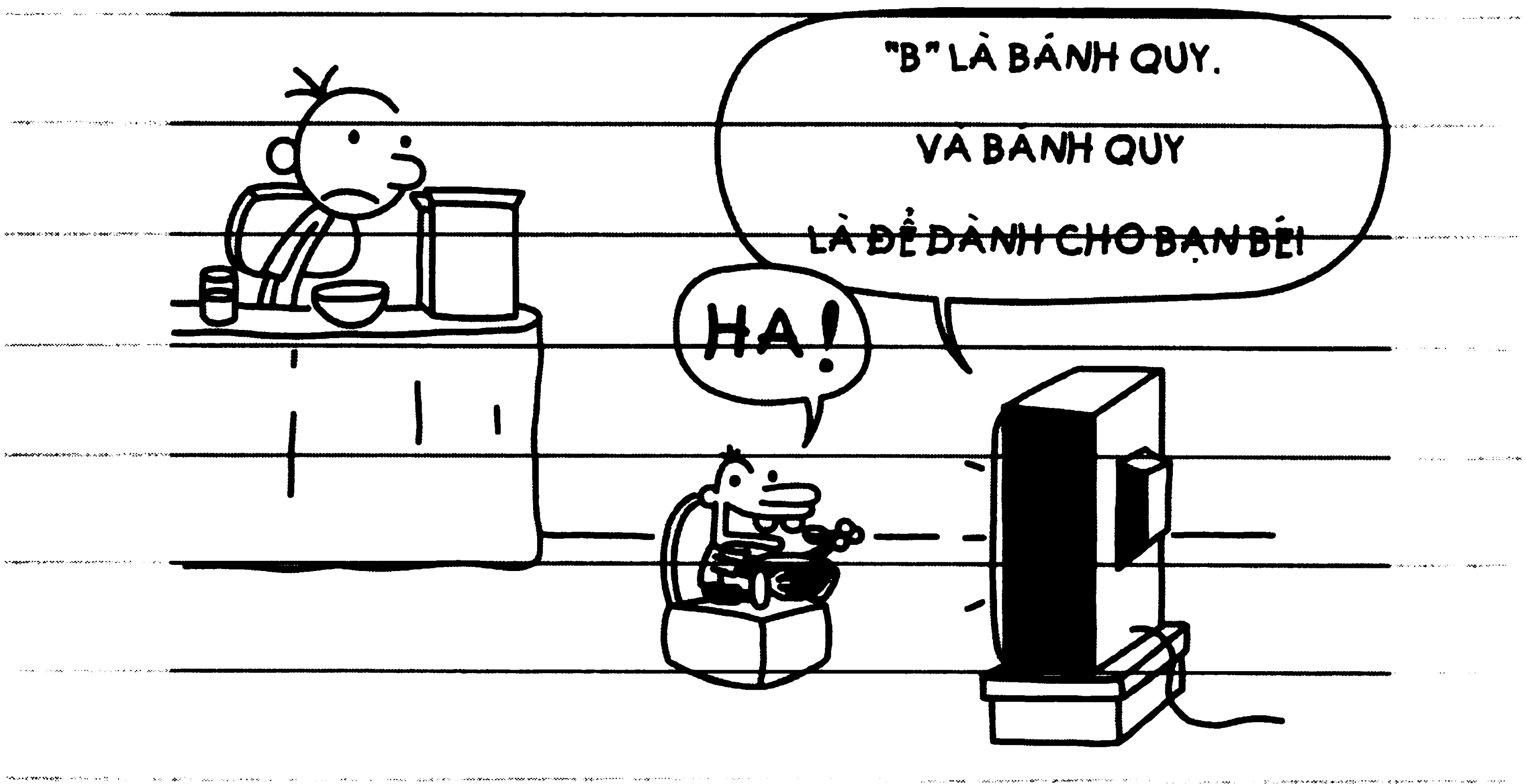

Song tất cả những chuyện lật vật đó cũng không khó chịu bằng cách mà Manny gọi tôi. Vì còn bé nên nó không thể phát âm được tên tôi, vì vậy nó bắt đầu gọi tôi là "Bubby." Đến tận bây giờ, khi nó đã nói rất sôi, nhưng vẫn leo lẻo gọi tôi là "Bubby." Thậm chí dù tôi có van xin bố mẹ hàng trăm nghìn lần rằng phải cấm nó không được gọi "Bubby" cũng vô ích mà thôi.

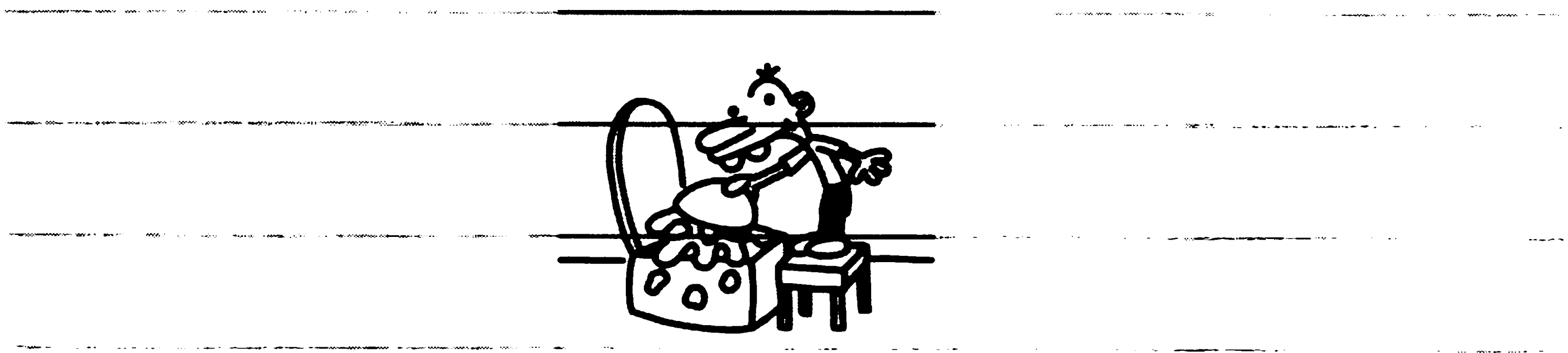
May mắn là không có một đứa bạn nào của tôi biết được bí mật kinh khủng đó.

Mỗi sáng, mẹ đều bắt tôi phải giúp Manny trước khi nó đến nhà trẻ. Sau khi tôi chuẩn bị bữa sáng, Manny bao giờ cũng mang bát ngũ cốc vào phòng khách, ngồi trên chiếc bô yêu thích và xem đĩa dạy bảng chữ cái.

Manny thường xem quên cả ăn, đến giờ đi nhà trẻ, nó đổ cả bát ngũ cốc đang ăn dở vào trong bô một cách khoải trá.

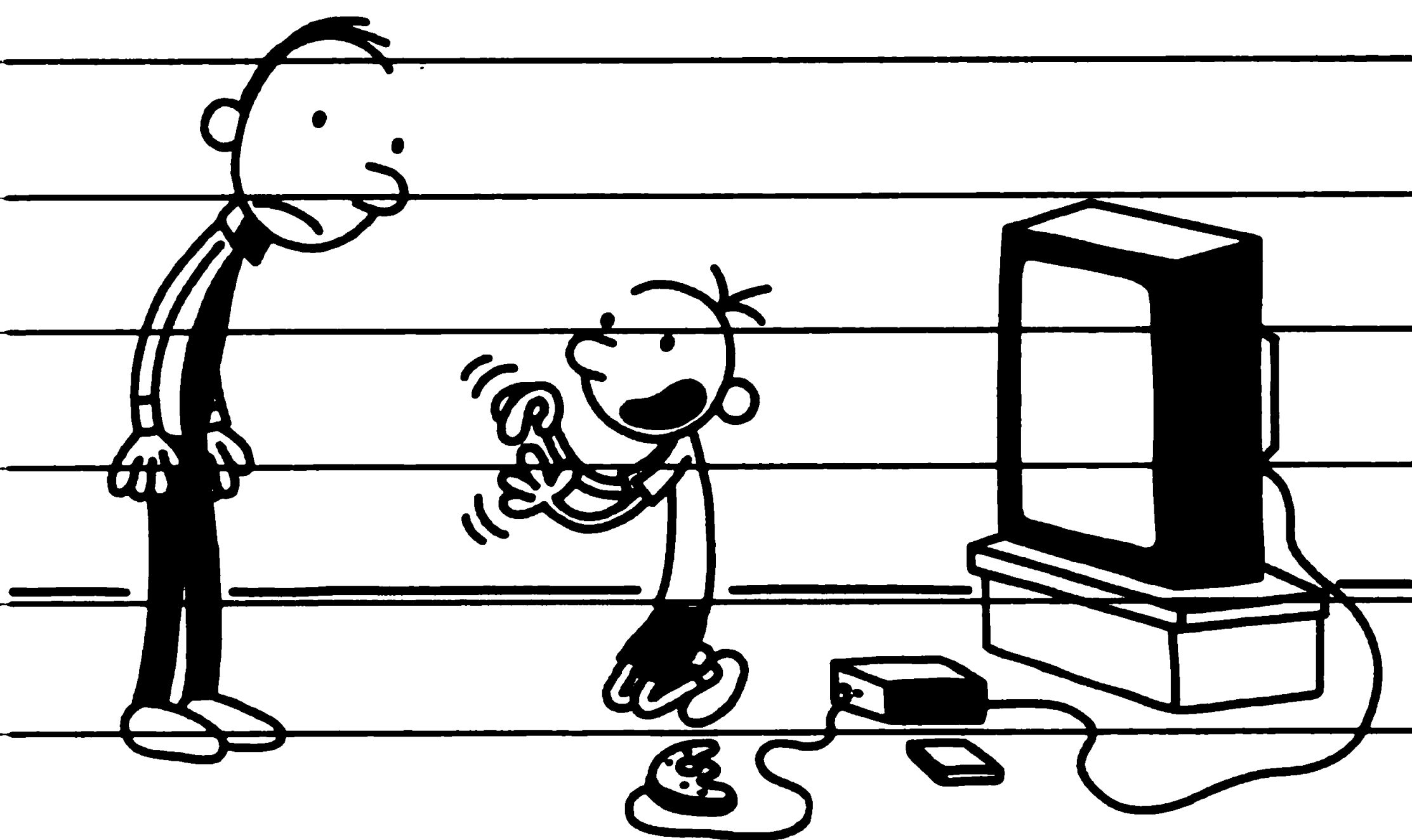
Mẹ thật không công bằng khi kêu ca tôi không tiêu hoá hết bữa sáng của mình. Vì mỗi sáng, khi phải cạo rửa ngũ cốc trong bô của Manny, mẹ cũng không thể nuốt nổi bữa sáng của chính mình cơ mà.

Thứ ba

Không biết là tôi đã viết điều này trong hồi ký chưa: tôi là một game thủ cực siêu. Tôi dám cá rằng mình có thể chiến thắng bất kỳ một đối thủ nào trong trường.

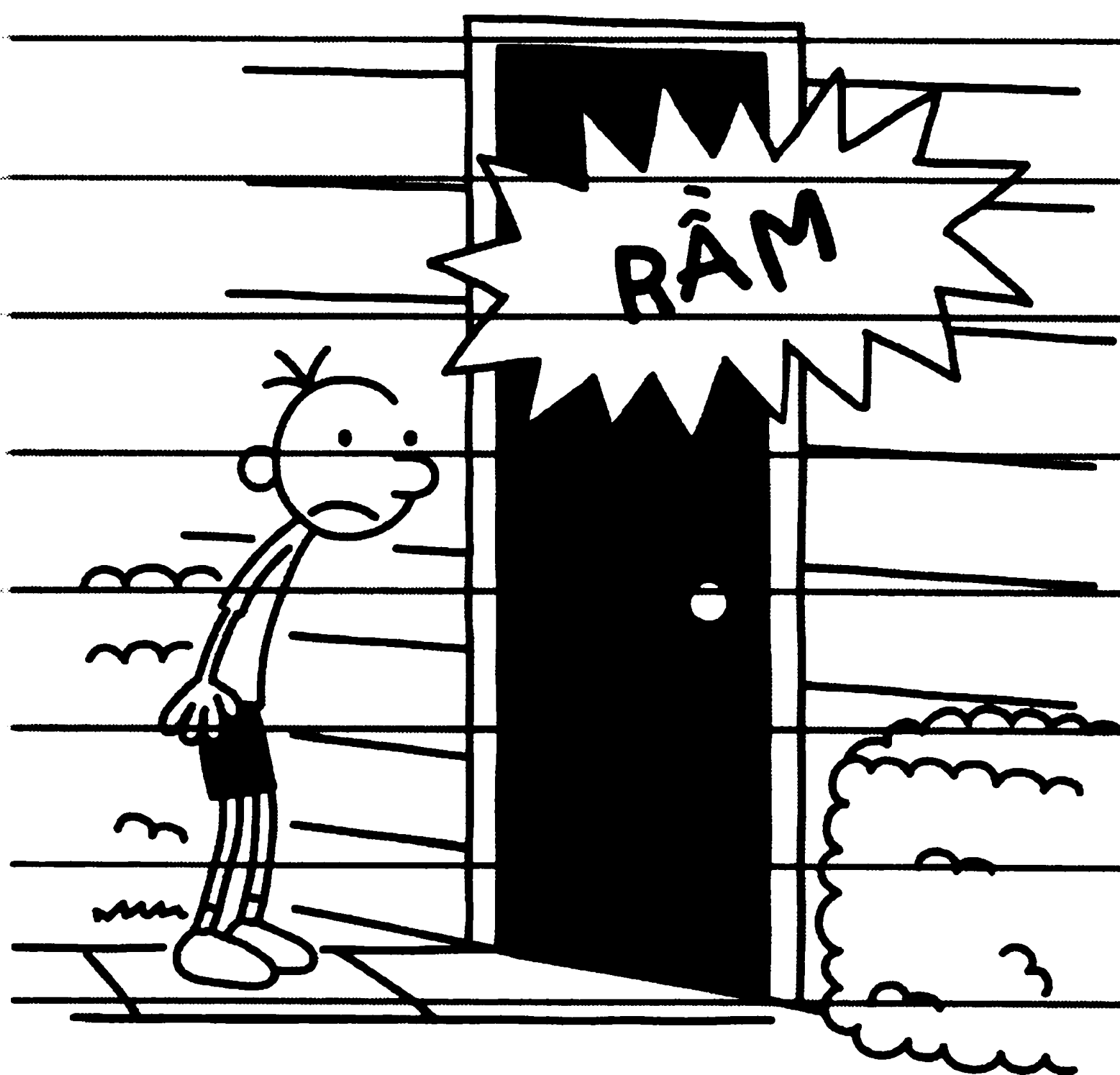
Đáng buồn là bố không đánh giá cao khả năng đó của tôi. Bố luôn bắt tôi phải ra ngoài và chơi một môn thể thao nào đó.

Tối nay, sau bữa tối, bố lại yêu cầu tôi phải ra ngoài để vận động chân tay. Tôi đã nhiều lần cố gắng giải thích cho bố hiểu rằng: với game tôi có thể chơi mọi môn thể thao trên đời như bóng đá, bóng rổ,... mà không bị ra mồ hôi hay gặp chấn thương.

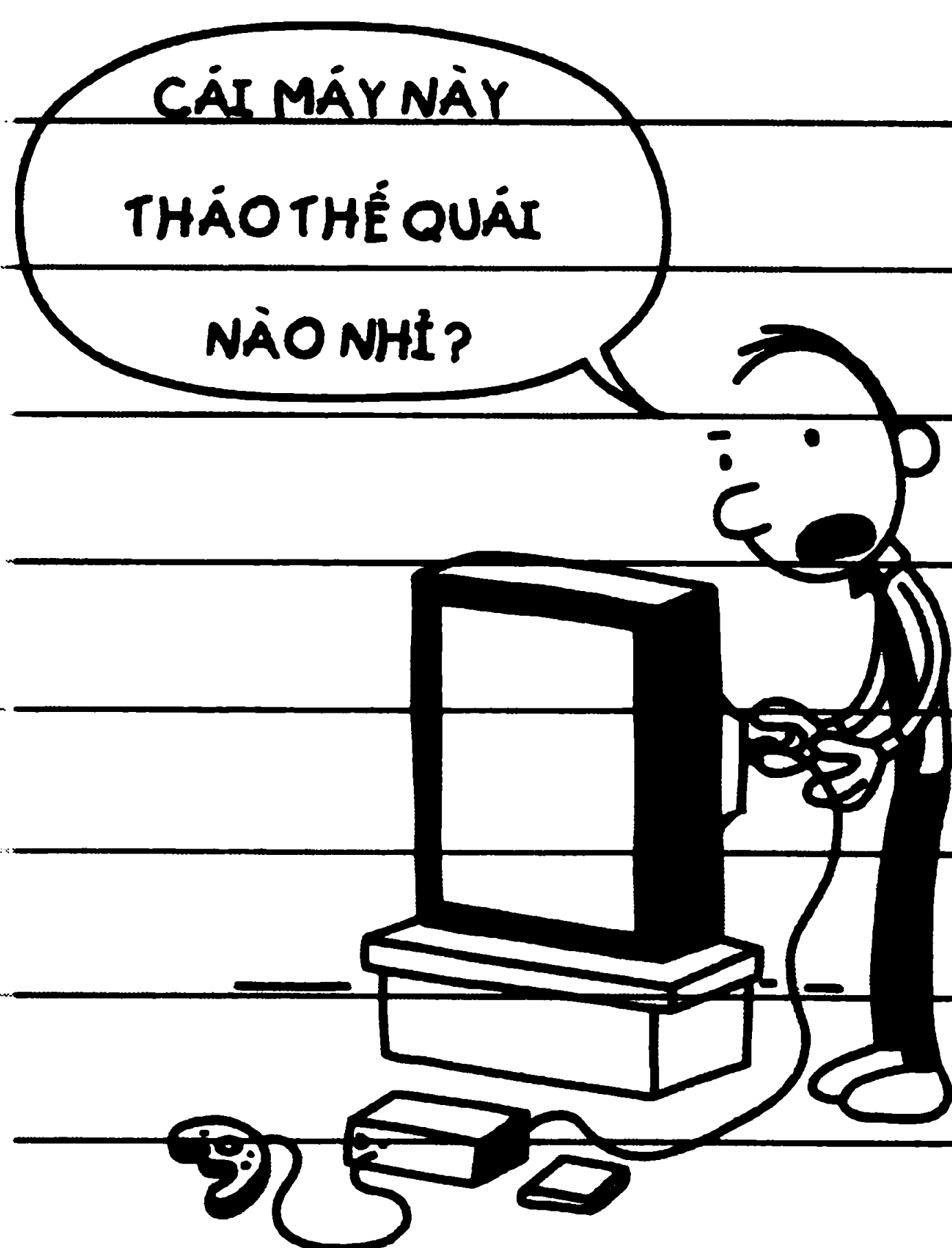

Tất nhiên, như mọi khi, bố không bận tâm tới suy luận của tôi.

Thình thoảng tôi vẫn kinh ngạc khi bố không giữ được bình tĩnh trước những suy luận rất khoa học của tôi.

Tôi tin chắc rằng, bố sẽ chẳng ngần ngại mà cất bộ điện tử ấy vào kho nếu biết cách tháo nó. May thay, những người thiết kế ra nó rất biết cách thử thách sự kiên nhẫn của các bậc phụ huynh.

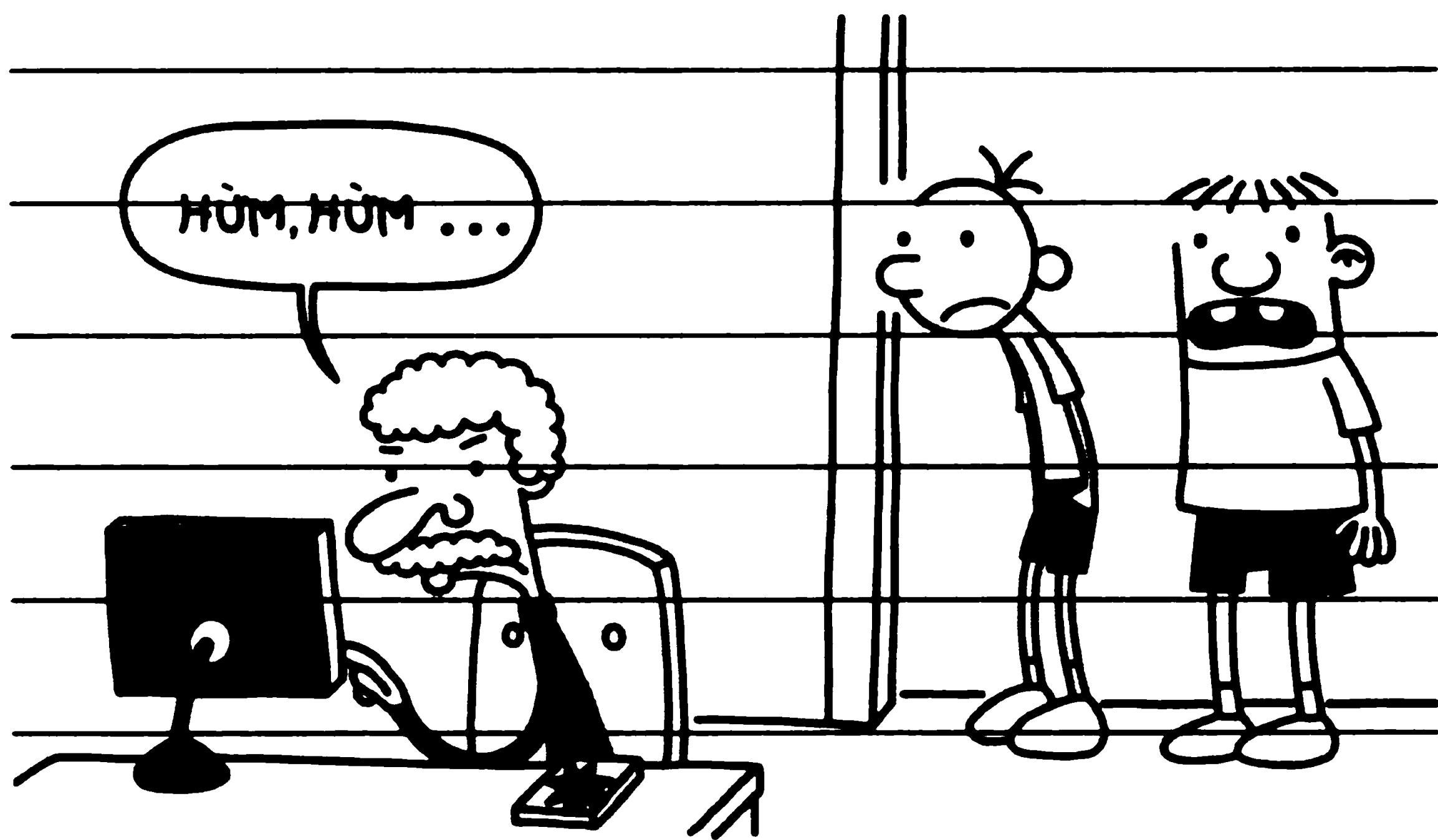

CÁI MÁY NÀY
THÁO THẾ QUÁI
NÀO NHỈ?

Mỗi khi bố bắt phải ra ngoài vận động chân tay, tôi thường đến nhà Rowley để chơi game.

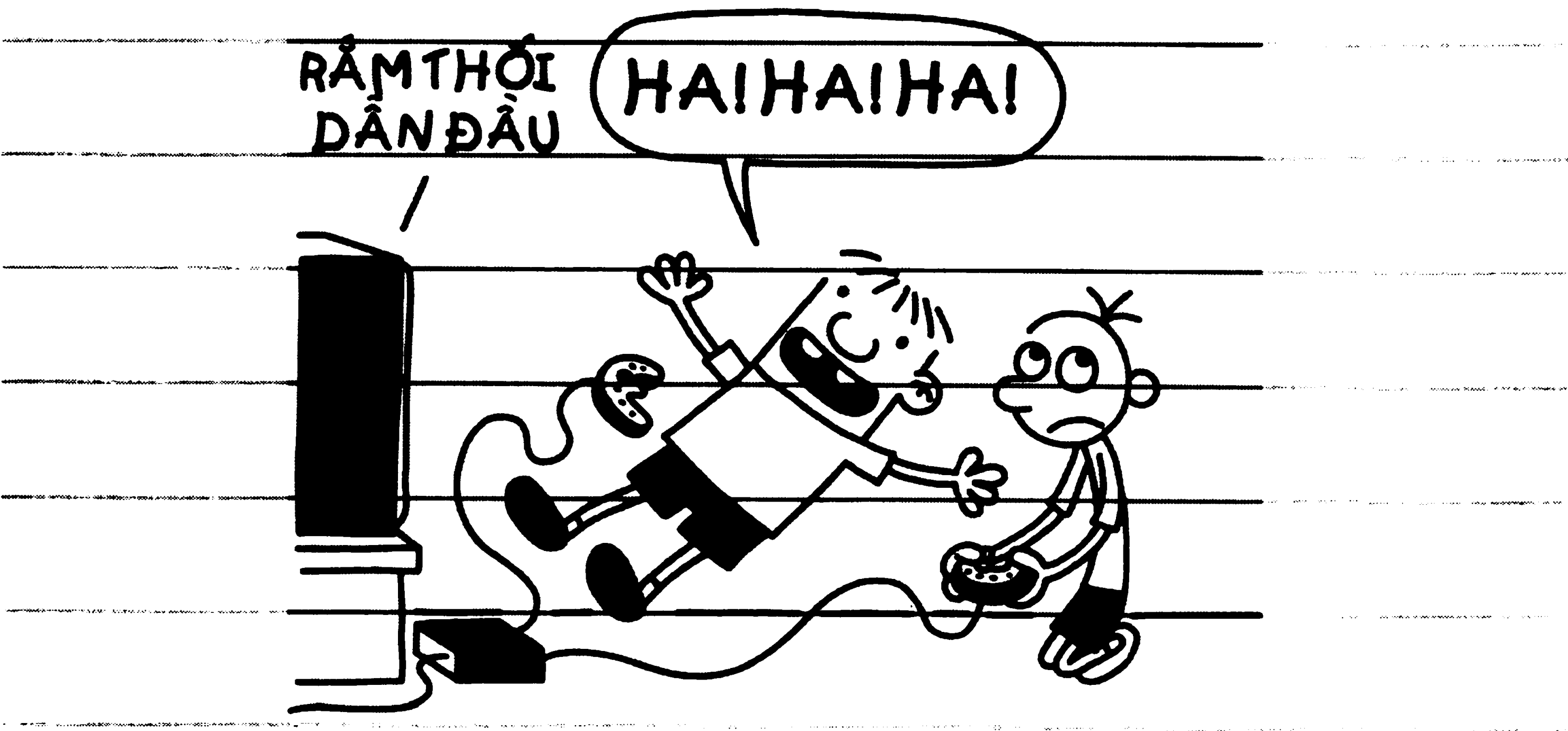
Tuy nhiên, trò chơi duy nhất tôi có thể chơi ở nhà Rowley là trò đua xe cũ rích.

Trước đây, tôi từng mang vài đĩa game tuyệt cú mèo đến nhà Rowley. Nhưng bố nó luôn vào các trang web dành riêng cho phụ huynh để kiểm tra. Nếu đĩa game bị đánh giá là bạo lực hay khiến trẻ em hư hỏng thì đừng hòng chúng tôi được chơi.

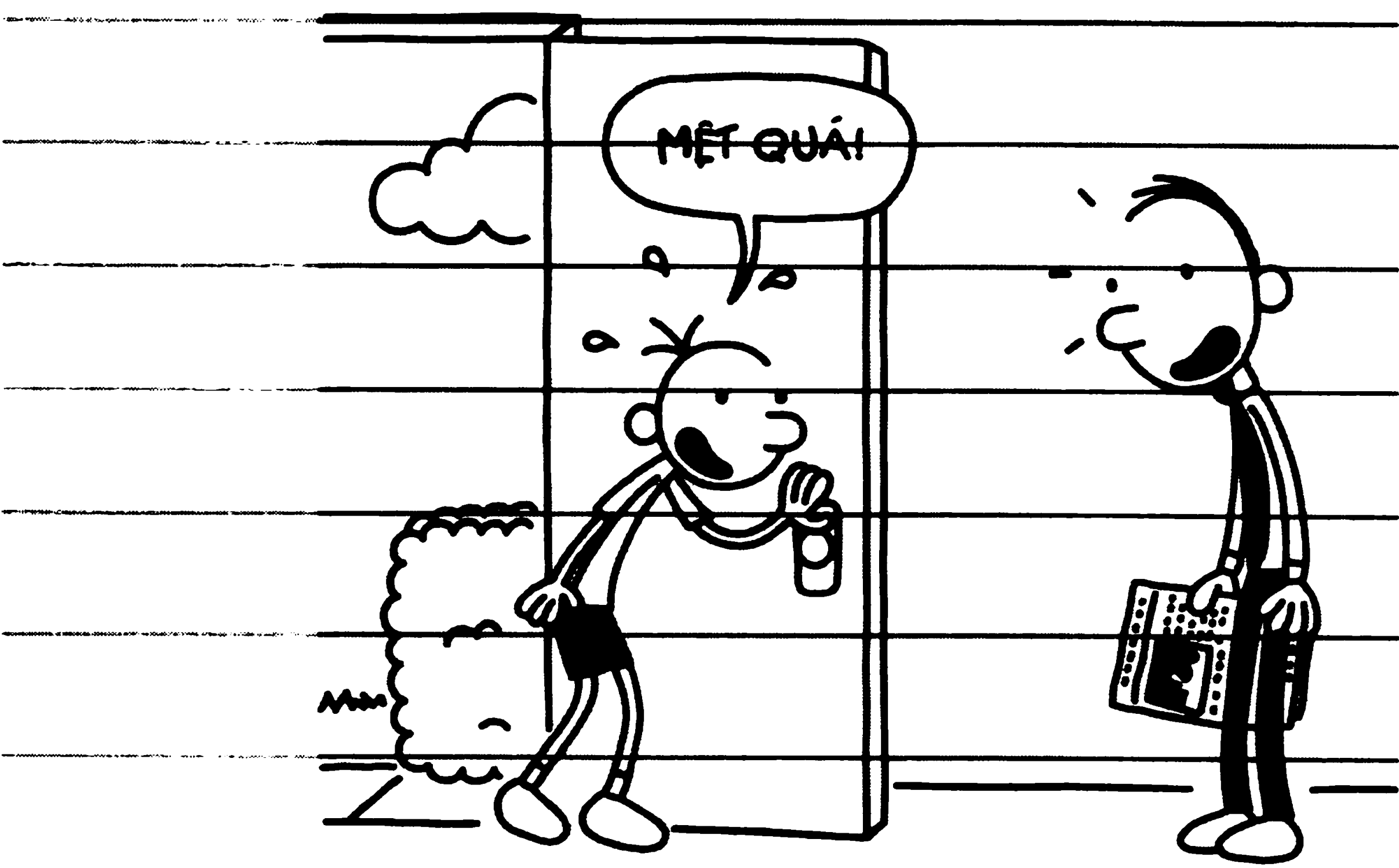

Tôi bắt đầu phát ốm khi chơi trò Đua xe công thức 1 với Rowley vì nó không phải là một đối thủ xứng tầm. Tất cả những gì bạn cần phải làm để thắng Rowley là đặt cho chiếc xe đua của mình một cái tên thật lố bịch như "Rầm thối" chẳng hạn.

Mỗi khi nghe thấy "Rầm thối" dần dần, Rowley sẽ cười lăn cười bò và chẳng còn tâm trí đâu để thi đấu nữa.

Dẫu sao thì điệu bộ tức cười của Rowley cũng thú vị hơn tỷ lần việc phải chơi một môn thể thao nào đó. Hôm nay, khi rời nhà Rowley đi về, tôi đã chạy thực mạng qua mấy cái vòi phun nước của vườn nhà hàng xóm cho người ướt sũng. Bố có vẻ rất hài lòng khi thấy tôi đầm mồ hôi.

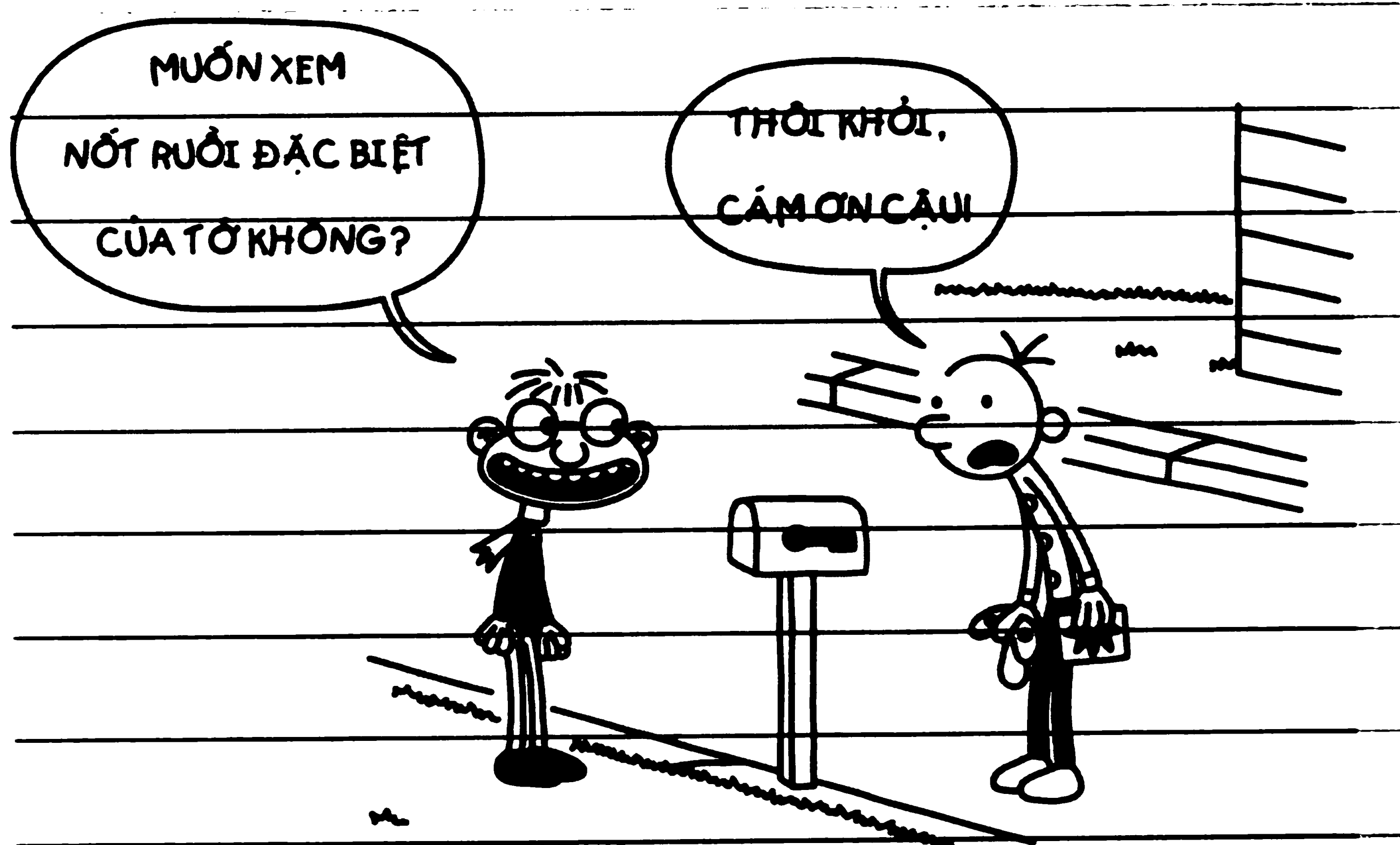

Tuy nhiên, dù qua mặt được bố nhưng tôi cũng chẳng sung sướng gì. Mẹ luôn xuất hiện đúng lúc để bắt tôi đi tắm, việc mà tôi ghét nhất trên đời.

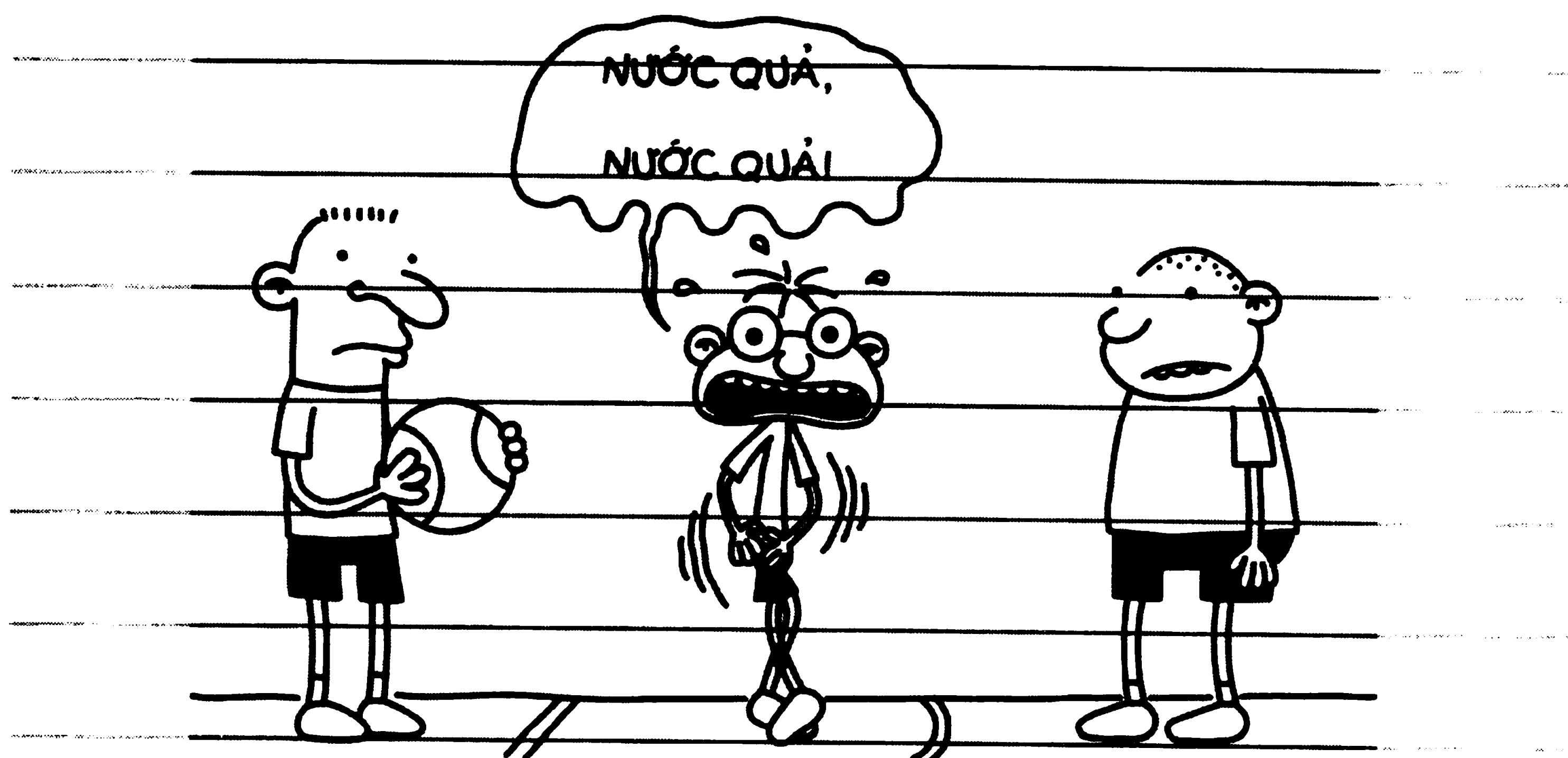
Thứ tư

Chắc là hôm qua bố thấy rất thoả mãn khi tôi ra ngoài vận động cơ thể nên hôm nay bố lại bắt tôi phải ra ngoài.

Thật là buồn chán nếu ngày nào cũng đến nhà Rowley nên tôi đành phải tìm một trò khác để giải khuây. Đúng lúc đó thì thằng Fregley "ngớ ngẩn" (nhà nó nằm giữa nhà tôi và Rowley) lại ra đứng ở vườn trước. Tôi đã gặp nhiều khó khăn mới thoát khỏi những trò lố bịch của nó.

Số tôi đúng là hăm hiu, về nhà thì đụng Fregley trước sân, đến trường lại vớ phải nó ở lớp thể dục. Buồn cười nhất là Fregley hay sáng tạo những từ chẳng giống ai. Ví dụ như muốn vào nhà vệ sinh nó lại nói:

Bọn tôi đã quá quen với trò này của Fregley nhưng các thầy thì không thể.

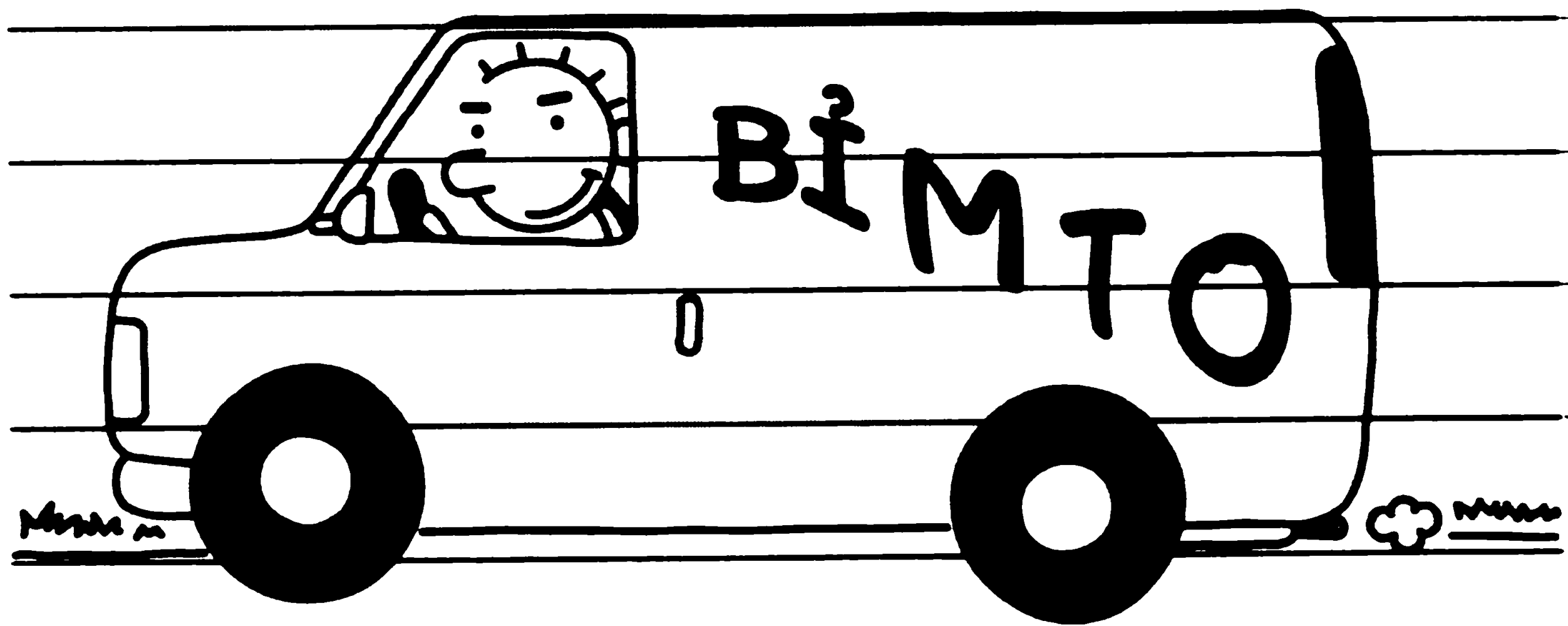

Hôm nay, dù chán mấy cũng vẫn phải qua nhà Rowley thôi vì Rodrick cùng ban nhạc điên rồ của anh ta sẽ luyện tập dưới tầng hầm.

Ban nhạc của Rodrick thực sự kinh khủng, và tôi không thể chịu nổi khi họ tập luyện.

Ban nhạc của anh ta có tên rất kêu là "Những tay cạ phách." Nhưng chỉ có chữ "BỈM TỎ" được viết trên xe của Rodrick.

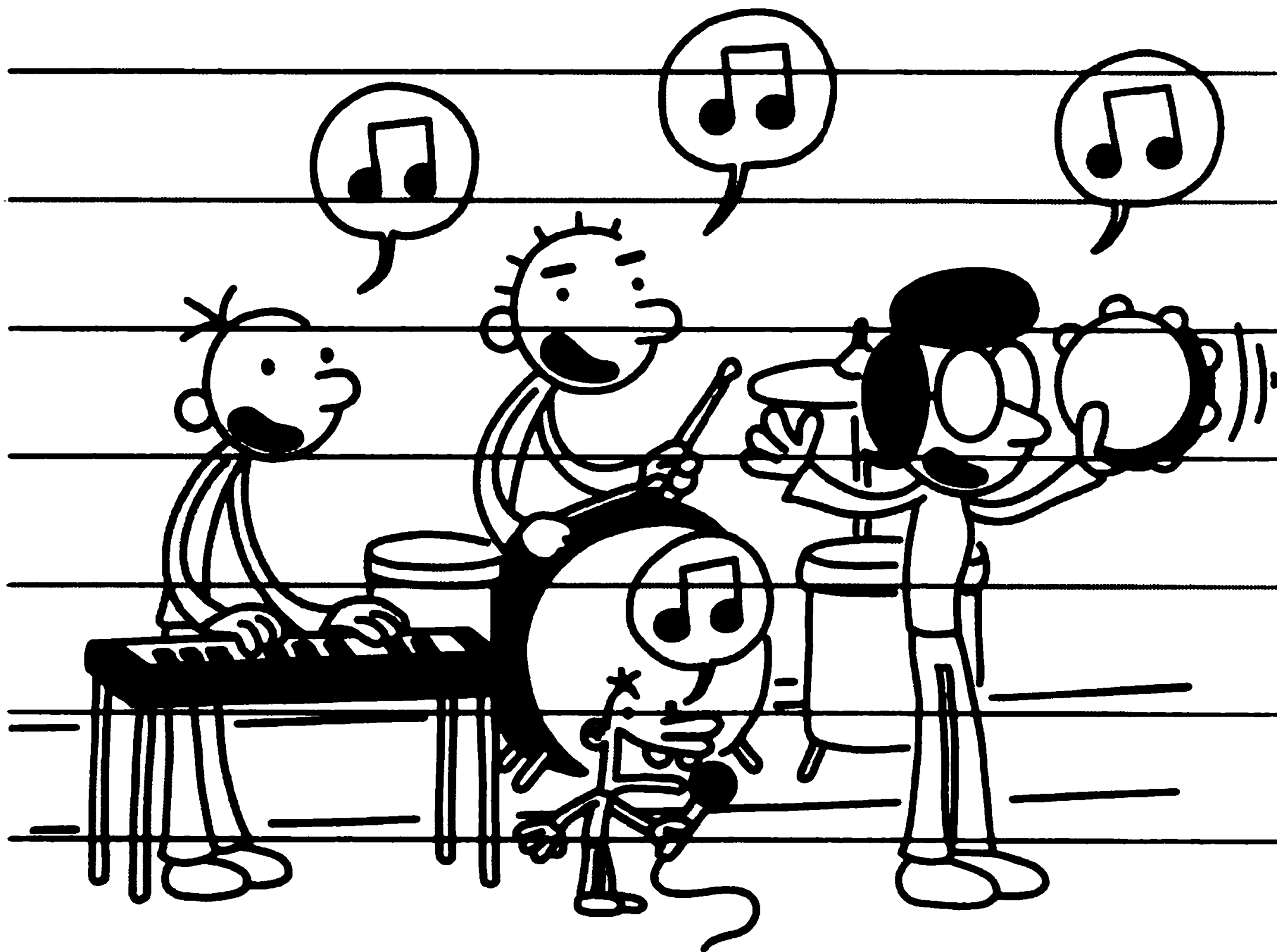
Bạn có thể nghĩ rằng Rodrick cố đánh vần cái tên nghe thật sang chảnh nhưng tôi dám cá rằng anh ta không biết bọn trẻ xung quanh thường gọi là ban nhạc "Bỉm to."

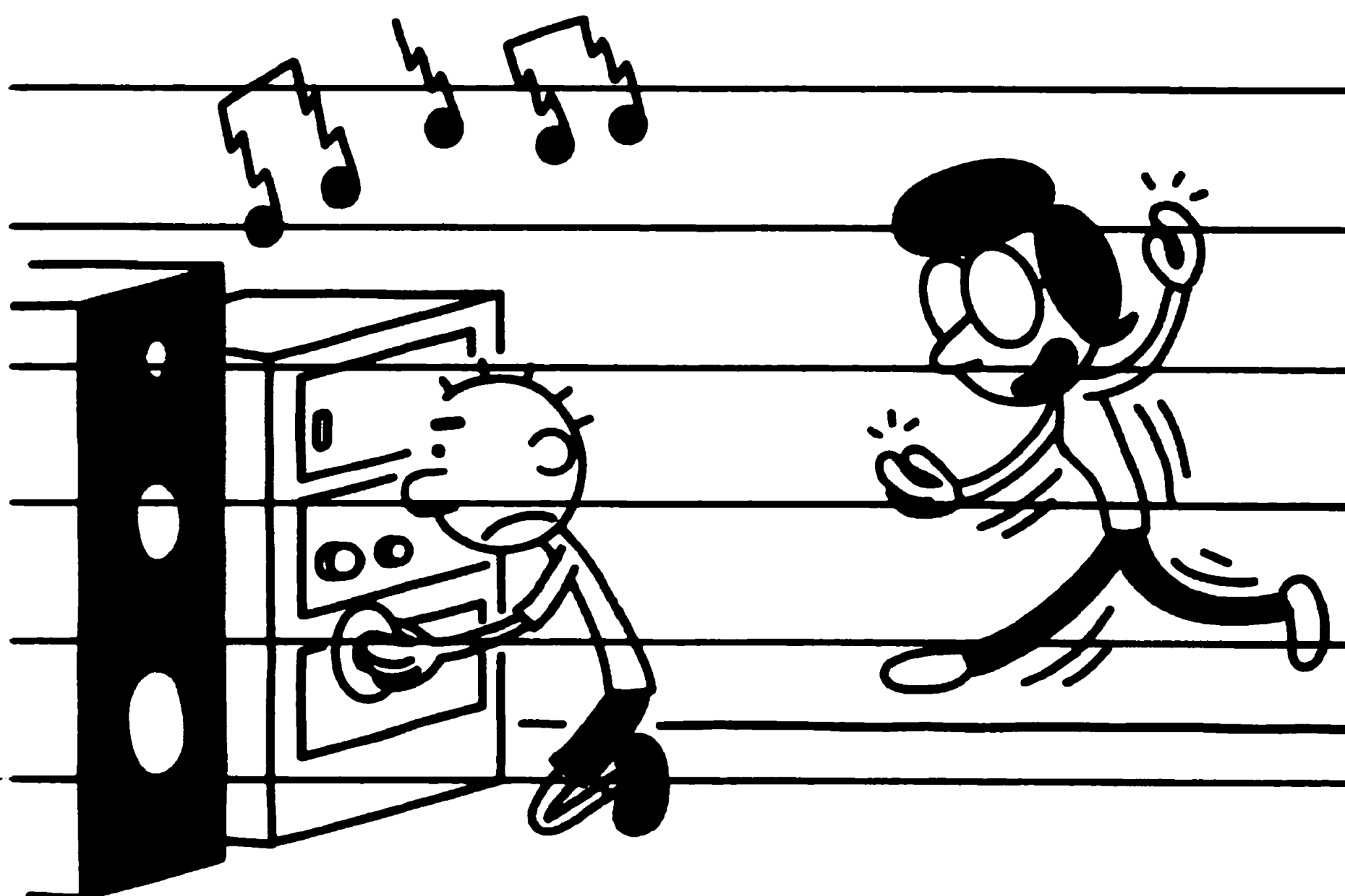
Bố luôn phản đối việc Rodrick chơi nhạc nhưng mẹ thì không.

Bởi vì chính mẹ là người đã mua cho Rodrick cái trống đầu tiên.

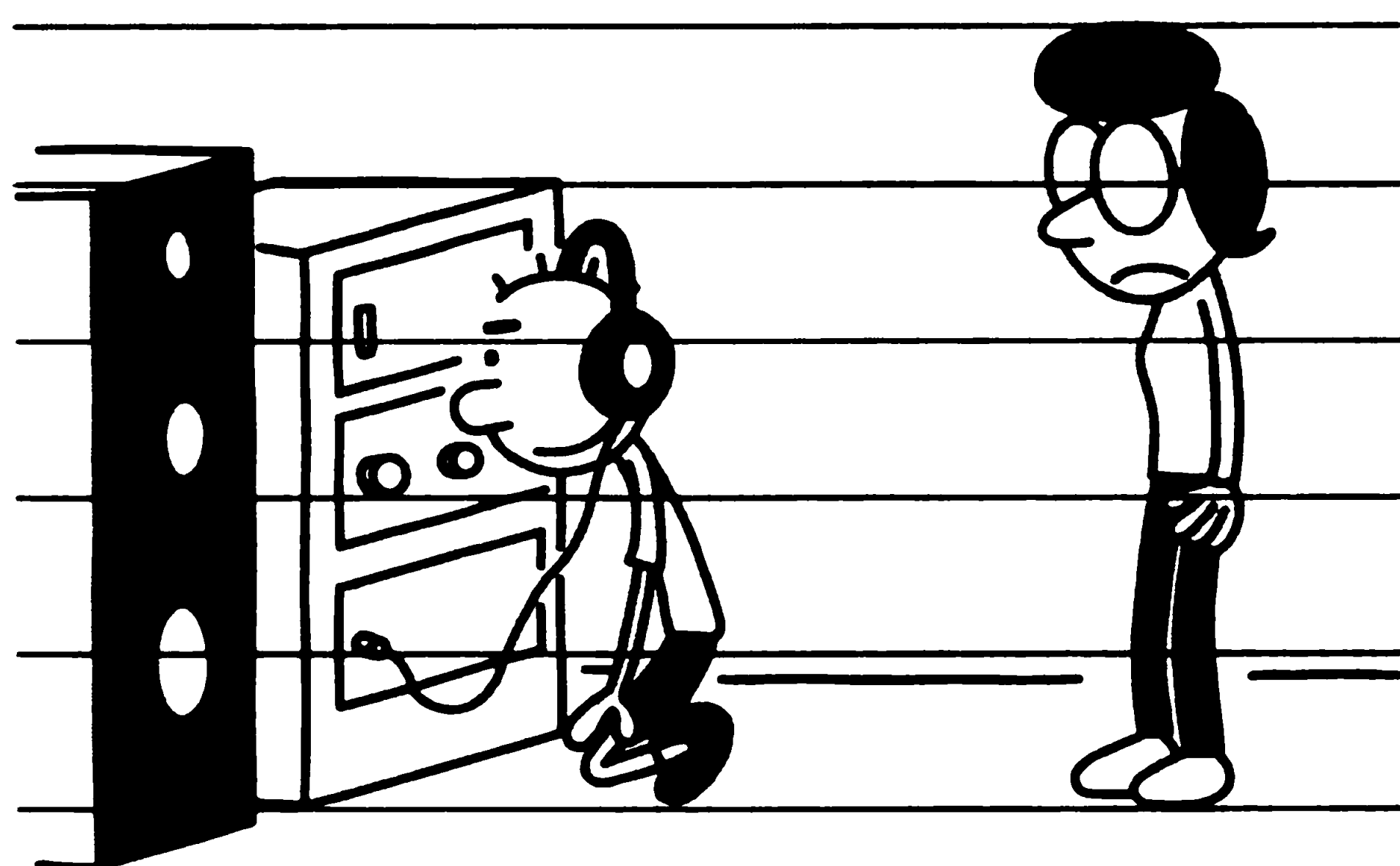
Mẹ từng có một ý tưởng quái dị là chúng tôi sẽ học chơi các nhạc cụ và trở thành một ban nhạc gia đình nổi tiếng như trên ti vi.

Bố rất ghét rock, loại nhạc mà Rodrick chơi. Nhưng mẹ thì không quan tâm đến việc Rodrick chơi hay nghe cái gì, với mẹ nhạc gì cũng như nhau cả mà thôi. Ngay như sáng nay, khi Rodrick bật đĩa trong phòng khách, mẹ từ bếp lao vào và bắt đầu nhảy tung tung theo điệu nhạc.

Tất nhiên là điệu nhảy kỳ quái của mẹ khiến Rodrick khó chịu. Rodrick ra ngoài khoảng mười lăm phút và trở về với một cái tai nghe rất hoành tráng. Thế là mọi chuyện đều ổn thỏa: bố con tôi không phải thưởng thức điệu nhảy kinh dị của mẹ nữa.

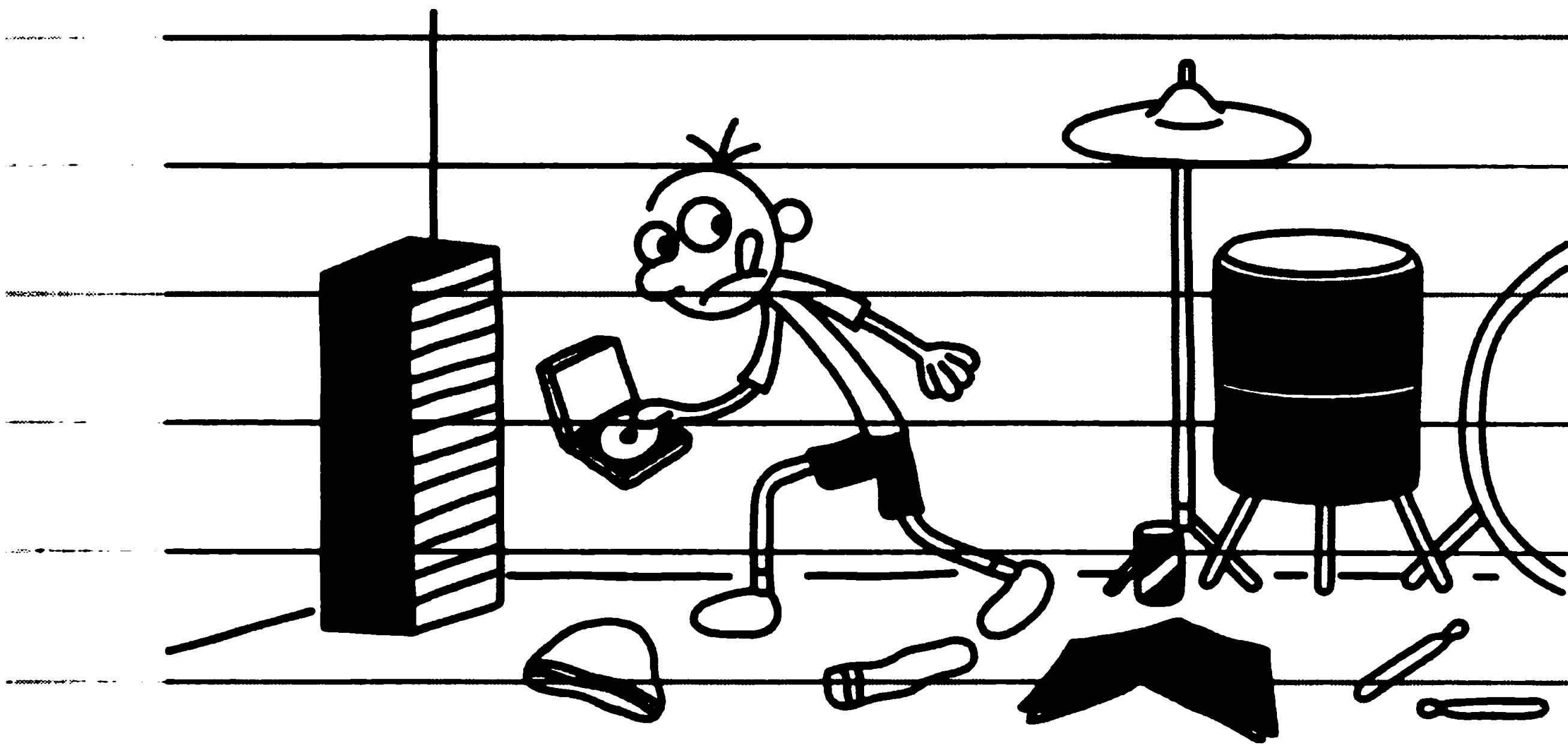
Thứ năm

Hôm qua, Rodrick vừa mua một cái đĩa nhạc rock mới có dán nhãn cảnh báo các bậc phụ huynh.

Tôi chưa bao giờ được nghe loại đĩa đó vì bố mẹ luôn kê kê bên cạnh mỗi khi đi mua sắm. Tuy nhiên, tôi nhận ra rằng cơ hội duy nhất để tôi có thể nghe được đĩa của Rodrick là mang nó ra khỏi nhà.

Sáng sớm tôi gọi điện cho Rowley và bảo nó mang máy nghe đĩa CD đến trường.

Chờ cho Rodrick ra khỏi nhà, tôi lên vào phòng và bỏ đĩa nhạc vào cặp sách.

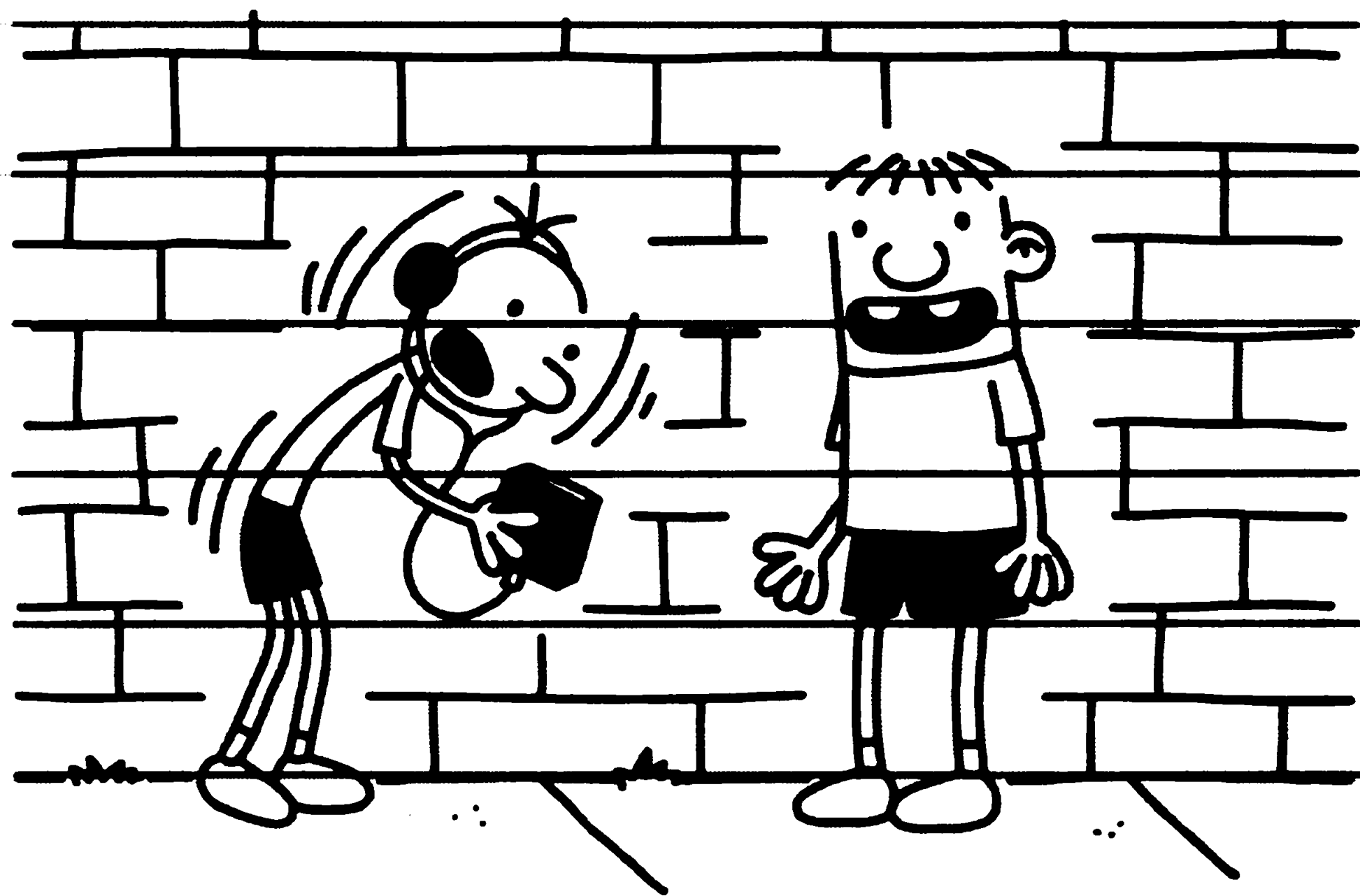
Trường quy định không được mang máy nghe nhạc đến lớp nên chúng tôi phải chờ đến hết giờ ăn trưa khi giáo viên cho phép các học sinh ra ngoài. Ngay khi có cơ hội, tôi và Rowley mò ra sân sau của trường để "thưởng thức" đĩa nhạc của Rodrick.

Tuy nhiên, thằng đàn Rowley khiến tôi tức điên khi nó quên không lắp pin vào máy nghe nhạc.

Mọi cố gắng tưởng như công toi cho đến khi tôi "sáng tạo" ra một trò cực hay: dùng đầu lắc đến khi nào tai nghe rơi xuống.

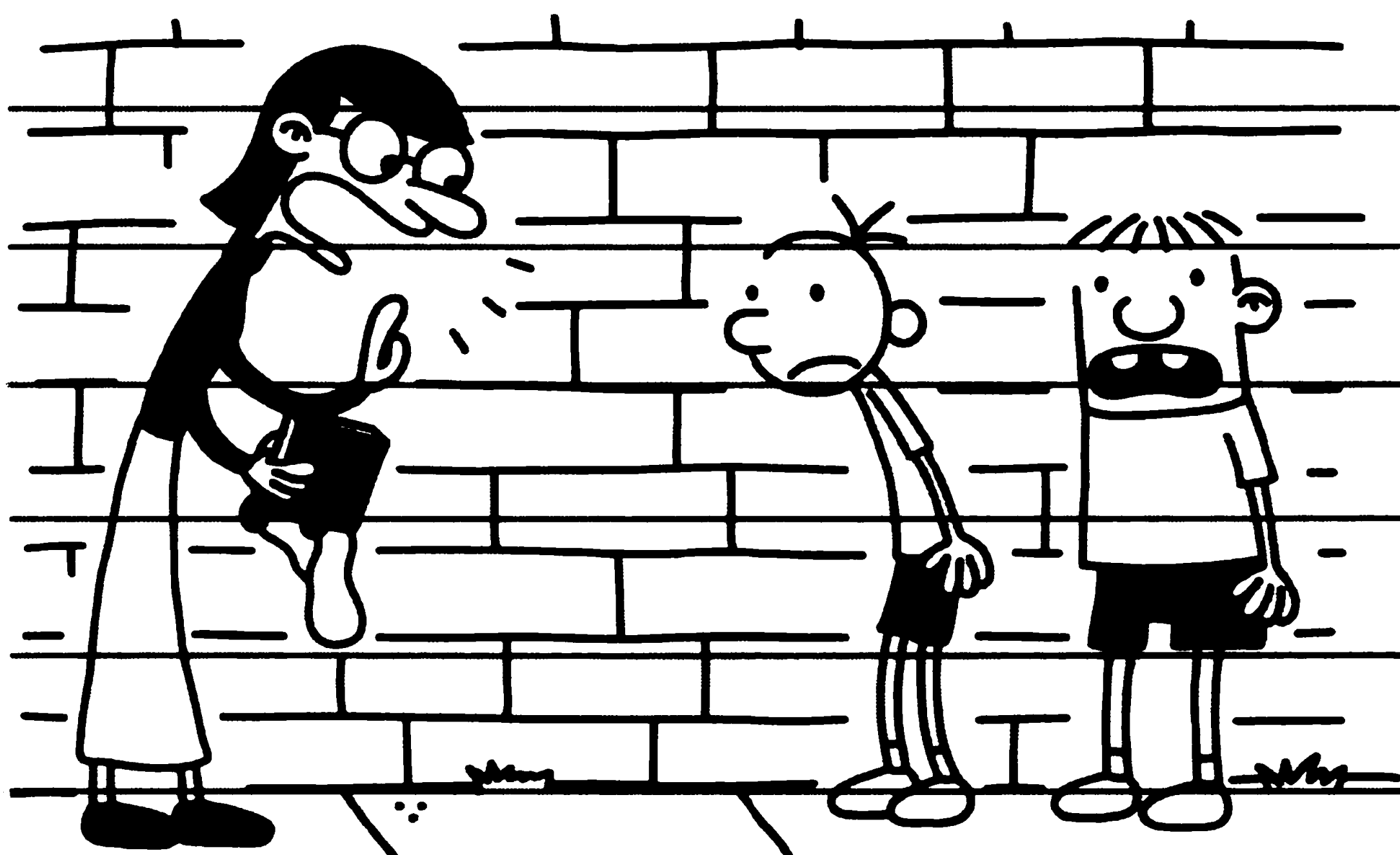
Ai tốn ít thời gian nhất để tai nghe rơi xuống sẽ là người

thắng cuộc.

Có vẻ như tôi sẽ thắng khi chỉ mất bảy phút rưỡi để hoàn thành trò chơi.

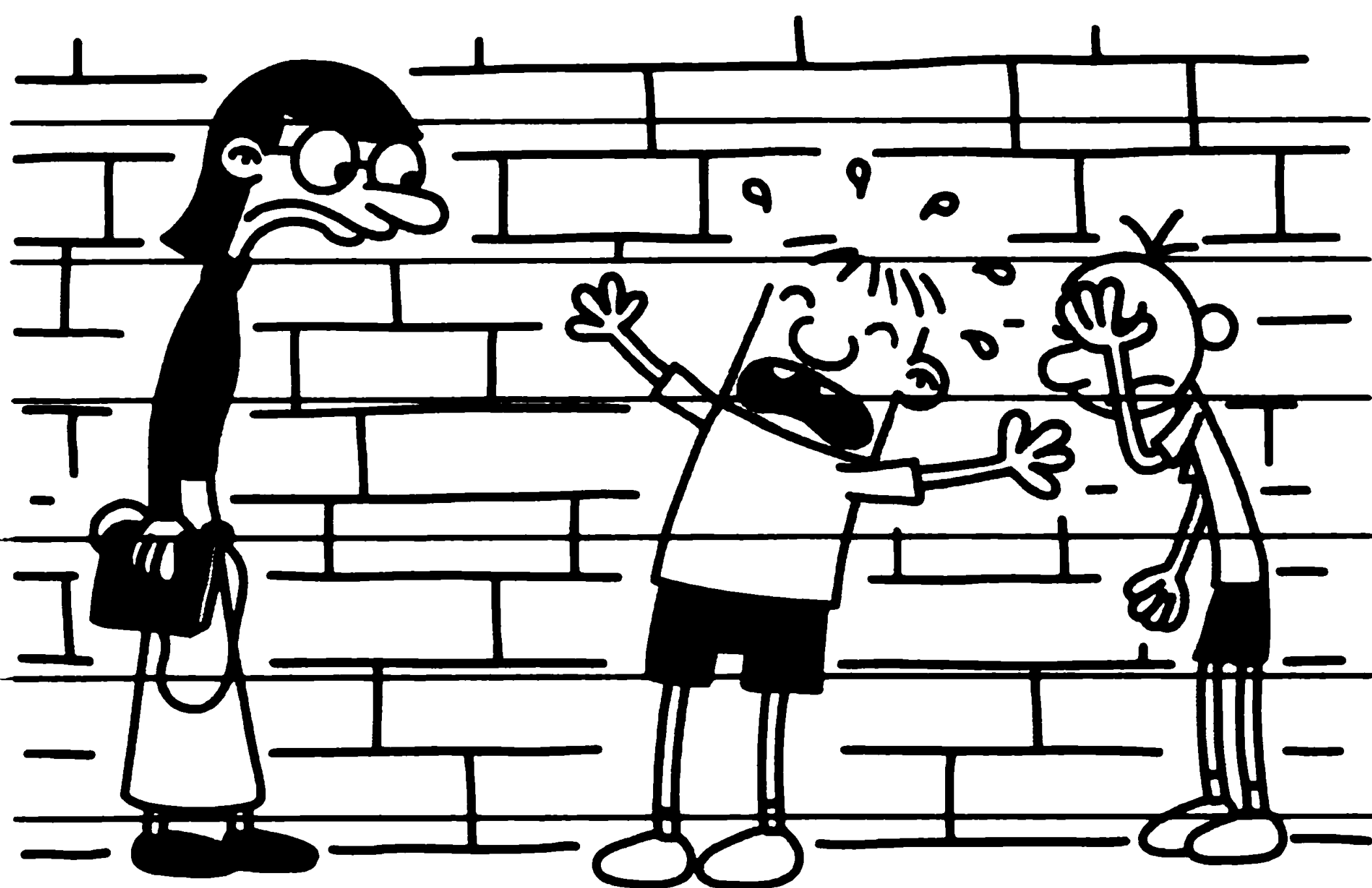
Chúng tôi đang chơi rất vui thì bị cô Craig bắt quả tang. Cô tịch thu máy nghe nhạc của Rowley và bắt đầu giảng giải hàng giờ đồng hồ về rock: nào là loại nhạc xấu xa và nó sẽ huỷ hoại trí óc của chúng tôi,...

Thực ra thì tôi cũng định thanh minh rằng trong máy nghe nhạc không có pin. Nhưng cô Craig nói say sưa đến mức tôi không có cơ hội để ngắt lời. Khi chân tôi bắt đầu tê cứng thì cô mới kết thúc bài diễn thuyết của mình.

Cũng may là vẻ mặt hối lỗi của tôi khiến cô động lòng và không bắt hai đứa đến phòng hiệu trưởng.

Đúng lúc cô Craig thả chúng tôi đi thì thằng Rowley bắt đầu bù lu bù loa lên rằng: nó không hề muốn nhạc rock làm hỏng "sự thông minh" của mình khiến tôi và cô Craig choáng váng.

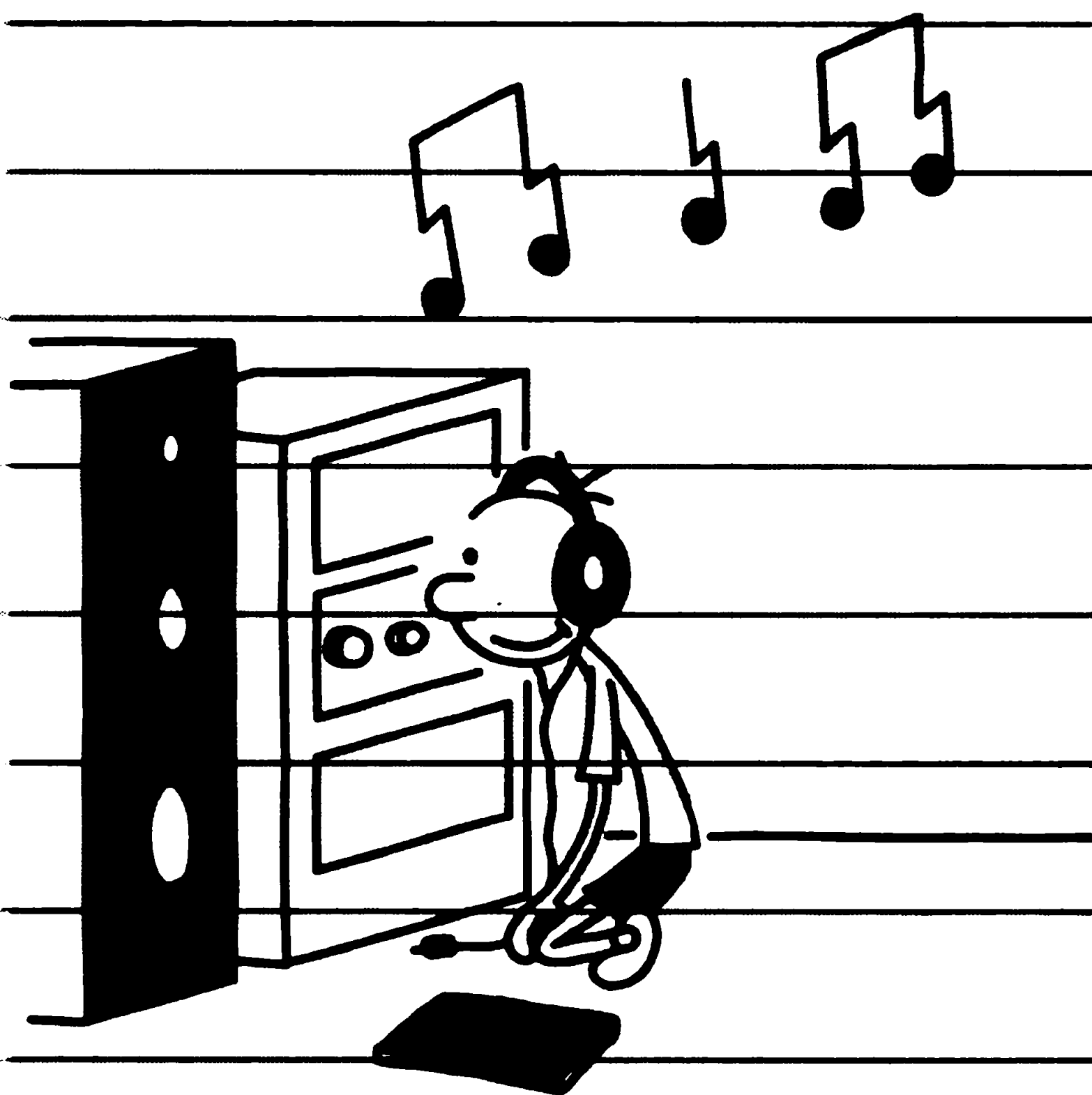
Thành thật mà nói, đôi khi tôi thấy mình không thể hiểu hết con người thật của Rowley.

Thứ sáu

Hôm nay thì cơ hội đã đến.

Tôi đã phải chờ đến tận nửa đêm khi cả nhà đi ngủ hết mới dám mò xuống phòng khách để thưởng thức đĩa nhạc của Rodrick.

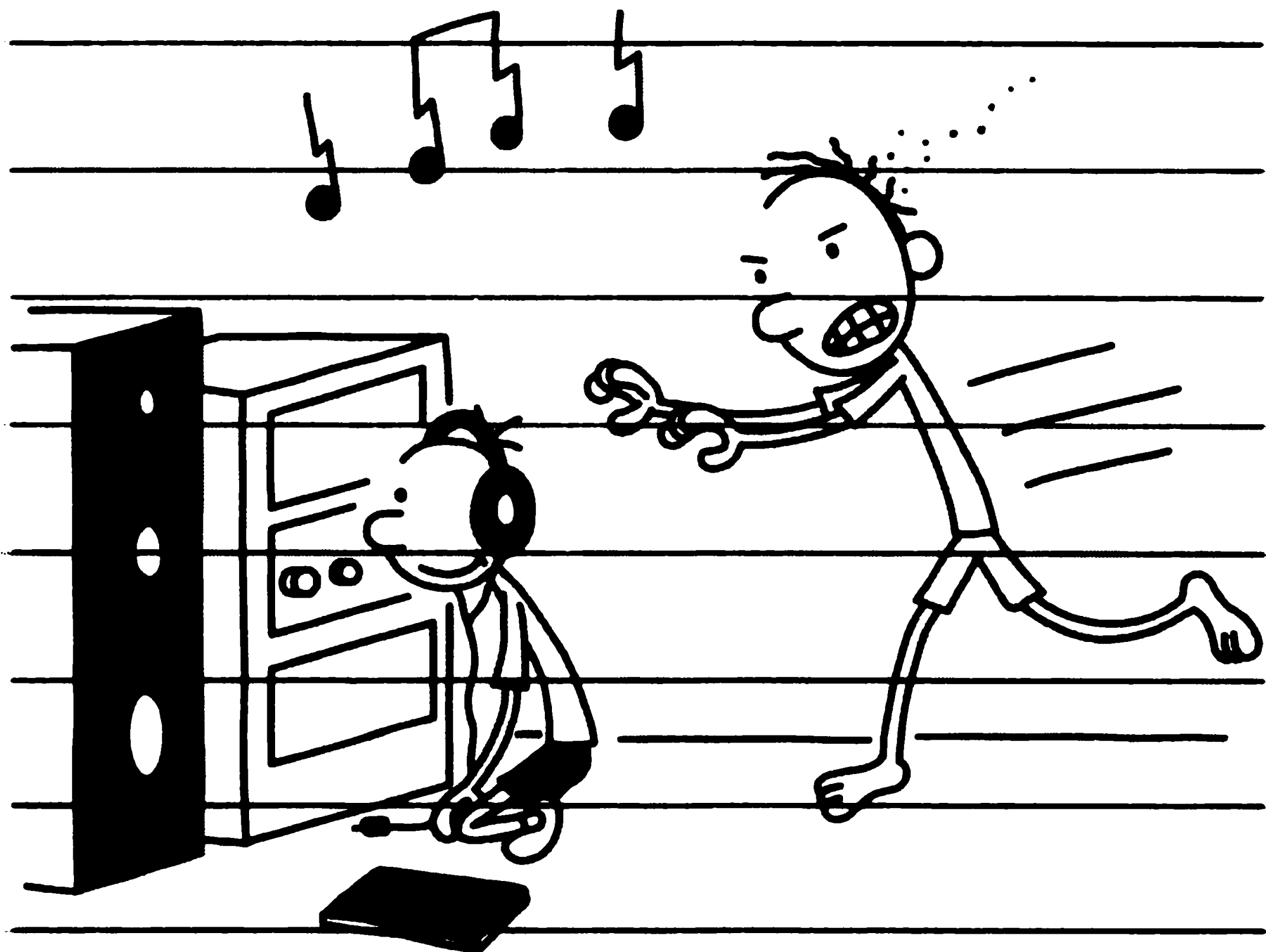
Tôi cầm tai nghe mà Rodrick vừa sắm vào, vặn tiếng to nhất và nhấn nút Play.

Thực sự thì tôi không thể hiểu nổi tại sao người ta lại dán nhãn cảnh báo cha mẹ trên đĩa CD vì nó có gì ghê gớm đâu.

Có lẽ vì tôi mới thưởng thức được khoảng 30 giây bài hát đầu tiên của đĩa nhạc thì đã bị gián đoạn.

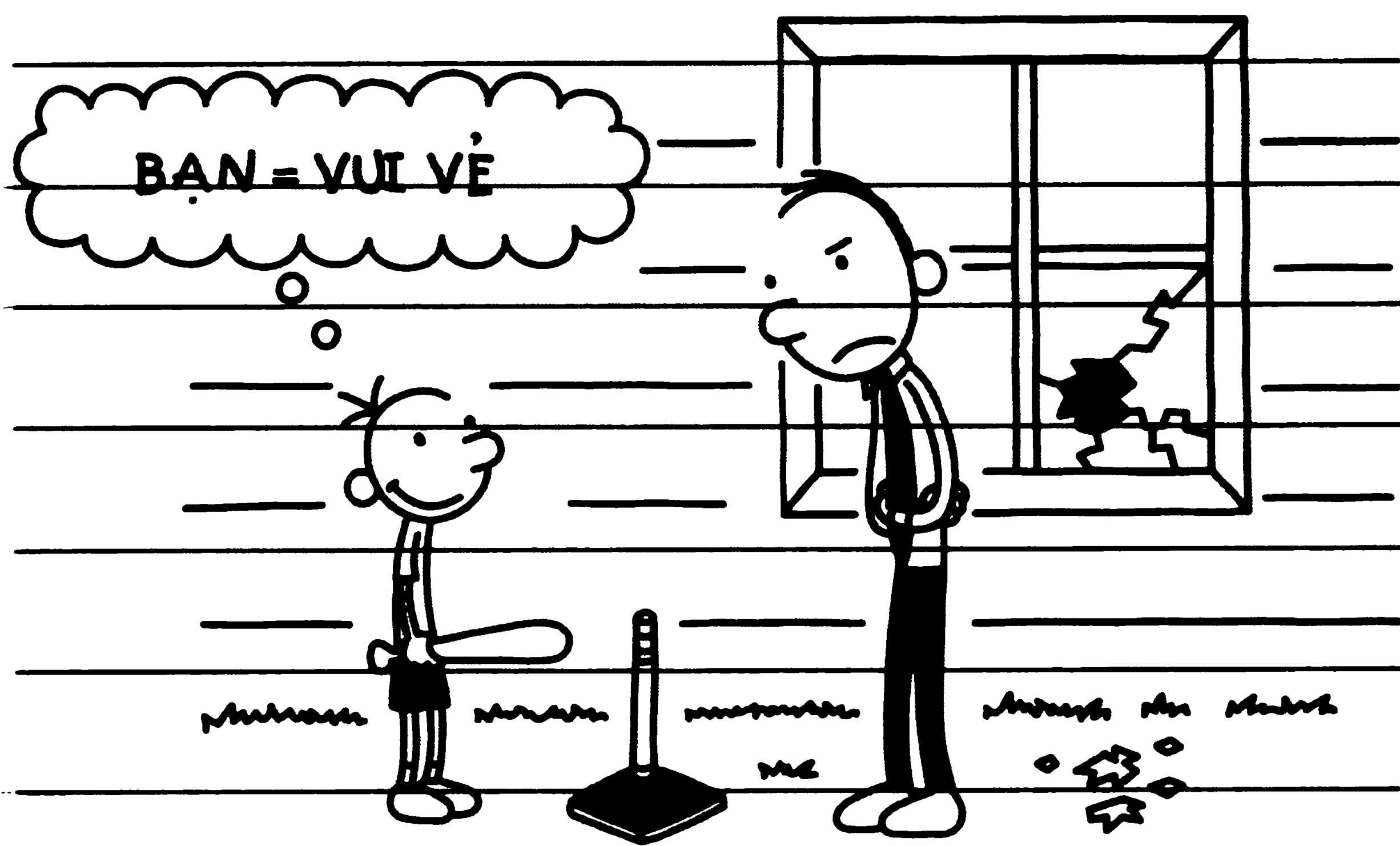
Hóa ra tôi không cắm rắc tai nghe vào giàn âm thanh
nổi vì vậy âm thanh phát ra thật khủng khiếp,
tiếng nhạc to như làm sập cả nhà đến nơi.

Bố tôi về phòng, đá cánh cửa đánh rầm và nói:

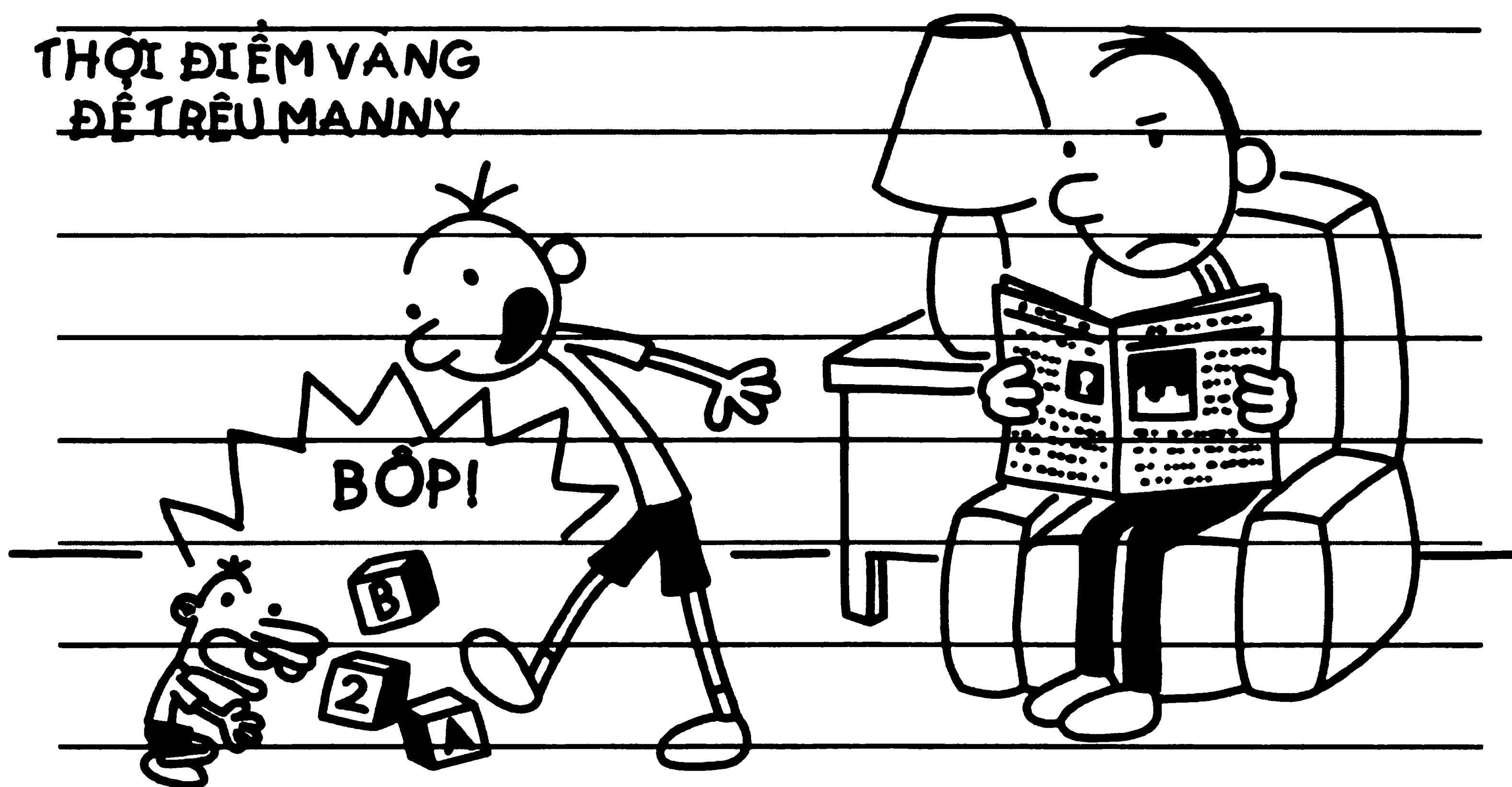
Mỗi khi bố cần nói chuyện với tôi như những "người bạn," tôi biết là mình đang gặp rắc rối thực sự. Lần đầu được trở thành "bạn của bố," tôi đã rất khoái chí. Nhưng nó đã biến thành cơn ác mộng khi bố bắt tôi phải chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm như "một người đàn ông thực sự."

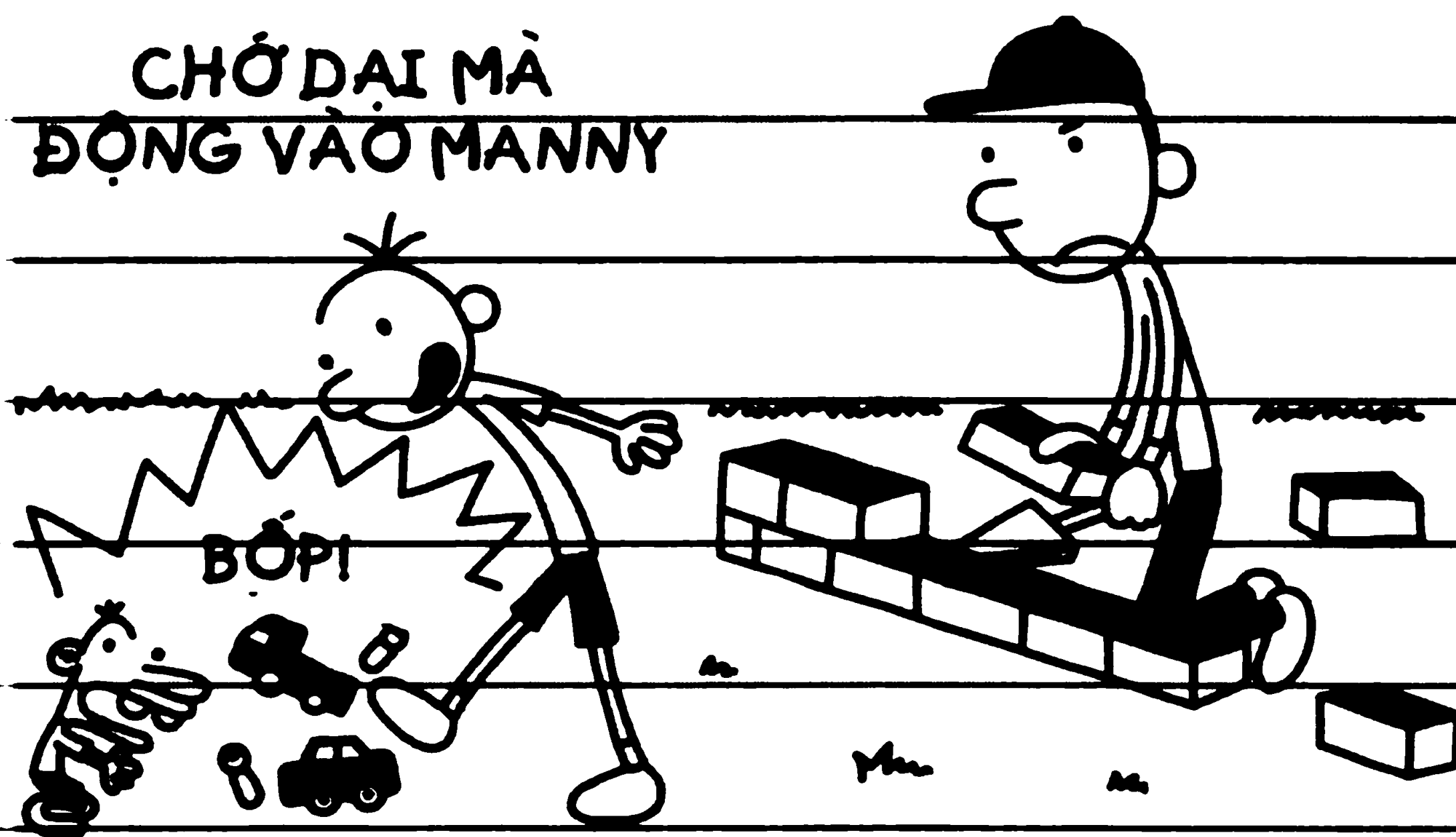
Việc phải cắt cỏ thuê hàng tuần để lấy tiền đền cái cửa kính vỡ khiến tôi tỉnh đòn và rất ít khi để bố bắt lỗi. Bố đã mắng tôi rất ghê nhưng cũng chỉ được 10 phút. Tôi tin rằng bố thích lên giường để ngủ hơn là đứng giảng đạo đức cho tôi trong lúc đang mặc bộ đồ lót. Vì thế hình phạt của tôi là không được chơi game trong hai tuần. Không được chơi game trong hai tuần thì cũng chán nhưng tôi vẫn còn trò Đua công thức 1 của Rowley.

Thú thực, bố tôi là người khá dễ tính. Bố hay cáu nhưng chỉ cần ném thứ gì đang cầm vào tôi là mọi tức giận đều tan biến.

THỜI ĐIỂM VÀNG ĐỂ TRÊU MANNY

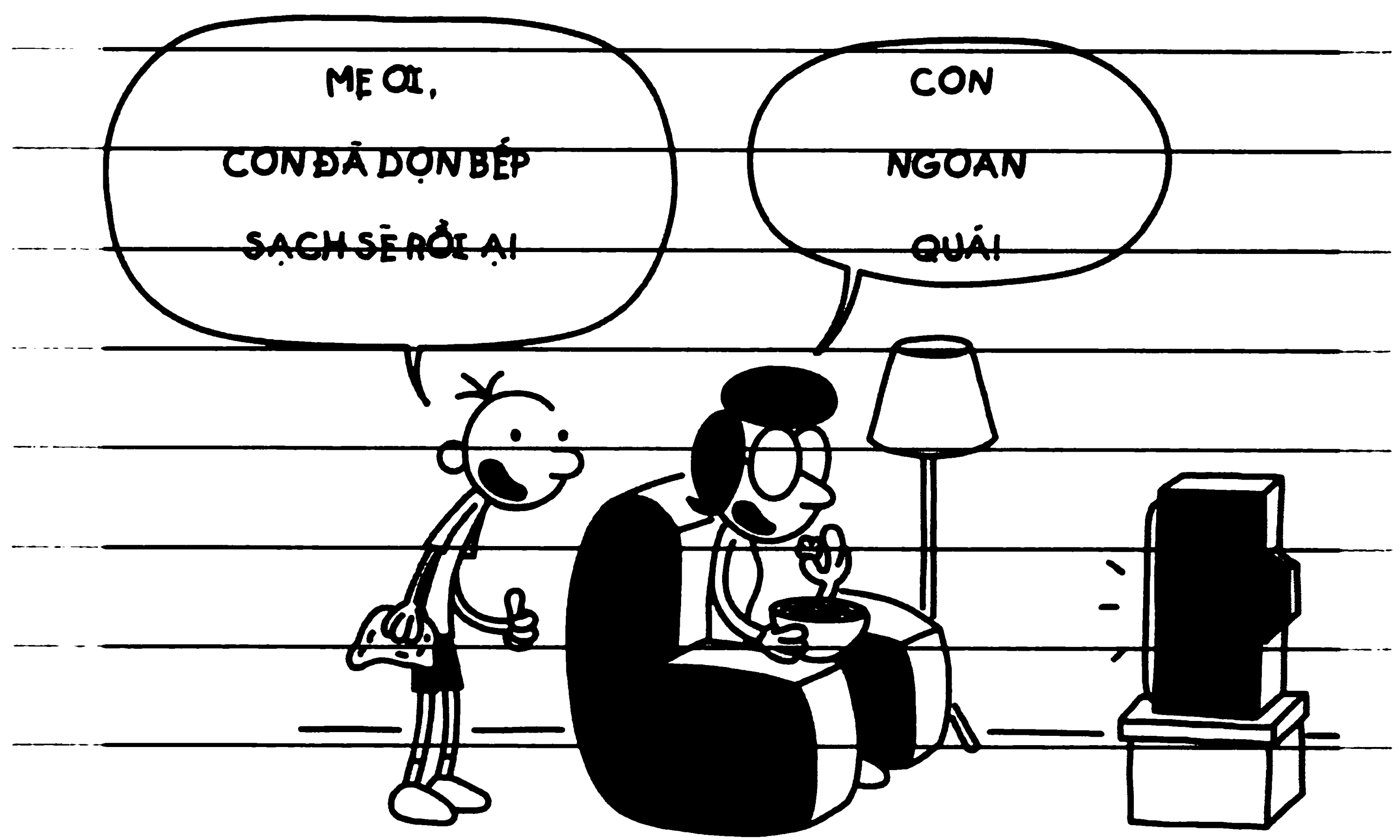

CHỜ DẠI MÀ ĐỘNG VÀO MANNY

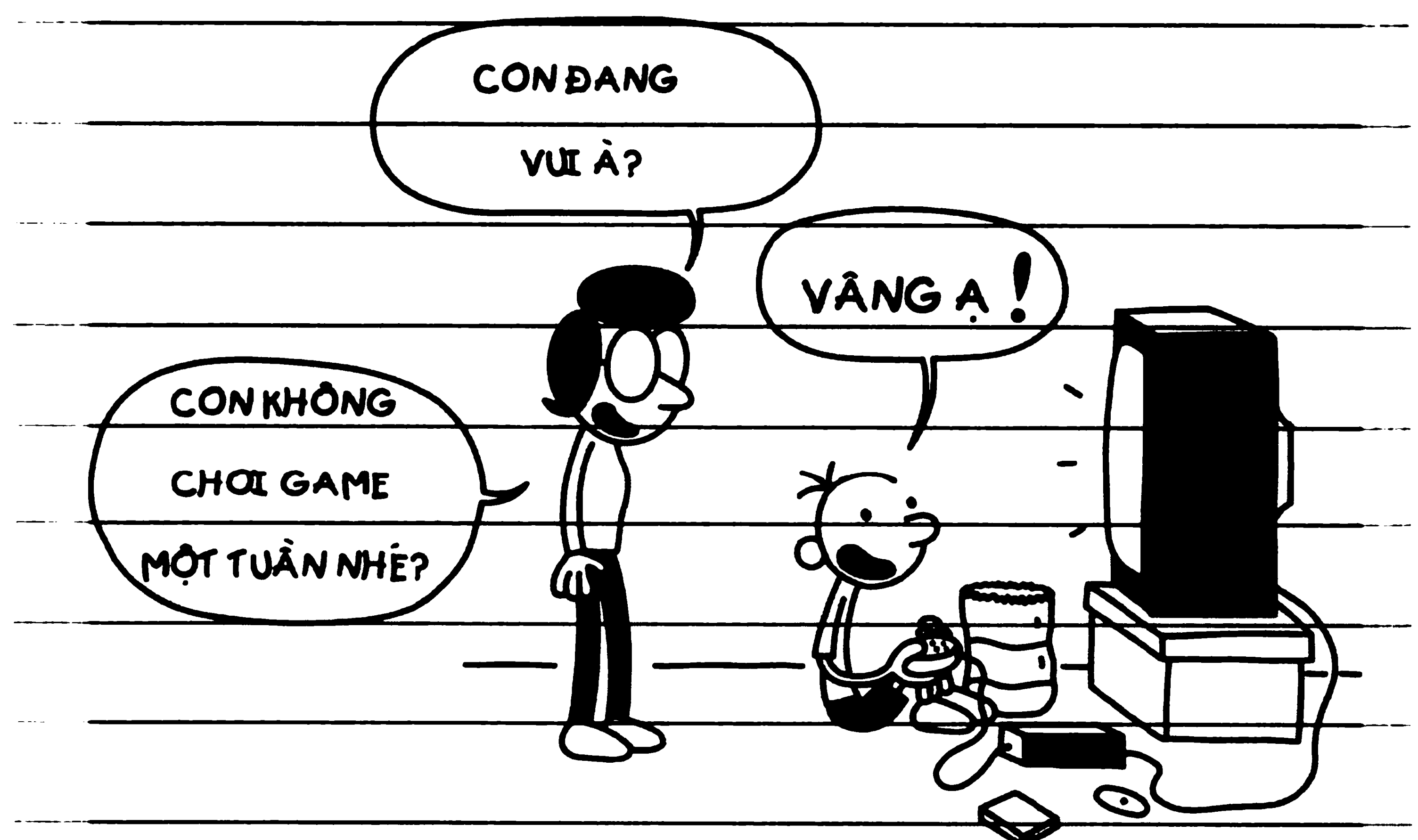

Mẹ lại có cách TRỪNG PHẠT rất khác khi chúng tôi mắc lỗi. Khi bạn lộn xộn và bị mẹ bắt được, mẹ tỏ vẻ như không nhận ra nhưng thực tế là mẹ dành vài ngày để tìm hình phạt dành cho bạn.

Và trong khi chờ đợi thì bạn cố gắng ngoan ngoãn để thoát khỏi hình phạt.

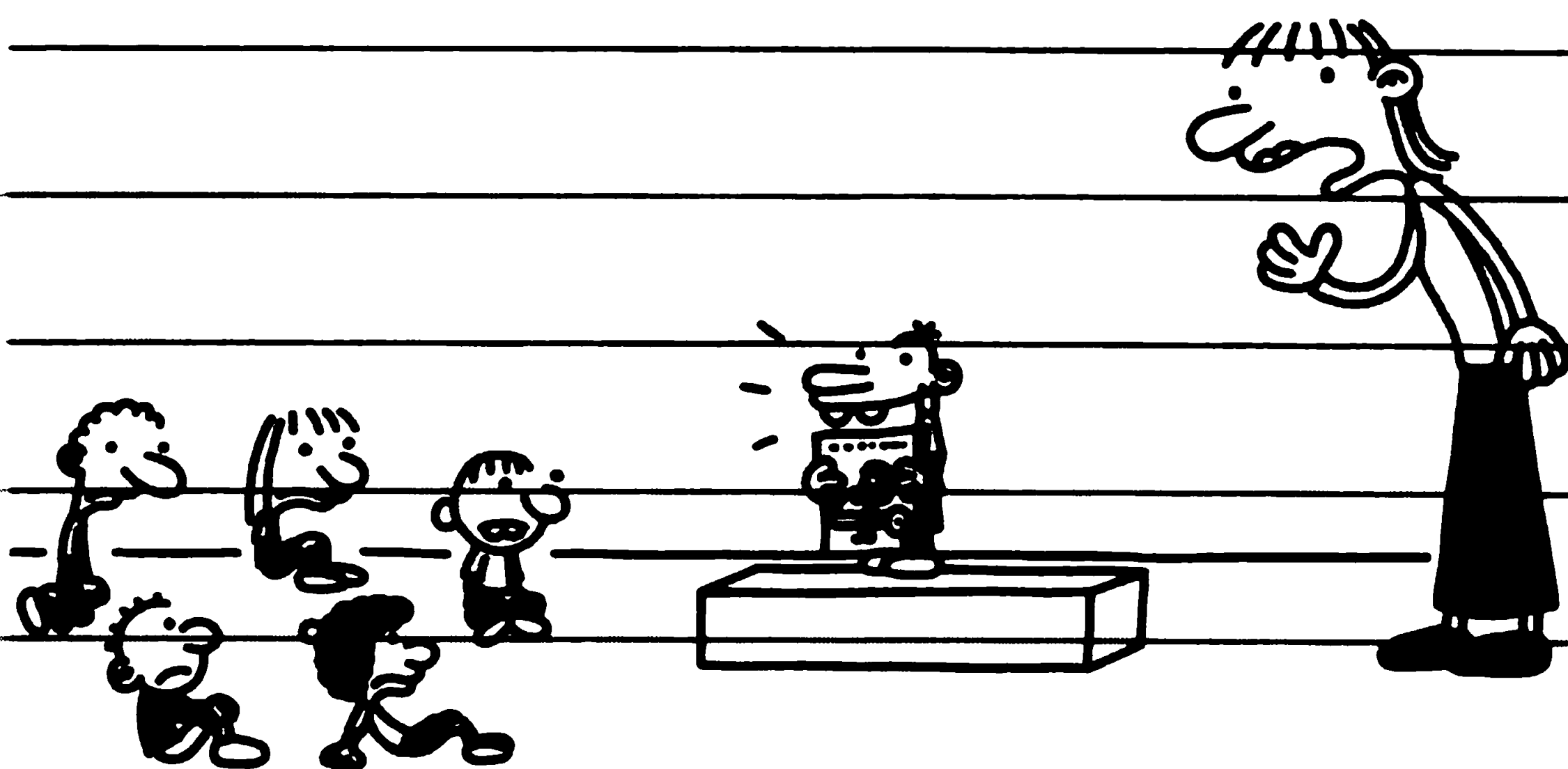
Rodrick và tôi đã mấy lần hý hửng tưởng "qua mặt" được mẹ. Nhưng kỳ thực đó là lúc chúng tôi rơi vào cái bẫy mà mẹ đã giăng sẵn.

Thứ hai

Lệnh cấm chơi game khó khăn hơn tôi tưởng, nhưng việc mình không phải là người duy nhất gặp rắc rối khiến tôi cảm thấy dễ chịu đôi chút.

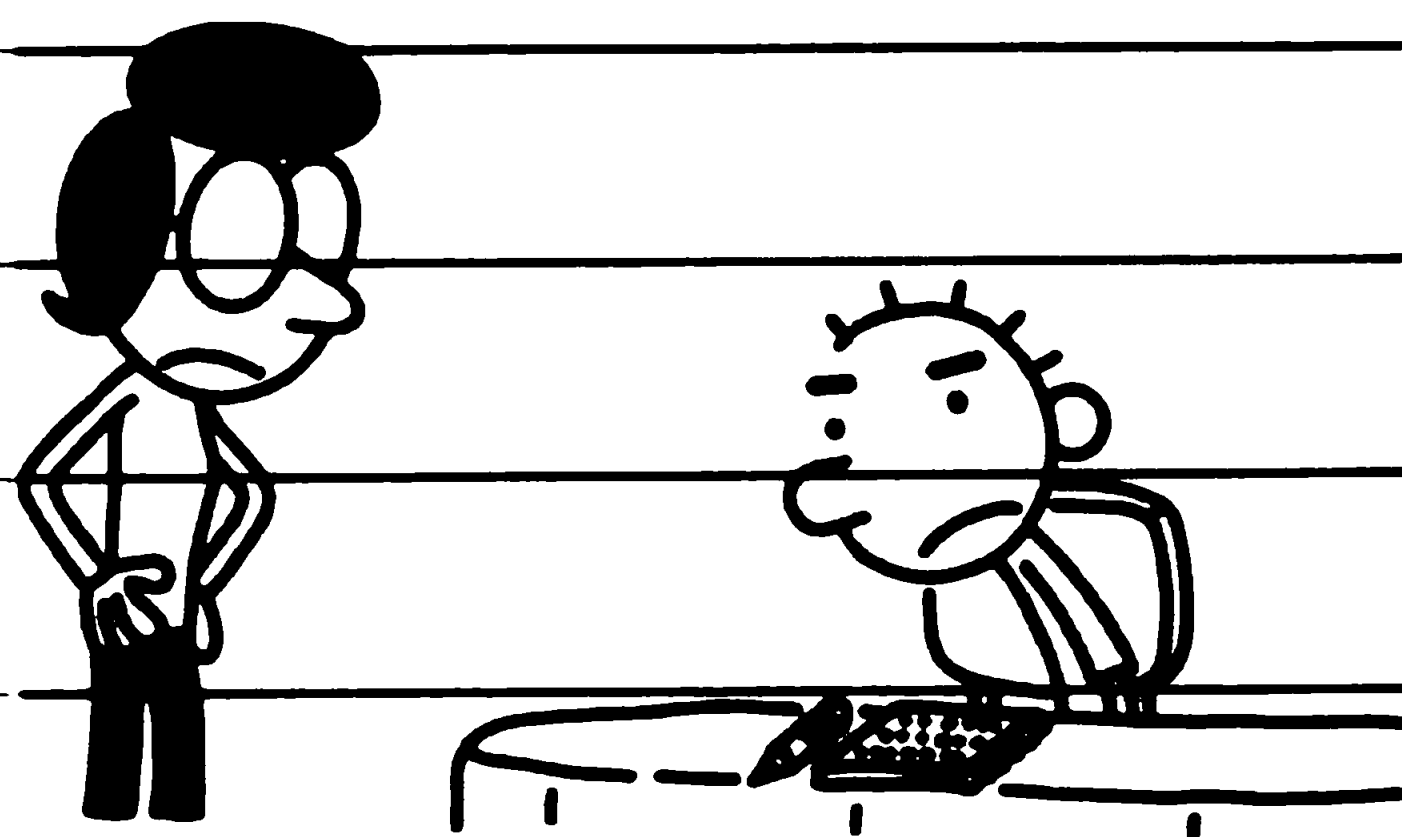
Rodrick cũng đang bị mẹ trừng phạt. Chuyện là thế này: Manny đã mang một trang tạp chí của Rodrick đến lớp mẫu giáo để khoe với các bạn. Chẳng có gì là to tát ngoại trừ cảnh một cô người mẫu rất xinh mặc bikini đang nằm dài trên mui chiếc xe hơi màu đỏ.

Tất nhiên là mẹ không hài lòng với Rodrick khi nhận được điện thoại của cô giáo dạy Manny.

Tôi đã tận mắt nhìn cuốn tạp chí của Rodrick và nói một cách thành thật thì nó cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Tuy nhiên, loại tạp chí mà theo mẹ "làm hỏng" chúng tôi sẽ không có cơ hội để xuất hiện trong nhà.

Rodrick đã bị "tra tấn" bằng cách trả lời các câu hỏi do mẹ soạn sẵn.

1, Việc đọc những tạp chí này có giúp con thành người tốt hơn không?

KHÔNG

2, Nó có khiến con được hâm mộ ở trường hơn không?

KHÔNG

3, Con cảm thấy thế nào khi mua mấy cuốn tạp chí đó?

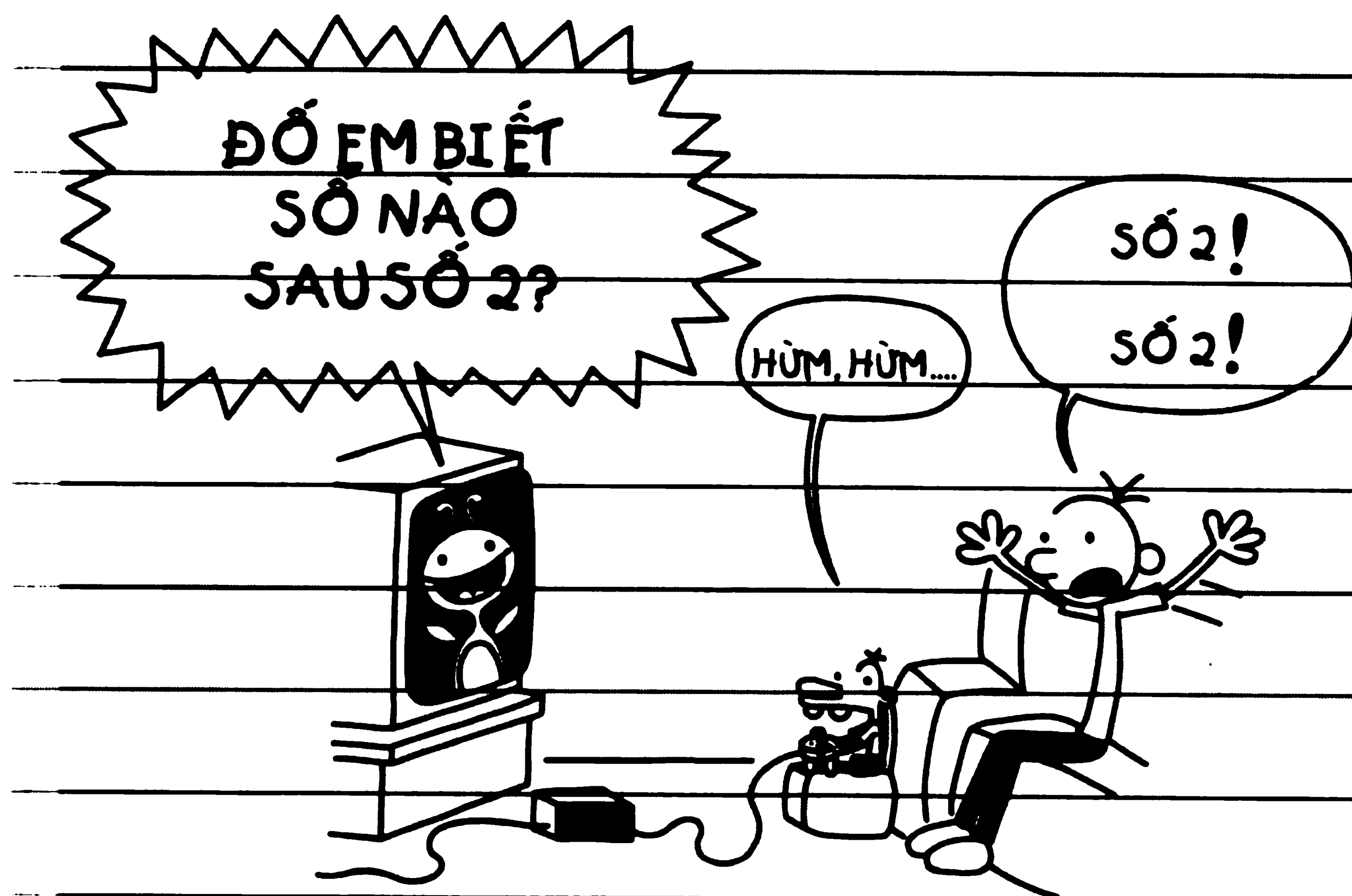
CON CẢM THẤY XẤU HỔ

4, Con muốn nói điều gì với phụ nữ khi mua mấy cuốn tạp chí này?

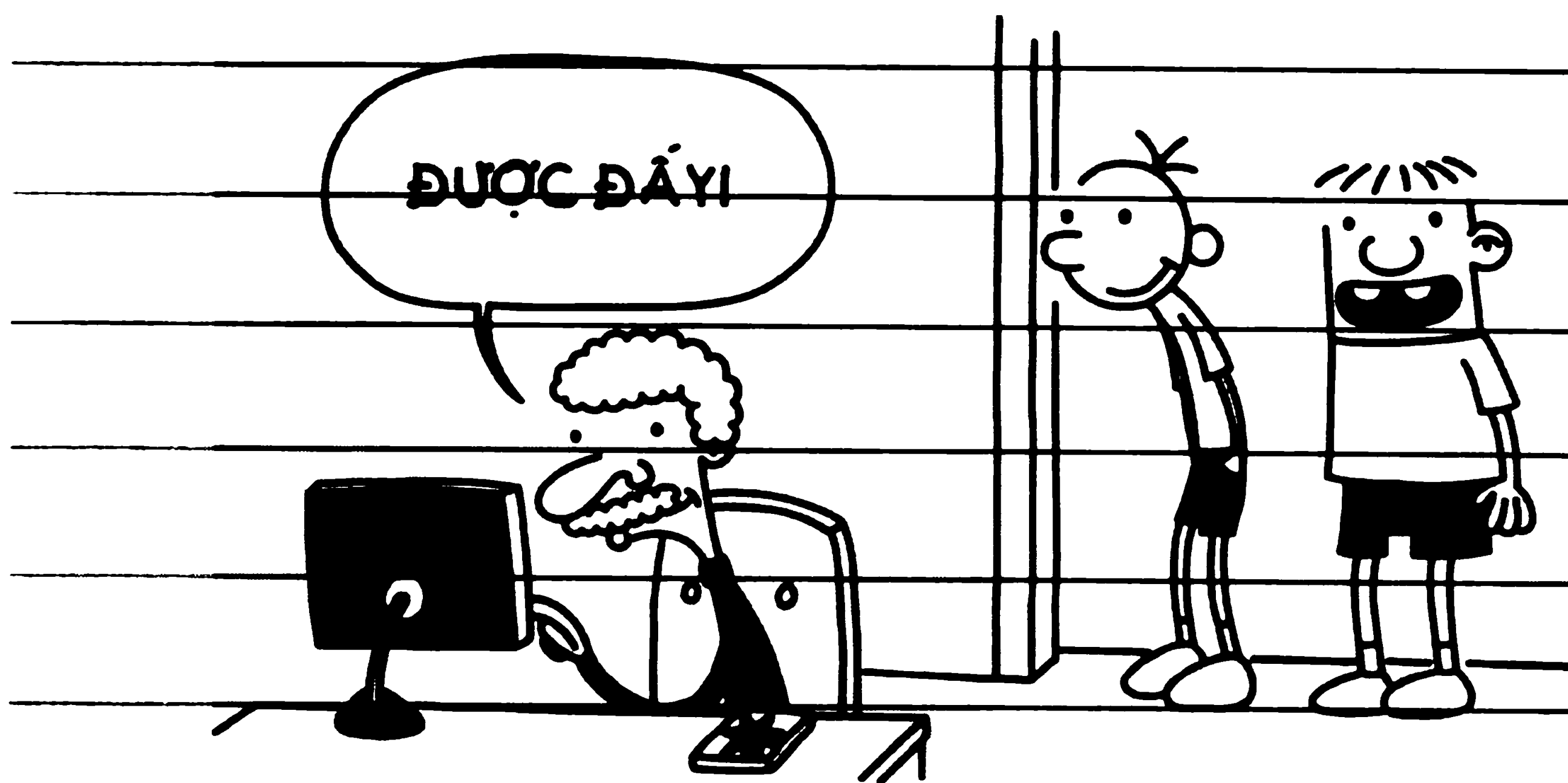
CON THẤY CÓ LỖI VỚI PHỤ NỮ...

Thứ tư

Tôi vẫn đang trong thời gian bị cấm chơi điện tử, nên Manny được sử dụng dàn máy yêu quý của tôi. Mẹ mua cho nó một bộ giáo trình học điện tử và tôi thấy khá thú vị khi nhìn Manny "đánh vật" với các con số và chữ cái.

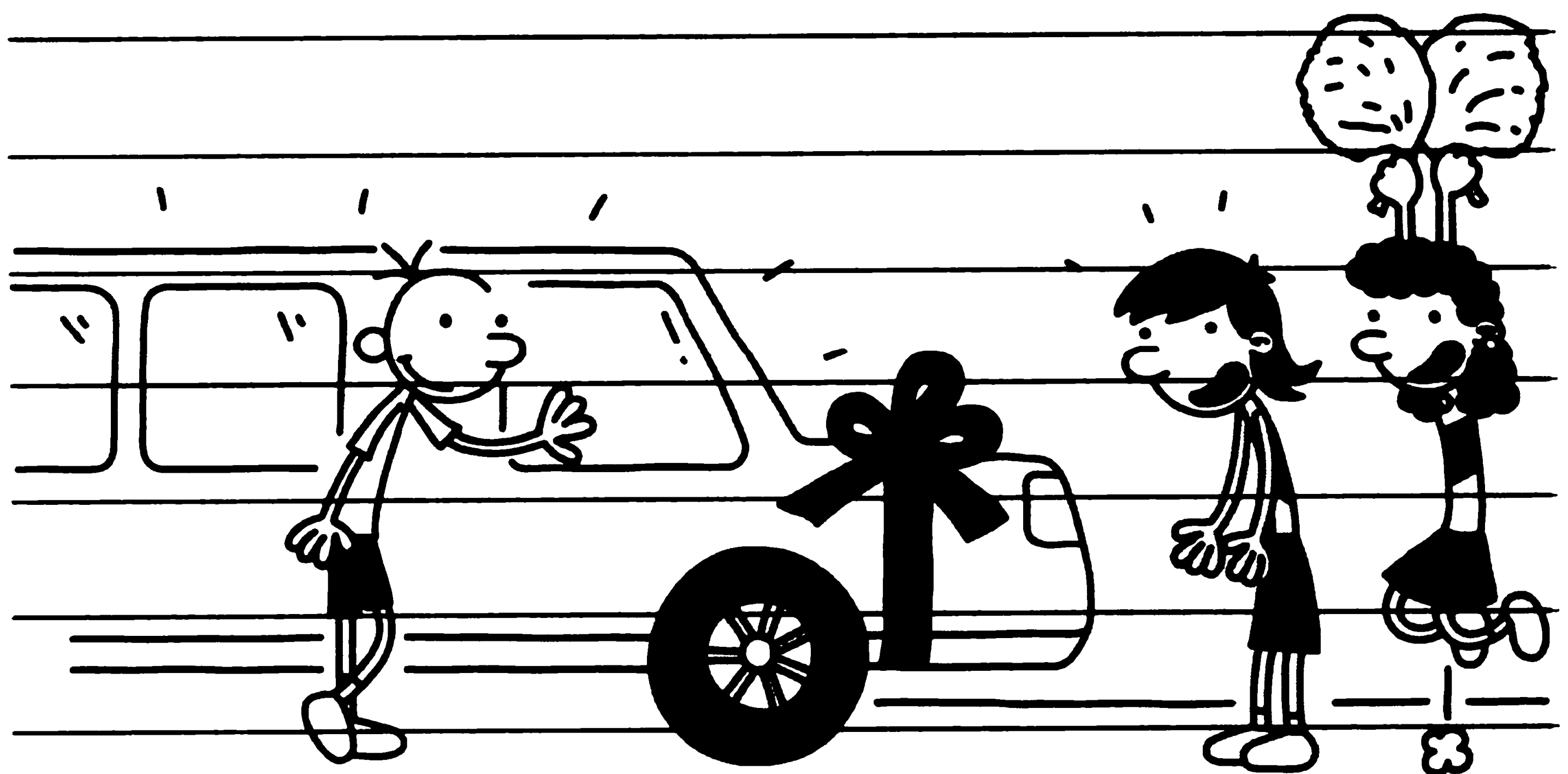

Trong cái rủi cũng có cái may, nhờ mấy cái đĩa học vỡ vụn của Manny mà tôi tìm được cách để "qua mặt" bố Rowley.

Thứ năm

Hôm nay trường vừa thông báo sẽ tiến hành bầu cử cho Hội học sinh. Nói thật lòng, tôi không có chút hứng thú nào với Hội này cả. Nhưng suy đi tính lại thì trở thành một Thủ quỹ sẽ giúp tôi có vị trí quan trọng hơn ở trường.

Tôi sẽ trở thành người hùng của bọn con gái, nhất là mấy cô nàng xinh đẹp trong đội cổ vũ. Hơn nữa tôi có thể trả đũa được mấy thằng tinh tuống của đội bóng.

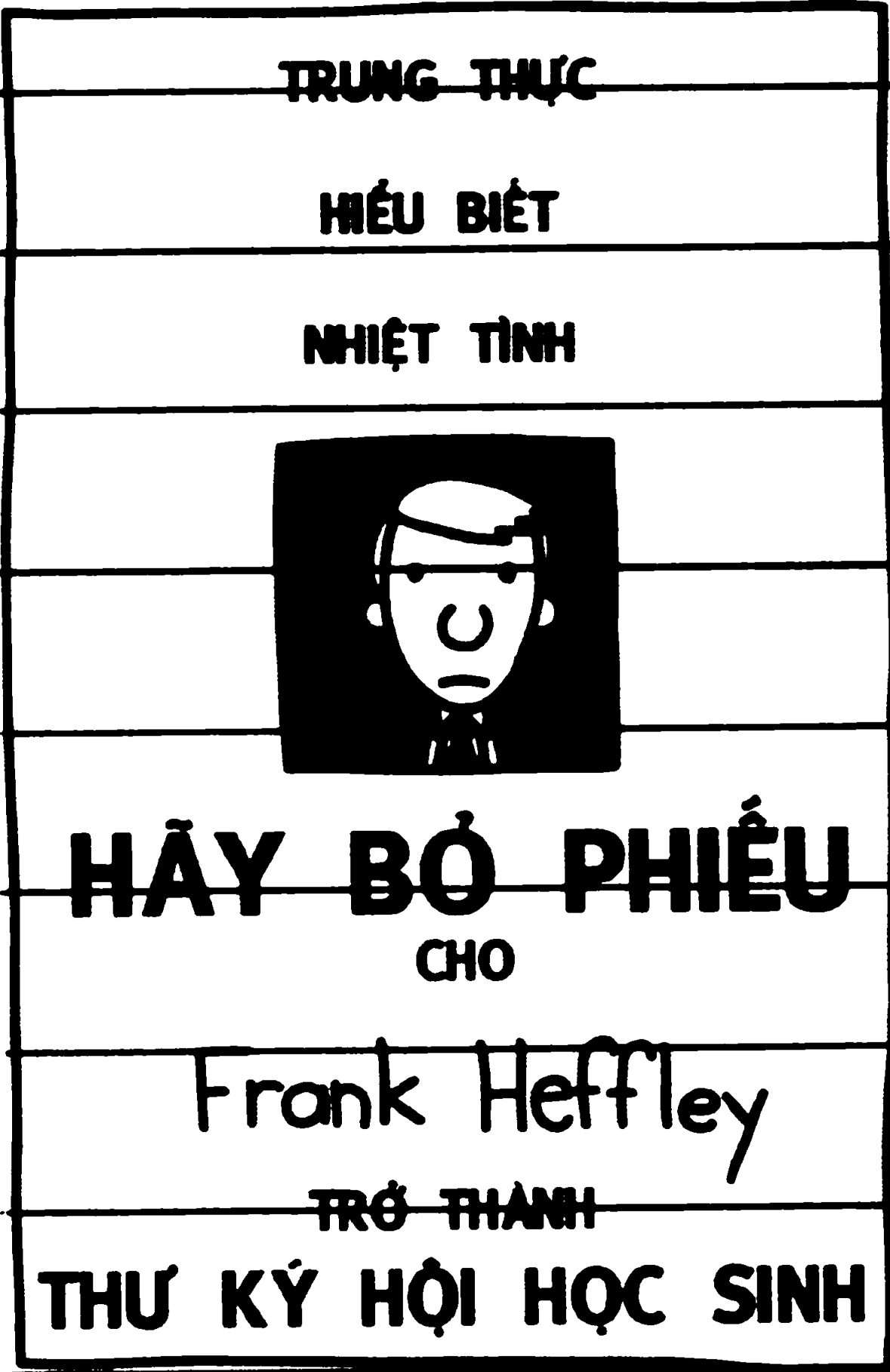
Không có thằng điên nào nhận ra những ích lợi của chức Thủ quỹ vì bọn chúng còn mãi nhắm đến mấy chức danh "hoành tráng" hơn như Chủ tịch hay Phó chủ tịch Hội học sinh. Vì thế, tôi tin rằng nếu ngày mai mình đăng ký trở thành ứng viên Thủ quỹ thì công việc hay ho ấy chắc chắn sẽ thuộc về Greg này.

Thứ sáu

Hôm nay, tôi đã mò đến trường thật sớm để điền vào

bản đăng ký. Thật không may, Marty Porter, thành rất
giỏi toán của khối cũng đăng ký làm ứng cử viên cho
chức Thủ quỹ. Vậy là, việc trở thành Thủ quỹ của Hội
học sinh không đơn giản như tôi tưởng.

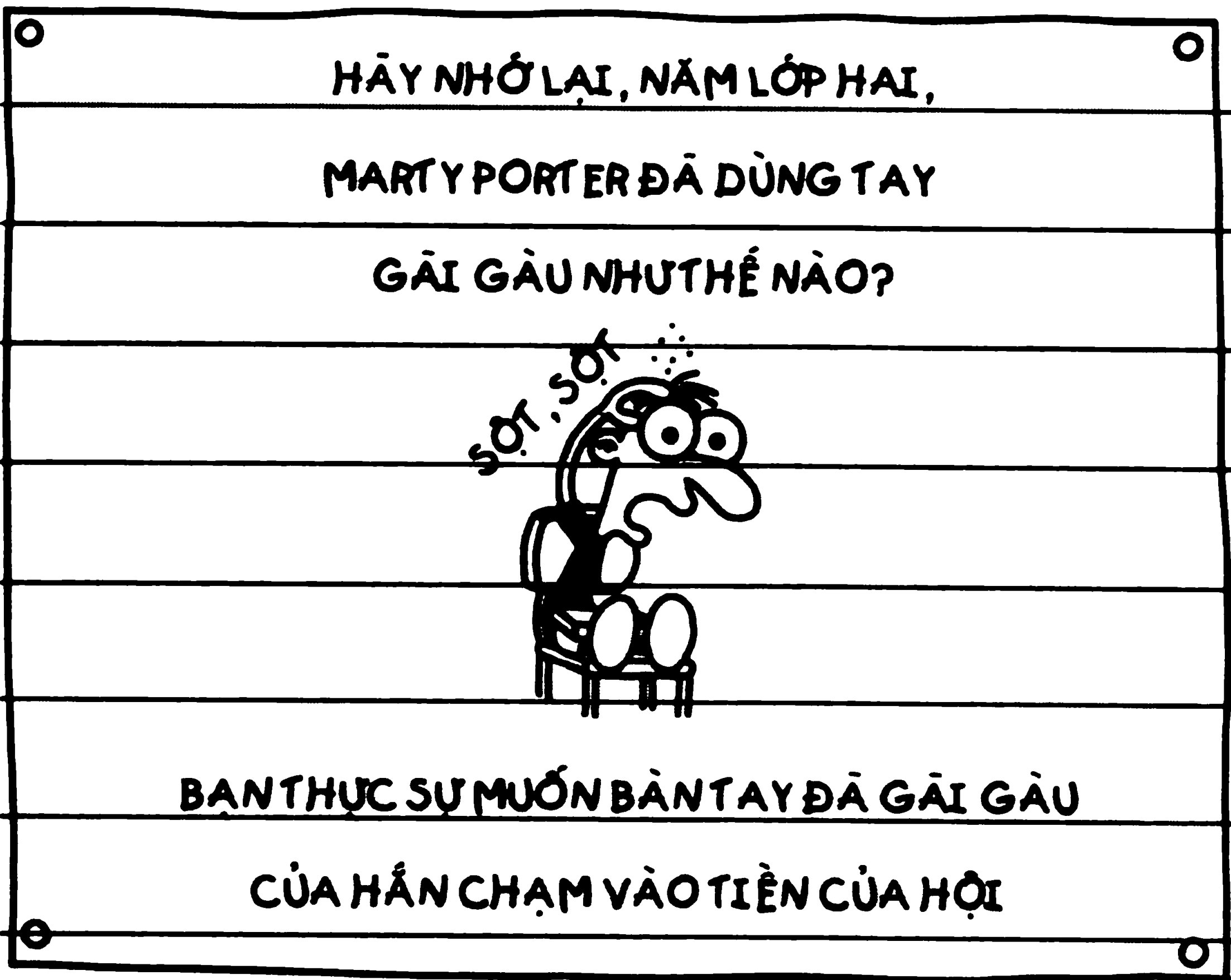
Tất nhiên, là tôi không dễ đầu hàng một cách dễ dàng.
Buổi tối, sau khi nghe tôi tâm sự và xin ý kiến về việc
tham gia vào Hội học sinh, bố đã rất hài lòng và cho
tôi xem mấy tờ rơi đã giúp bố thắng cử ngày xưa.

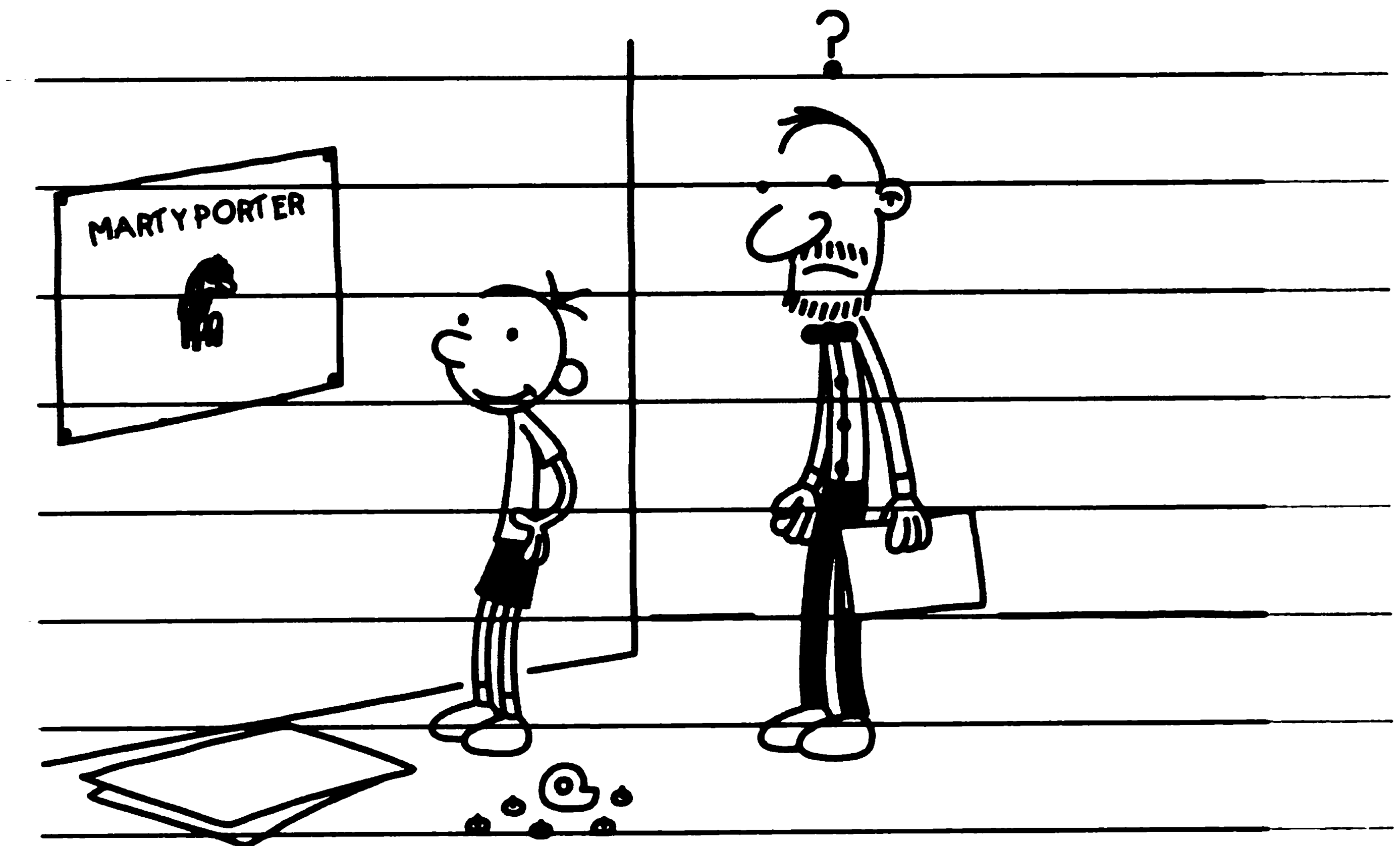
Tôi nghĩ mấy tờ rơi đó thật tuyệt nên đề nghị bố đưa đi
mua ít vật dụng để làm một ít cho chiến dịch tranh cử
chức Thủ quỹ của mình. Tất nhiên là bố đồng ý ngay.
Tôi đã thức gần như trắng đêm để làm những tờ rơi bắt
mắt với niềm tin chắc chắn rằng mình sẽ chiến thắng.

Thứ hai

Những tờ rơi này rất tuyệt, nó khiến tôi thấy mình thật thông minh khi đánh trúng vào điểm yếu của đối thủ.

Tôi chạy đi dán các tờ rơi ở mọi nơi. Thật không may, mới chỉ được vài phút, tôi đã bị thầy Hiệu phó Roy bắt gặp.

Thầy Roy nói rằng tôi không được phép đặt điều nói xấu ứng cử viên khác. Tôi đã mất hẳn mười lăm phút để thanh minh rằng việc Marty Porter gãi gàu khi ở lớp 2 là sự thật, tất cả các học sinh khác đều có thể làm chứng cho tôi.

Nhưng thầy Roy không tin và lột hết các tờ rơi của tôi. Trong khi thằng Marty Porter đang "mua" chức Thủ quỹ bằng kẹo mút thì mấy tờ rơi tôi thức trắng đêm để làm lại nằm trong sọt rác của thầy Roy. Vậy là, "sự nghiệp chính trị" của tôi đã đi tong. Ước mơ được các cô nàng cổ vũ hâm mộ và trả đũa mấy thằng trong đội bóng đã tan thành mây khói.

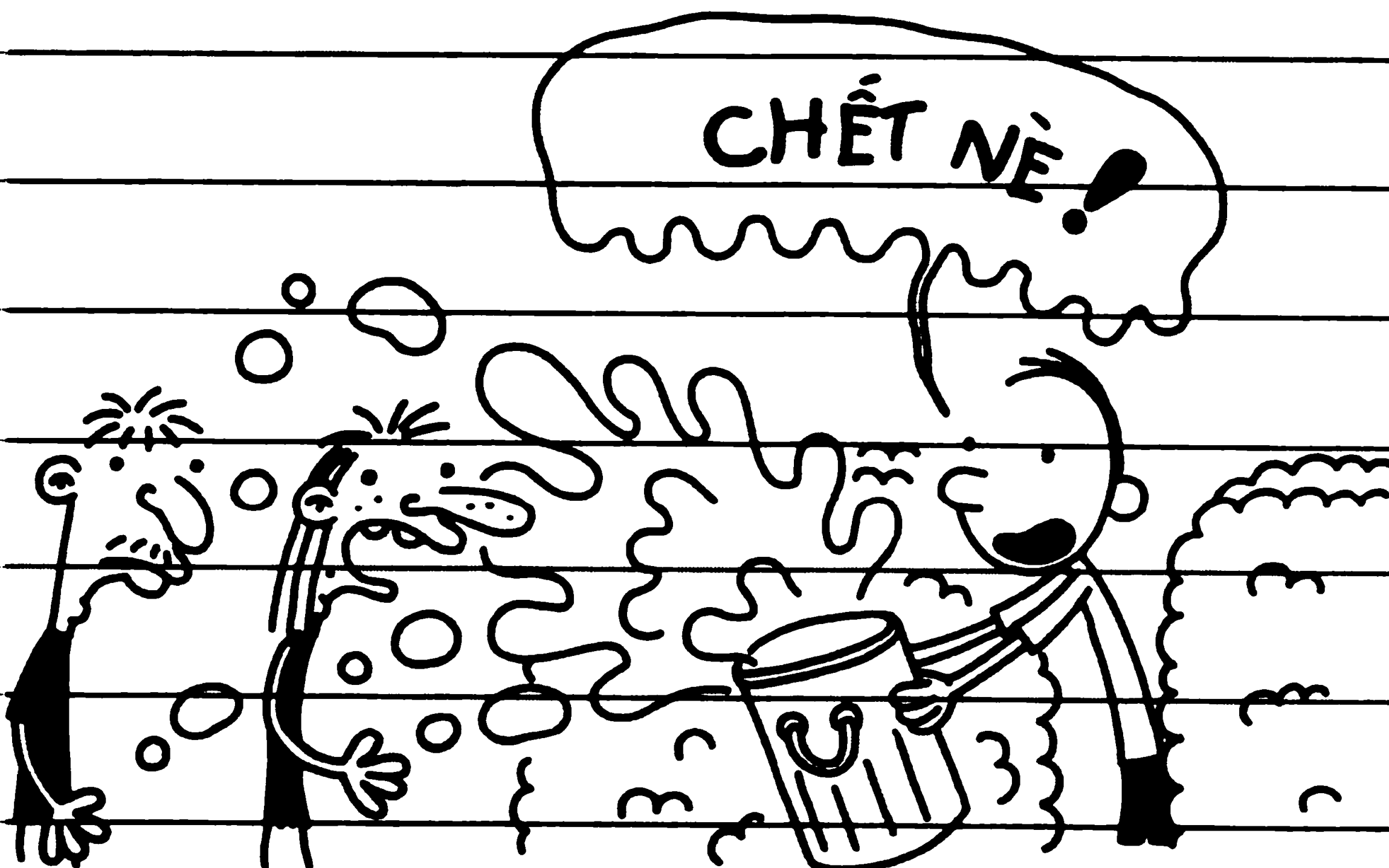
THÁNG MƯỜI

Thứ hai

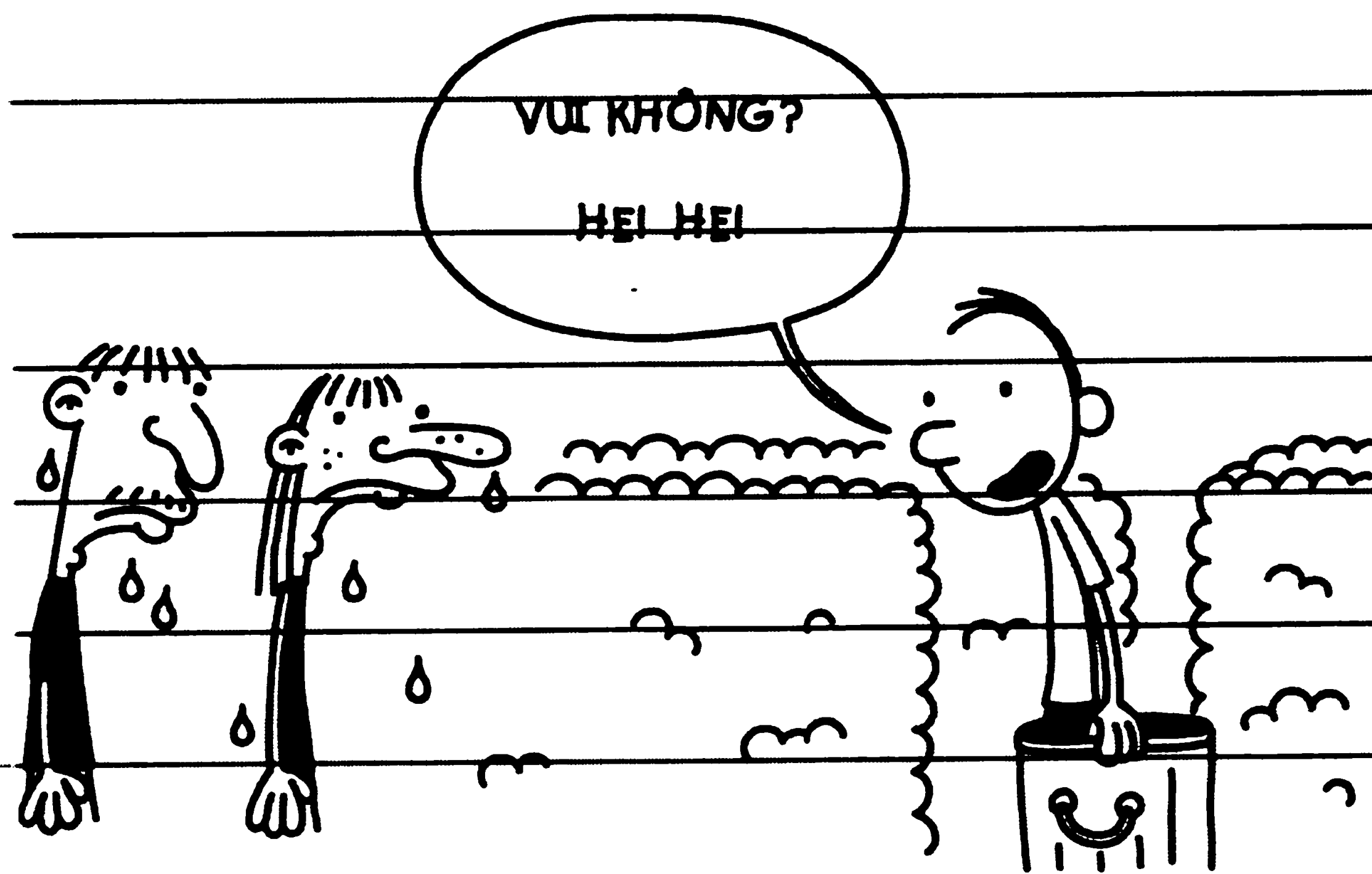
Cuối cùng thì cũng đến tháng mười và chỉ còn 15 ngày nữa là đến lễ Halloween. Dù mẹ cho rằng tôi đã quá lớn để chơi trò "Cho kẹo hay bị ghẹo" nhưng Halloween vẫn là lễ tôi mong chờ nhất trong năm.

Halloween cũng là ngày lễ yêu thích của bố với cách chơi xỏ quái đản. Trong đêm Halloween, khi những ông bố khác cầm khay kẹo chờ sẵn để cho bọn trẻ con thì bố tôi lại giấu trong bụi rậm mấy xô nước.

Suốt đêm Halloween, bố đứng nấp trong bụi rậm, rình bọn trẻ con đi qua và hắt nước vào người chúng. Cách ăn mừng lễ Halloween theo kiểu người Thái này khiến bố rất khoái chí.

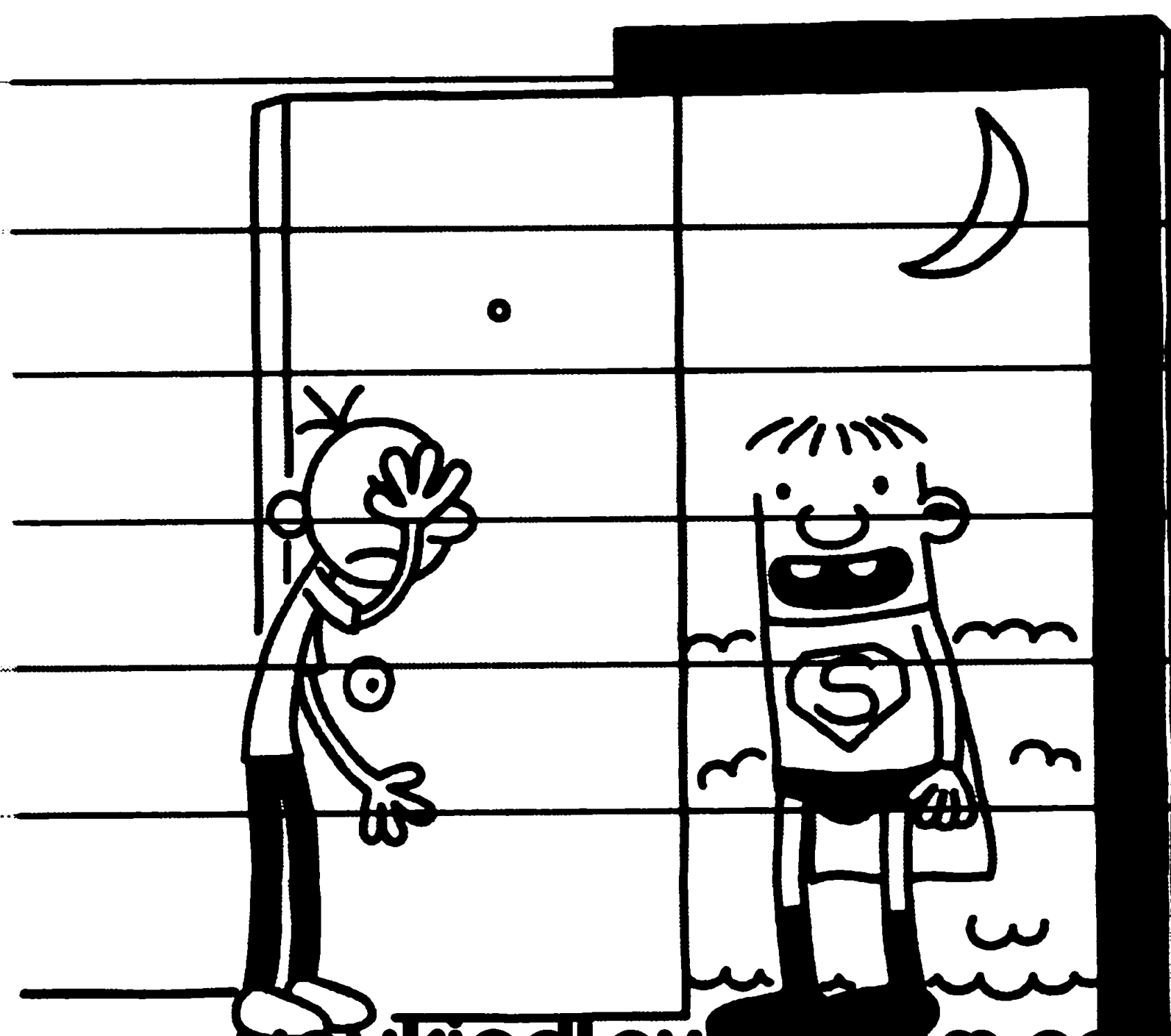

Tôi không hiểu tại sao bao năm rồi mà bố chưa chịu "trưởng thành."

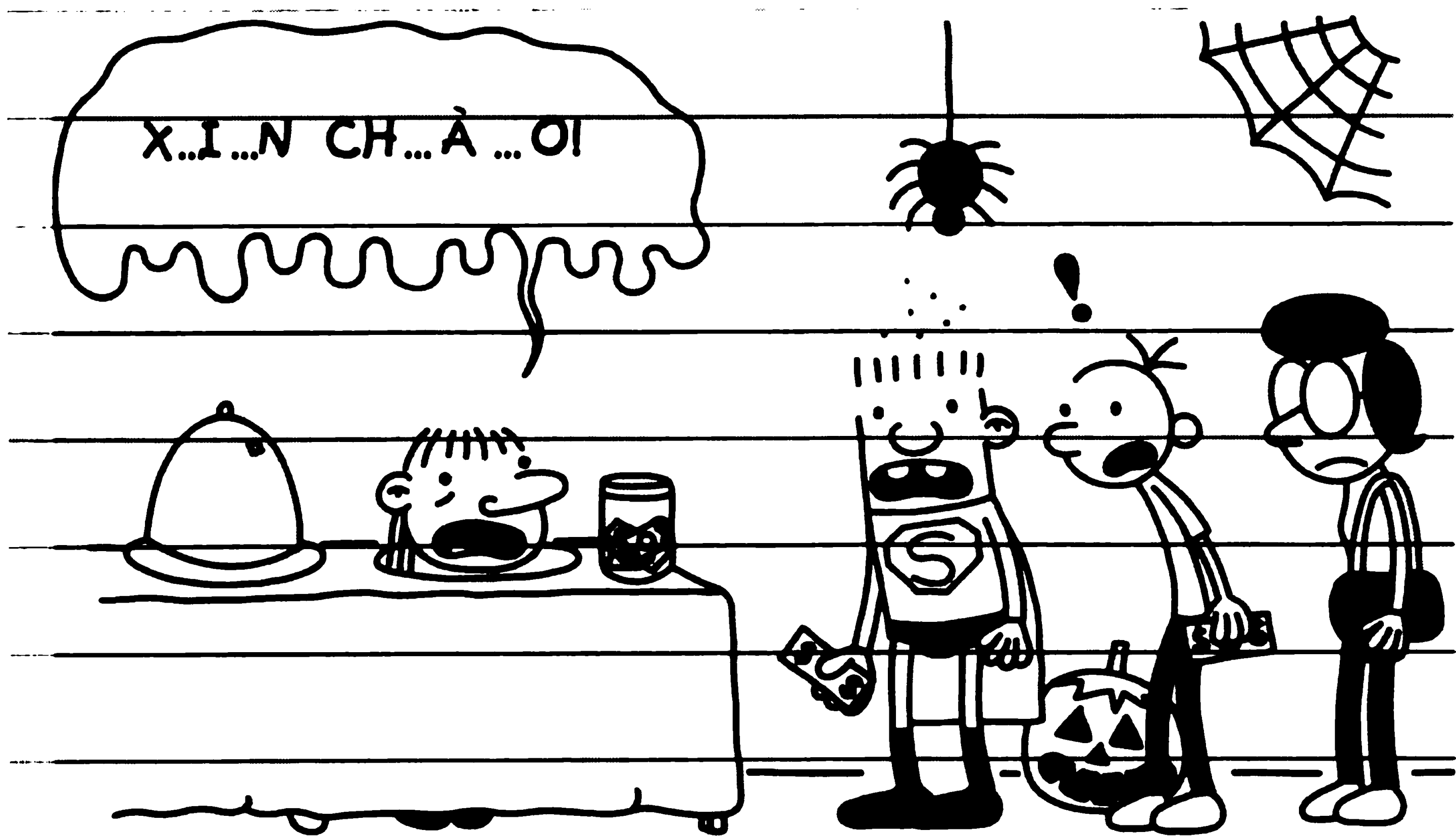
Đêm Halloween phải ở nhà xem trò trẻ con ấy của bố thì thật lãng phí nên tôi dùng đủ mọi cách để mẹ đưa tôi và Rowley đến Ngôi nhà ma của trường Crossland.

Năm ngoái, Rowley từng khiến tôi "choáng váng" vì bộ đồ hoá trang của nó. Vì thế, tôi đã gọi điện yêu cầu Rowley mặc một bộ quần áo bình thường. Nhưng nó lại diện một bộ quần áo siêu nhân nom rất lố bịch.

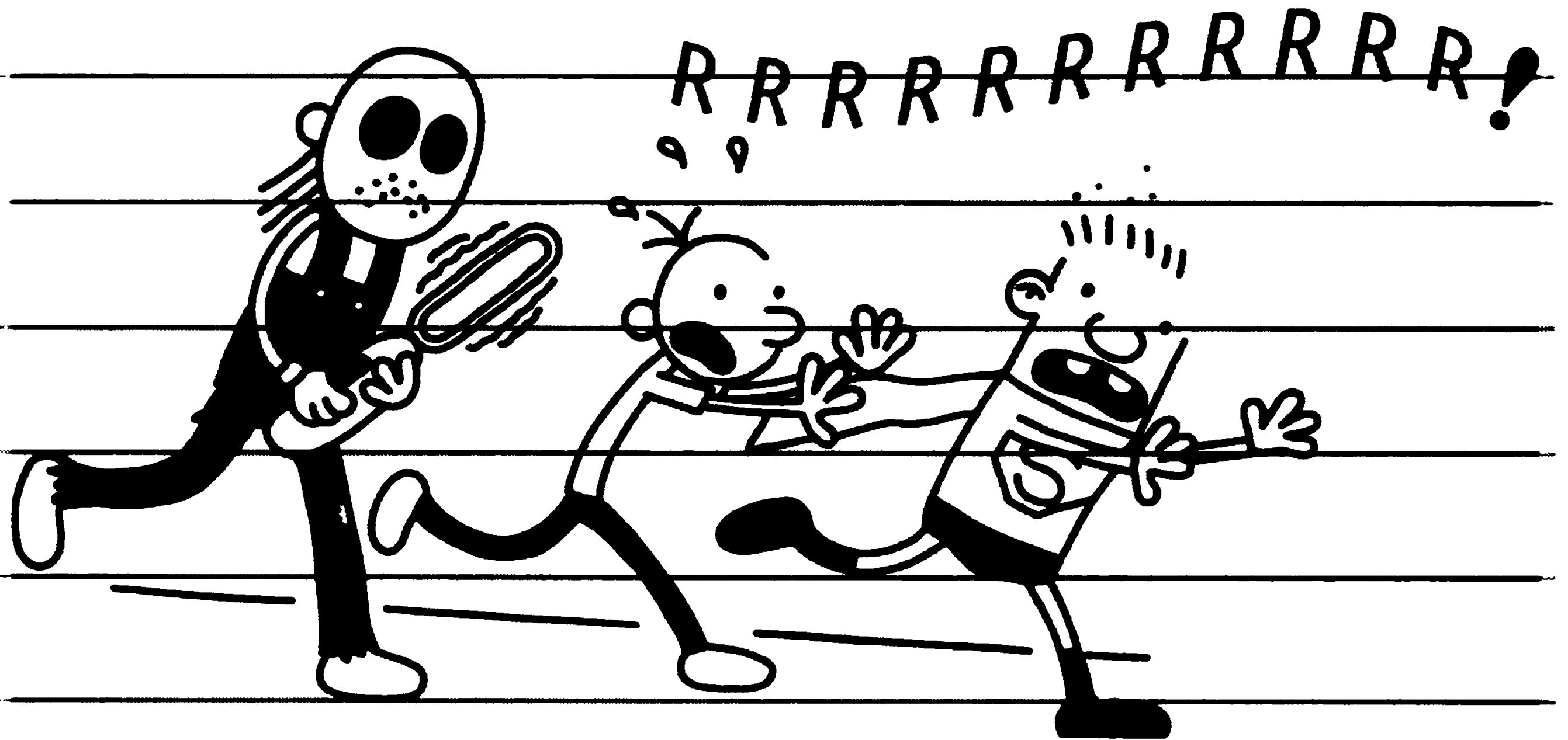
Tôi chưa được "thưởng thức" Ngôi nhà ma lần nào trong khi Rodrick vênh vác kể những điều thú vị về nó. Vì thế, bộ siêu nhân gớm ghiếc của Rowley không thể phá hỏng cuộc vui mà tôi đã chờ đợi 3 năm nay.

Tuy nhiên, khi vừa đến chỗ thu tiền, tôi đã muốn chuồn nhanh khỏi chỗ đó bất chấp việc sẽ biến thành trò cười của Rodrick.

Nhưng mẹ có vẻ rất hứng thú với việc khám phá Ngôi nhà ma nên chúng tôi bị lôi vào trong không thương tiếc. Chúng tôi đã phải chịu đựng không biết bao chuyện kinh dị: ba con ma cà rồng nhảy xổ ra, người không đầu chạy tung tăng, những bàn tay treo lủng lẳng,...

Hãi hùng nhất là khi qua Thung lũng Cua có một anh đeo mặt nạ xấu xí và cầm một chiếc cua máy đuổi theo. Rodrick nói với tôi rằng đó chỉ là cua bằng cao su thôi nhưng cả tôi và Rowley đều không nghĩ thế nên đã chạy thực mạng.

Đúng lúc con ma cầm cua máy sắp đuổi kịp chúng tôi, mẹ đã lao đến và mắng nhutát nước vào mặt anh ấy.

Rồi mẹ bắt con ma cầm cửa phải chỉ lối ra cho chúng tôi. Vậy là, cuộc dạo chơi đến Ngôi nhà ma đã sớm phải kết thúc. Dù hơi xấu hổ nhưng tôi lấy làm mừng là mẹ đã đưa tôi và Rowley ra khỏi đó.

Thứ bảy

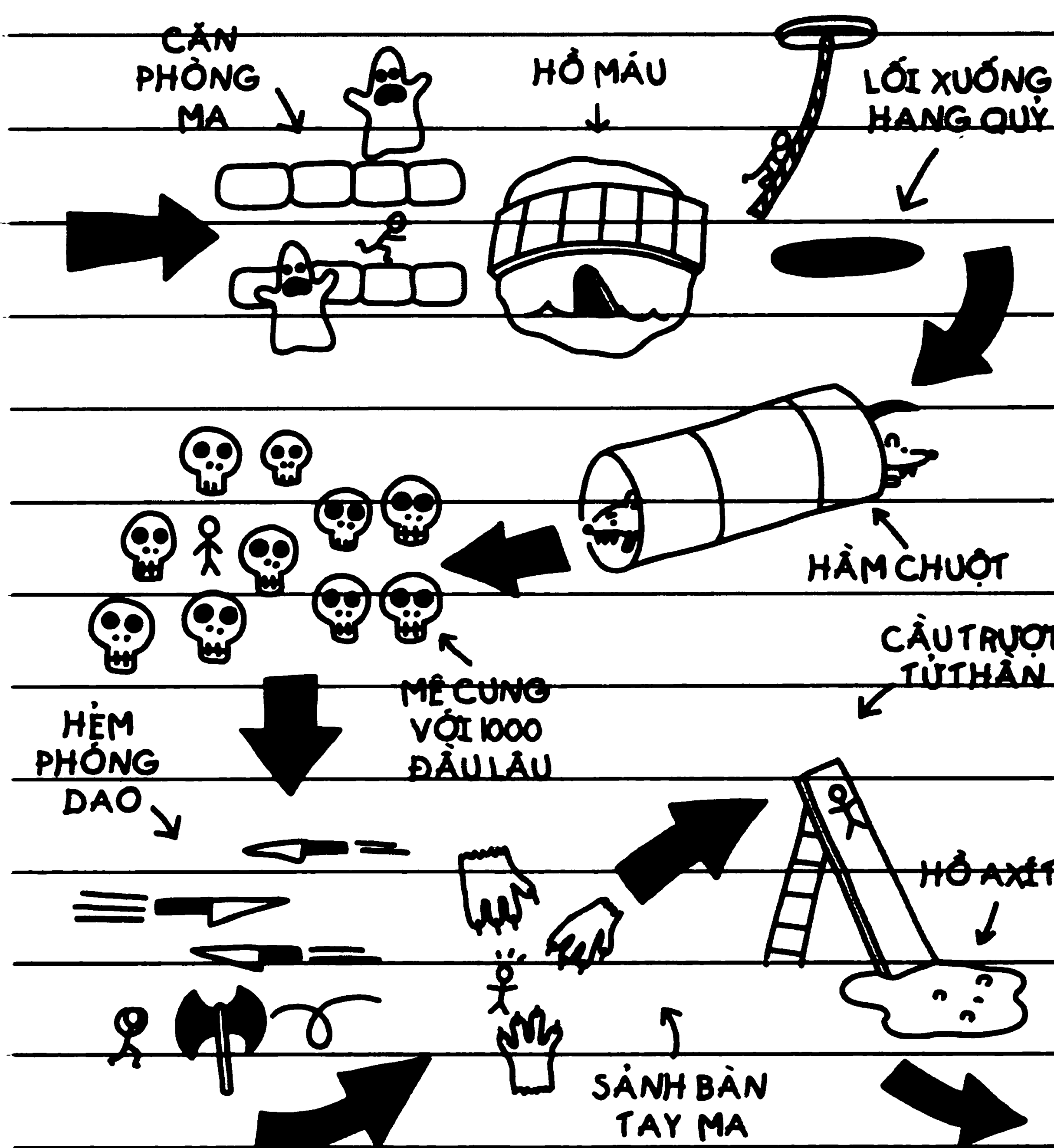
Ngôi nhà ma ở trường Crossland khiến tôi suy nghĩ ghê lắm. Chỉ cần một đêm và mấy trò hù dọa đau tim ấy mà họ kiếm được bao nhiêu tiền.

Vì thế, tôi quyết định sẽ làm một Ngôi nhà ma cho riêng mình. Tuy nhiên, tôi sẽ phải cho thằng đàn Rowley tham gia vào kế hoạch này vì biết chắc mẹ không bao giờ cho phép tôi biến tầng trệt thành Ngôi nhà ma.

Bố Rowley thì chiều nó khủng khiếp nên chắc sẽ không vấn đề gì nếu chúng tôi tạo ra một thế giới ma quái dưới tầng hầm. Hơn nữa tôi còn đe dọa nếu nó tiết lộ tôi sẽ không chơi games đua xe với nó nữa.

Tôi và Rowley đã mất gần một ngày để lên một kế hoạch hoành tráng cho Ngôi nhà ma.

Đây là bản kế hoạch hoàn hảo của chúng tôi:

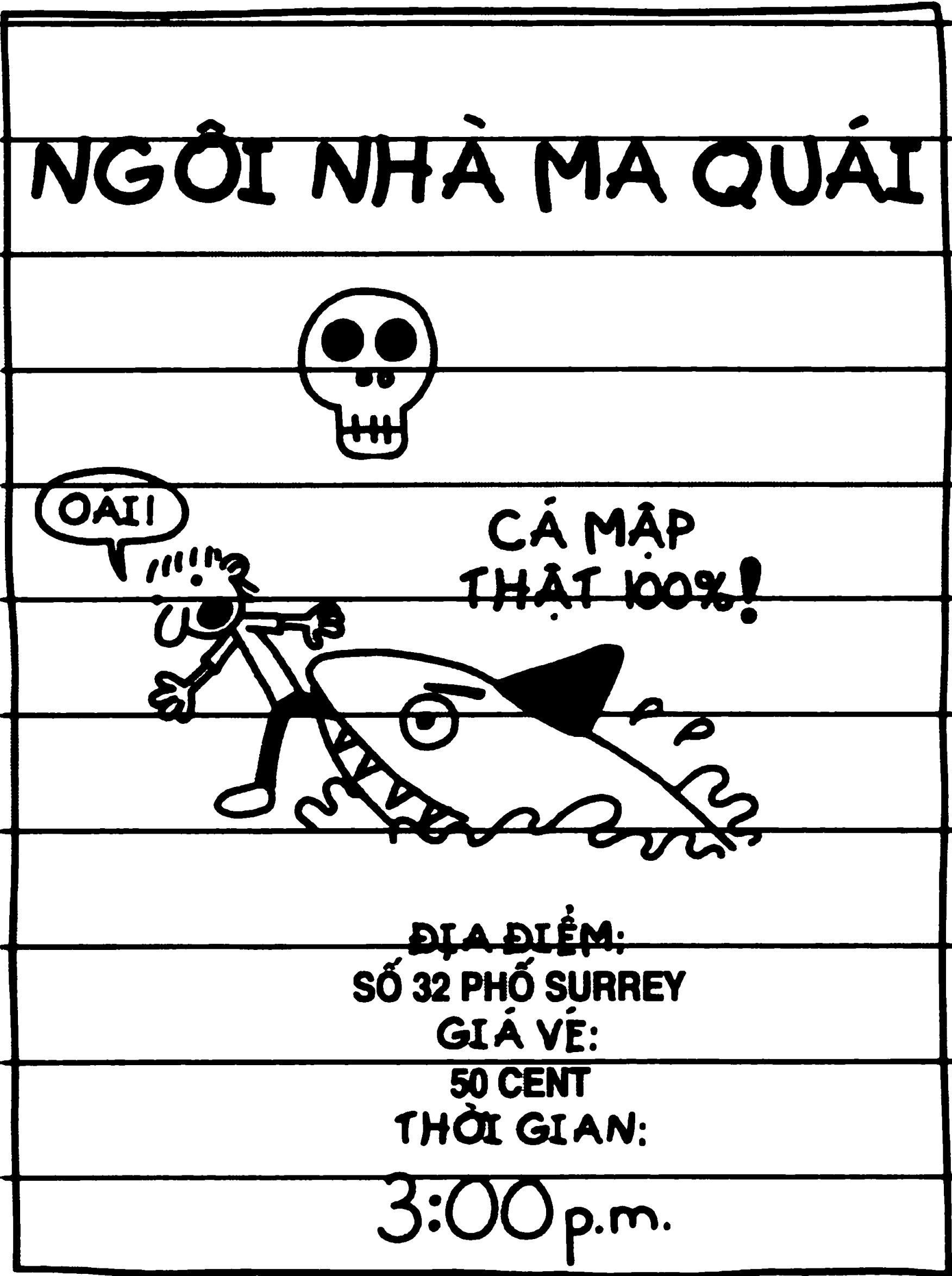

Phải nói một cách công bằng rằng đây là kế hoạch tuyệt hảo nhất mà chúng tôi từng vạch ra dù hơi mất thời gian vì mấy lần bất đồng ý kiến. Sự rùng rợn, kinh dị của mấy con ma không đầu, cửa máy ở trường Crossland còn thua xa Ngôi nhà ma của chúng tôi. Vì mức độ kinh dị với đầy đủ dao, đầu lâu, quỳ,...

Rowley đã đề nghị đổi tên kế hoạch là Ngôi nhà Ma

quái. Lần đầu tiên sau mấy năm đánh bạn với Rowley
tôi mới thấy nó có một ý tưởng hay ho.

Tôi nhận ra rằng để mọi người biết đến Ngôi nhà ma
quái dưới tầng hầm nhà Rowley thì phải có nhiều tờ rơi
để quảng cáo. Hai đứa lại bò ra cát, vẽ, dán,... để có
được mẫu tờ rơi ưng ý. Phải thừa nhận rằng chúng tôi
có quá một chút khi vẽ con cá mập nhưng cần phải
để mọi người chú ý chứ.

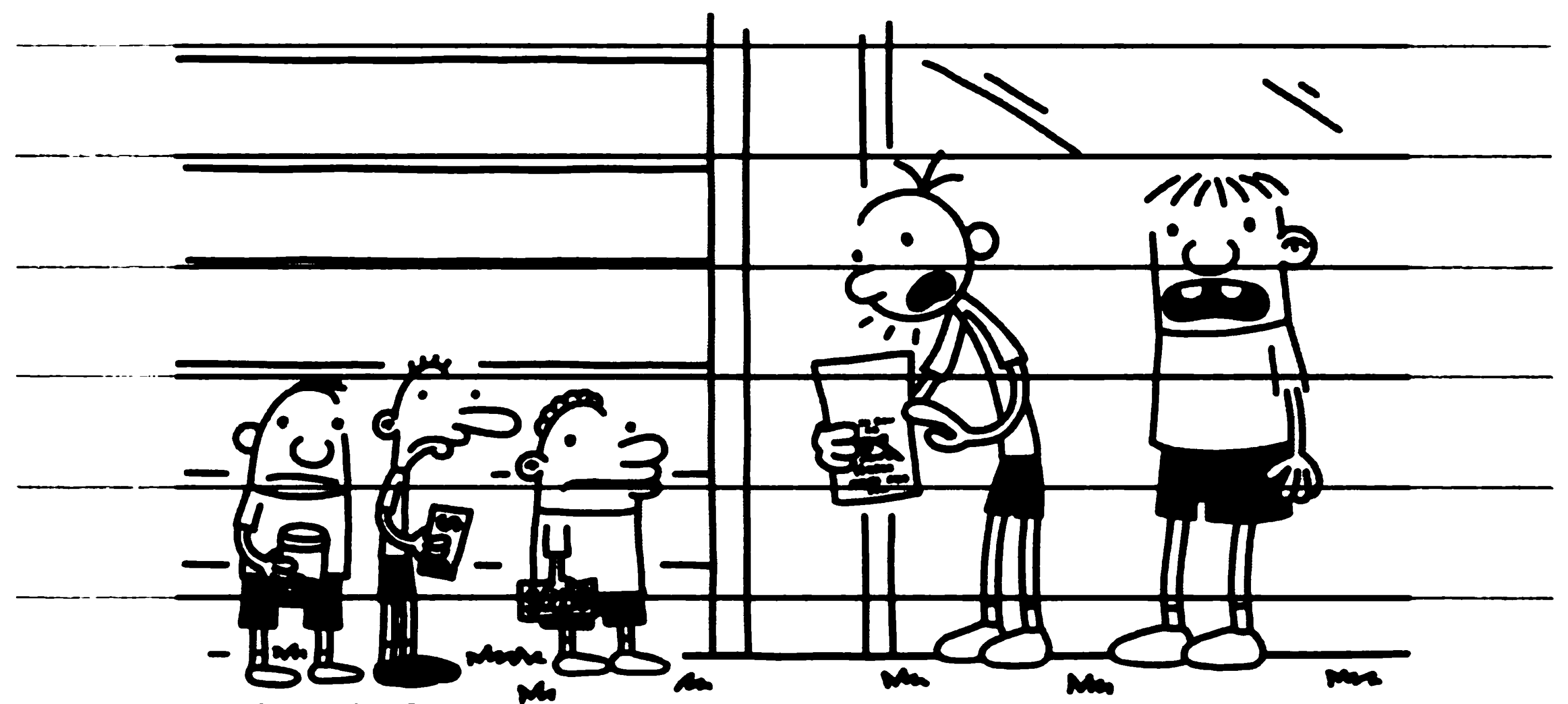
Khi chúng tôi phát xong đồng tờ rơi đã là 2 rưỡi chiều
nên không có nhiều thời gian để biến tầng hầm thành

thiên đường của các loại ma quỷ gồm ghiếc như kế hoạch ban đầu.

Đúng ba giờ chúng tôi bất ngờ khi thấy khoảng 20 thằng nhóc đang đứng lô nhô trước cổng nhà Rowley. Vậy là kế hoạch của chúng tôi đã thành công mỹ mãn.

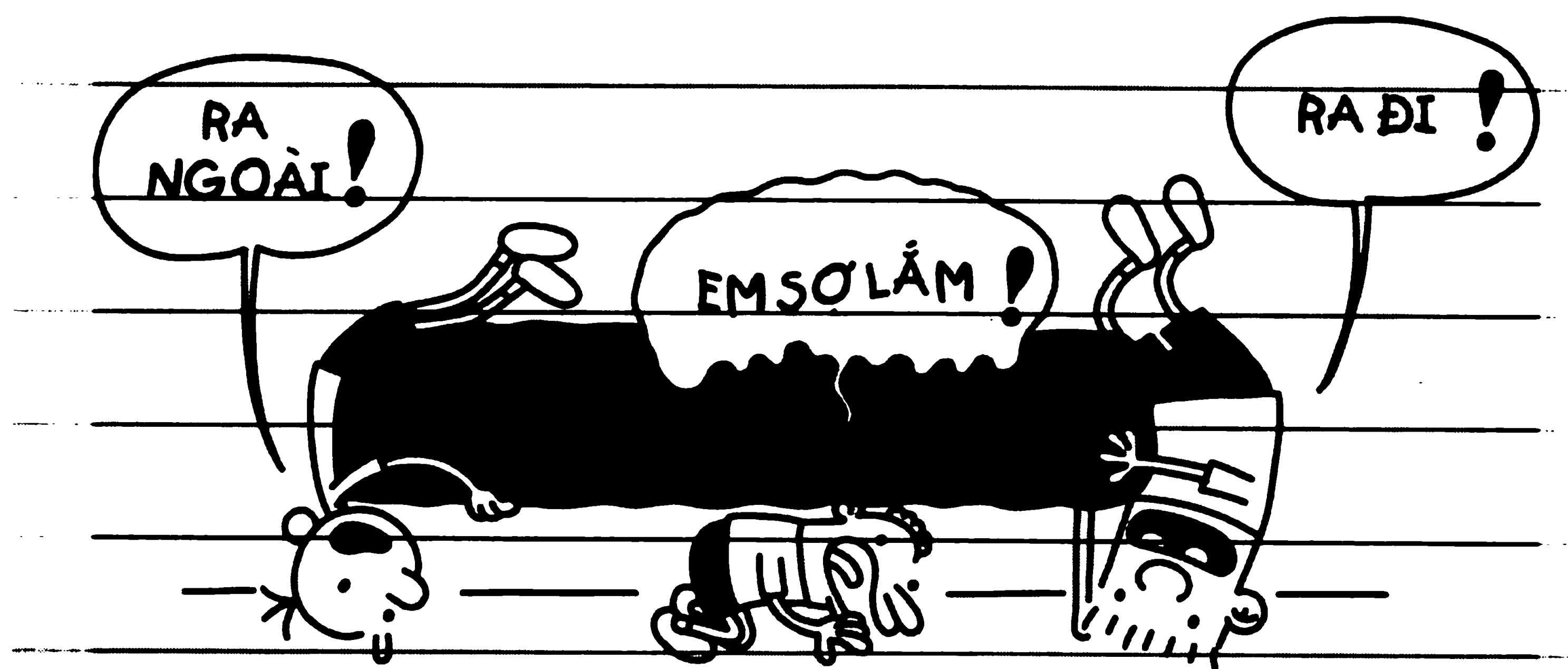
Tuy nhiên, tôi chợt nhận ra rằng 50 cent là quá rẻ và chúng tôi có thể có nhiều tiền hơn thế.

Tôi giải thích với bọn trẻ rằng giá cả đang leo thang nên giá vé sẽ là 2 đô la một người.

Đứa đầu tiên đưa cho chúng tôi 2 đô là Shane Snella. Rowley đưa thằng bé vào Ngôi nhà ma quái dưới tầng hầm.

Như kế hoạch, cửa đi đầu tiên là một Căn phòng đầy ma nhưng thực chất chỉ là gầm giường với hai con ma là tôi và Rowley.

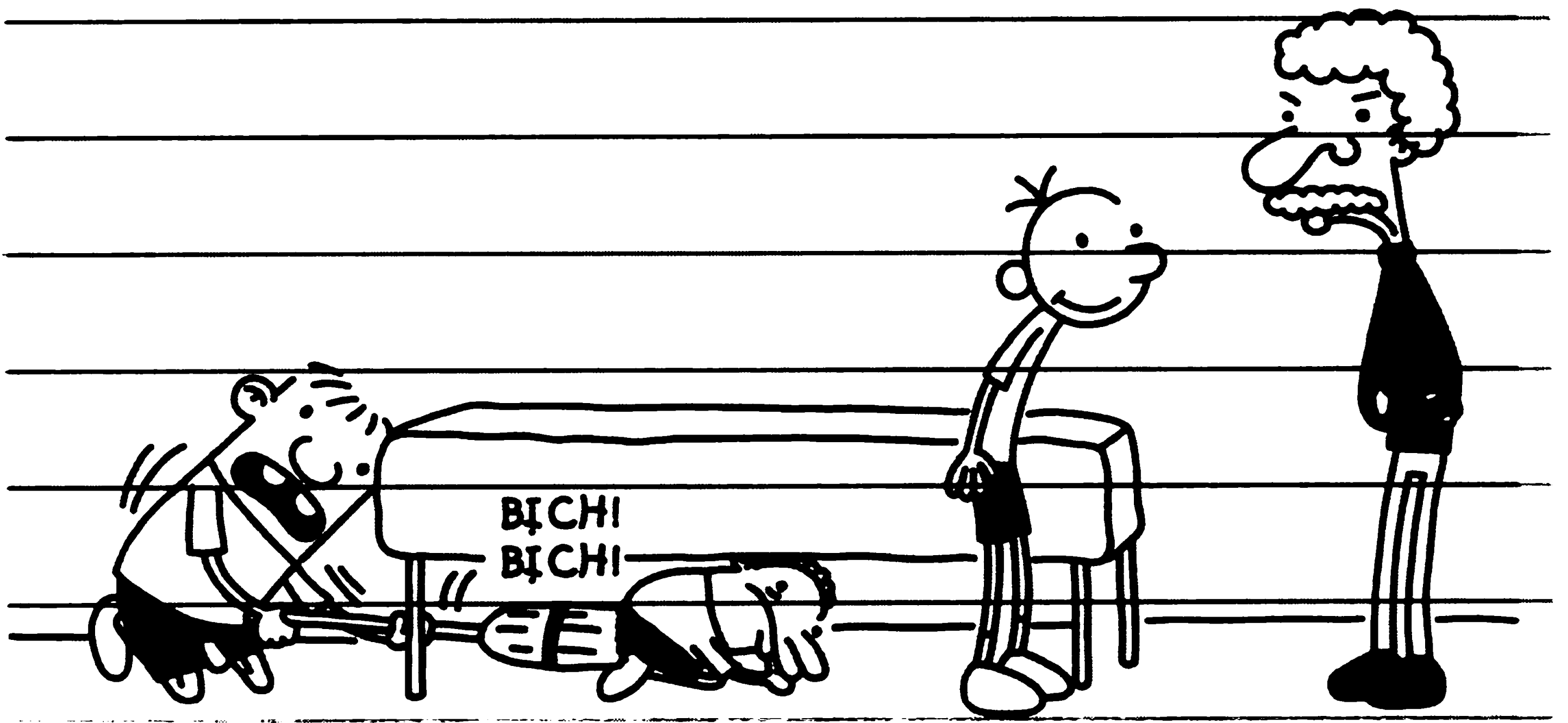

Tôi đoán rằng, Căn phòng ma tương đối kinh dị nên Shane cuộn tròn như quả bóng bên dưới gầm giường và không chịu chui ra dù chúng tôi nhỉnh nó thế nào đi nữa.

Tôi bắt đầu nghĩ về những khoản tiền kéch xù thu được từ những đứa trẻ đến tham quan Ngôi nhà ma quái và chúng tôi đang tìm mọi cách để Shane ra khỏi gầm giường kể cả lấy chổi chọc vào mông nó.

Đúng lúc đó thì bố của Rowley bước xuống tầng hầm. Lúc đầu tôi đã nghĩ bác ấy sẽ là vị cứu tinh giúp chúng tôi thoát khỏi Shane và Ngôi nhà ma quái sẽ sẵn sàng đón tiếp những vị khách tiếp theo.

Thật không may là bố Rowley lại tỏ ra không hài lòng.

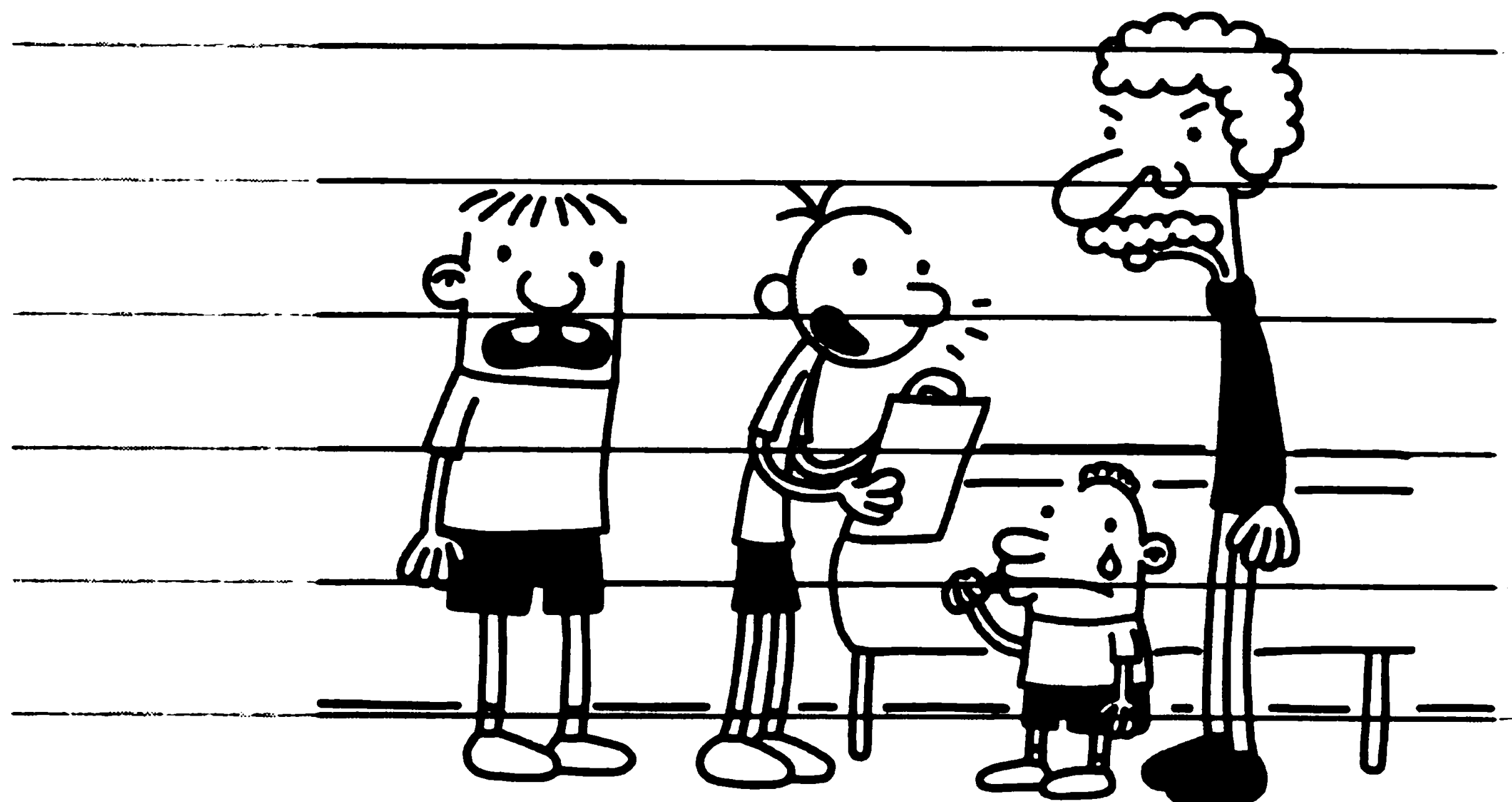

Bố Rowley muốn chúng tôi giải thích chuyện gì đang xảy ra và tại sao Shane lại cuộn tròn như quả bóng dưới gầm giường.

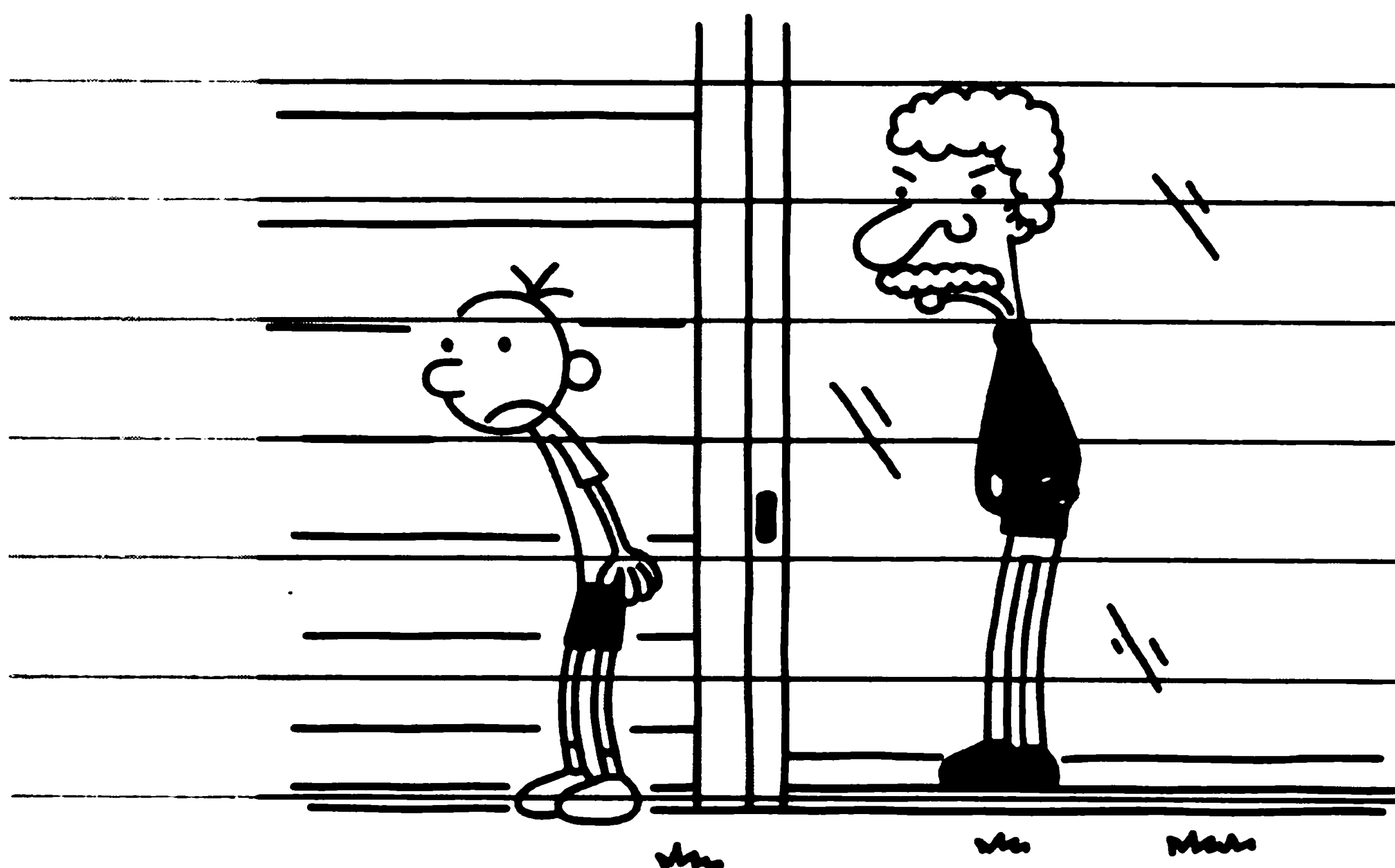
Hai đứa đã thú thật tất cả với bác ấy rằng: tầng hầm là Ngôi nhà ma quái và Shane Snella thực sự TRẢ TIỀN cho chúng tôi để được hù dọa nhưng có vẻ bố Rowley không tin.

Tôi thừa nhận rằng trông nó không được giống Ngôi nhà ma cho lắm vì hai đứa chúng tôi chỉ có đủ thời gian để chuẩn bị được từng đó. Căn phòng ma là gầm giường. Hồ máu là bốn tấm lúc nhỏ của Rowley với nửa chai sốt cà chua.

Trước vẻ mặt khó chịu của bố Rowley tôi đã phải trình
cả bản kế hoạch hoành tráng của hai đứa. Nhưng
càng lúc bác ấy càng tỏ ra không hài lòng.

Chắc bố của Rowley đã ngán ngẩm bài diễn văn dài
dòng của tôi nên bác đã tổng cổ tôi về.

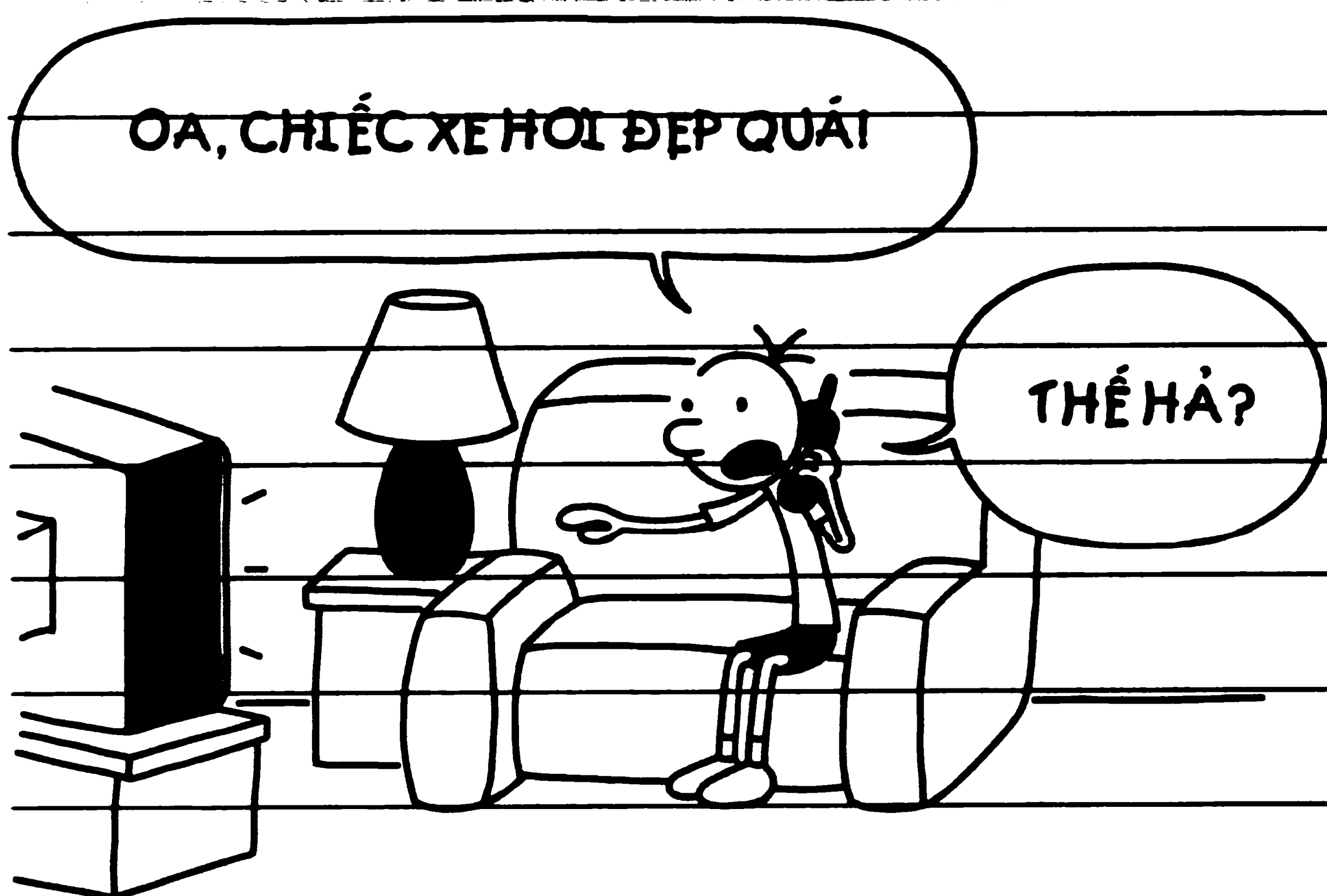
Rất may là tuy bác ấy không tin chúng tôi, nhưng bác
ấy đã không bắt chúng tôi trả lại 2 đô la cho Shane. Vì
vậy, ít nhất chúng tôi cũng lãi được hai đô la hôm nay.

Chủ nhật

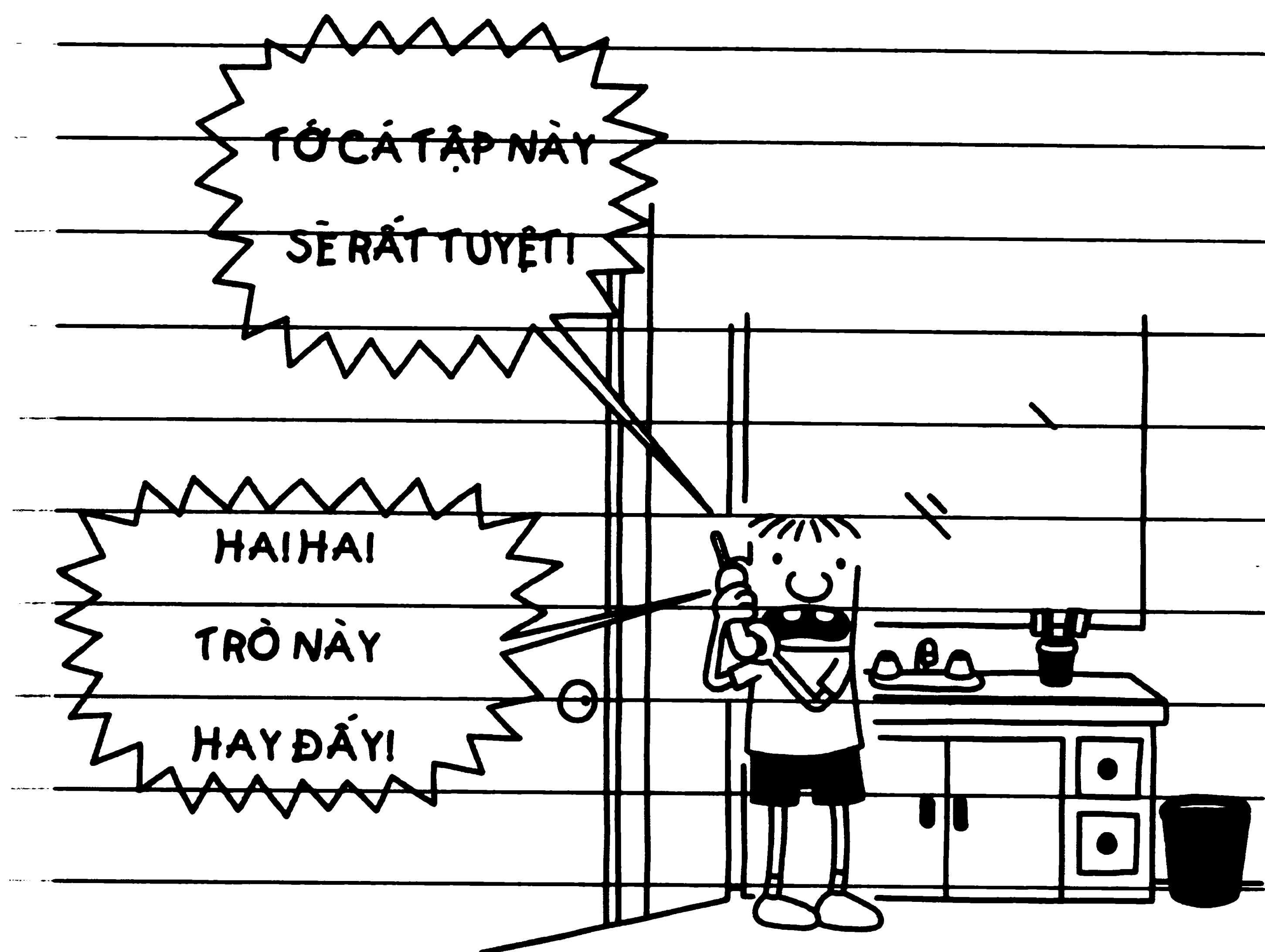
Mặc dù được chiều như ông vua nhưng cuối cùng Rowley cũng bị bố phạt hai tuần không xem TIVI. Quan trọng nhất là tôi không được bén mảng tới nhà Rowley.

Thật là không công bằng vì tôi có làm gì sai đâu. Chán nhất là tôi sẽ không có chỗ để chơi điện tử trong khi vẫn đang bị cấm vận chơi game ở nhà.

Dù sao tôi cũng cảm thấy có lỗi với Rowley. Vì thế, tối nay tôi đã tìm mọi cách để làm nó cảm thấy vui vẻ. Tôi bật chương trình tivi mà Rowley yêu thích và "tường thuật trực tiếp" qua điện thoại cho nó nghe.

Tôi đã phải cố gắng rất nhiều để tả mọi chi tiết các chương trình mà Rowley yêu thích. Nó có vẻ thích trò này nên thường cười phá lên và bắt tôi phải "tuồng thuật" hết phim này đến phim khác.

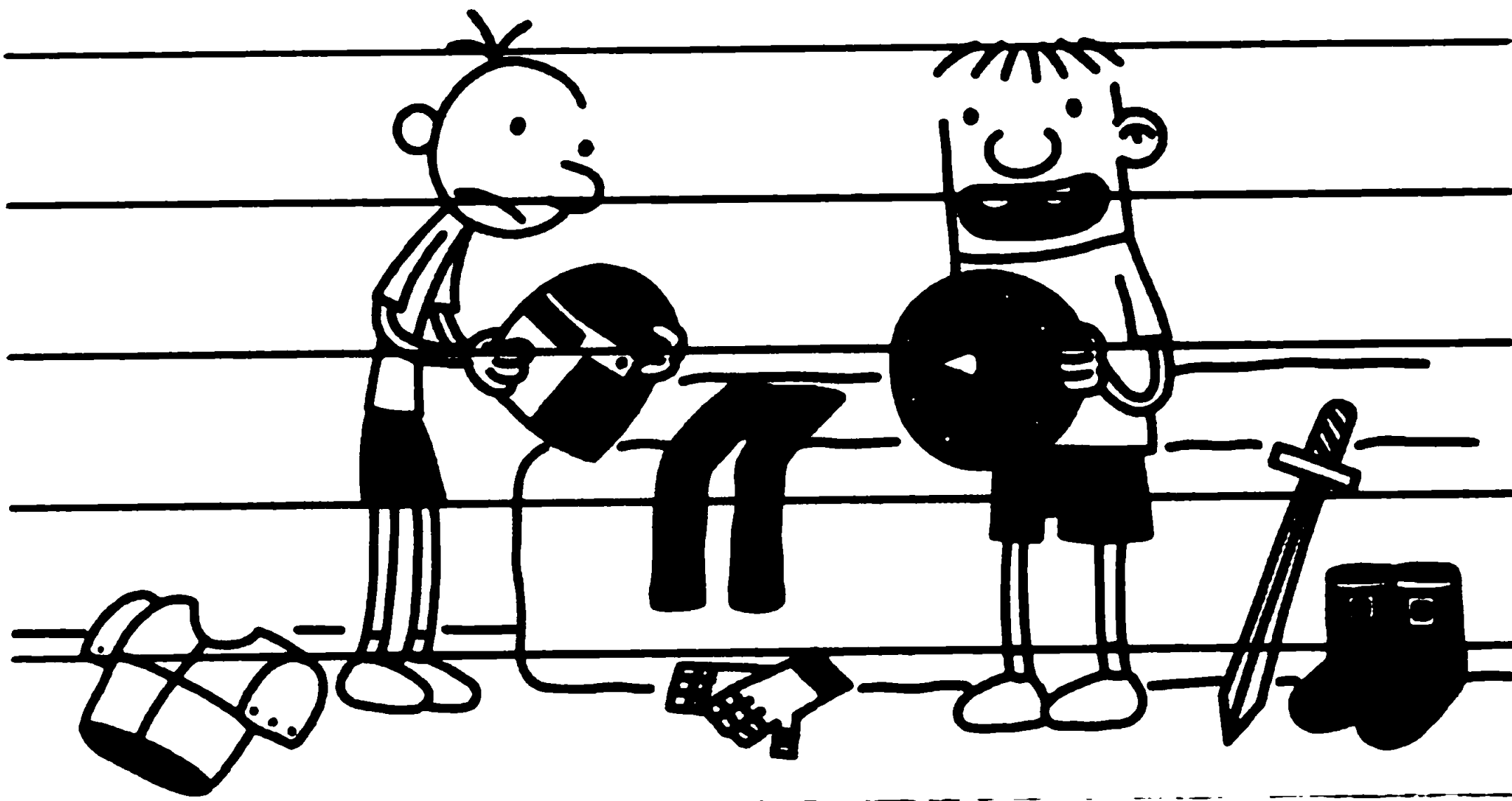

Thứ ba

Cuối cùng thì hai tuần bị phạt của Rowley cũng kết thúc vừa kịp lễ Halloween yêu thích của tôi bắt đầu. Tôi phải đến nhà Rowley để kiểm tra xem bộ hoá trang của nó có khiến tôi bị bê mặt không.

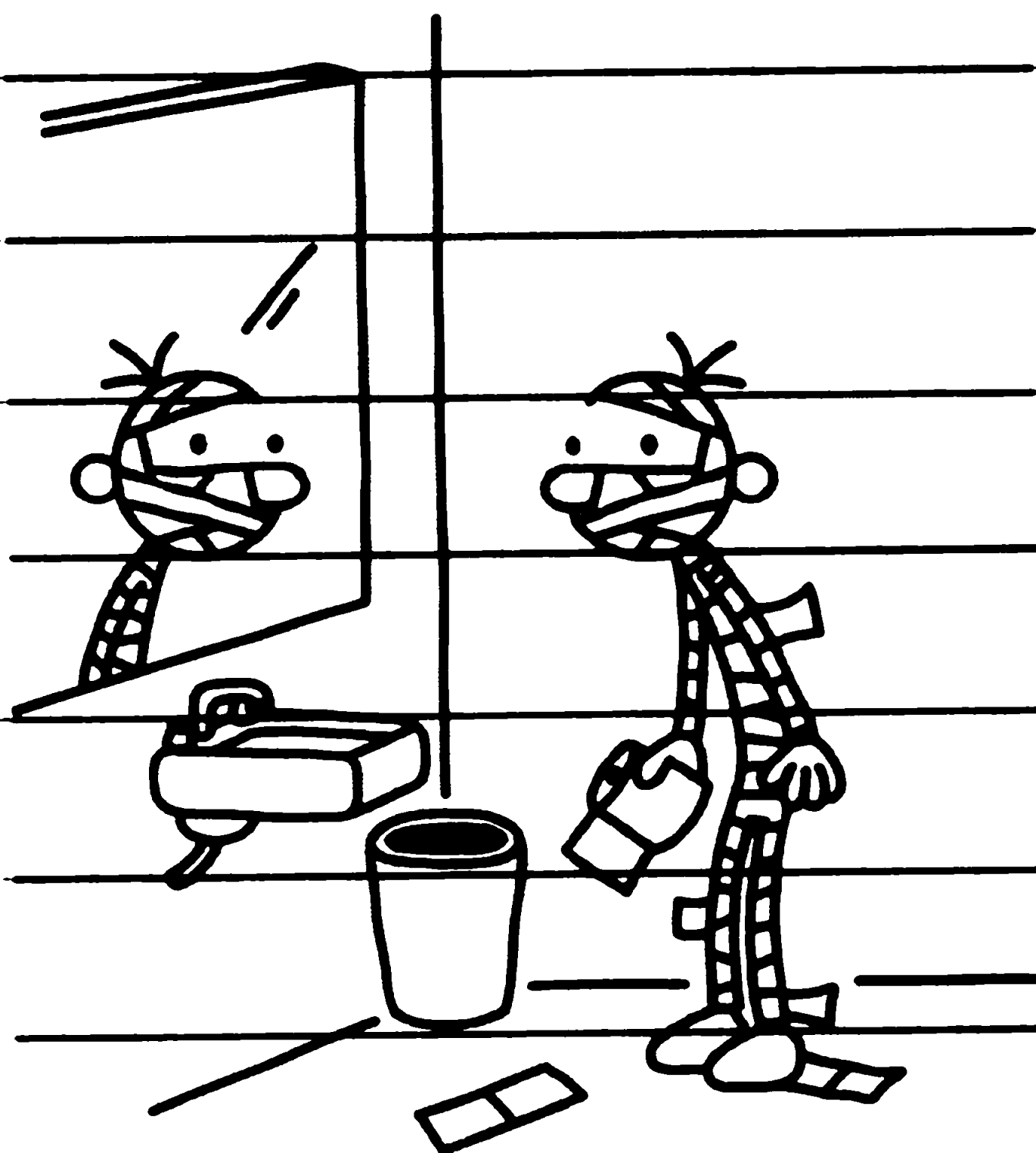
Thật may mắn là mẹ Rowley đã mua cho nó một bộ hoá trang Hiệp sĩ rất đẹp.

Nói thực lòng thì tôi cũng ghen tỵ đôi chút với cái mũ, khiên và cả một thanh kiếm bằng sắt rất đẹp.

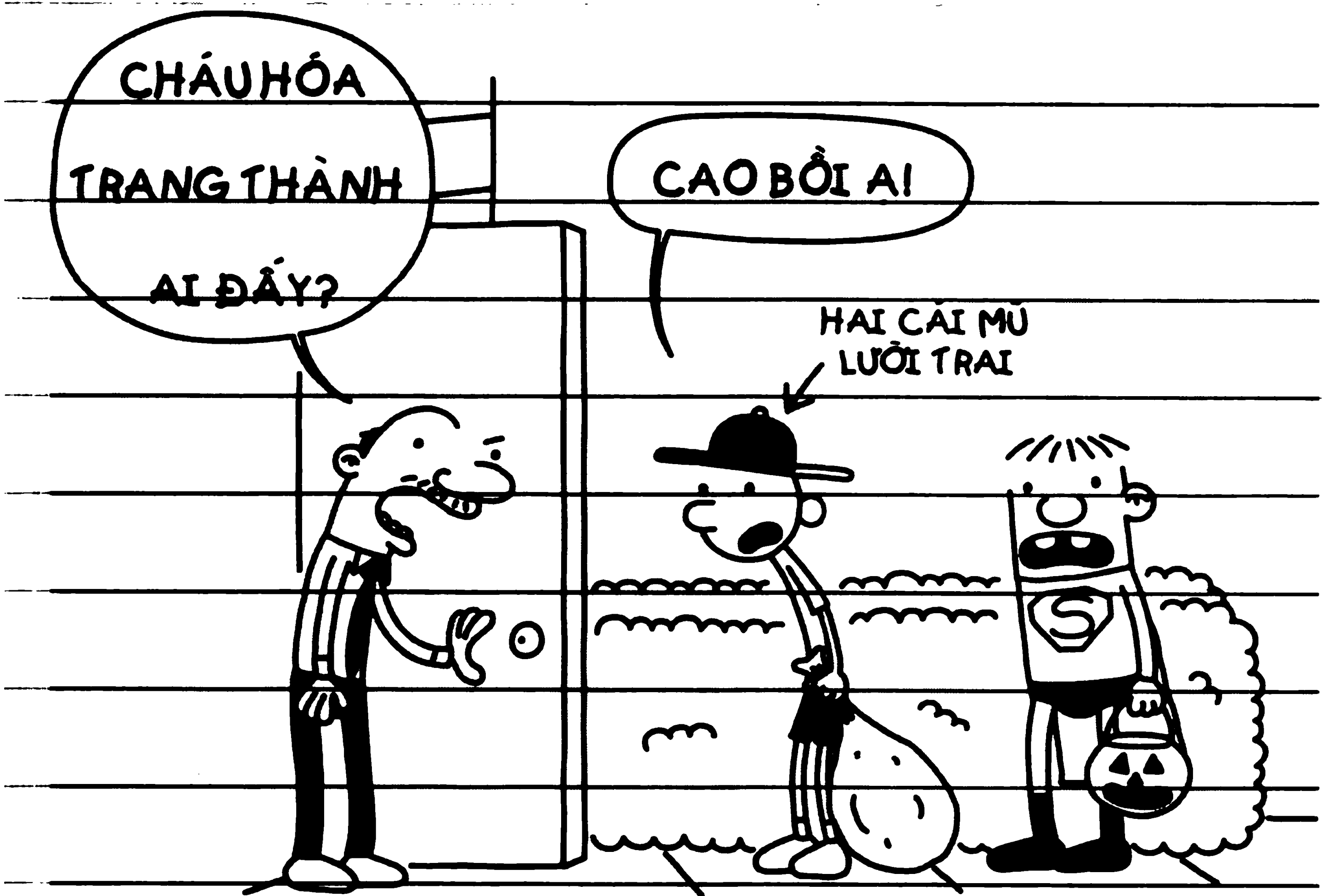

Tôi thì chả dám mơ đến chuyện được mẹ mua cho bộ hoá trang tuyệt như bộ Hiệp sĩ của Rowley. Đầu đầu nhất là tôi chưa nghĩ ra được mình sẽ ra đường với bộ dạng thế nào để đi xin kẹo. Có lẽ tôi đành phải dùng đến bộ "Xác ướp giấy vệ sinh" một lần nữa mất.

Nhưng nếu đêm mai mà mưa thì hỏng hết vì thế tôi đành phải loại bỏ phương án này.

Mấy năm trước, ông hàng xóm khó tính đã tức ra mặt khi không biết tôi định hoá trang thành nhân vật gì. Tuy nhiên số kẹo mà tôi thu được nhiều gấp đôi của Rowley khiến tôi phải bán khoản vì hiệu quả mà chiếc mũ ngớ ngẩn ấy mang lại.

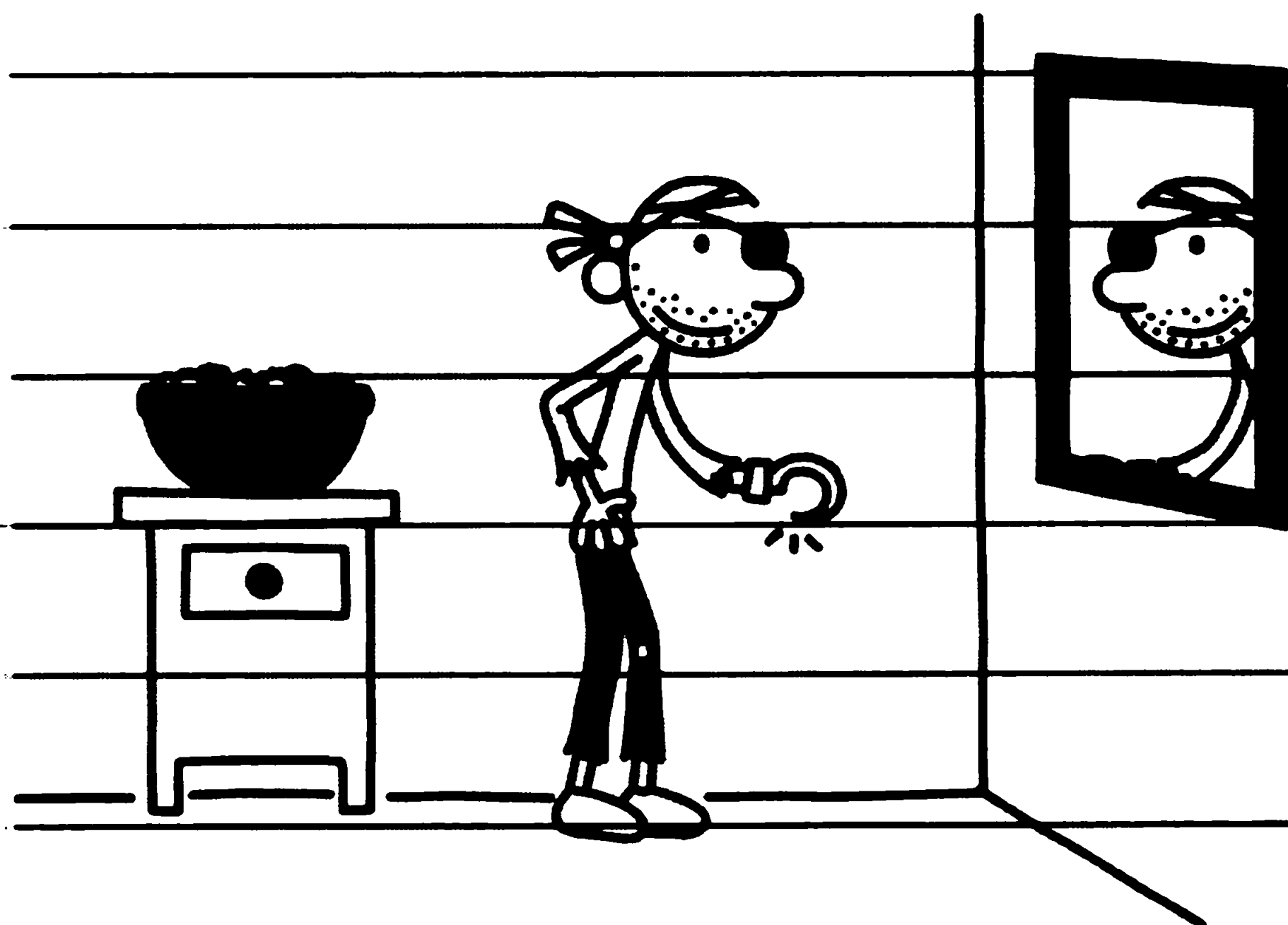
Nhưng thực sự thì tôi không có nhiều thời gian để nghĩ đến bộ đồ hoá trang vì tôi còn phải lên kế hoạch và lịch trình để tôi và Rowley đi xin kẹo sao cho hiệu quả nhất.

Năm nay tôi đã nghĩ ra một phương án hoàn hảo để chúng tôi có thể xin được số kẹo gấp đôi năm ngoái.

Halloween

Một giờ trước khi trò "cho kẹo hay bị ghẹo" bắt đầu, tôi vẫn chưa có đồ hoá trang. Vào thời điểm đó tôi đã suy nghĩ sẽ hóa trang thành một anh chàng cao bồi trong năm thứ hai liên tiếp.

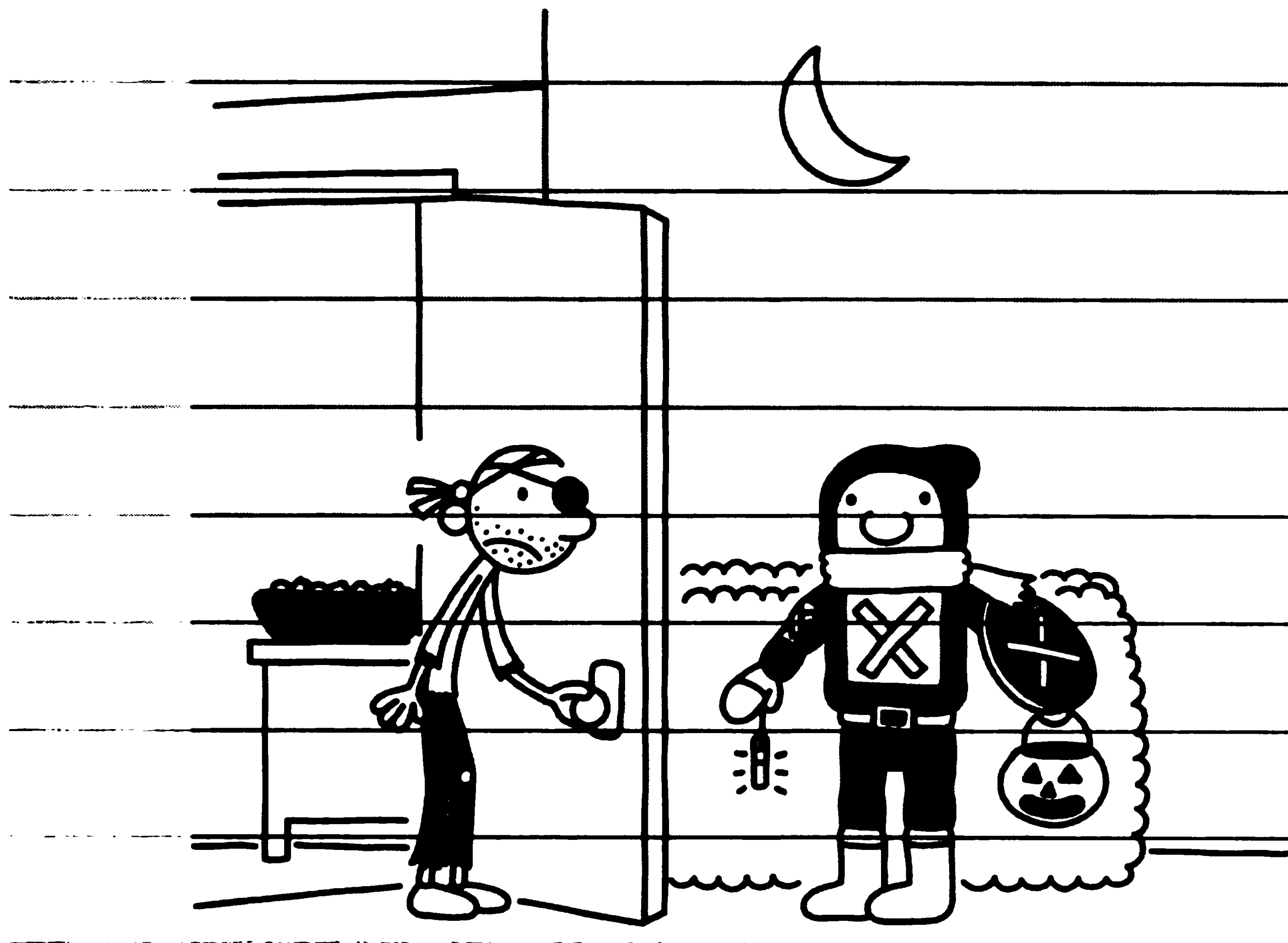
Nhưng sau đó mẹ gõ cửa trên tay cầm với bộ hoá trang Cuóp biển rất sành điệu. Tôi tin chắc rằng đây sẽ là Halloween tuyệt nhất trong đời.

Gần 6:30 tối, Rowley diện bộ Hiệp sĩ đến nhà tôi, nhưng nhìn TẤT CẢ MỌI THỨ không còn giống như ngày hôm qua nữa.

Thật khủng khiếp khi mẹ Rowley đã "thiết kế" thêm mấy thứ đồ để bảo vệ an toàn cho cục cưng. Bác ấy cắt một miếng to trên cái mặt nạ sắt để Rowley nhìn được.

rõ hơn và cuốn quanh cổ nó một cái khăn len. Bên dưới bộ giáp sắt là chiếc áo len đỏ choét và kính dị nhất là chiếc gương tuyệt đẹp bị thay bằng một chiếc đèn ống màu xanh.

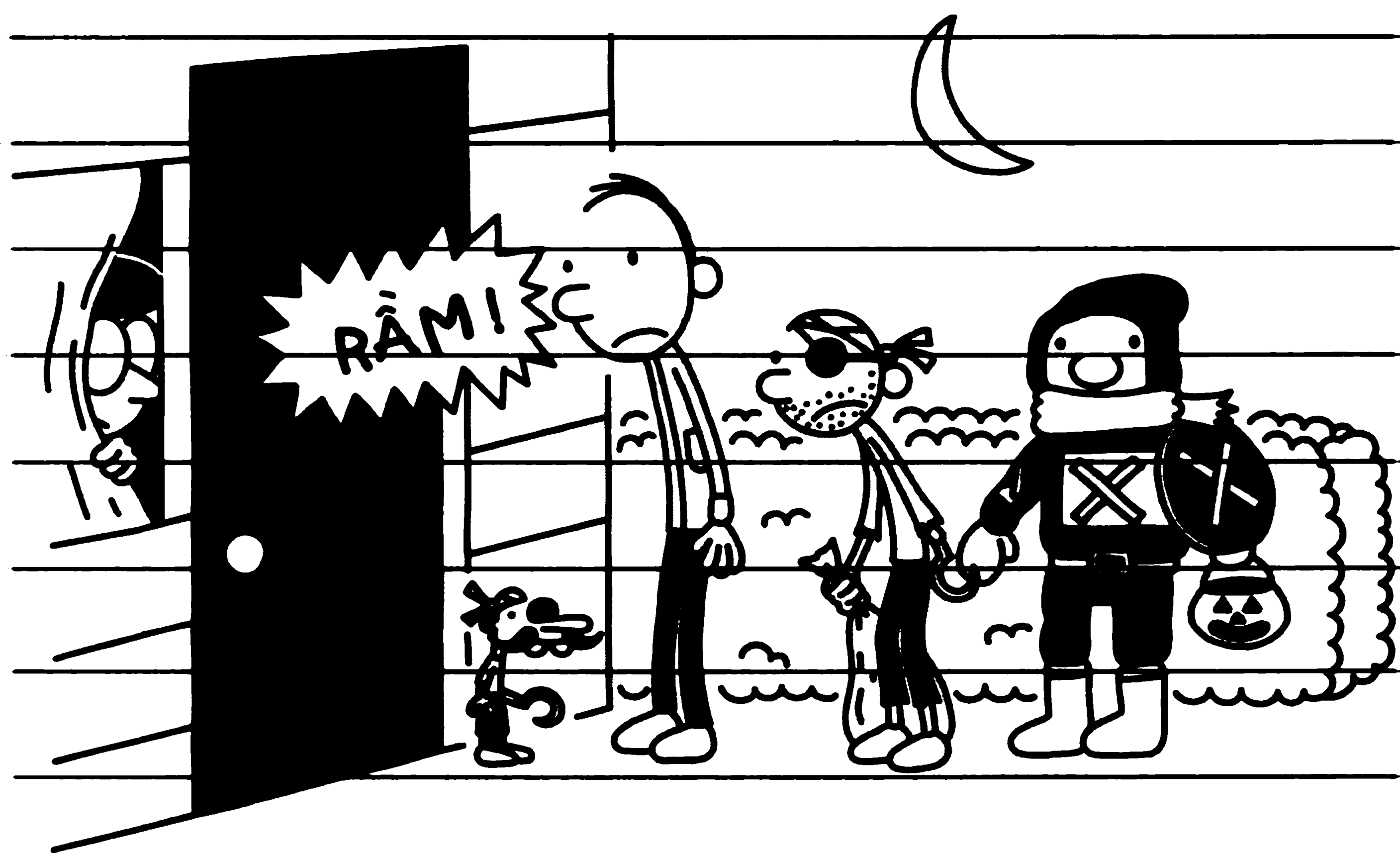
Tôi cố gắng không để bộ dạng lố bịch của Rowley làm hỏng đêm Halloween mà tôi đã mong chờ cả năm. Nhưng điều khủng khiếp hơn đang chờ tôi ở cửa.

Chúa ơi, bây giờ thì tôi mới hiểu tại sao mẹ lại tâm lý lạ thường khi mua cho tôi bộ hoá trang Cuóp biển.

Tôi phân tích cho mẹ hiểu rằng chúng tôi sẽ phải đến 152 nhà trong vòng 3 tiếng nên Manny còn quá nhỏ để theo kịp lịch trình đó. Nhất là chúng tôi sẽ phải qua đường Cá mập, con đường quá nguy hiểm với một đứa trẻ như Manny.

Lẽ ra tôi không nên nói cho mẹ biết, bởi vì mẹ đã bắt bố phải đi theo để canh chừng không cho chúng tôi đi quá khu phố. Bố tìm mọi cách để từ chối nhưng một khi mẹ đã quyết thì không ai có thể cãi lại được.

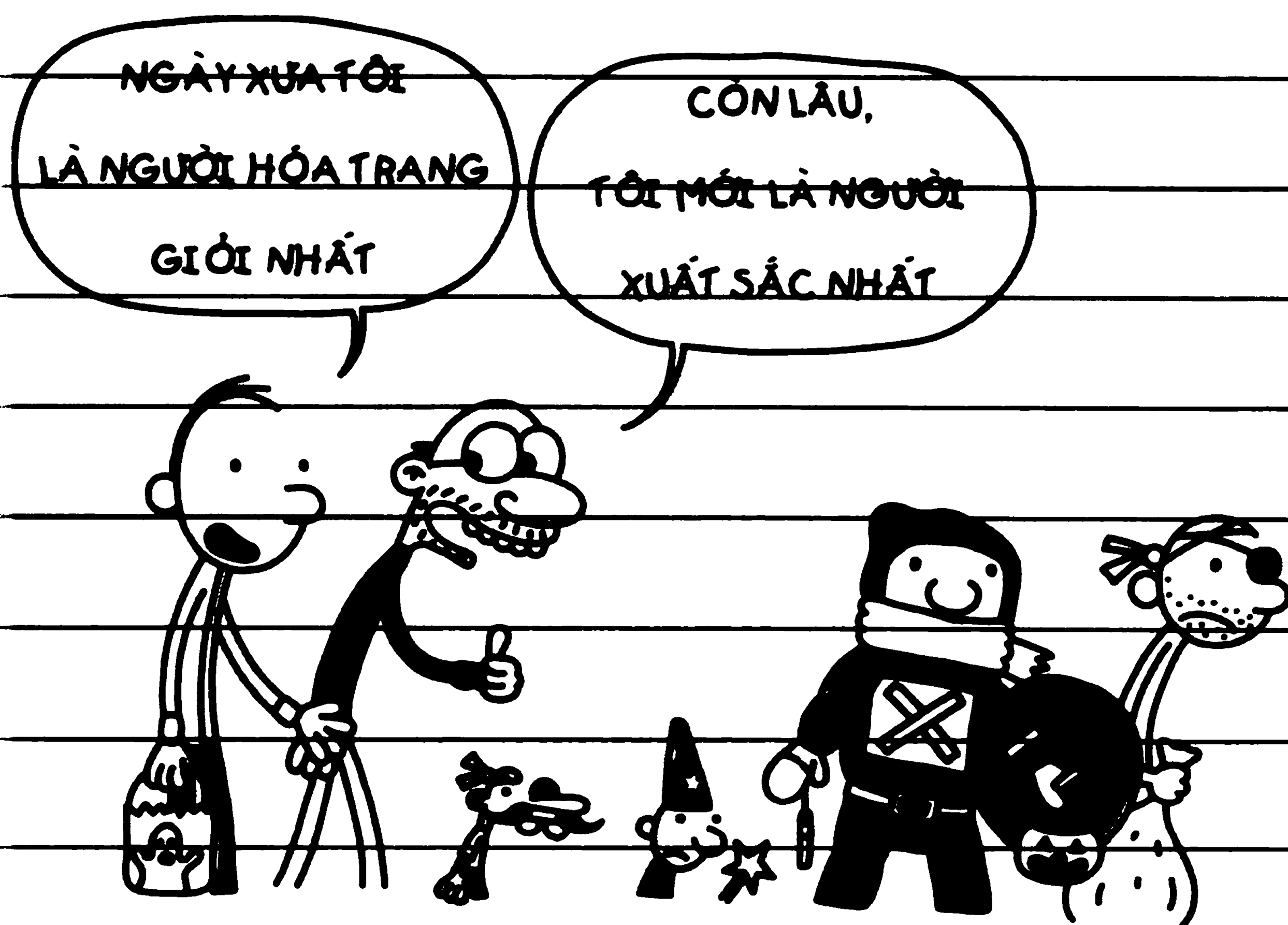

Thật là một lễ Halloween tồi tệ khi ông Mitchen và

thằng con đáng ghét Jeremy cũng nhập bọn với chúng tôi.

Manny và Jeremy khiến tôi phát điên. Chúng đã không xin được một cái kẹo nào thì chớ lại còn sợ phát khóc trước mấy quả bí ngô trên bậc thềm của hàng xóm. Vì thế chúng tôi đã phải bỏ qua rất nhiều nhà trong lịch trình đã định.

Con ác mộng của tôi vẫn chưa chấm dứt vì bố và ông Mitchell bắt đầu nói về bóng đá và những chuyện linh tinh khác. Hình tưởng cả hai còn đứng lại giữa đường và tranh luận một hồi.

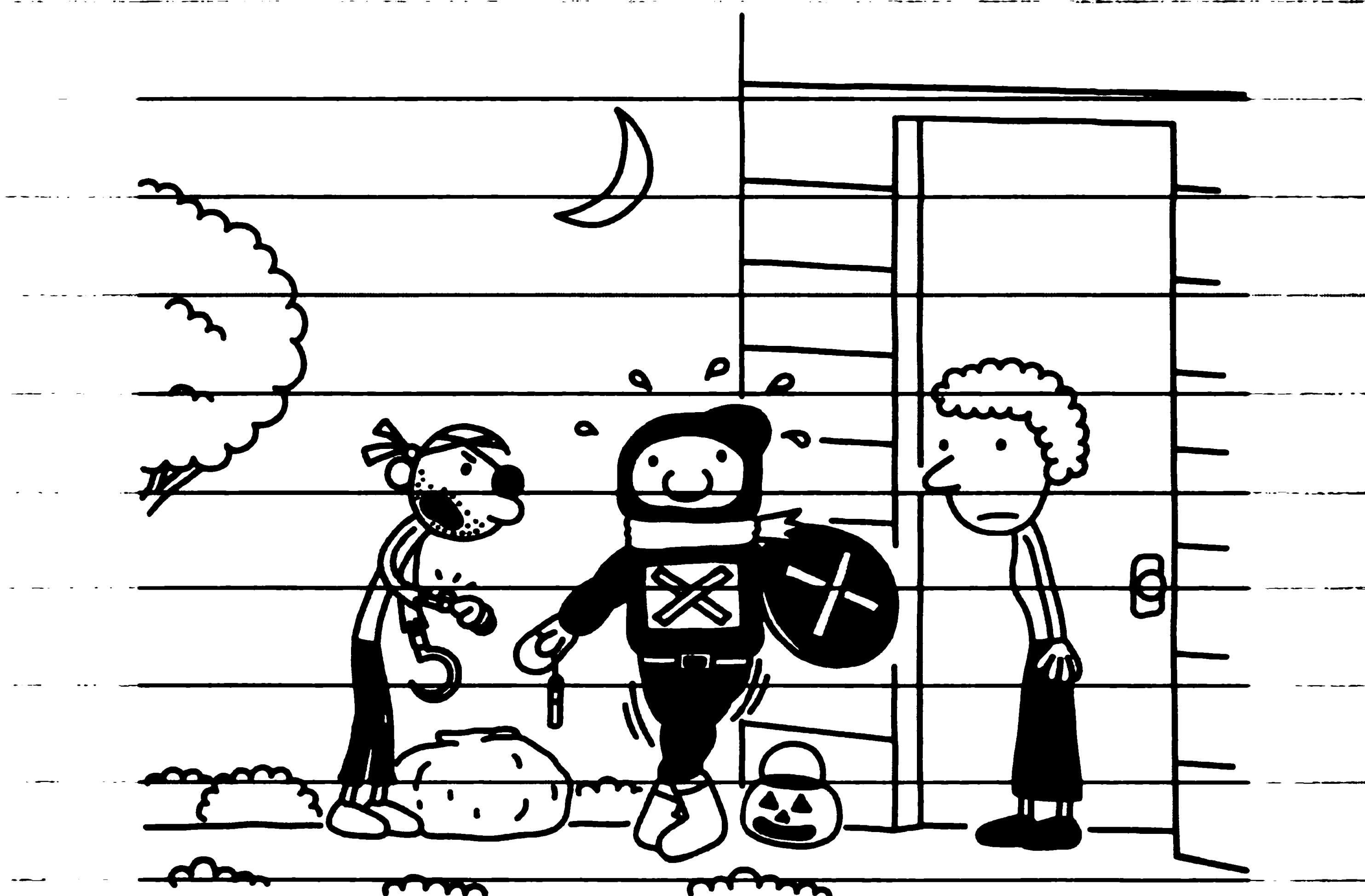

Kết quả mất 20 phút chúng tôi mới gõ cửa được một nhà.

Cũng may là khoảng 2 tiếng sau, bố và ông Mitchen đã mới mồm vì cái cọ, quyết định đưa hai đứa nhóc về nhà. Cuối cùng thì tôi cũng có cơ hội để thực hiện mục tiêu xin kẹo của 152 ngôi nhà, nhất là khi cái túi của tôi vẫn trống trơn.

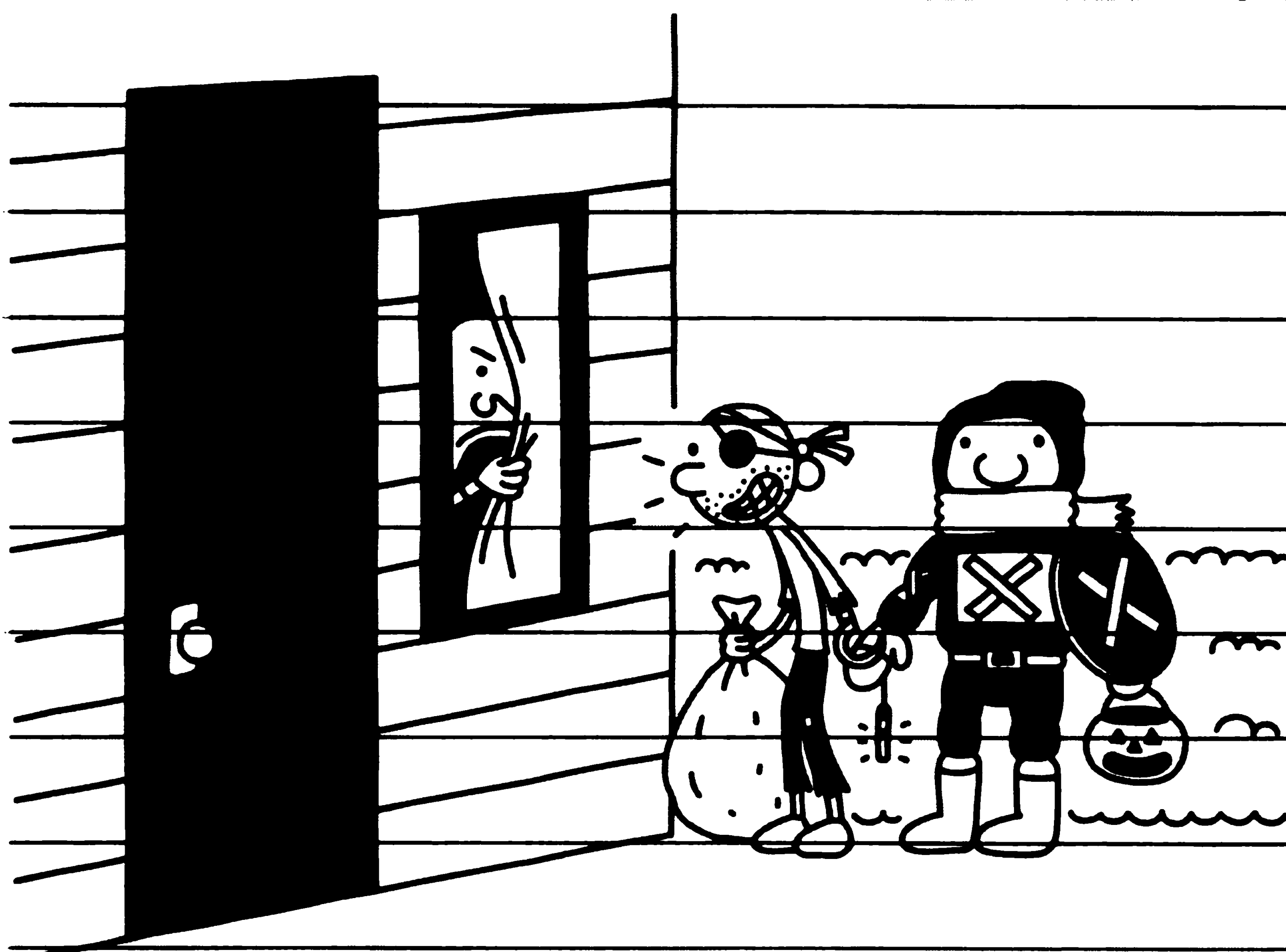
Đúng lúc đó thì đến lượt thằng Rowley đỡ trò: nó muốn đi vệ sinh. Cũng may là gần đến nhà bà ngoại tôi chứ không thằng Rowley sẽ tè dầm ngay giữa đường mất.

Tuy nhiên, tôi vẫn phải dọa nó rằng nếu trong vòng một phút mà nó không ra khỏi toilet, tôi sẽ đi và xin hết kẹo của nó.

Đến 10 giờ 30 phút, Rowley mới "giải quyết xong vấn đề." Vào giờ ấy, hầu hết mọi người đều cho rằng Halloween đã kết thúc.

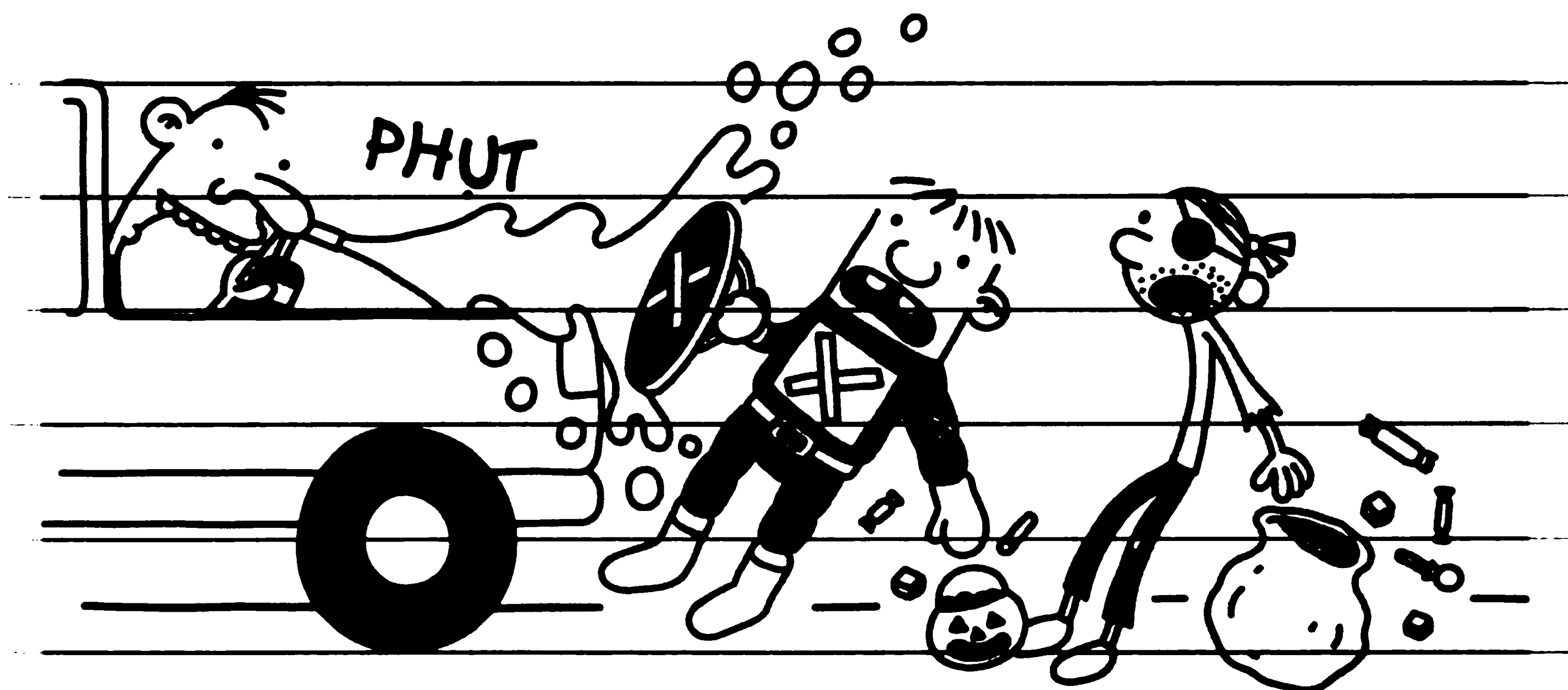
Chỉ cần thấy một bác ra mở cửa trong bộ đồ ngủ là tôi biết ngay mình sẽ chẳng có cái kẹo nào hết.

Chúng tôi quyết định về nhà. Dù sao thì với thời gian ít ỏi mà bố và Manny để lại cho hai đứa, tôi thấy đồng kẹo mà mình có đáng tự hào chán.

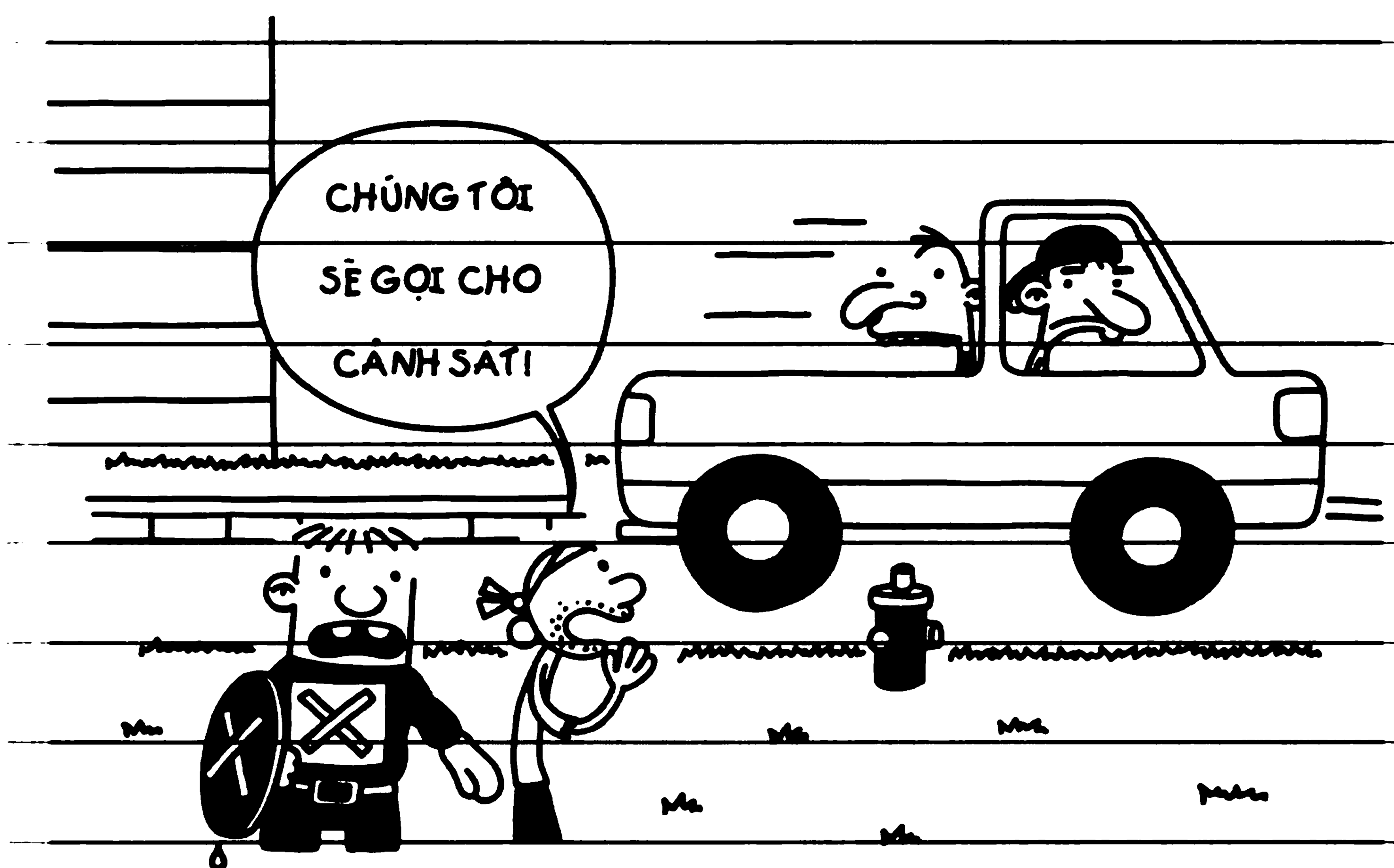
Đi được nửa đường, chúng tôi gặp một chiếc xe tải chở một bọn choai choai học cấp III.

Kinh khủng nhất là một tên trong số bọn gàn dở ấy lấy bình cứu hỏa phụt hàng đồng bột vào chúng tôi.

Lần đầu tiên tôi thấy Rowley thông minh và dũng cảm như thế khi dùng chiếc khiến chắn đồng bột ấy lại. Nếu không thì túi kẹo yêu quý của tôi sẽ hỏng mất.

Vì quá tức giận, tôi đã "phát ngôn" vài câu khiến hai giây sau hối hận cũng đã muộn.

Gã cầm lái liền phanh gấp và quay đầu xe lại. Tôi và Rowley cầm đầu cầm cổ chạy nhưng làm sao bọn "hai cẳng" như chúng tôi bì được với mấy tên đi xe bốn bánh.

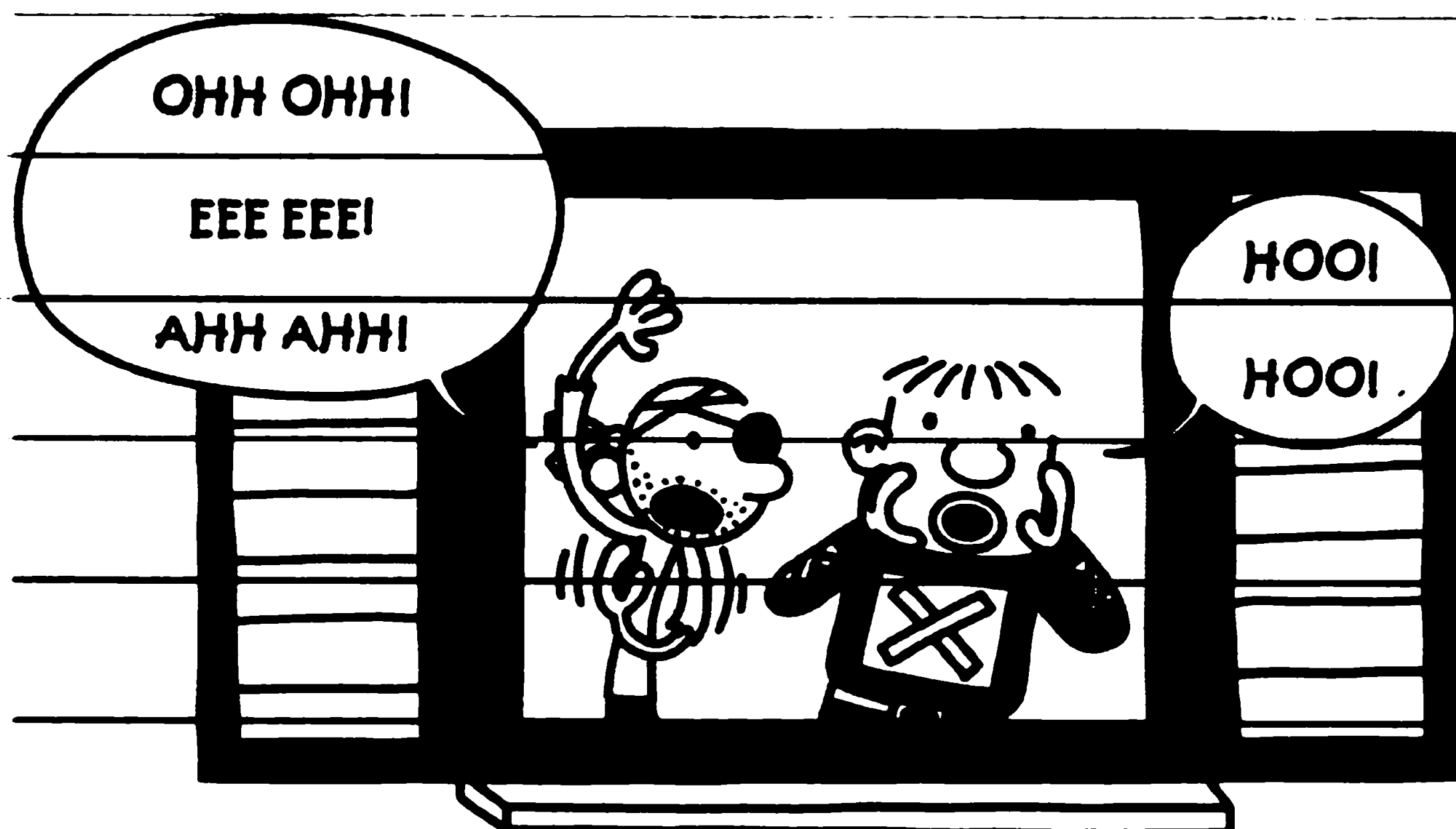
Lúc đó tôi biết rằng không một nơi nào an toàn hơn nhà bà ngoại nên hai thằng ba chân bốn cẳng chạy vào nhà bà để trốn. Bà đã đi ngủ nhưng rất may là tôi biết chỗ giấu chìa khóa dưới tấm thảm trước cửa.

Khi đã vào trong nhà, tôi ngó qua cửa sổ xem mấy thằng gàn dở ấy có đuổi theo bọn tôi nữa không. Thật kinh khủng là có. Tôi đã cố hết sức để lừa bọn choai choai ấy nhưng mãi không thấy họ nhúc nhích.

Một lúc sau, tôi cay đắng nhận ra rằng bọn thanh niên ấy vẫn rình ở ngoài để tóm cổ bọn tôi. Sau khi quyết định cả hai sẽ ngủ lại nhà bà, chúng tôi rủ nhau làm trò chọc tức mấy thằng dở hơi.

Tôi giả làm khi còn Rowley bắt chước tiếng cú mèo nhưng tôi đoán là hai đứa đã không thành công cho lắm.

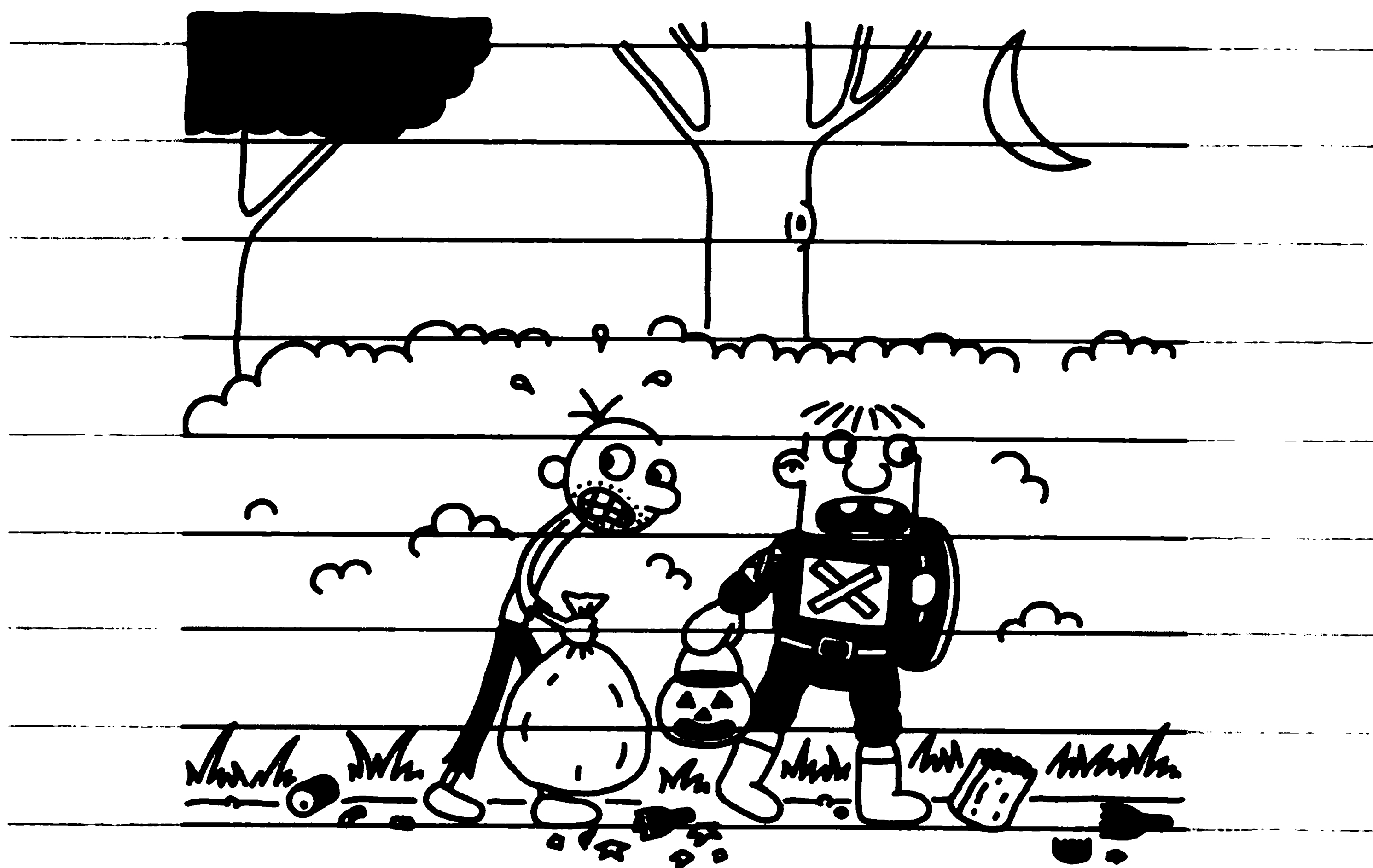
Tôi gọi điện báo cho mẹ biết đêm nay sẽ ngủ với bà liền bị mẹ mắng một hồi và tất nhiên là bắt tôi phải về nhà ngay lập tức.

Trời ạ! Thế nghĩa là bọn tôi sẽ phải ra khỏi đây và chạy thực mạng để không bị bọn điên rồ đang rình rập ngoài kia tóm được.

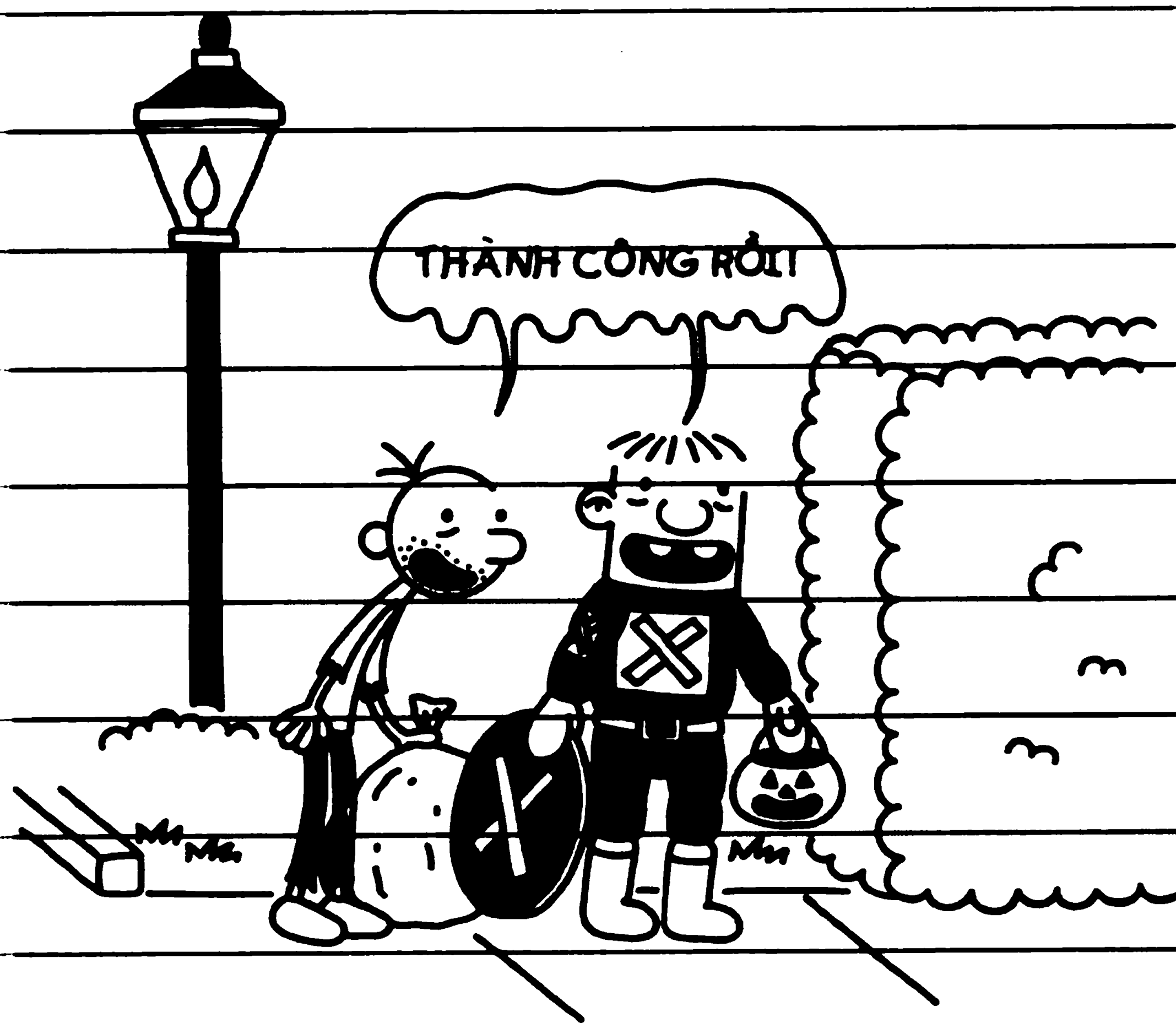
Tôi cẩn thận ngó qua cửa sổ và không thấy chiếc xe tải đó nữa. Nhưng tôi biết bọn chúng đang trốn chui trốn lủi ở một góc nào đó và chỉ chờ hai đứa ra để vồ lấy.

Vì thế bọn tôi quyết định chuồn về bằng cửa sau, nhảy qua hàng rào và ba chân bốn cẳng chạy lên đường Snake. Rất may là đèn đường đã tắt nên cuộc tẩu thoát của bọn tôi đã thành công mỹ mãn.

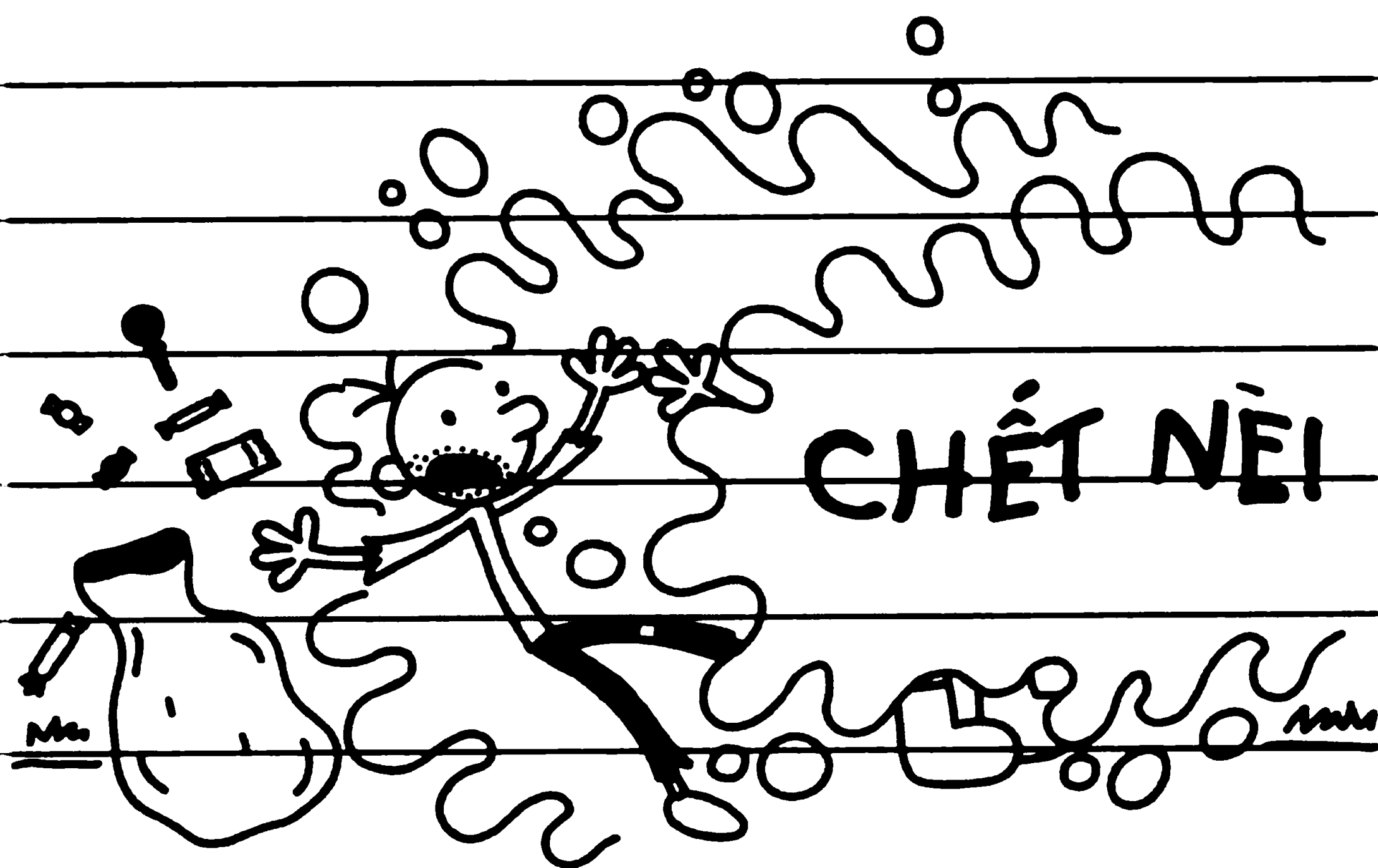
Nỗi lo sợ mấy thằng điên đi xe tải đuổi theo khiến bọn tôi vừa đi vừa toát mồ hôi. Mỗi khi thấy ánh đèn ô tô lấp loáng đằng xa, tôi và Rowley cùng lao vào những bụi cây đầy gai để trốn. Vì thế phải mất nửa tiếng, hai đứa tôi chưa đi được 100 mét.

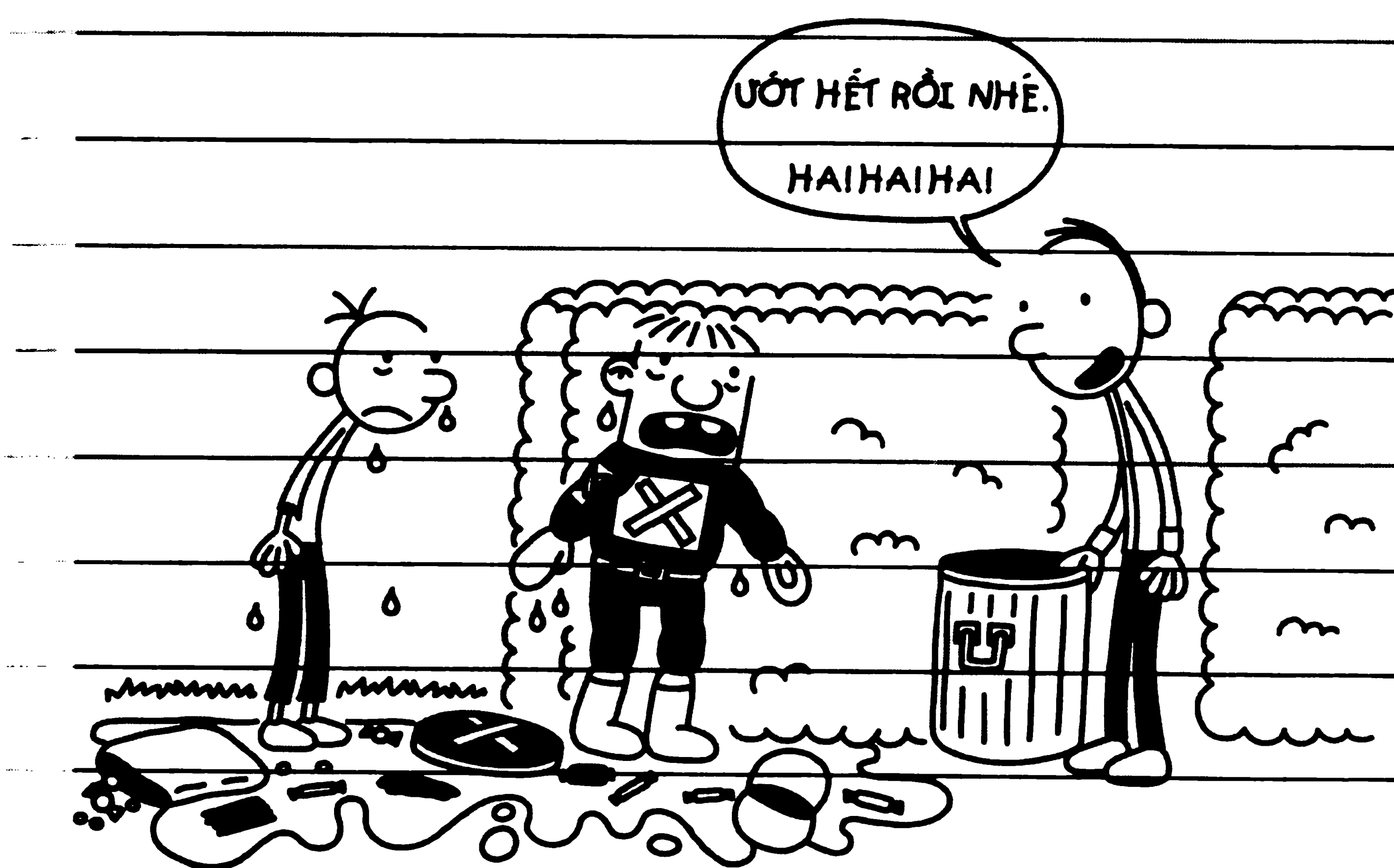
Không thể tin nổi là cuối cùng tôi và Rowley cũng về đến nhà an toàn. Cả hai đứa chỉ hạ vũ khí phòng thân là cái khiên của Rowley và bọc kẹo của tôi đến khi về đến tận cổng nhà.

Tuy nhiên khi vừa bỏ vũ khí xuống thì hai thằng xui xẻo chúng tôi đã húng trợn cả thùng nước vào người.

Trời ơi, tại sao tôi lại có thể quên mất cái trò trẻ con
quái đản năm nào cũng làm của bố nhỉ?

Vào nhà, bọn tôi vội bỏ túi kẹo lên bàn để kiểm tra
chiến lợi phẩm.

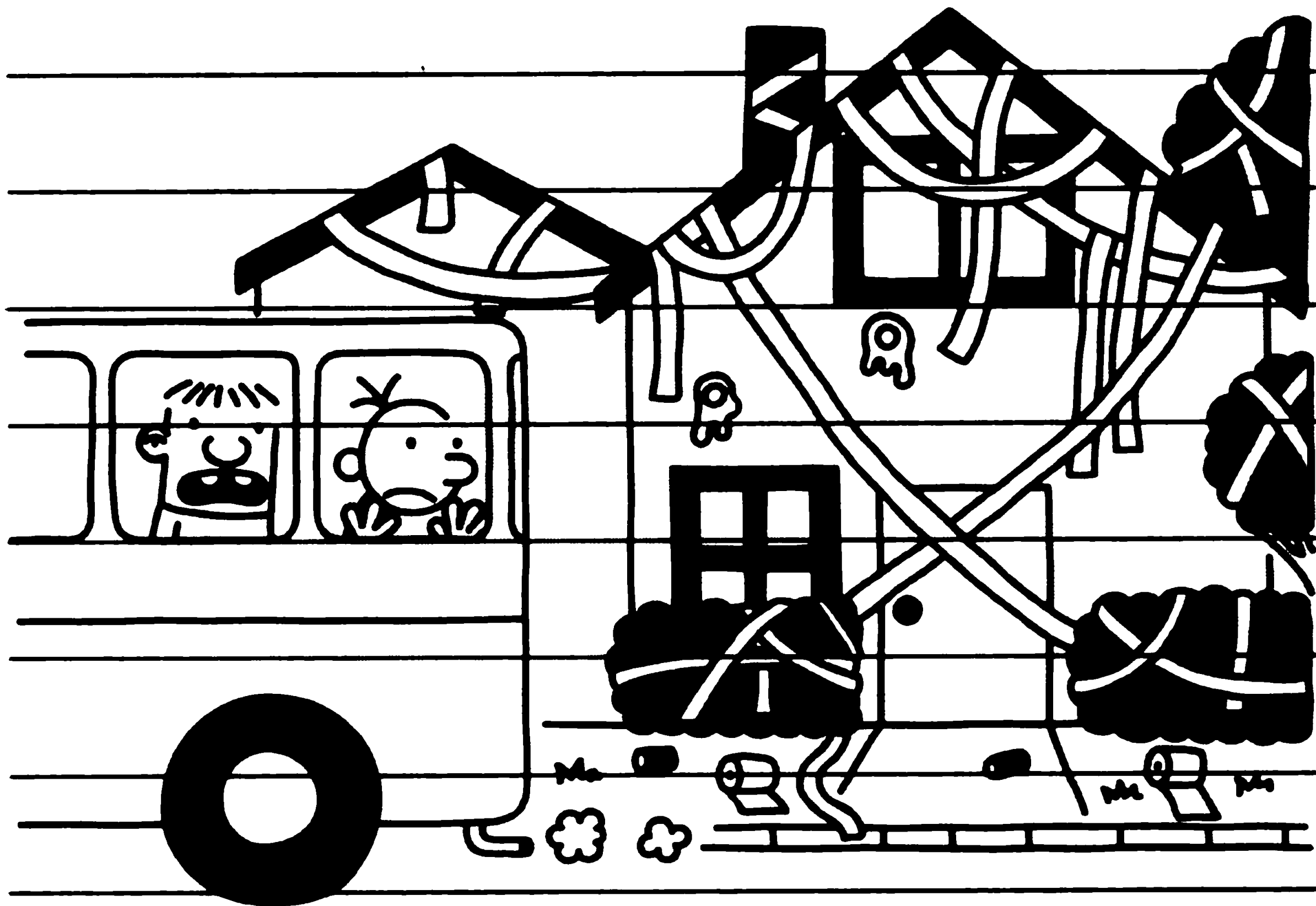
Tất cả đều ướt nhẹp trừ hai chiếc kẹo bạc hà gói
trong giấy bóng kính là còn có thể ăn được. Tất nhiên
nếu không tính đến hai cái bàn chải đánh răng mà Tiến
sỹ Garrison đã cho.

Tôi nghĩ Halloween sang năm thà ở nhà thưởng thức
những thanh kẹo Butterfinger mà mẹ để trên nóc tủ
lạnh còn hơn.

THÁNG MƯỜI MỘT

Thứ ba

Sáng nay, khi xe buýt của trường đi qua nhà bà ngoại, hàng chục cuộn giấy vệ sinh trắng xoá chằng đầy trên mái và dưới sân nhà bà khiến tôi kinh hãi. Rõ ràng sau những gì xảy ra đêm qua, tôi tin chắc mấy thằng điên đi xe tải là thủ phạm.

Thật tình tôi cảm thấy ân hận một chút vì bà chắc phải rất vất vả mới dọn xong cái đồng hồ lớn kia. Nhưng "xét một cách toàn diện" thì bà là tỷ phú thời gian và việc dọn dẹp sẽ giúp bà đỡ buồn chân buồn tay hơn.

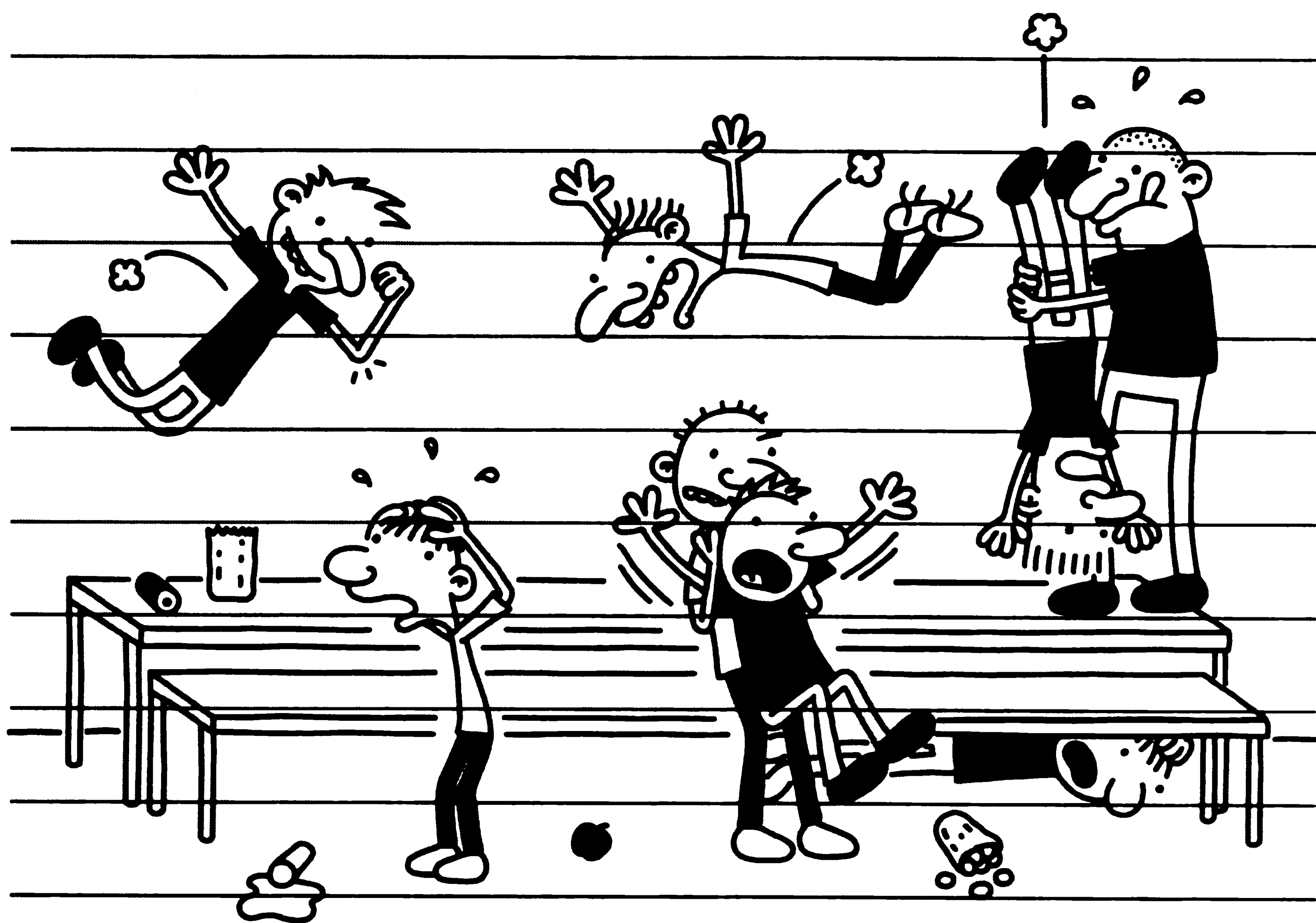
Thứ tư

Vào tiết thứ ba, một điều hay ho đã xảy ra. Thầy thể dục Underwood hân hoan thông báo rằng từ tuần tới các

nam sinh sẽ được học môn vật trong khoảng 6 tuần.

Được học môn vật một cách bài bản là ước muốn của hầu hết bọn con trai trong trường, nên thầy Underwood vừa dứt lời thì cả lớp đã vỡ oà bởi tiếng reo hò và cả gào thét nữa.

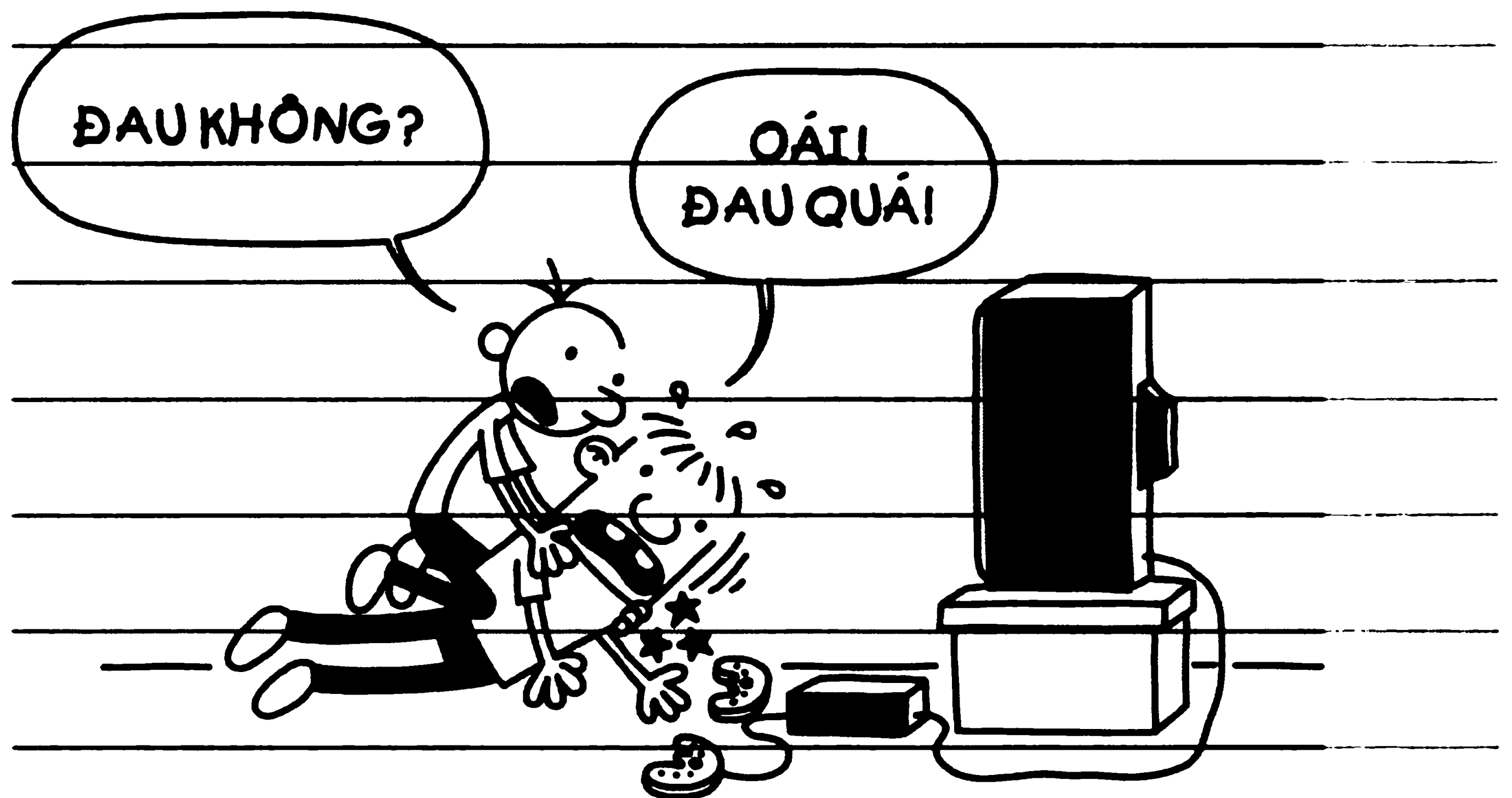
Sau tiết Thể dục là giờ ăn trưa, tôi phi như bay xuống căng tin.

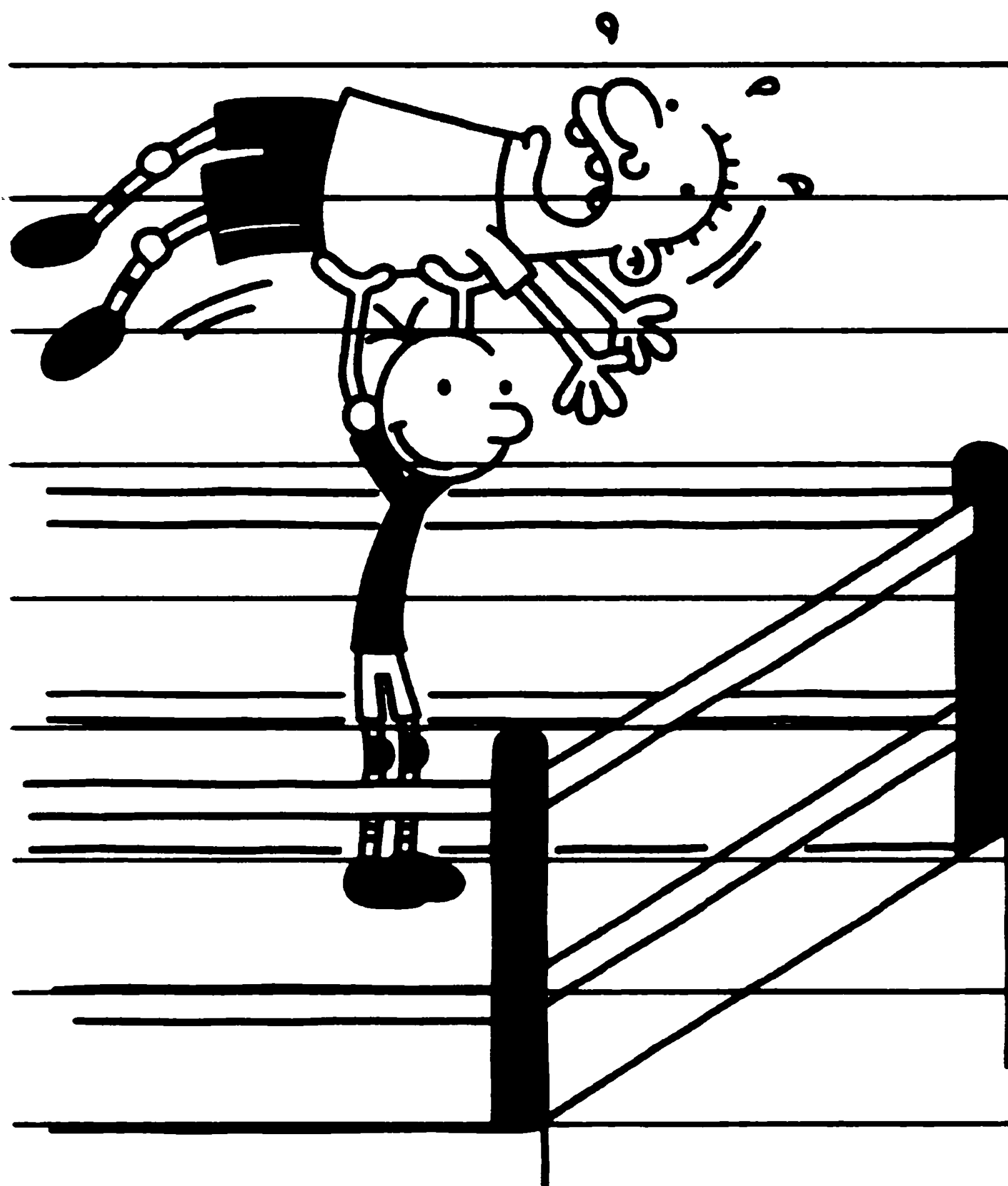
Nhìn cảnh này tôi thì thực sự không hiểu nhà trường bắt học sinh phải học cái môn vật quái gở ấy để làm gì.

Bọn tôi suốt ngày bị vật lên vật xuống không chỉ trong

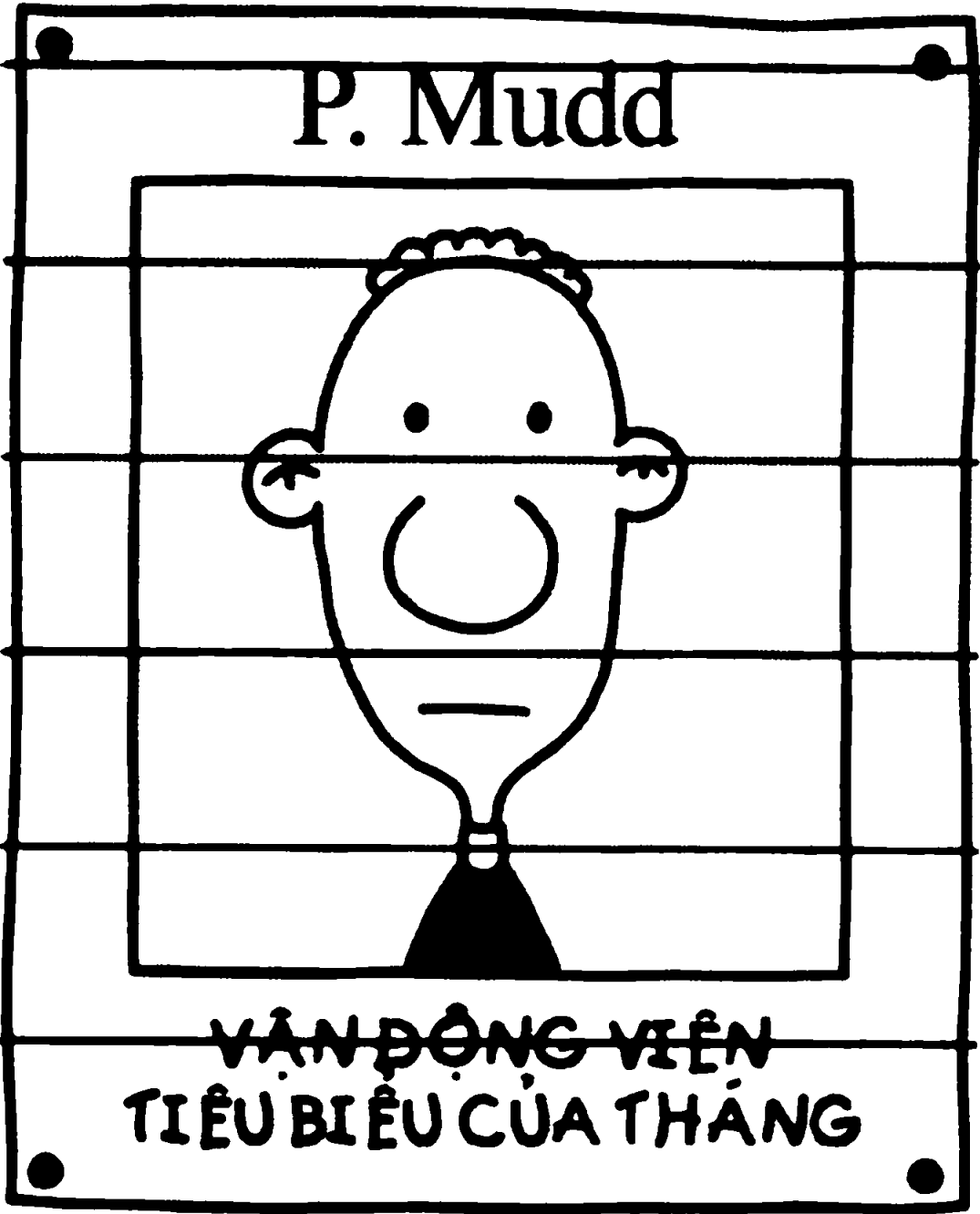
phòng tập mà ngay cả trong căng tin. Vì thế tôi quyết định đưa đầu vật vào danh sách bài tập ưu tiên về nhà. Tôi đã thuê hai băng điện tử với mục đích là học lỏm mấy mẩu miếng vật nhau và thực hành luôn với Rowley.

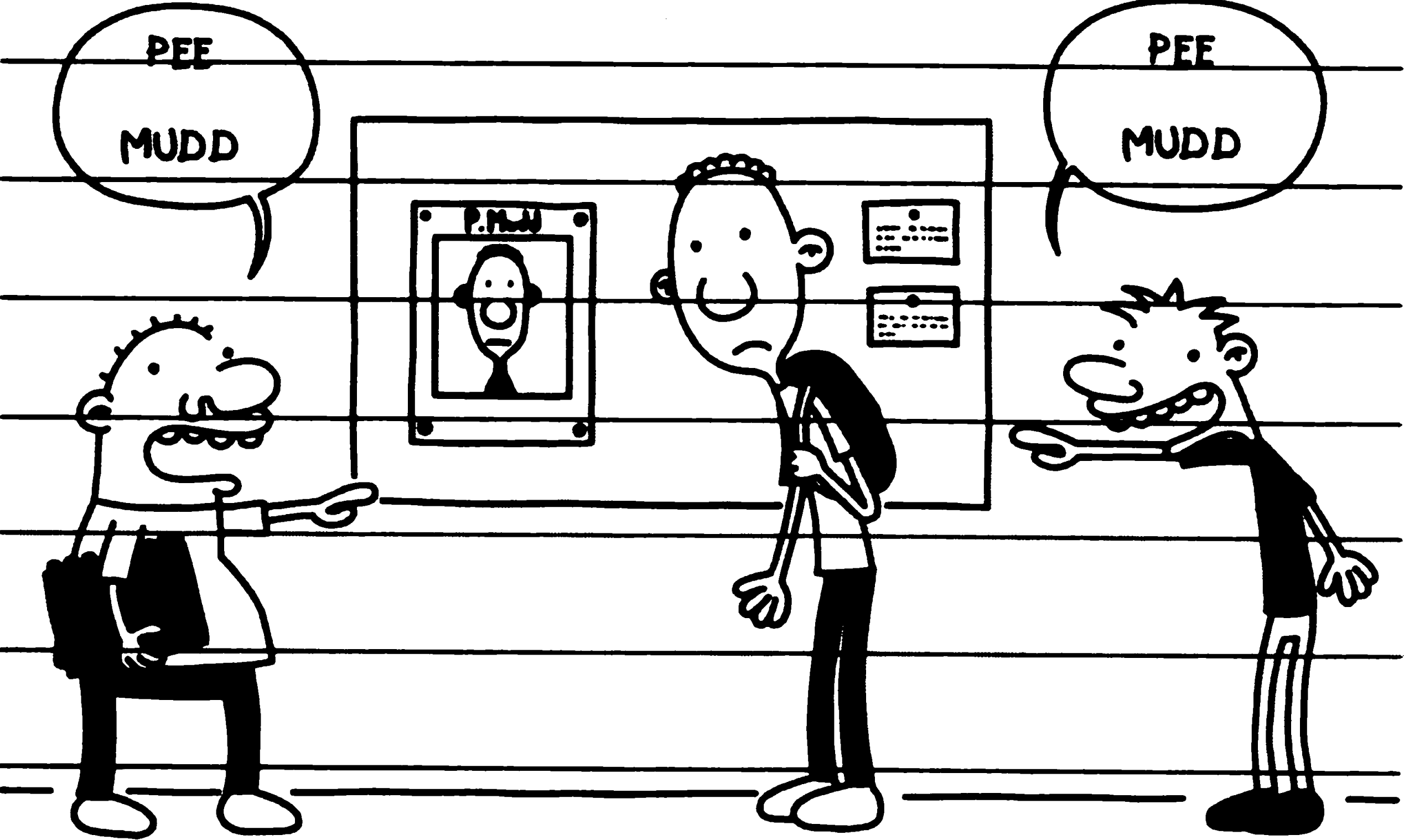
Tôi nghĩ là mình có chút năng khiếu trong lĩnh vực này nên tốt nhất là mấy thằng đàn ở lớp nên dè chừng.

Mà thôi, tôi chẳng đại "tỏ sáng" nếu không lại phải chịu chung số phận với Preston Mudd. Cậu ta được nhận danh hiệu "Vận động viên tiêu biểu của tháng" và ảnh được treo trang trọng trên bảng tin. Ai mà ngờ được rằng mọi rắc rối đều từ bức hình vinh danh ấy mà ra.

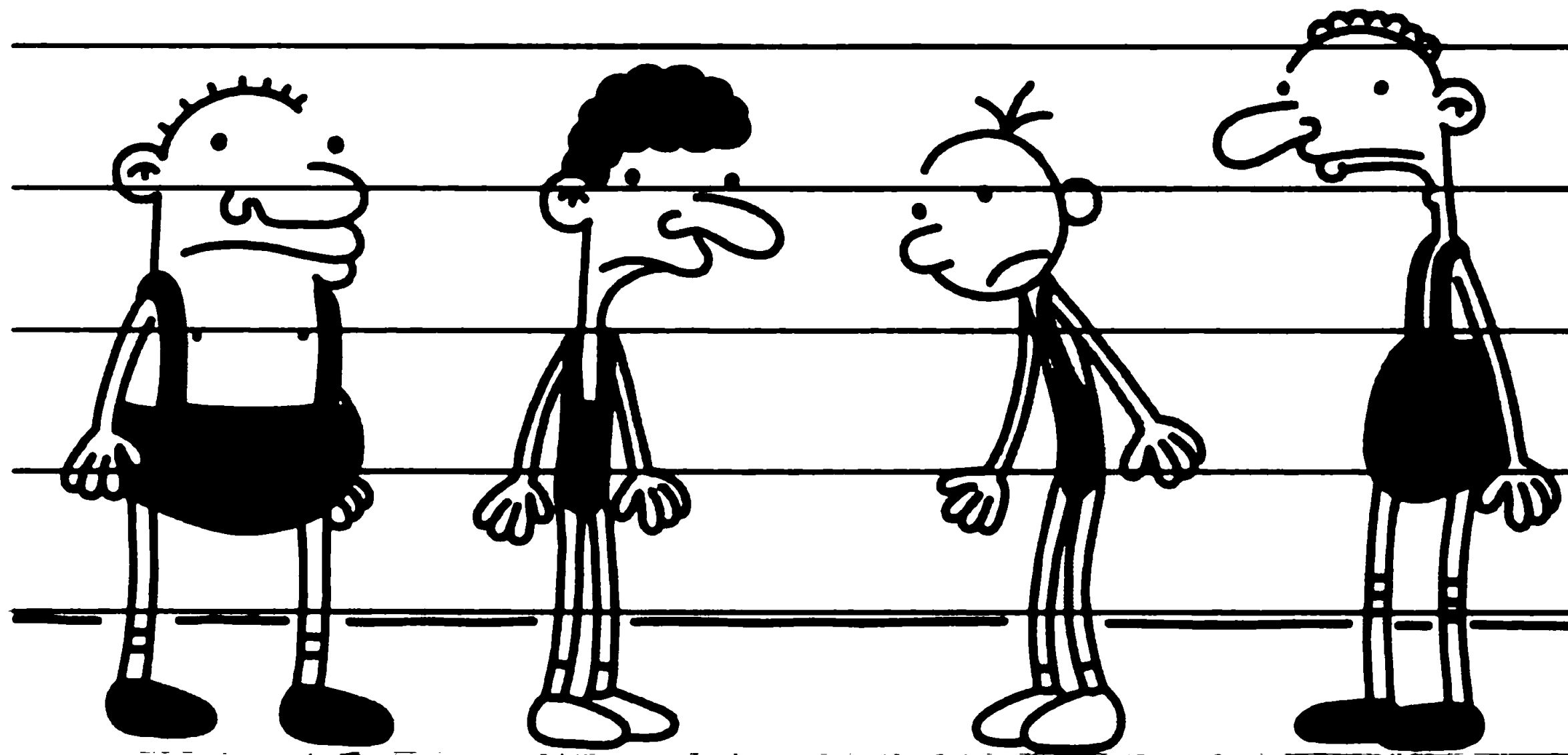
Chỉ mất 5 giây là bọn nhóc trong trường đã tìm được từ đồng âm nhưng khác nghĩa với tên của P. Mudd. Hai từ "Pee Mud" đã lan ra khắp trường và trở thành biệt danh khủng khiếp nhất mà Preston không muốn cũng phải nhận.

Thứ năm

Hôm nay lũ con trai trong lớp mới đầu đón nhận ra rằng môn vật mà thầy Underwood đang dạy khác một trời một vực những gì Tivi vẫn chiếu.

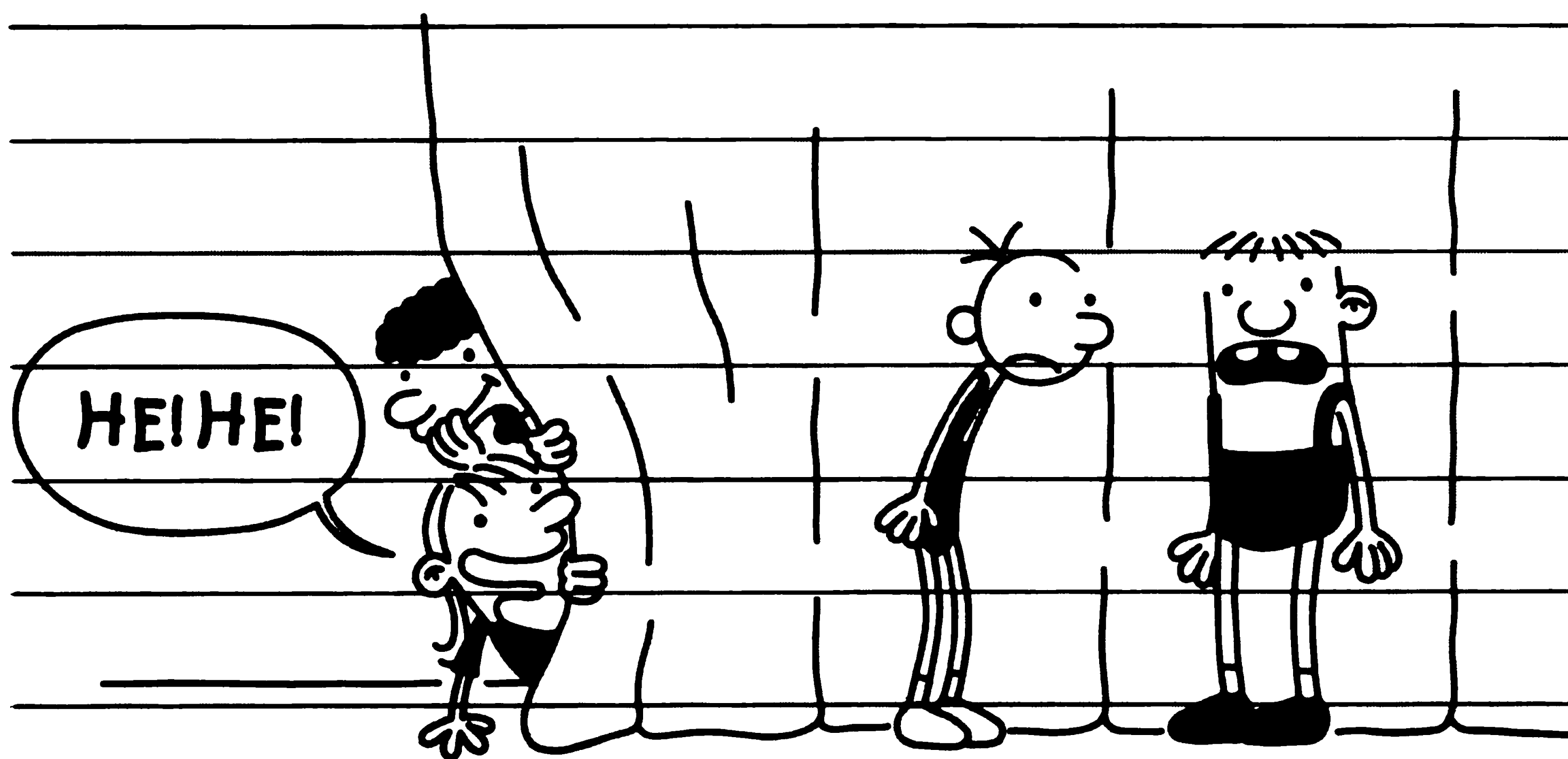
Đầu tiên, bọn tôi phải mặc một loại áo may ô rất kì cục, giống y như những bộ áo tắm từ mấy thế kỷ trước mà tôi từng xem trong Bảo tàng.

Điều thất vọng thứ hai: chúng tôi không có sàn đấu đúng nghĩa với 4 cây cọc và dây thùng bao quanh. Càng không có ghế hay bất cứ một vật dụng nào có thể dùng để đập vào đầu đối phương như đấu vật biểu diễn trên Tivi.

Tất cả những gì chúng tôi có là một tấm thảm to đùng, xấu xí và bốc mùi như thể cả chục năm chưa giặt.

Thầy Underwood bắt đầu bài học bằng việc yêu cầu người tình nguyện cho mấy động tác đối kháng. Tất nhiên không đời nào tôi giơ tay, nên nháy Rowley lên dẫn xuống cuối phòng tập để trốn sau tấm rèm. Thật đen đủi khi gặp phải lũ con gái đang tập thể dục ngay sau tấm rèm và bọn nó đã cười lăn lộn vì trang phục tập luyện của chúng tôi.

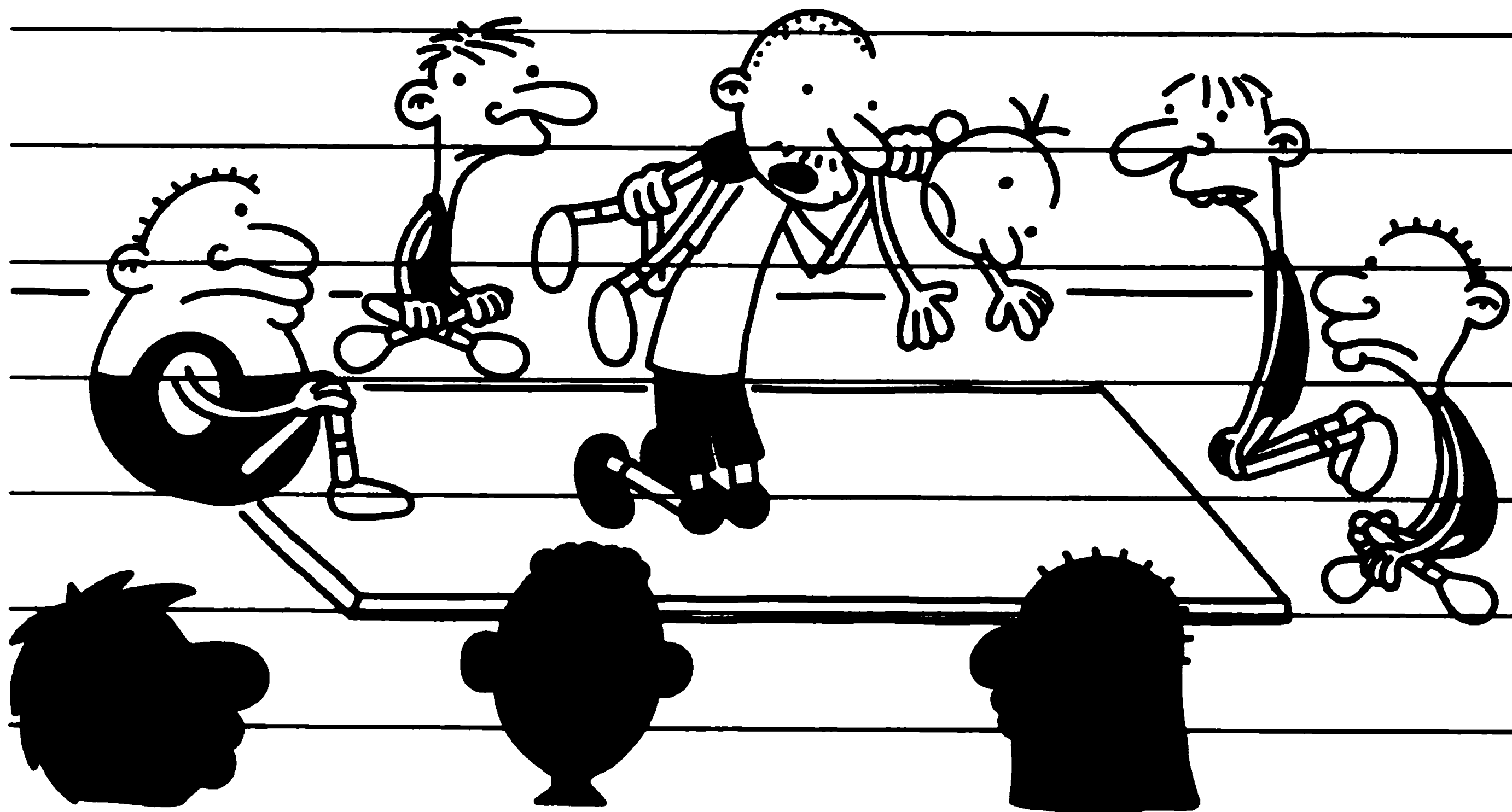
Tôi và Rowley phải chạy thực mạng và nhanh chóng trà trộn vào đám con trai đang quây thành vòng tròn.

Thầy Underwood tóm ngay lấy tôi. Có lẽ vì tôi gầy gò nhất lớp nên thầy không phải tốn nhiều sức để nhấc bổng tôi. Chỉ nghĩ đến việc phải nhấc Rowley lên đã đủ toát mồ hôi rồi. Thầy vừa giảng vừa lấy thân hình gầy còm của tôi để thực hiện tư thế ghi chặt, xoay người

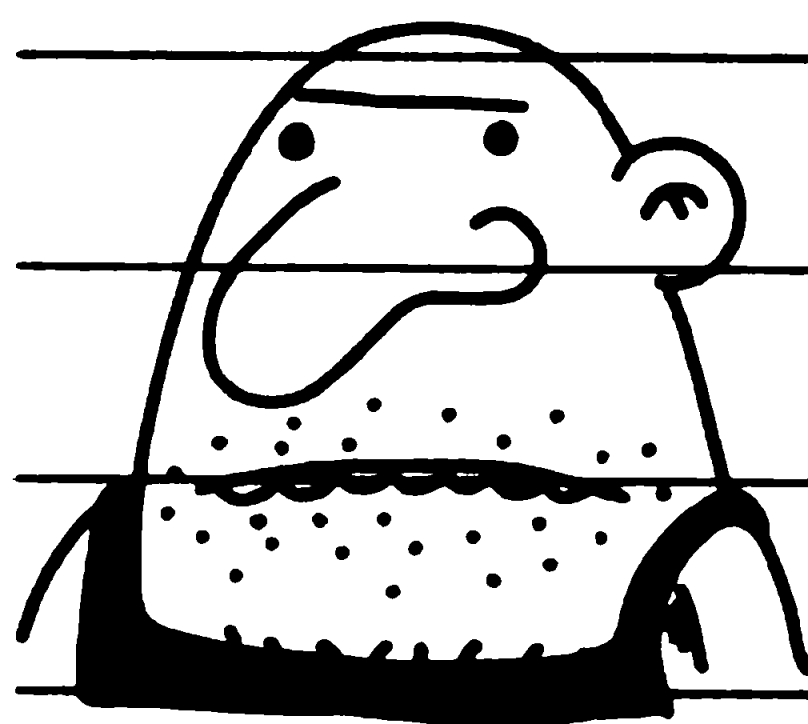
rồi quạt ngả đối thủ.

Tôi bỗng thấy man mát sau lưng khi thầy vừa hô vừa nhấc bổng lên. Hóa ra cái áo chết tiệt bị tuột khiến tôi lâm vào cảnh trớ trêu này.

Tôi thấy vẫn còn may chán vì bọn con gái học phía sau tấm rèm. Nếu không, phen này tôi chết chắc.

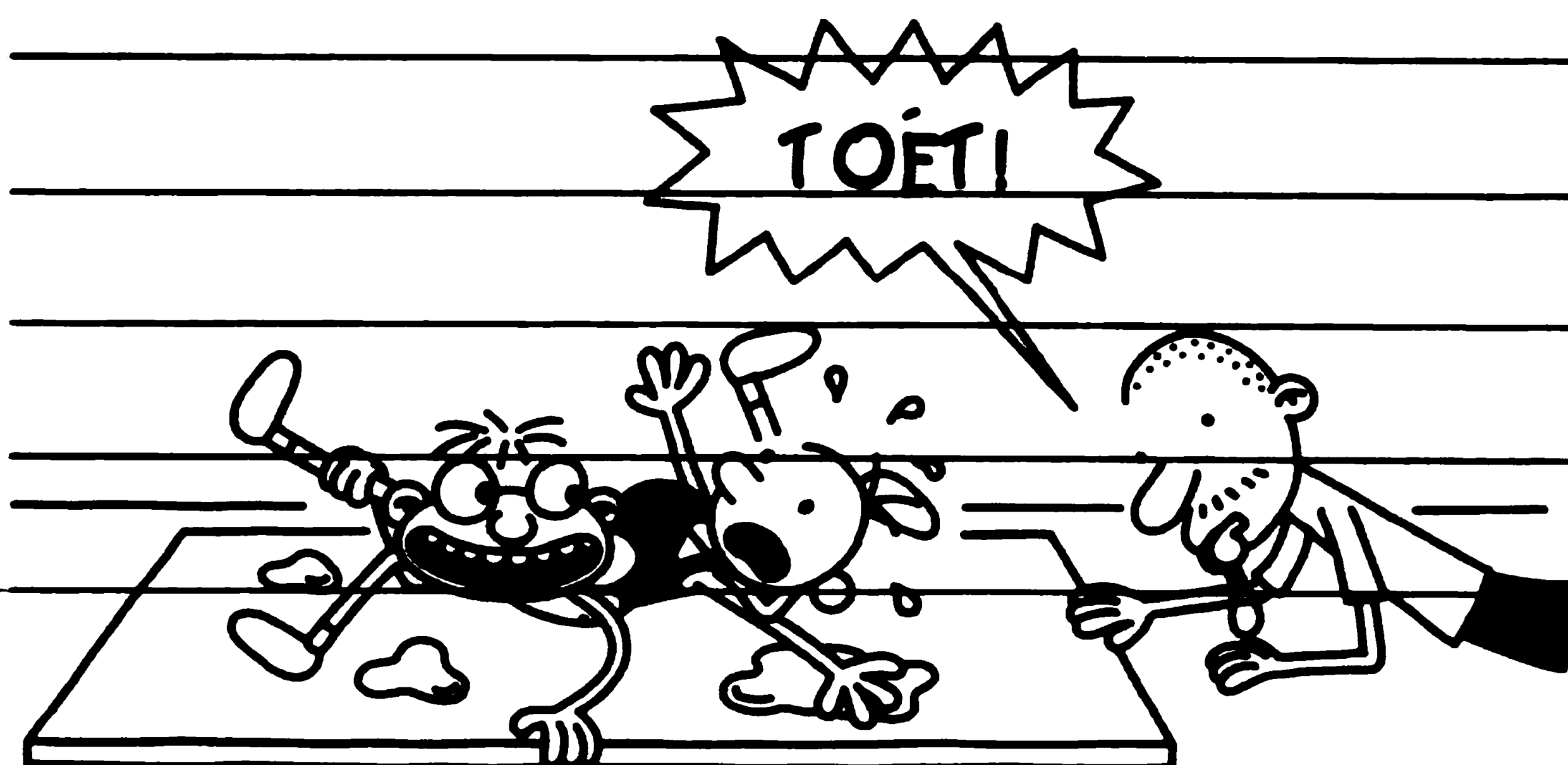
Thầy Underwood quyết định chia lớp thành các cặp dựa theo cân nặng. Lúc đầu, tôi hí hửng ra mặt vì mình sẽ không phải là đối thủ của Benny Wells mập.

Nhưng chưa đầy một phút sau, khi thầy đã chia xong các cặp, tôi đã ước thà ở nhóm của Benny mập ú còn hơn.

Fregley "ngớ ngẩn" là thằng hàng xóm suốt ngày muốn cho tôi xem nốt ruồi bí mật của mình. Nó không hề béo, thậm chí còn gầy hơn tôi. Nhưng thằng Fregley nổi tiếng là sách vở này chắc chắn sẽ tìm mọi cách mà để tôi đến nghệt thở thì thôi. Vậy là "nhờ" có thằng Fregley gàn dở mà tôi sẽ không bao giờ quên được 6 tuần học môn vật quái dị này.

Thứ ba

Môn vật khiến trường tôi rối tung cả lên. Bọn con trai vật nhau ở hành lang, trong lớp và bất cứ chỗ nào có thể. Nhưng mười lăm phút sau bữa trưa là kinh khủng nhất. Chỉ đi được vài bước là lại vấp phải hai đứa đang vật nhau lăn lộn.

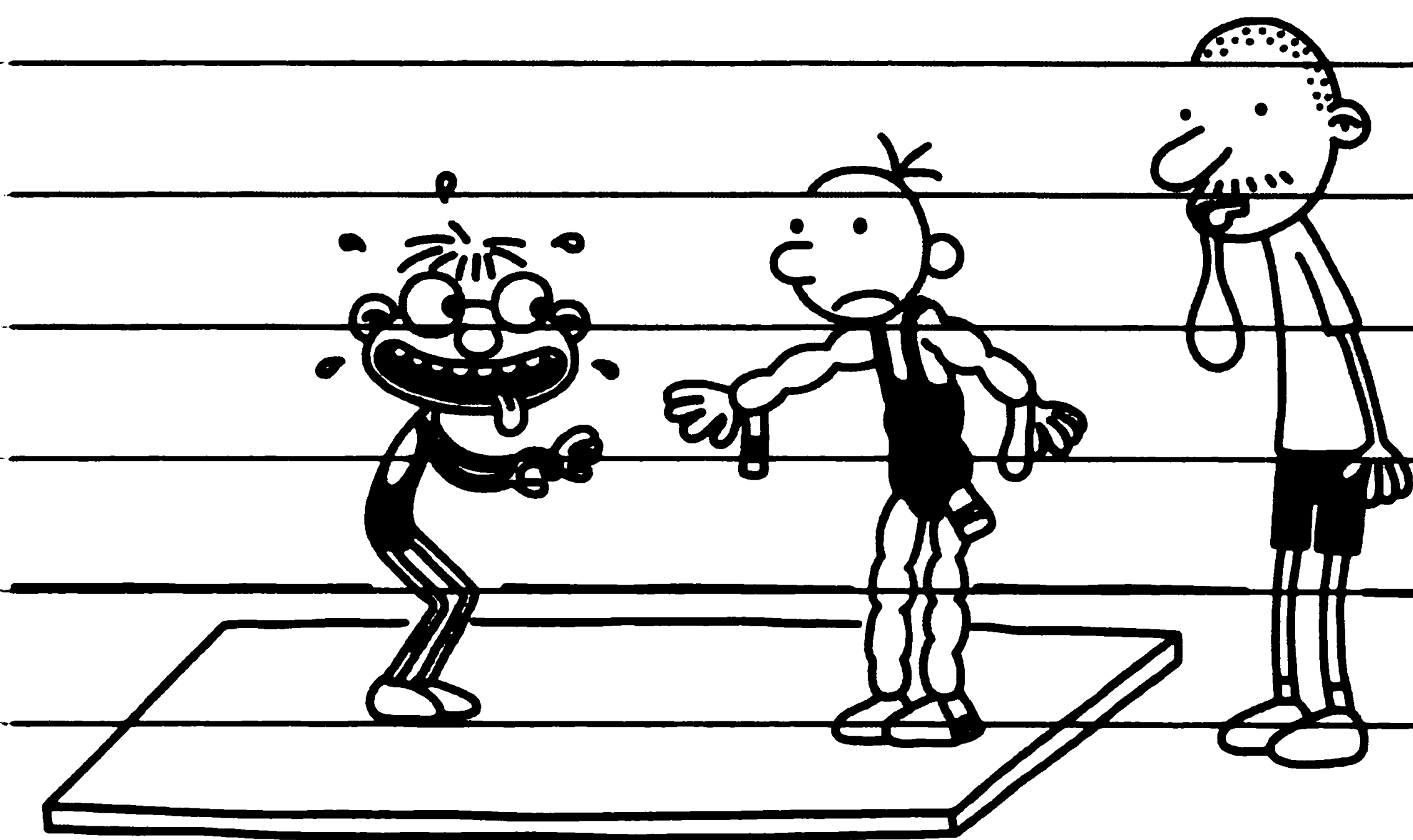
Bọn con trai thích vật đến mức kéo cả lũ ra sân bóng rổ mà cả năm trời không ai dám chơi vì mùi pho mát thối. Tôi chả dại mà lại gần bọn gàn dở ấy. Biết đâu một thằng nào đó bị dính phải miếng pho mát bốc mùi rồi chạm vào người tôi, thế là cả đời cũng không thoát nổi biệt danh "Pho mát thối."

Vấn đề khiến tôi đau đầu là ngày nào cũng phải vật
nhau với thằng Fregley hăm. Nhưng sáng nay, tôi bỗng
nhận ra rằng: chỉ cần tăng cân, tôi sẽ không phải cùng
nhóm với nó nữa.

Tôi mất cả tiếng đồng hồ mới nhét được chục đôi tất
vào người cho "cơ bắp" để thầy Underwood cho tôi
chuyển cặp.

Nhưng thật bất công khi mọi cố gắng của tôi đều
không thành. Không những thế còn bị thằng Fregley
"ngớ ngẩn" cười vào mũi nữa chứ.

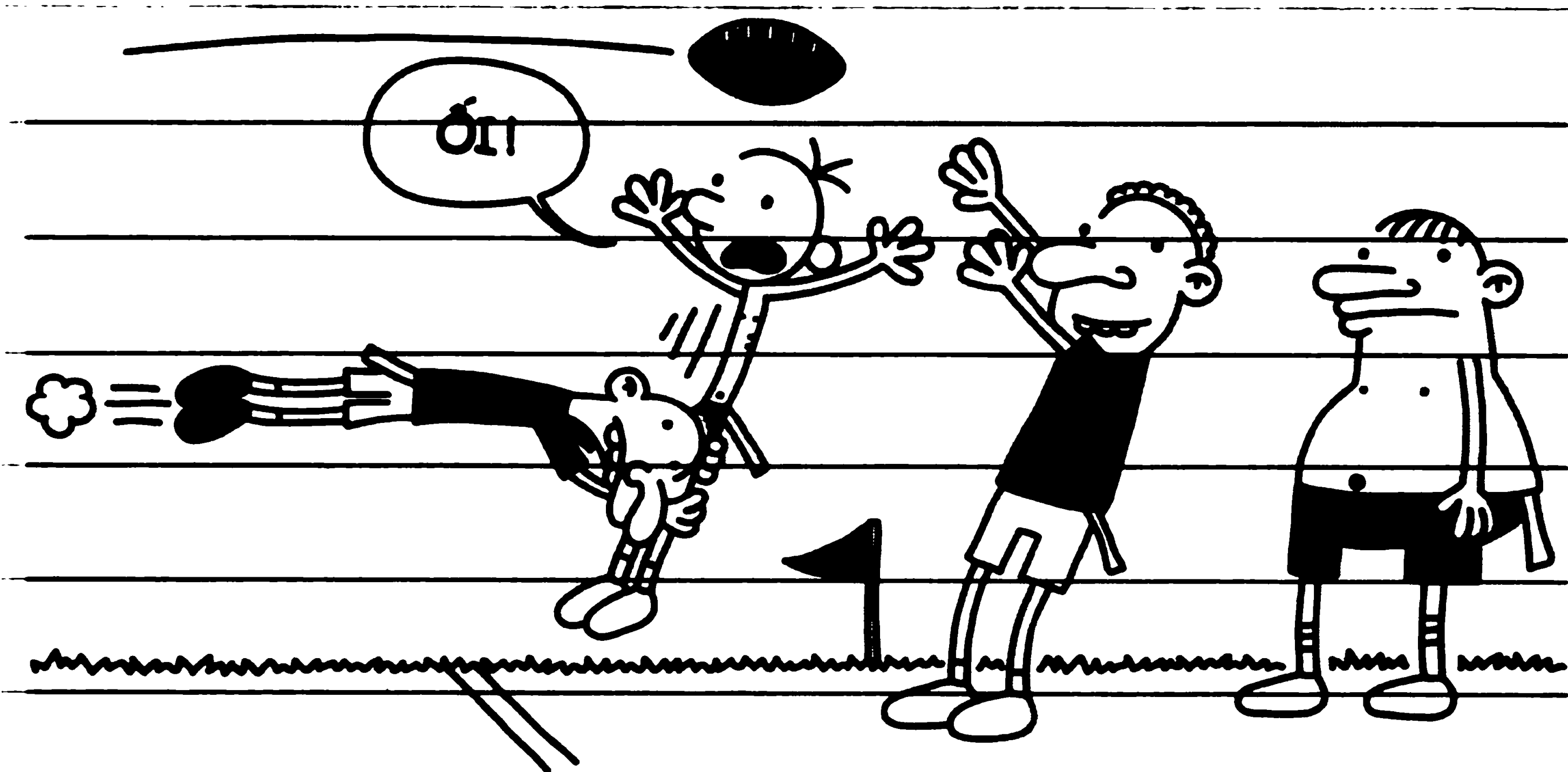

Tôi biết rằng mình chỉ có một con đường để thoát khỏi
Fregley là tăng cân. Lúc đầu tôi nghĩ nên ăn nhiều quả
vật, nhưng sau đó, tôi nảy ra một sáng kiến mà nếu thành
công thì bọn con gái ở trường sẽ chạy theo hàng đàn.

Tôi sẽ nặng hơn vì những cơ bắp thật cường tráng chứ không phải vì béo phì.

Thú thật là tôi chưa bao giờ có hứng thú với việc rèn luyện cơ bắp, nhưng môn vật và đặc biệt là nhờ thằng Fregley gàn dở mà tôi đã tỉnh ngộ.

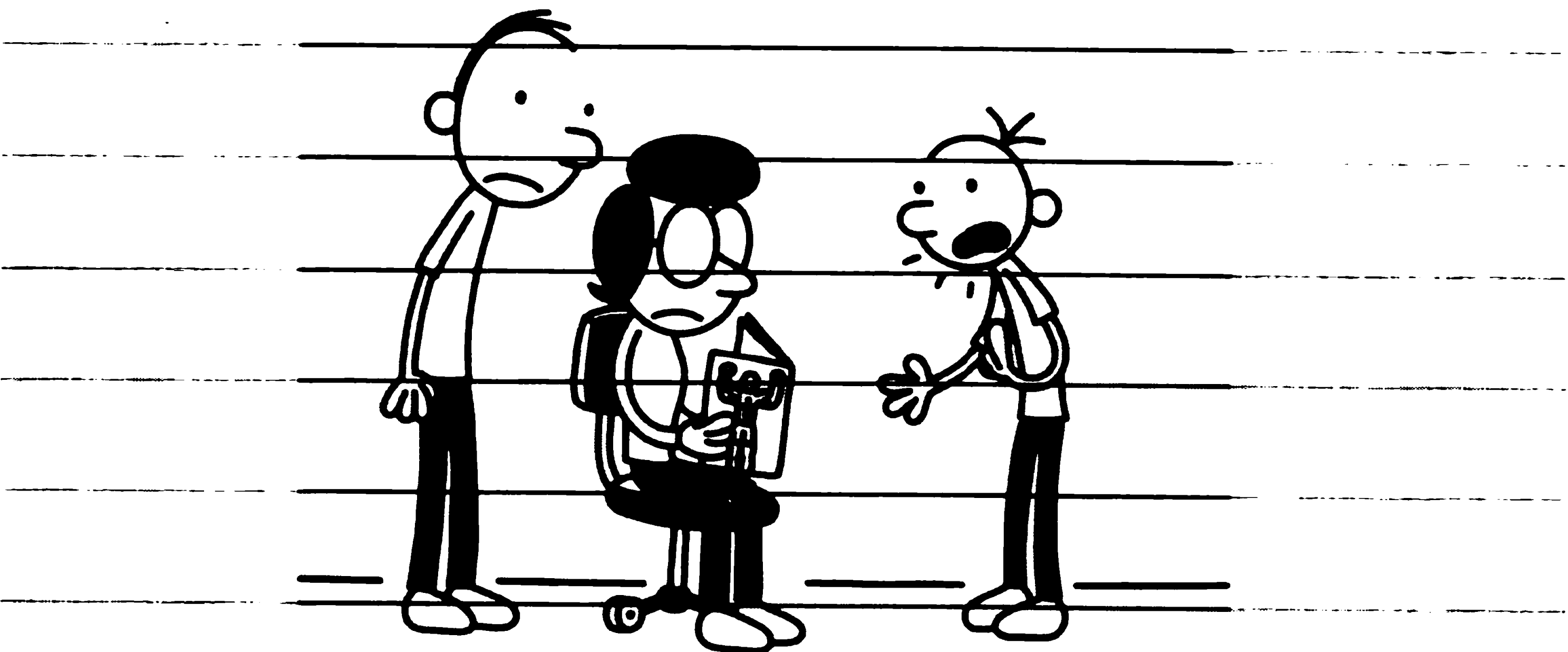
Tôi biết rằng để tăng cường cơ bắp không có cách nào khác là phải vận động thật nhiều. Rất may là đội bóng đang thiếu người nên tôi dễ dàng được chấp nhận. Đội bóng thường chia thành hai nhóm để tập luyện: "Mặc áo" và "Cởi trần." Tôi nghĩ huấn luyện viên muốn cho mấy thằng siêu gầy và siêu béo vào nhóm "Cởi trần" là để bọn tôi thấy xấu hổ vì thân hình xấu xí của mình mà luyện tập chăm chỉ.

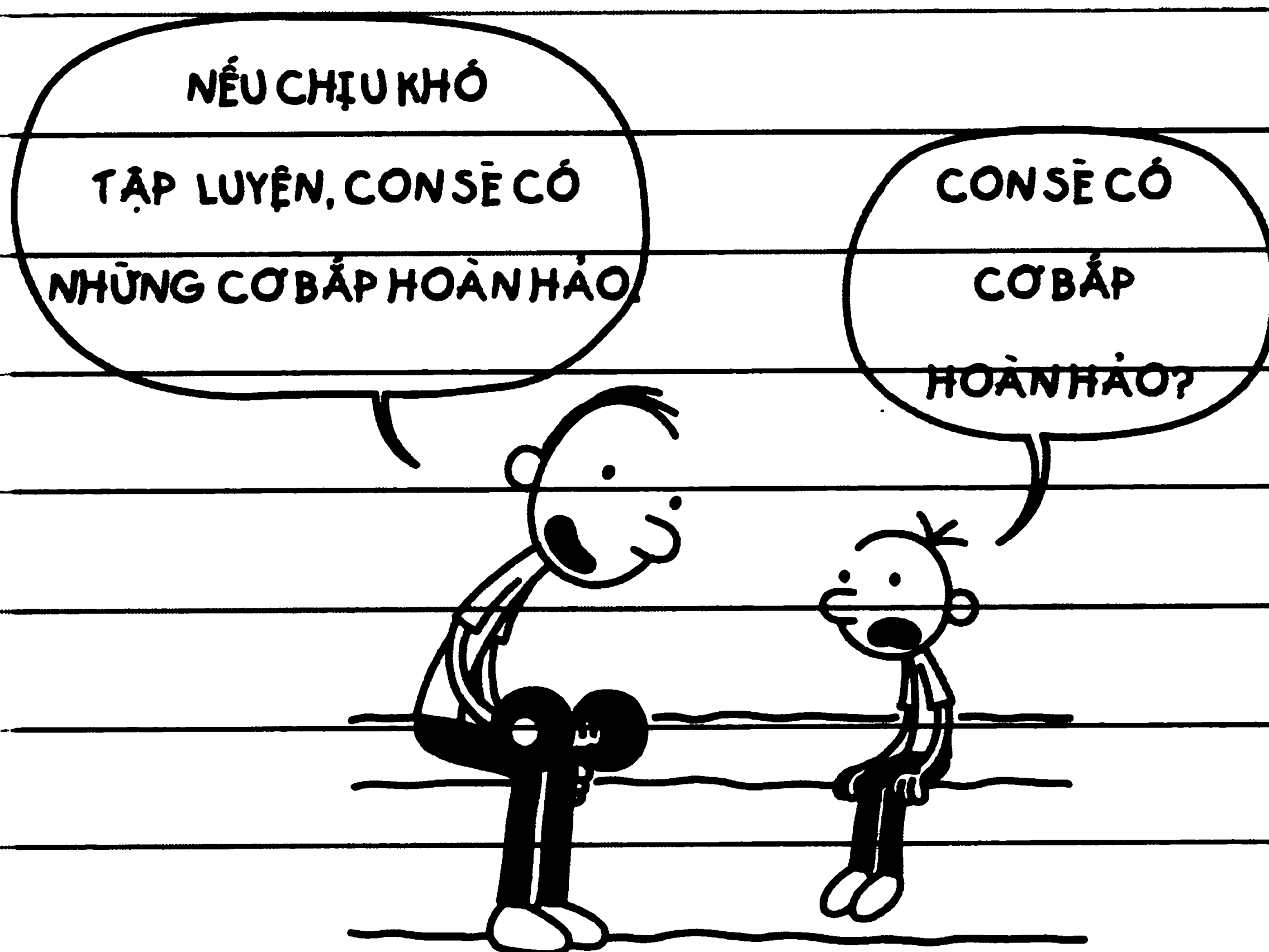
Nếu tập luyện chăm chỉ thì giải bóng đá tháng Tư tôi sẽ có ổi chuyen hay ho xảy ra và chần chần mọi người sẽ choáng váng vì cơ thể cường tráng của tôi.

Sau khi dùng xong bữa tối, tôi đã trình bày rất nghiêm túc với bố mẹ về kế hoạch tập luyện. Tôi còn cho bố mẹ xem mấy tờ tạp chí chuyên về thể hình để biểu thị quyết tâm. Tôi cũng áp ủ hy vọng bố mẹ sẽ mua cho tôi vài dụng cụ để tập và mấy hộp sữa tăng cân nữa.

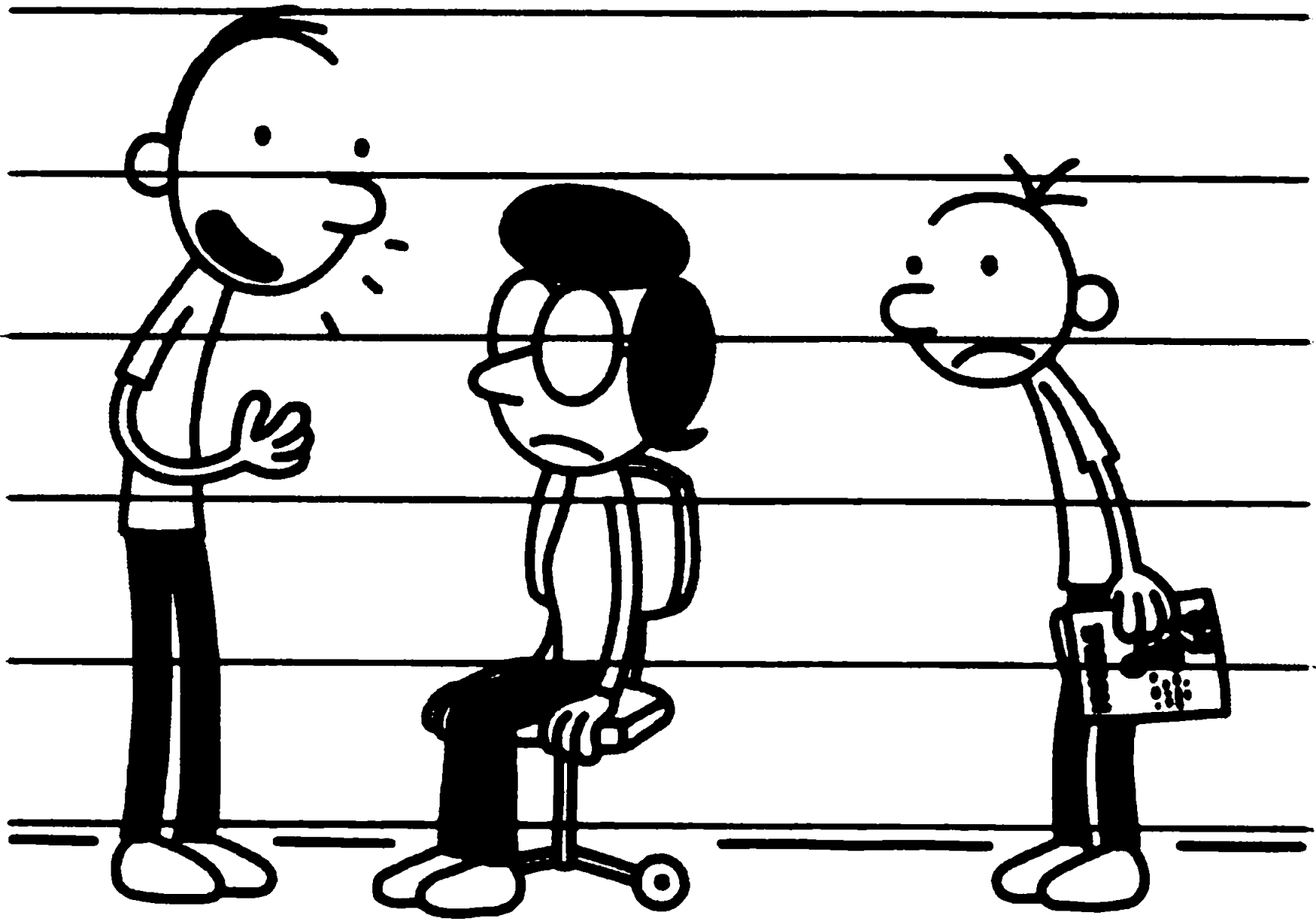
Mẹ im lặng và có vẻ suy nghĩ ghê lắm nhưng bố thì vui mừng ra mặt. Chắc bố nghĩ đó là thành quả của những buổi chiều bắt tôi ra ngoài vận động thay vì ngồi lì chơi game.

Nhưng mẹ có vẻ rất cứng rắn, mẹ không hề cảm thấy xúc động trước sự thay đổi của tôi. Bộ dụng cụ và cả sữa tăng cân nữa chỉ thuộc về tôi nếu vượt qua được thử thách mà mẹ đặt ra: chống đẩy và nhảy cóc trong 2 tuần liền.

Tôi cố gắng giải thích với mẹ rằng muốn thân hình như ý thì phải có những máy móc hiện đại như ở phòng tập nhưng mẹ không thèm nghe.

Bố còn bồi thêm rằng: thay vì mua tạ để tập, tôi chỉ cần nắm tay và giờ lên giờ xuống từ giờ đến Giáng Sinh là có ngay những cơ bắp hoàn hảo.

Nhưng còn lâu mới đến Giáng Sinh trong khi thằng Fregley ngày nào cũng rình để dè tôi đến chết.

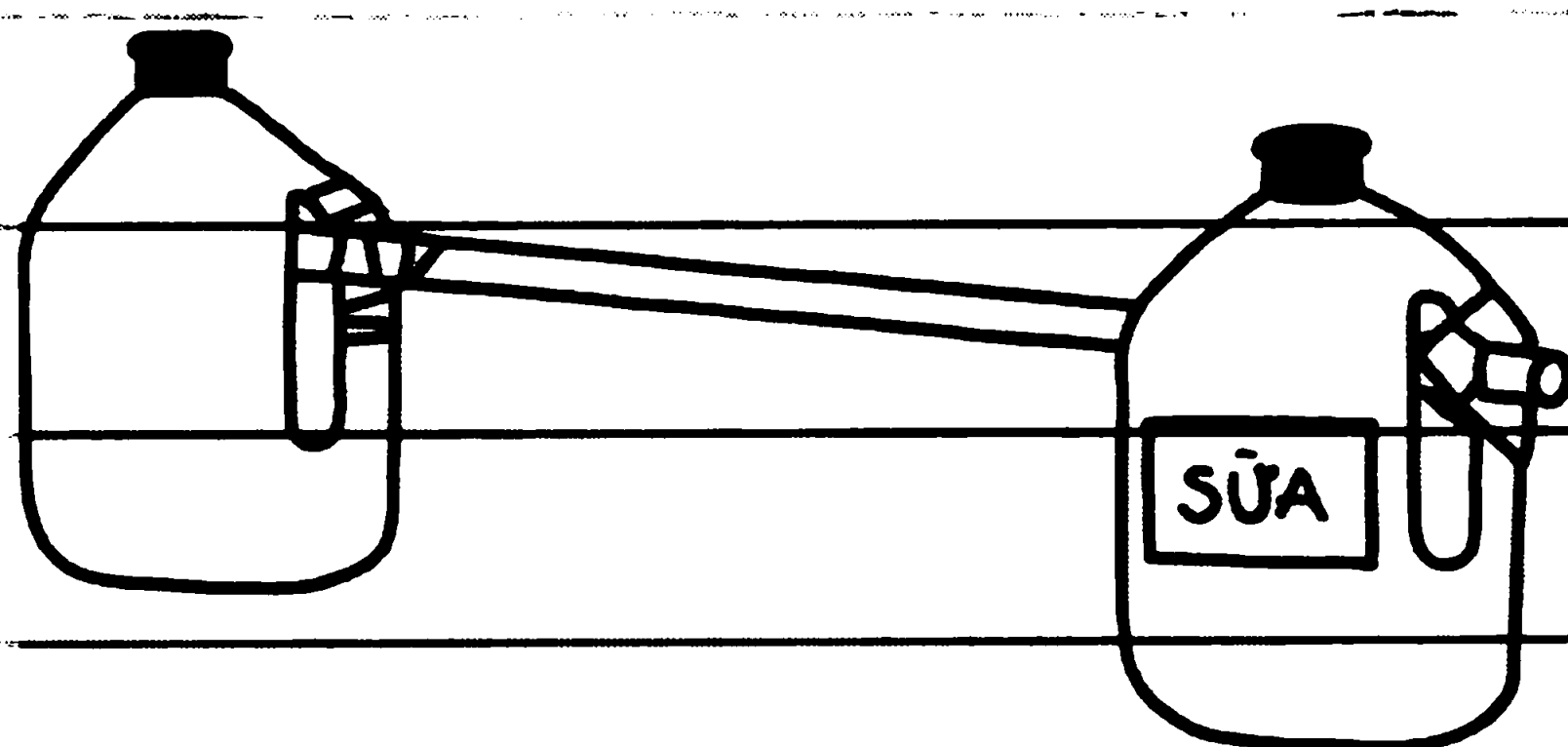
Hóa ra bố mẹ chẳng ủng hộ tôi chút nào. Vậy là như mọi lần, tôi phải tự cứu lấy mình thôi.

Thứ bảy

Cuối cùng cũng đến ngày tôi thực hiện chương trình tập luyện cơ bắp đặc biệt của mình. Tôi tự hứa sẽ không bỏ cuộc, dù mẹ có không mua máy tập cho tôi hay không.

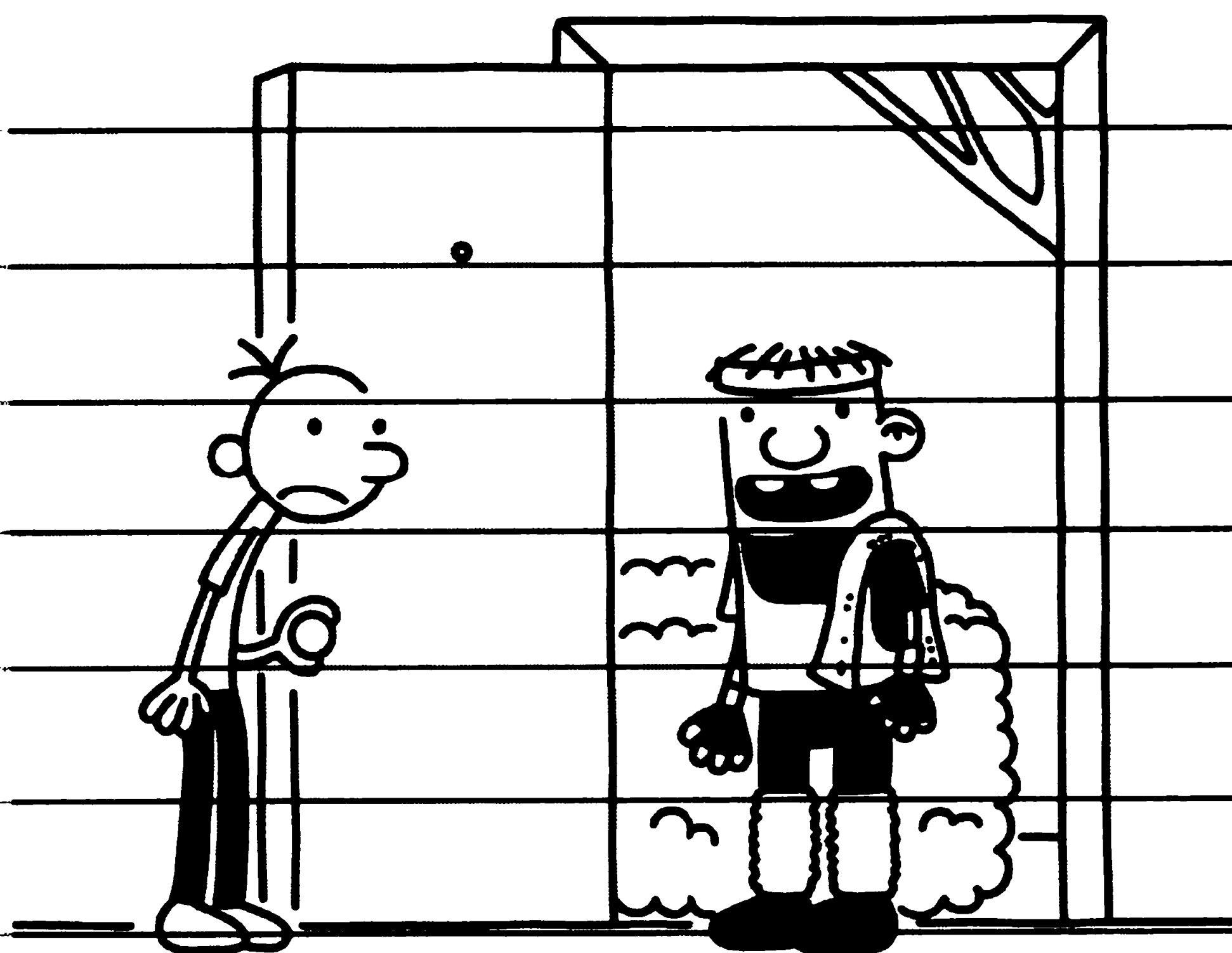
Tôi mở tủ lạnh, đổ hết sữa và nước cam rồi cho đầy

cát vào hai chiếc bình. Sau đó tôi buộc chúng vào hai đầu cân chổi. Niềm tự hào trào dâng khi tôi ngắm nhìn quả tạ tự chế.

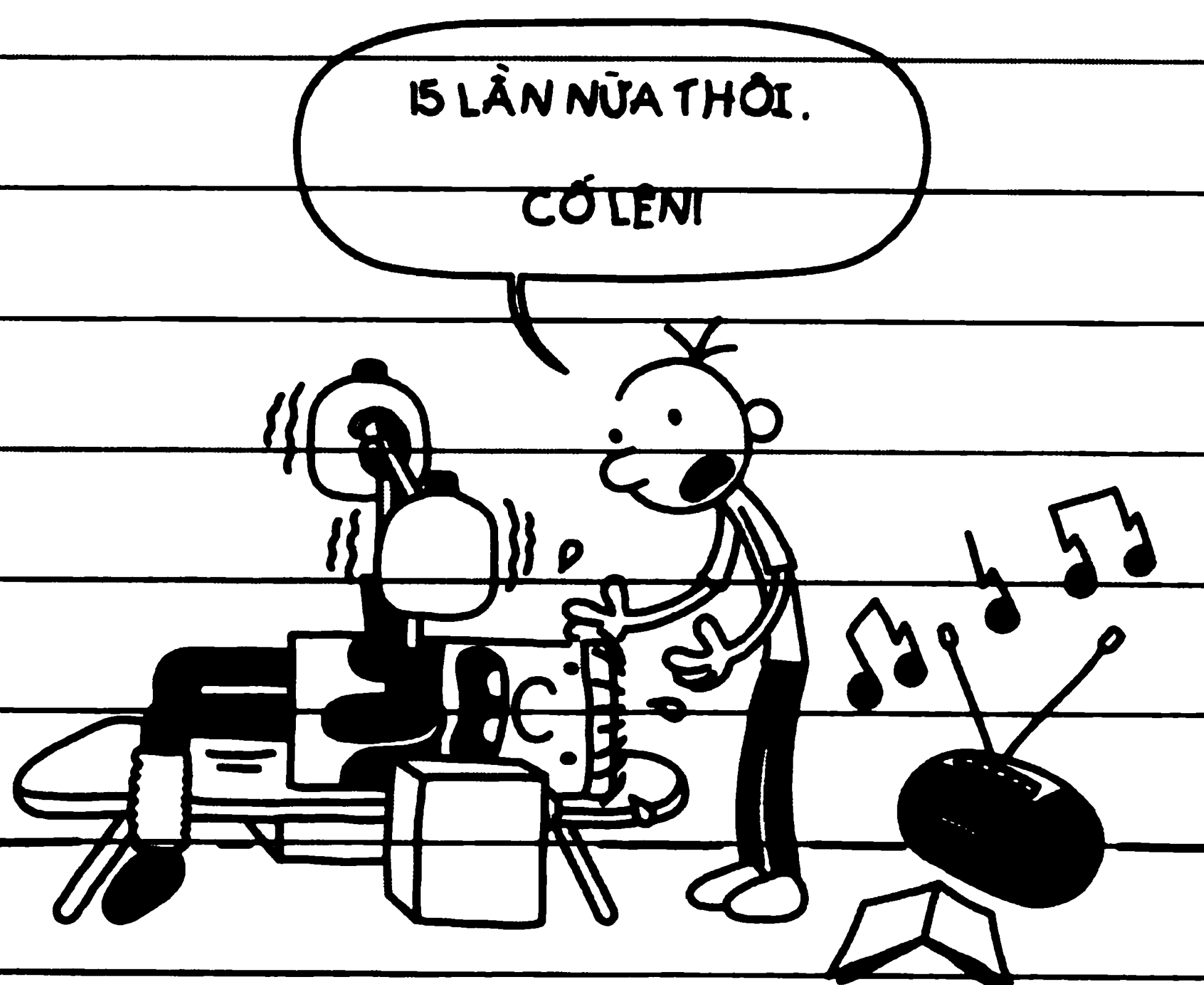
Xong xuôi, tôi đặt chiếc cầu lên mấy cái hộp. Vậy là tôi đã "thiết kế" xong chiếc ghế tập.

Mọi thứ đã sẵn sàng nhưng tôi chợt nhận ra rằng nếu tập một mình thì chán chết nên quyết định gọi cho Rowley. Ngay khi Rowley xuất hiện trước cửa với bộ đồ thể thao lố bịch, tôi đã thấy mình thật sai lầm khi rủ nó.

Thực ra, tôi muốn kiểm tra xem cái cán chổi của mẹ có chịu được hai chiếc bình đầy cát đó không nên đã "nhường" cho Rowley nâng tạ trước.

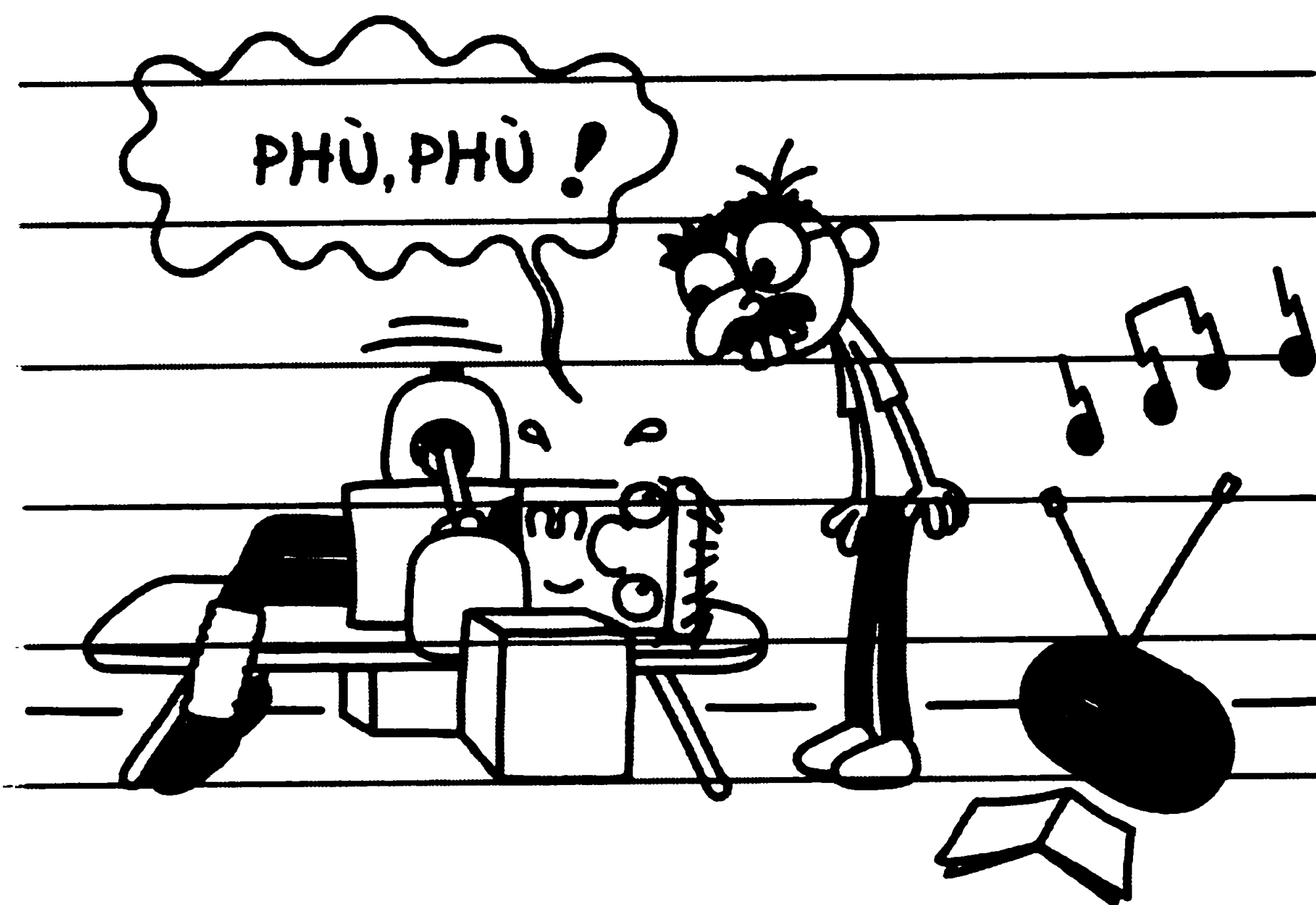
Mới đẩy được có 5 lần, Rowley đã kêu ầm ĩ. Nhưng tôi đâu để nó bỏ cuộc một cách dễ dàng như thế. Một huấn luyện viên tài ba như tôi phải biết cách tạo nên động lực cho học trò của mình vượt qua mọi khó khăn.

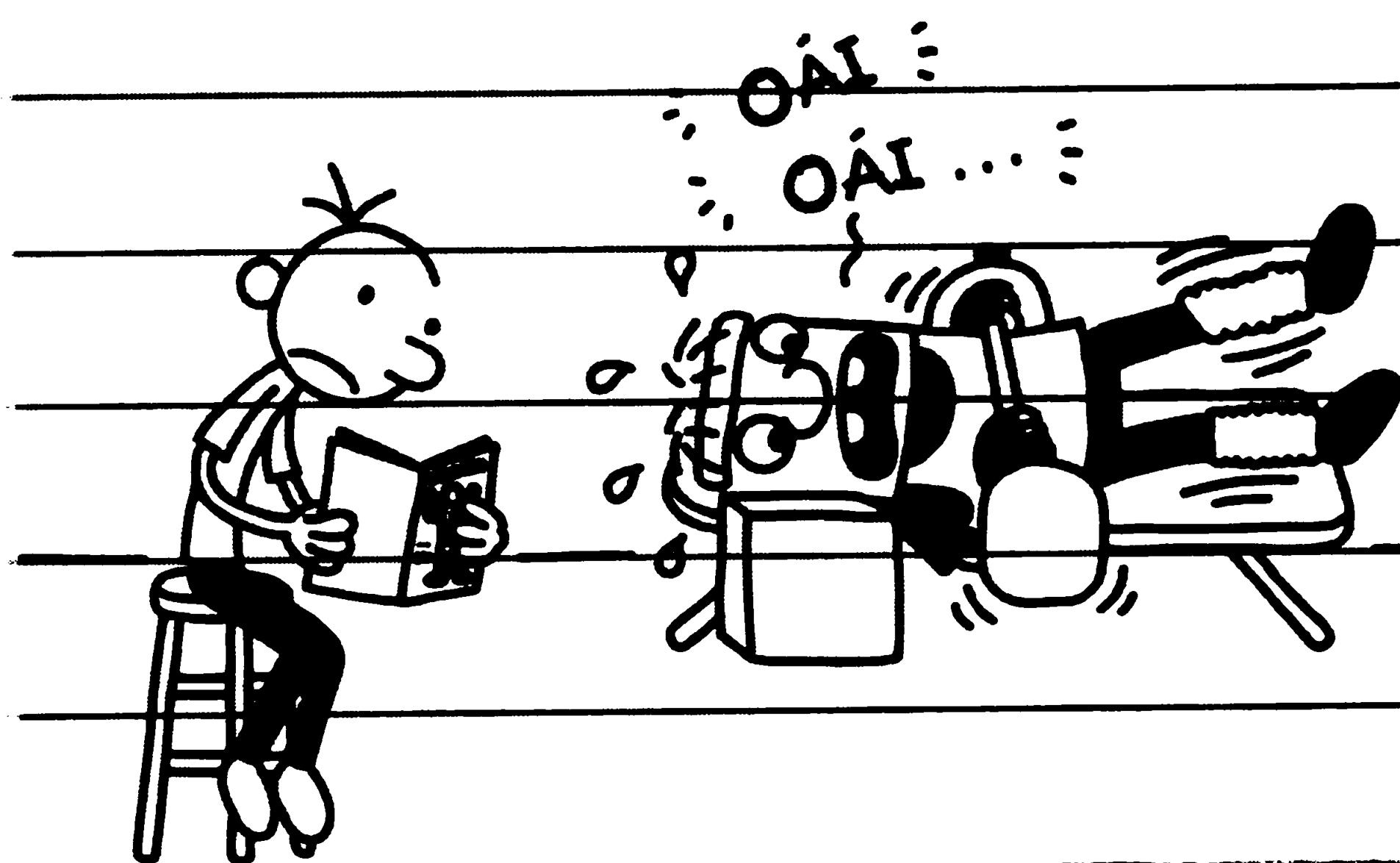
Tôi biết thừa Rowley chẳng có hứng thú gì với mấy trò tập tành cơ bắp này (không như tôi). Nhưng tôi cảm thấy rất thích thú khi kiểm tra xem Rowley có thể tập trung được không.

Khi Rowley đang gồng mình nâng quả tạ, tôi liền lên đi lấy mặt nạ hoá trang của anh Rodrick. Sau lễ

Halloween vừa rồi, tôi đã phải rình mãi mới biết chỗ giấu mặt nạ của ông anh yêu quý. Đúng lúc Rowley chuẩn bị hạ quả tạ xuống, tôi đeo mặt nạ và dĩa sát vào mặt nó và chờ đợi.

Rõ ràng là khả năng tập trung của Rowley rất kém. Nó buông tay làm rơi tạ xuống ngực rồi loay hoay mãi không nhấc nổi quả tạ lên. Tôi định giúp Rowley thoát thân, nhưng mình lại nghĩ đây sẽ là bài học để đời cho nó. Có như thế Rowley ngốc nghếch mới chịu tập tành cho tử tế và đuổi kịp trình độ của tôi chứ.

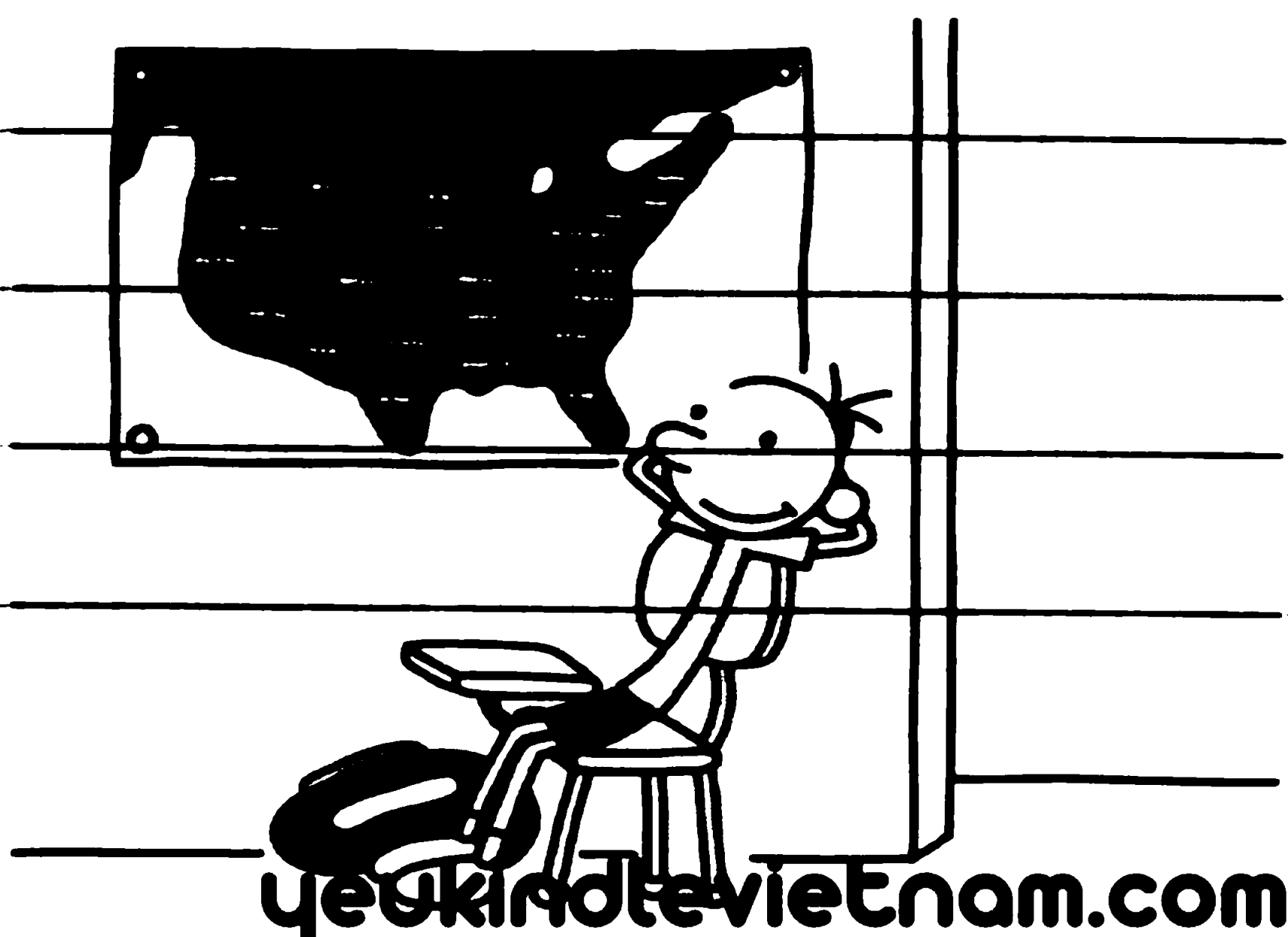
Rowley bắt đầu phát điên tháo nắp hai cái bình để đổ bột cát ra ngoài. Vì vậy, tôi phải "giải cứu" nó để mình phô diễn tài năng nâng tạ của mình. Đúng lúc ấy, thằng Rowley lại lên con hăm và bỏ về mất.

Sau chuyện này tôi rút ra được một bài học để đời: Đừng dại mà ép người khác làm những việc quá khả năng của họ.

Thứ tư

Hôm nay, thầy giáo dạy Địa lý tổ chức cho lớp tôi một cuộc thi nho nhỏ. Tôi sướng ra mặt vì đã phải chờ đợi quá lâu mới có dịp hiếm hoi để "tỏa sáng".

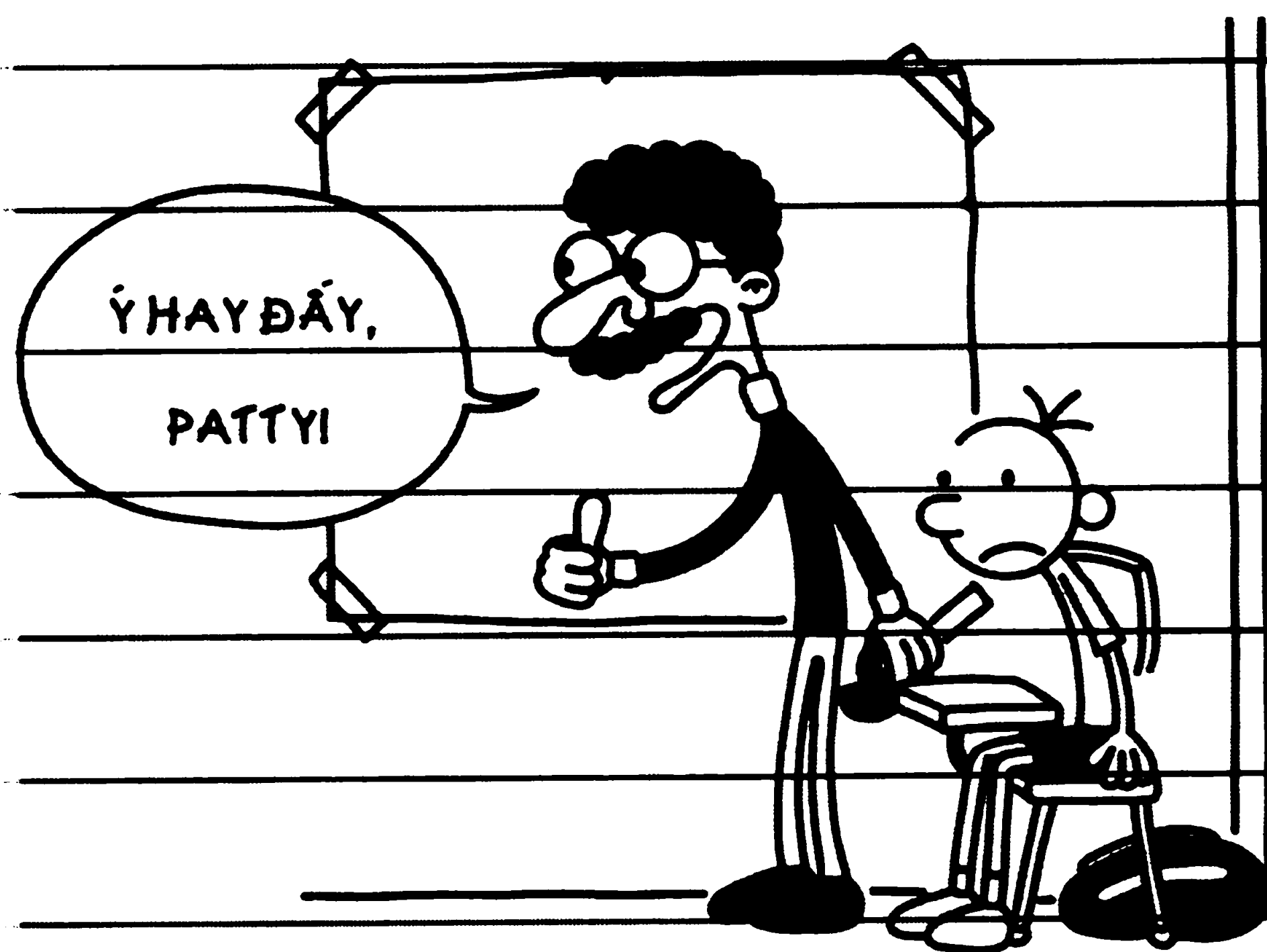
Câu hỏi thầy đưa ra rất đơn giản: kể tên thủ phủ của các bang. Sở dĩ tôi có thể khẳng định như vậy vì tấm bản đồ nước Mỹ to dùng treo ngay bên cạnh chỗ tôi ngồi. Hơn nữa, tên thủ phủ của các bang còn được in đậm bằng mực đỏ.

Nhưng khi cuộc thi chuẩn bị bắt đầu thì con nhỏ Patty Farrell ngồi phía trên bỗng kêu ầm ĩ.

Con nhỏ có hai bím tóc xấu xí ấy nói với thầy Ira rằng nên che cái bản đồ nước Mỹ lại cho công bằng.

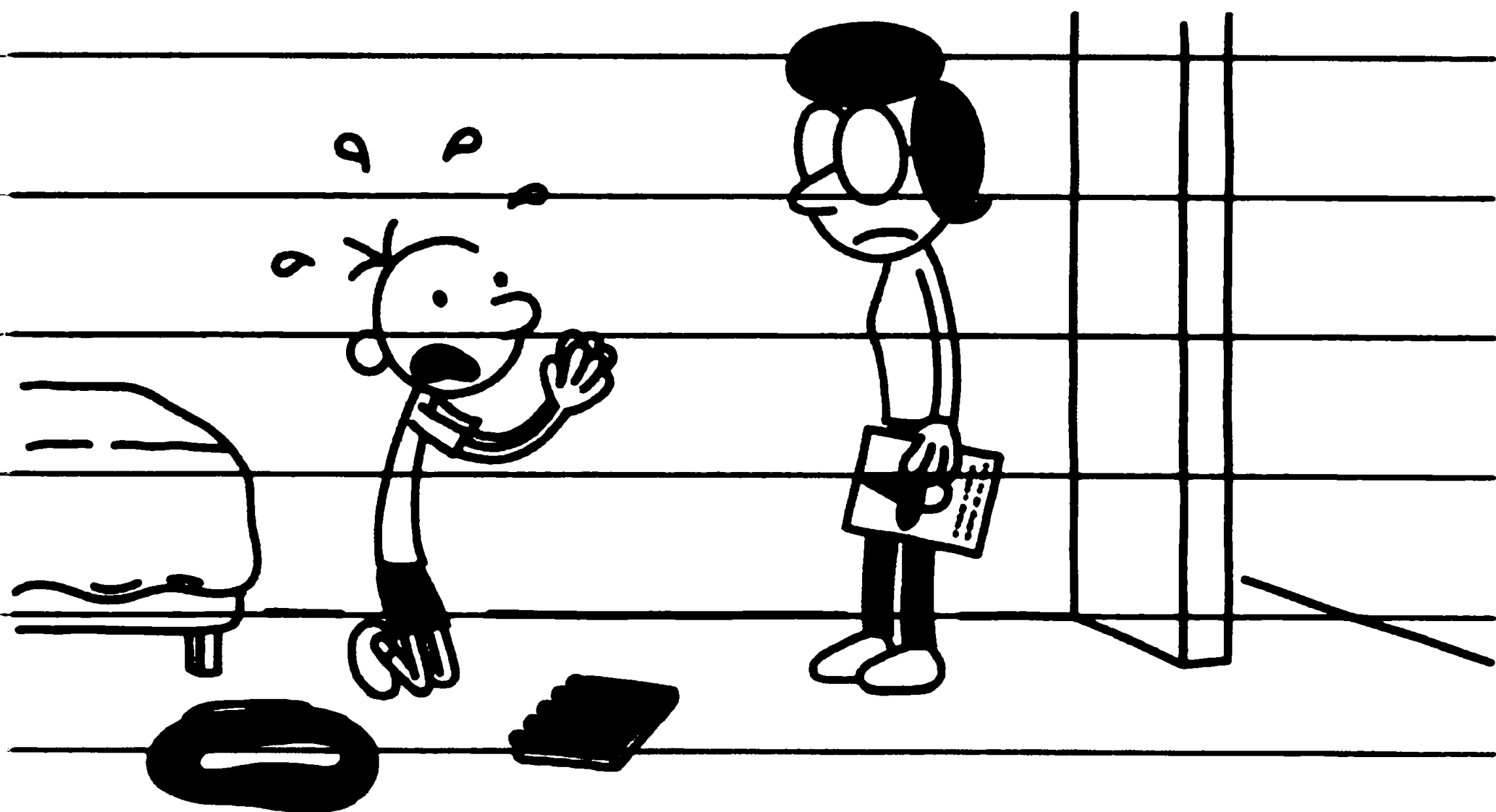
"Nhờ" con nhỏ Patty lanh chanh ấy mà tôi đã không trả lời được một câu nào và cơ hội "toả sáng" trước các bạn gái của tôi cũng đi tong. Dẫu sao tôi vẫn còn nhiều cơ hội để trả đũa con nhỏ lắm điều ấy.

Thứ năm

Buổi tối mẹ cầm một tờ rơi lên phòng tôi. Khi nhận ra tờ giấy trong tay mẹ, tôi đã run lên vì sợ. Tờ giấy khiến tôi phải kinh hãi ấy chính là thông báo tuyển diễn viên kịch cho Hội diễn mùa đông của trường.

Tại sao tôi lại có thể phạm một sai lầm ngớ ngẩn như thế nhỉ? Lẽ ra tôi phải "thủ tiêu" tờ thông báo vở vắn ấy khi thấy nó nằm chễm chệ trên bàn ăn.

Tôi đã phải dùng đến "độc chiêu" là quỳ xuống để van xin mẹ đừng ép tôi phải đăng kí thử vai. Năm nào trường tôi cũng dựng một vở nhạc kịch vở vắn nào đó cho Hội diễn mùa đông. Điều tôi lo sợ nhất là phải mặc một bộ trang phục xấu xí và hát trước toàn trường.

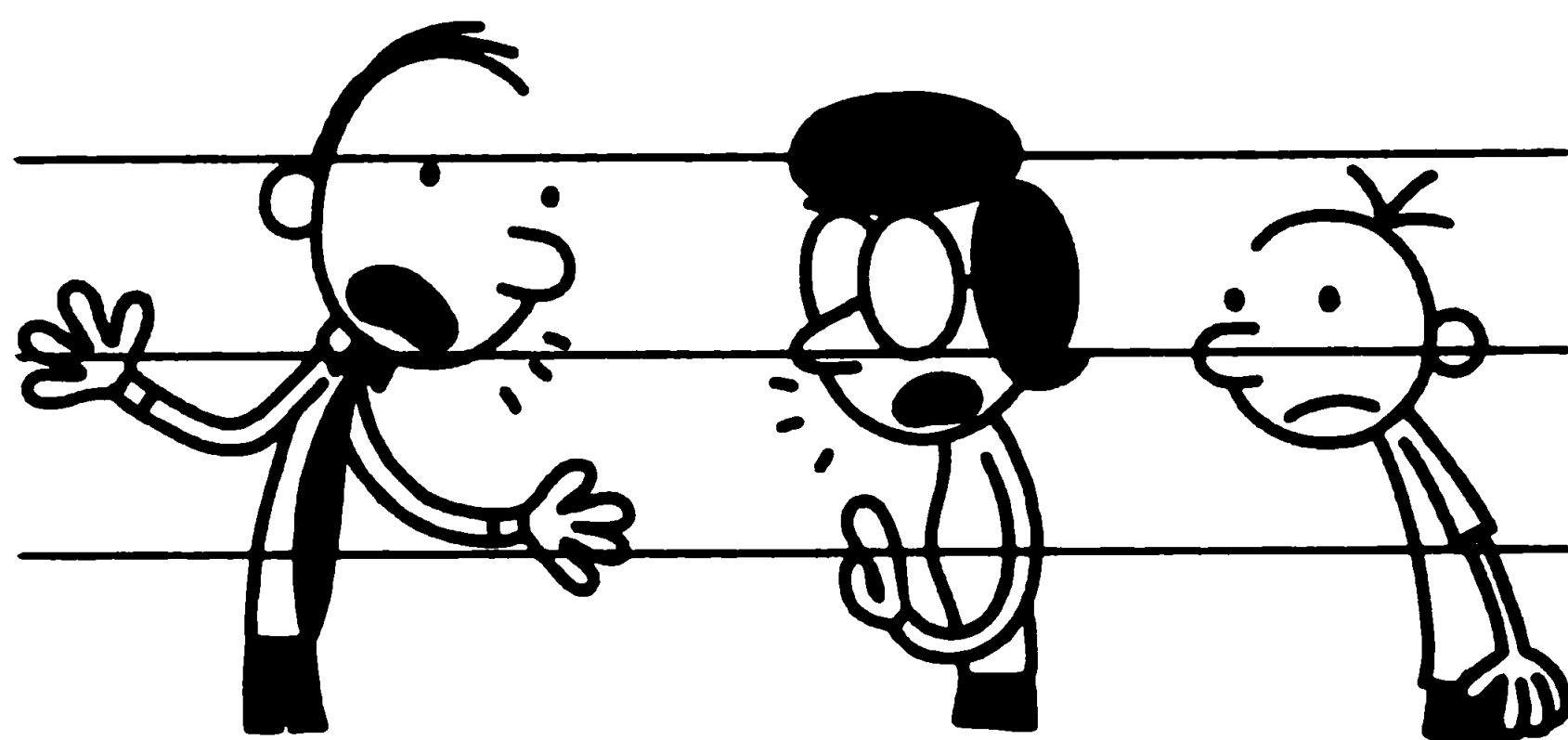

Chỉ nghĩ đến thôi là tôi đã thấy sợ và mồ hôi rồi.

Nhưng mọi nỗ lực van xin của tôi đều vô ích. Mẹ càng tin rằng cách tốt nhất để tôi trở thành "người đàn ông hoàn hảo" là phải có mặt trong đội nhạc kịch của trường.

Bố lao vào phòng khi nghe thấy tôi rú lên thảm thiết. Tôi tranh thủ cơ hội kể lể với bố rằng việc thử vai cho vở nhạc kịch sẽ làm hỏng kế hoạch tập luyện thể thao và tôi sẽ không bao giờ vượt qua thử thách 2 tuần của mẹ.

Tôi hí hửng ra mặt khi được bố ủng hộ. Bố và mẹ tranh cãi một lúc, nhưng như thường lệ, mẹ vẫn là người chiến thắng.

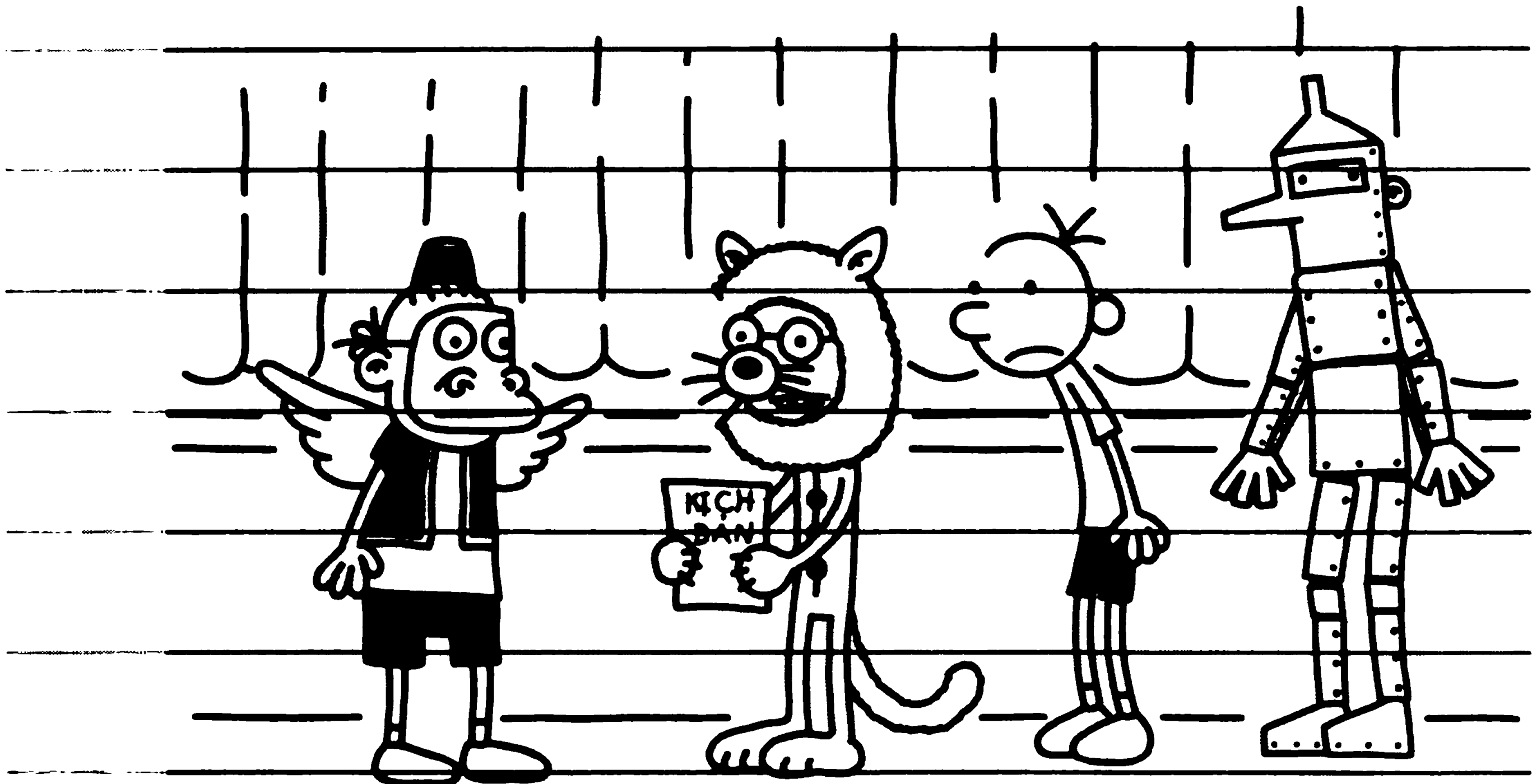

Mẹ thắng đồng nghĩa với việc ngày mai tôi sẽ phải tham gia buổi thử giọng ở trường.

Thứ sáu

Năm nay, trường chọn "Phù thủy xứ Oz" để dựng vở nhạc kịch cho Hội diễn mùa đông. Hội trường nào

nhật hẳn lên với đủ loại trang phục kỳ quái khiến tôi
tưởng mình lạc vào trường quay của đài truyền hình.

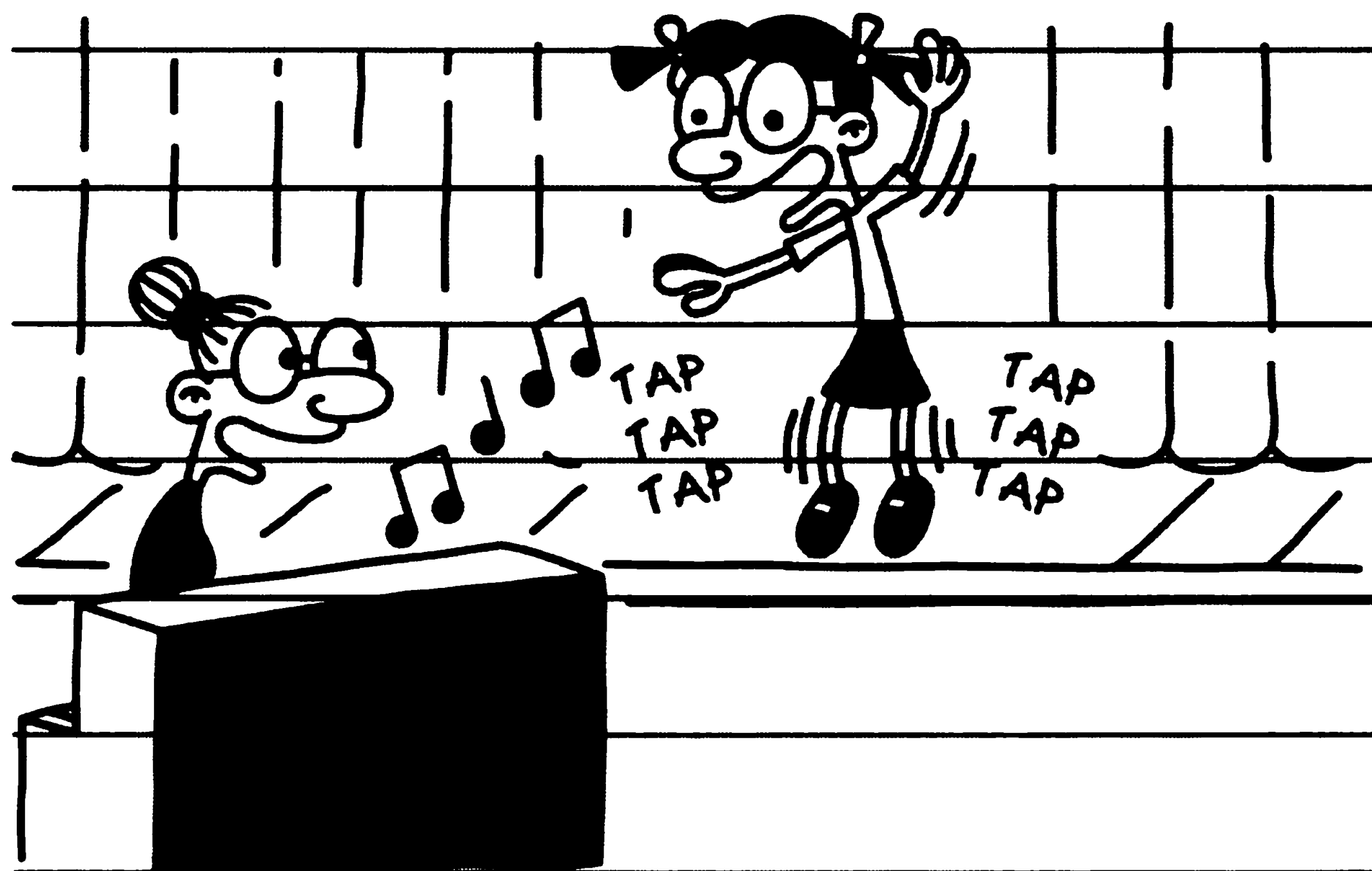
Cô Norton, đạo diễn âm nhạc của vở kịch yêu cầu
mấy đứa cùng cảnh ngộ bị mẹ ép buộc như tôi hát bài
"My Country 'Tis of Thee." Tôi đã cố tình hát thật nhỏ
để cô Norton không chú ý. Nhưng cuối cùng vẫn
không thoát được. Xét cho cùng thì "tài năng lớn" rất
dễ bị nhận ra mà!

Tôi chẳng biết "giọng nữ cao" là gì nhưng nhìn kiểu cười bí hiểm của bọn con gái, tôi đoán chắc "giọng nữ cao" cũng chẳng hay ho gì.

Buổi thử vai kéo dài lê thê khiến tôi phát ốm. Cuối cùng cũng đến phần thử giọng cho vai Dorothy - nhân vật chính của vở nhạc kịch năm nay.

Thật không ngờ con nhỏ Patty Farrell lắm điều lại xung phong thử giọng đầu tiên.

Tôi chợt nảy ra ý tưởng là sẽ thử vai Phù thủy vì tôi biết Phù thủy luôn tìm mọi cách để "hành hạ" Dorothy.

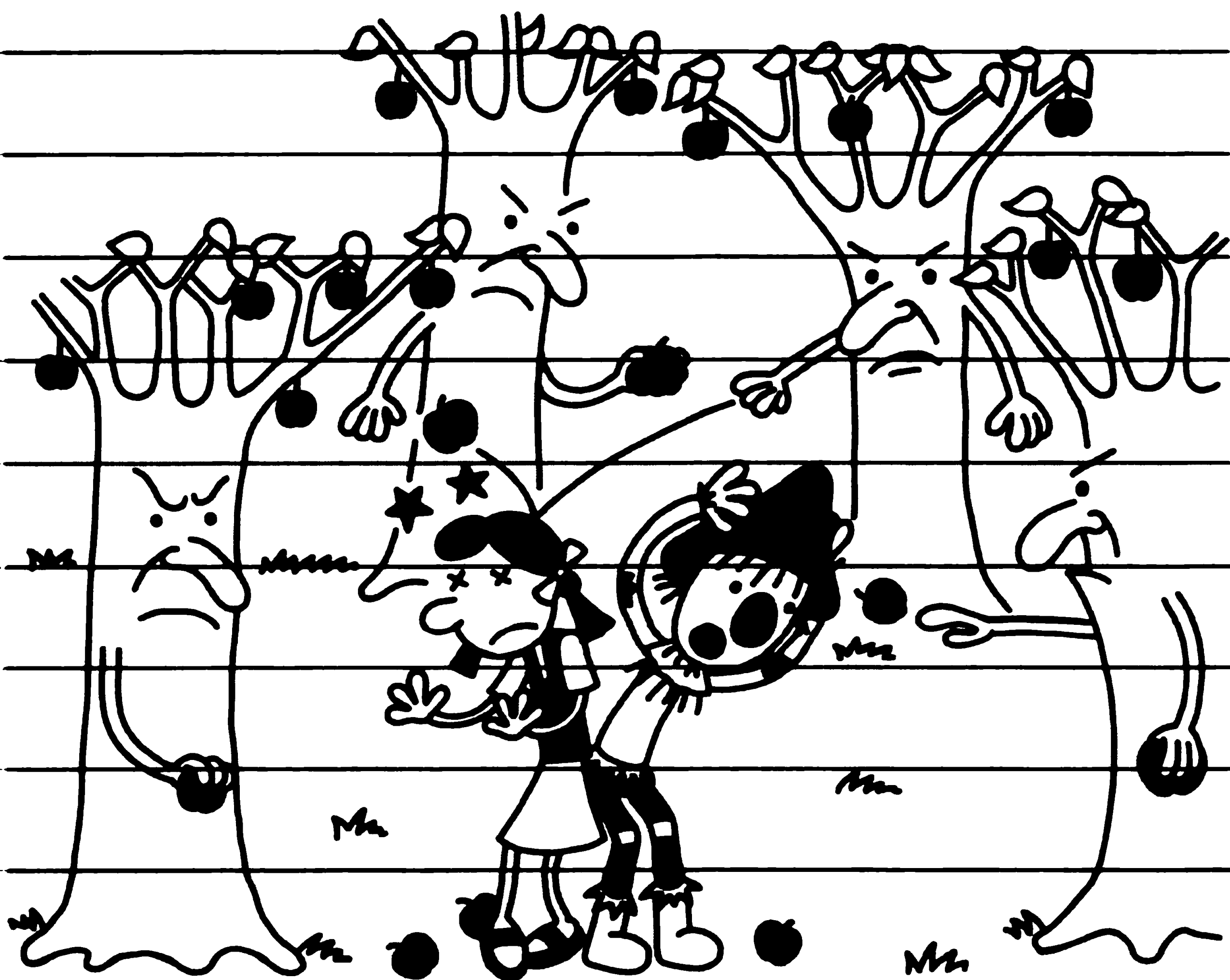
Nhưng đau đớn thay tôi lại được giao vai Phù thủy tốt bụng, người sẽ giúp đỡ cho Dorothy (thực chất là con nhỏ Patty xấu xí).

Thứ hai

Tôi chỉ mong cô Norton suy nghĩ lại và loại tôi khỏi danh sách phân vai cho vở nhạc kịch. Nhưng mọi hy vọng đều tan thành mây khói khi cô thông báo rằng tất cả những người đi thử giọng thứ sáu tuần trước đều được giao vai. Tôi thật không thiết sống nữa!

Cô Norton cho chúng tôi xem lại phim "Phù thủy xứ Oz" để các diễn viên nắm rõ kịch bản. Tôi chăm chú xem phim, cố không bỏ sót một chi tiết nào để tìm ra một vai "phù hợp" với mình. Mãi đến giữa phim tôi mới tìm thấy câu trả lời. Tôi sẽ xin đóng vai một cái cây, bởi vì:

- 1, Cây thì không phải hát hò.
- 2, Trong vở kịch sẽ có cảnh cái cây này ném táo vào người Dorothy.

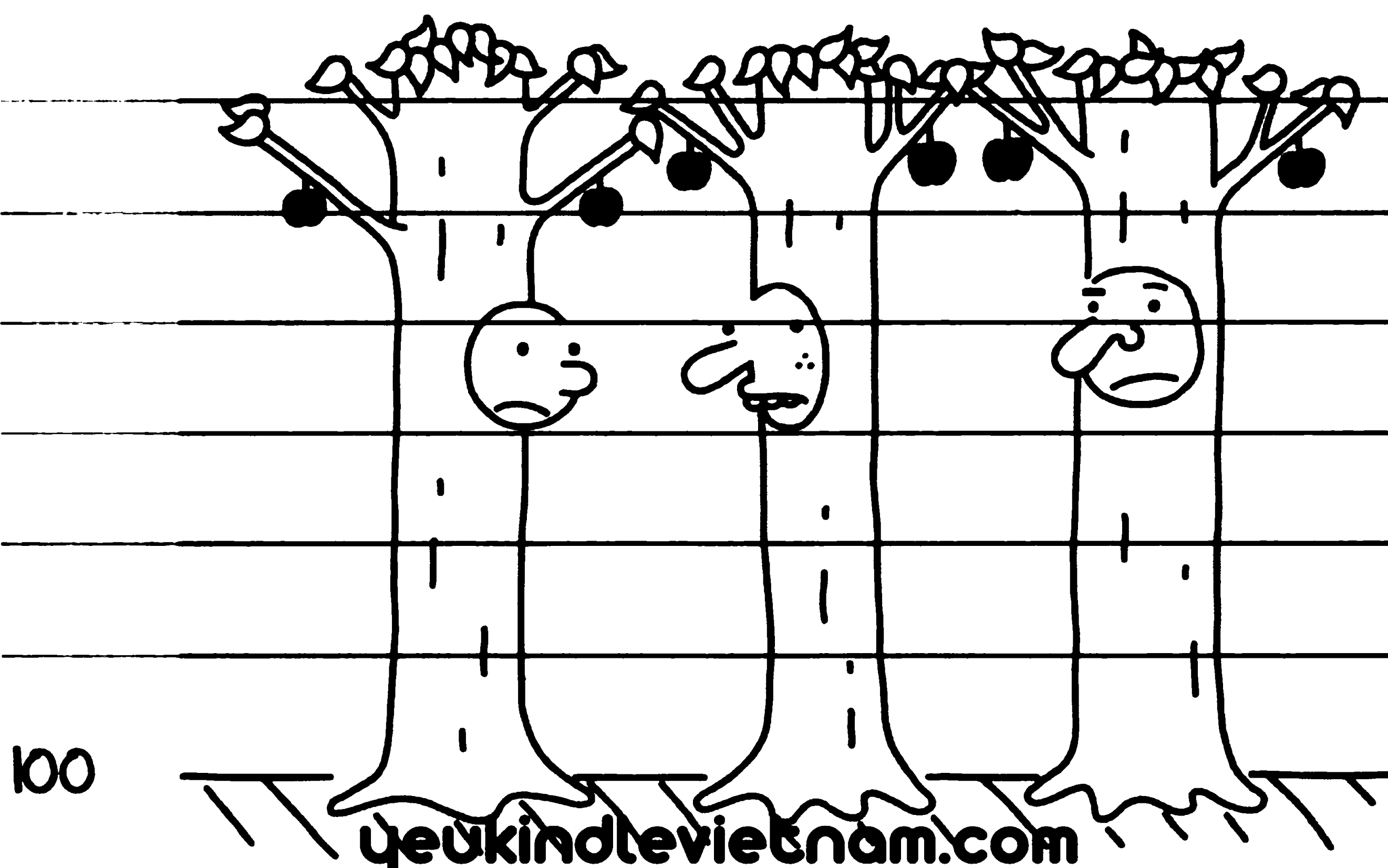

Nếu được ném táo vào con nhỏ Patty đáng ghét ấy trước hàng trăm khán giả thì không gì hạnh phúc hơn. Tôi nhất định sẽ cảm ơn mẹ vì cơ hội nghìn năm có một này.

Bộ phim vừa kết thúc, tôi chạy ngay đi đăng ký đóng vai cái Cây. Nhưng thật bất ngờ, không chỉ có một mình tôi "nuôi mộng" đóng vai này. Nhìn hàng dài con trai đang tranh nhau làm Cây để ném táo vào người Patty là đủ biết con nhỏ đó đã gây thù chuốc oán thế nào.

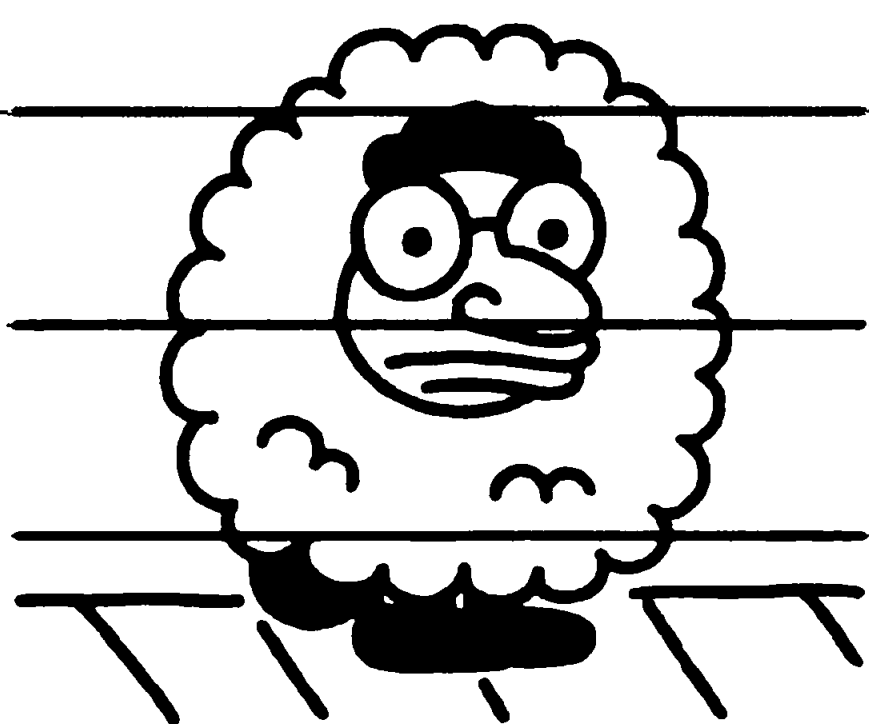
Thứ tư

Mẹ vẫn dạy tôi rằng hãy cẩn thận với những mong ước của mình. Tuy đã giành được vai Cây nhưng tôi sớm vỡ mộng vì cái Cây mà tôi đóng không hề có tay. Vậy là mong ước được ném táo vào con nhỏ Patty của tôi khó mà thành hiện thực.

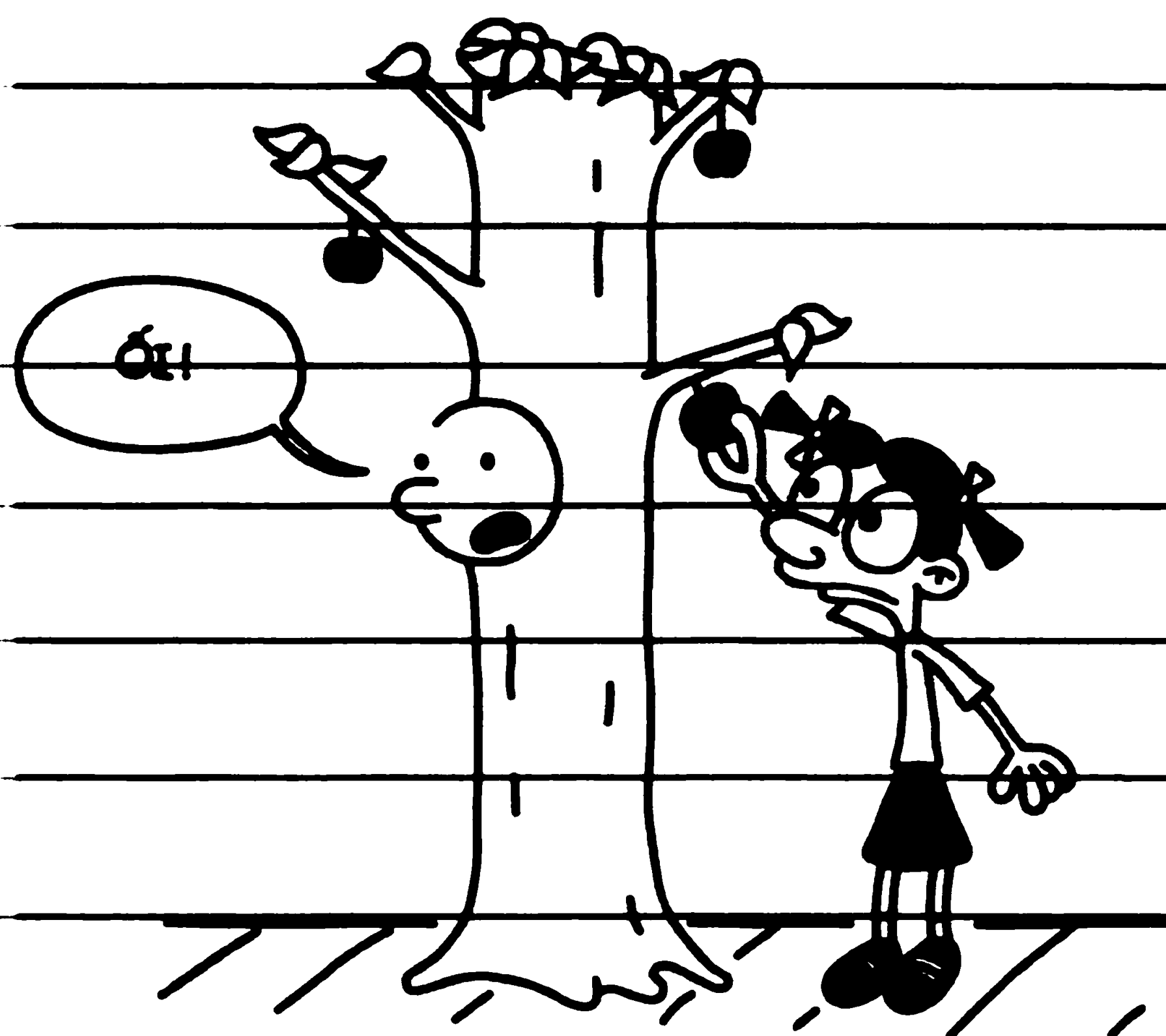
Trong cái rủi cũng có cái may, tôi tự an ủi thế khi thấy ối
đứa đang nhìn mình đầy ngưỡng mộ. Ngày càng có
nhiều đứa muốn tham gia vở nhạc kịch đến nỗi cô
Norton phải sửa kịch bản và thêm vào cả chục vai phụ.

Như thằng Rodney James, nó nằng nặc đòi đóng vai
Thợ rừng Thiếc nhưng bị cô Norton bắt làm Bụi rậm.

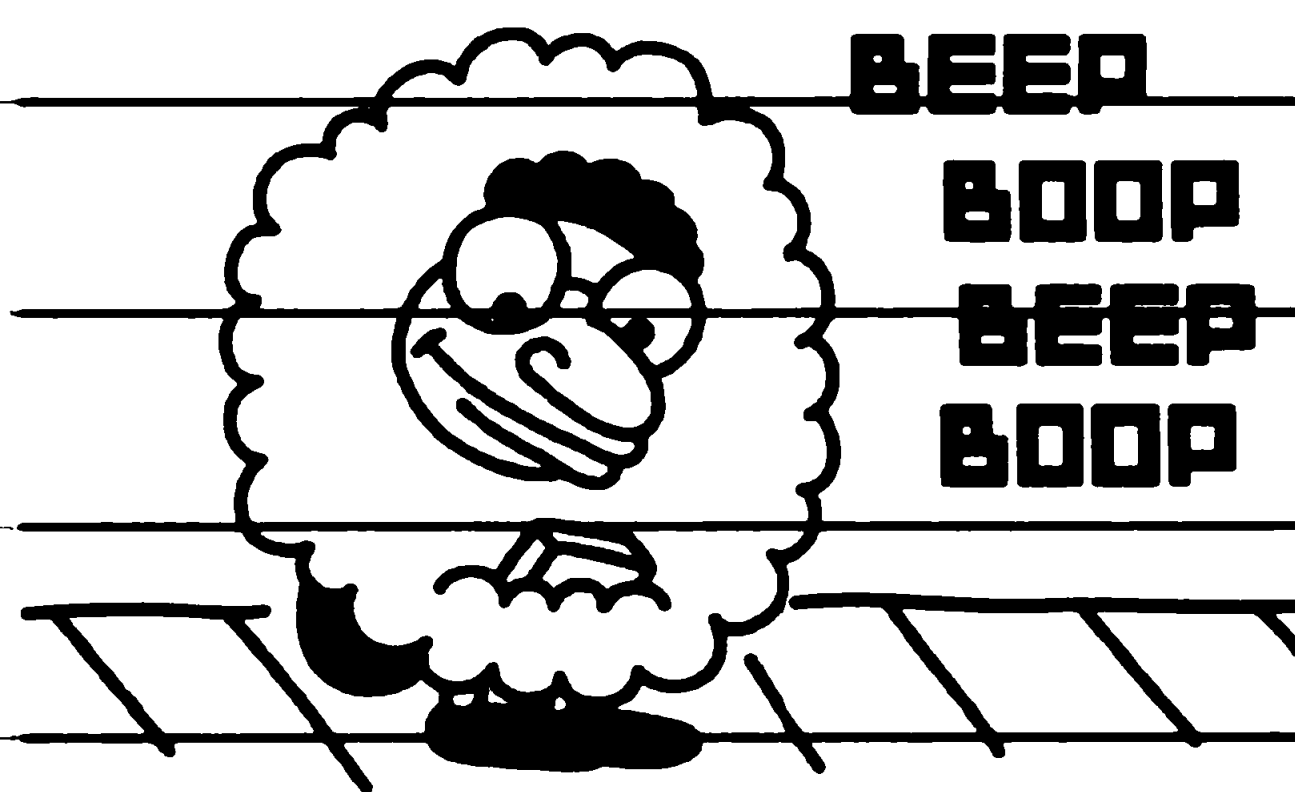
Thứ sáu

Hôm qua tôi đã "vênh váo" với mấy thằng đóng vai Bụi
rậm vì chúng nó không có lời thoại. Nhưng hôm nay, tôi
mới biết cái Cây của mình chỉ được nói có một từ duy
nhất lúc Dorothy hái một quả táo trên cái Cây của tôi.

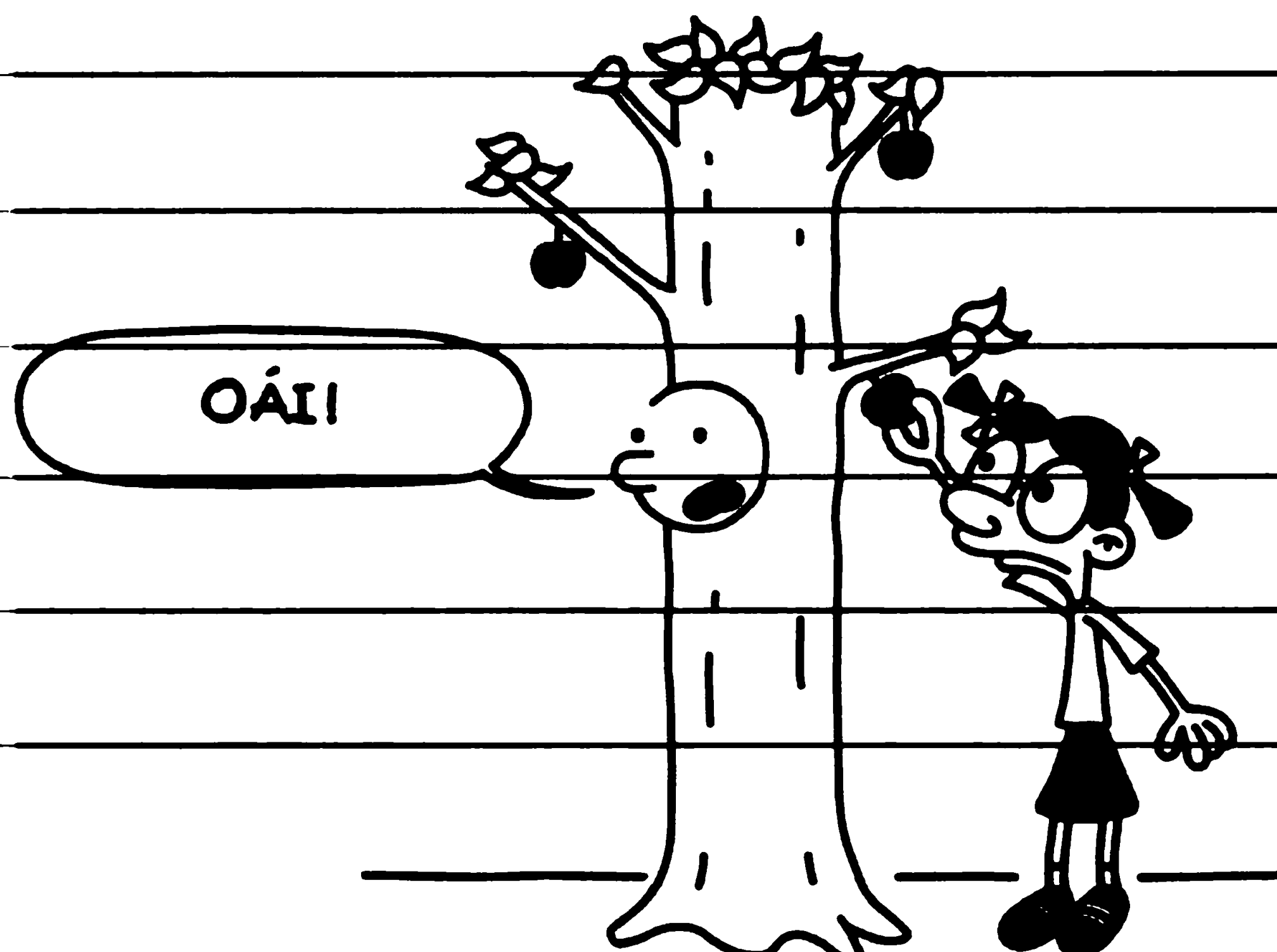

Vậy là, mỗi ngày tôi sẽ mất hai tiếng tập tành chỉ để
thốt ra một từ ngu ngốc.

Bây giờ tôi mới thấy thằng Rodney James thật sướng
khi được làm Bụi rậm. Dù không được nói lời nào nhưng
nó có thể yên chí ngồi chơi điện tử trong bộ trang
phục to lù lù ấy.

Tôi vắt óc suy nghĩ ngày đêm và tin rằng cô Norton sẽ
cho tôi ra khỏi đội kịch nếu đọc sai lời thoại. Tuy nhiên,
việc này khó hơn tôi tưởng vì lời thoại chỉ có một từ, tôi
phải nói thế nào mới chọc tức được cô ấy đây?

THÁNG MƯỜI HAI

Thứ năm

Chỉ còn vài hôm nữa là đến Hội diễn mùa đông nhưng mọi thứ vẫn rối tung.

Đầu tiên, không một ai trong chúng tôi thuộc lời thoại của mình, và tất cả là tại cô Norton.

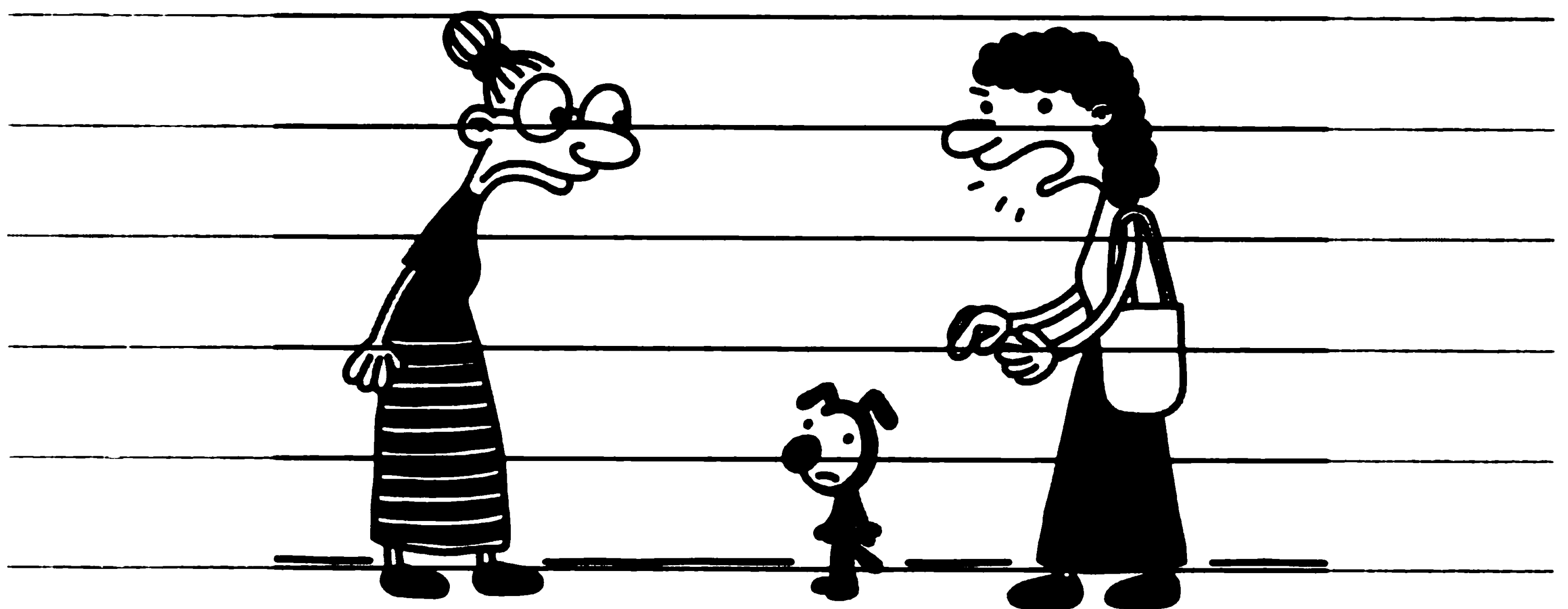
Cô Norton luôn đứng ngay sau cánh gà để nhắc từng câu từng chữ.

Dù có nhắc đến thế cũng chẳng ăn thua gì. Huống hồ, thứ ba tới cô Norton phải đánh đàn cách sân khấu cả chục mét. Không hiểu chúng tôi có "sống sót" được qua đêm diễn ấy không.

Không những thế, cô Norton còn không ngừng "sáng tạo" thêm bao nhiêu cảnh và nhân vật mới toanh trong kịch bản.

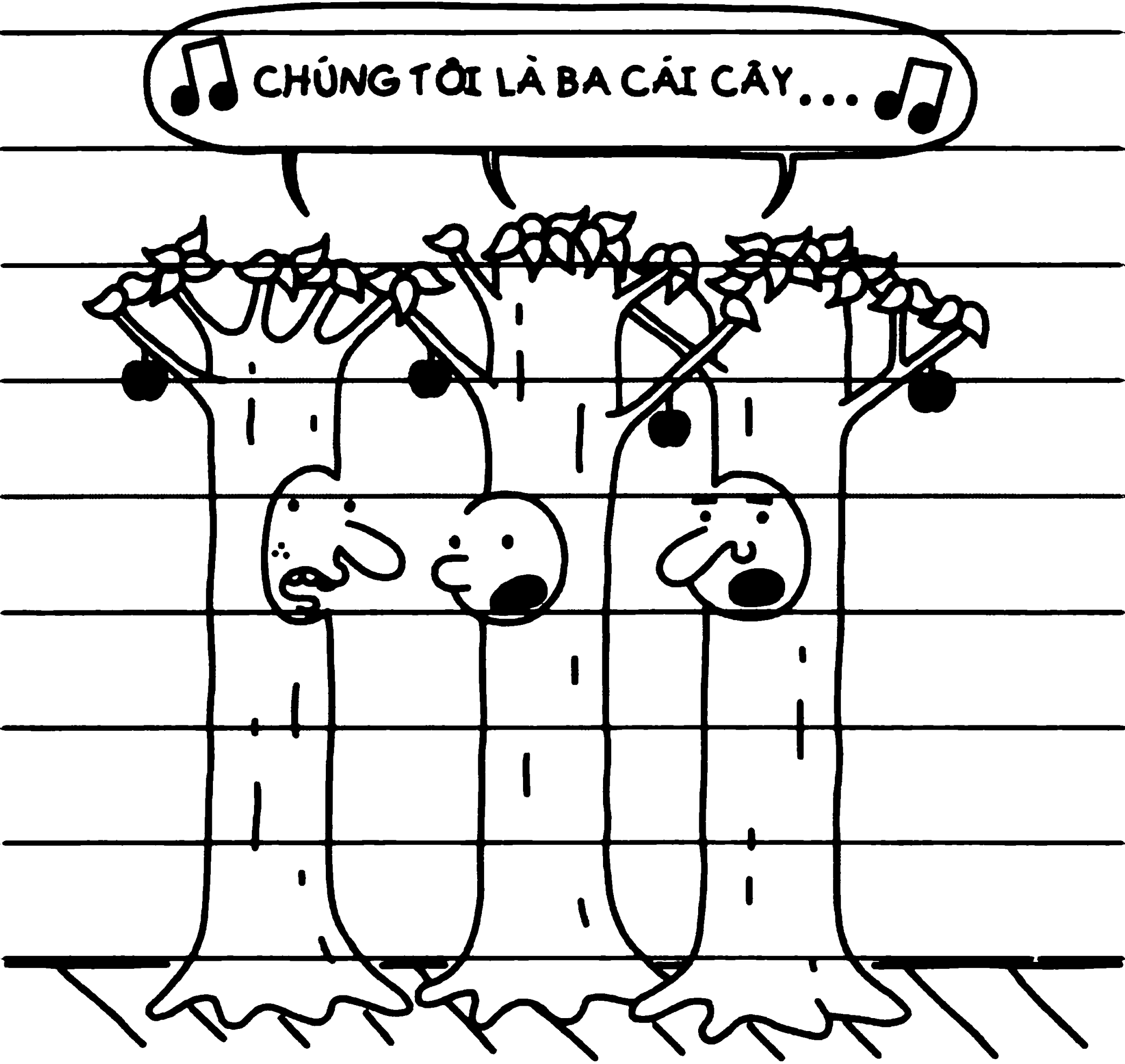
Hôm qua, cô đã cho một thằng bé học lớp I đóng vai chú chó Toto của Dorothy. Nhưng hôm nay, mẹ của đứa bé đã làm ầm lên và cho rằng con mình phải được đi bằng hai chân chứ không phải bò bằng bốn chân như súc vật.

Cô Norton phải nhượng bộ và chúng tôi đã có chú chó Toto biết đứng bằng hai chân sau suốt vở kịch.

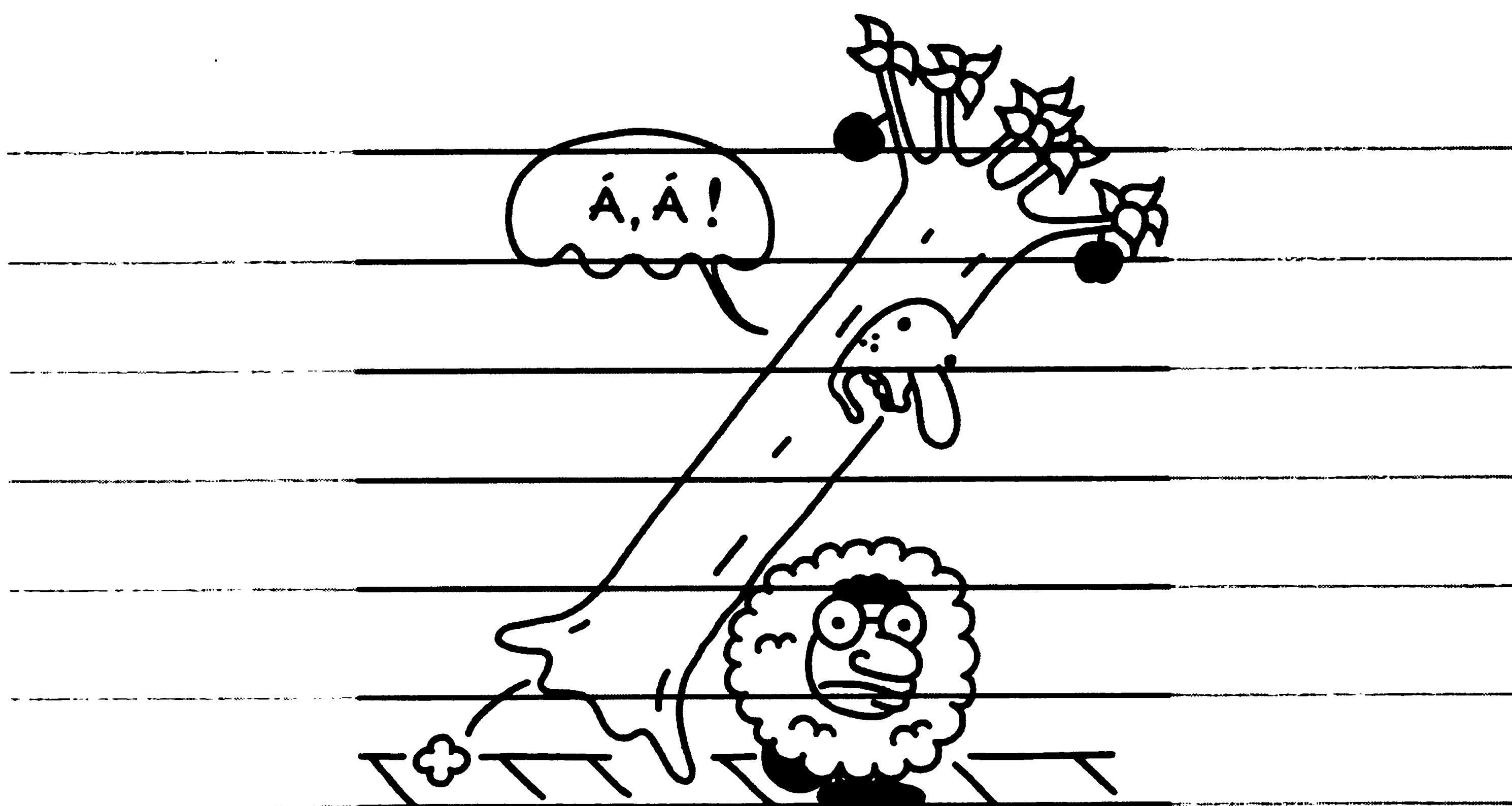
Điều tồi tệ nhất là cô ấy đã sáng tác hẳn một bài hát cho lũ Cây bọ tôi. Cô ấy nói rằng tất cả mọi người đều có quyền bình đẳng và có quyền được hát trong một vở nhạc kịch.

Vì thế, chúng tôi đã mất hàng tiếng đồng hồ để tập bài hát chán nhất trong lịch sử âm nhạc thế giới.

Tạ ơn Chúa vì ông anh Rodrick không ở đây để chúng kiến cảnh tôi bị đày đọa thế này. Cô Norton nói Hội diễn mùa đông chỉ là ngày hội không chính thức của trường nên tôi tin là không đời nào Rodrick chịu ăn mặc chỉnh tề, đeo cà vạt đến xem vở kịch vở vắn này.

Nhưng hôm nay cũng không đến nỗi buồn chán quá vì đến cuối vở có một màn hài kịch khá hay. Cái Cây do Archie Kelly đóng vấp phải Bụi Rậm - Rodney James và gãy một cái răng vì không thò được tay ra để chống xuống đất.

"Nhờ" cú ngã của Archie mà lũ Cây bọ tôi được thò tay ra ngoài.

Thứ ba

Tối nay, vở kịch "Phù thủy xứ Oz" của chúng tôi chính thức công diễn. Trước khi buổi diễn bắt đầu, tôi lên lút vén màn sân khấu để kiểm tra có nhiều khán giả đến "thưởng thức" vở kịch hay không.

Đoán xem ai đang đứng ngay hàng ghế đầu nào? Chính là con ác mộng của tôi - Rodrick đứng đó với cái cà vạt sắc sỡ và nụ cười nhăm hiểm trên môi.

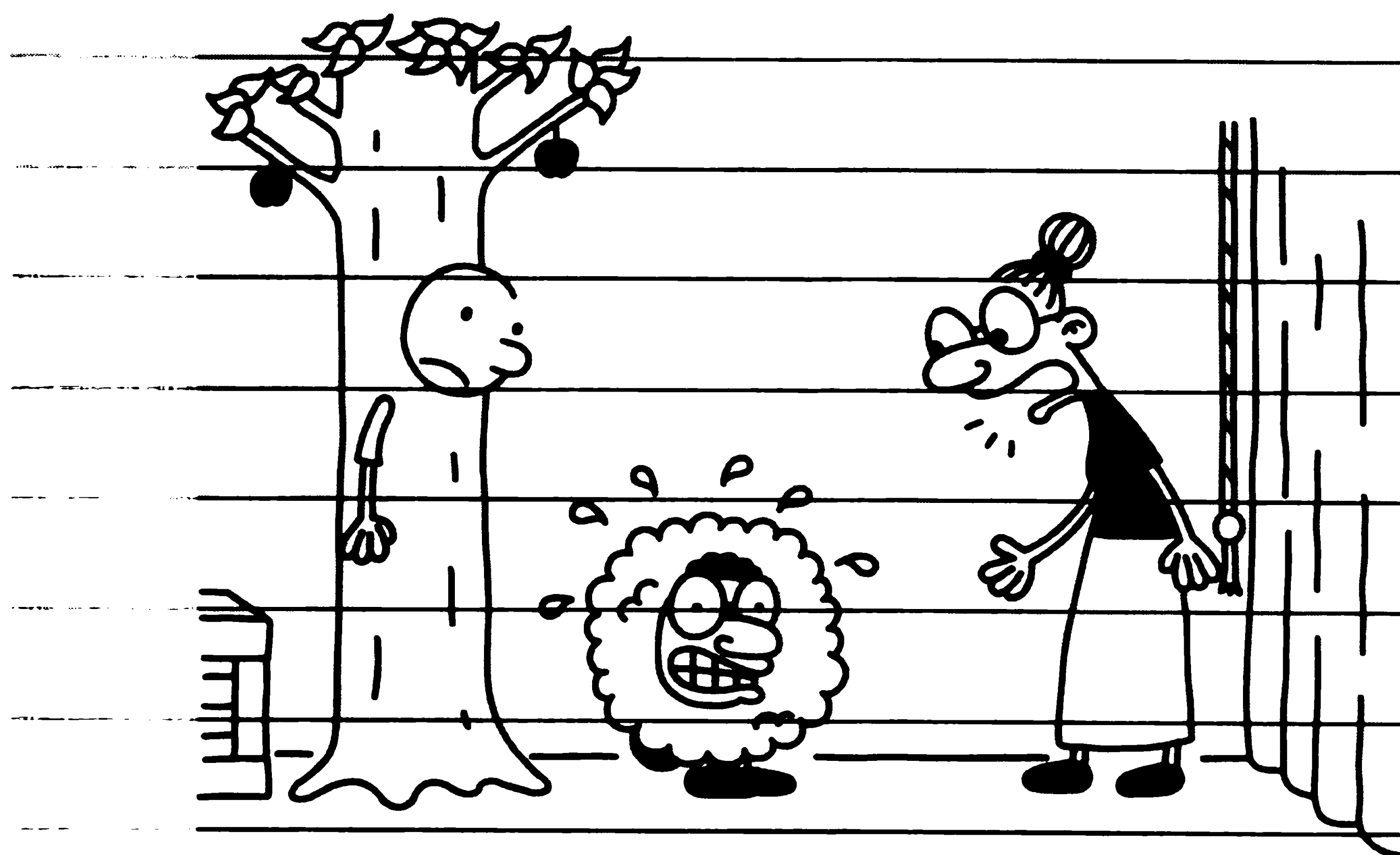
Chắc chắn Rodrick đã

phát hiện ra chuyện tôi sẽ phải hát trong vở kịch tối nay nên quyết không bỏ lỡ cơ hội biến tôi thành trò cười.

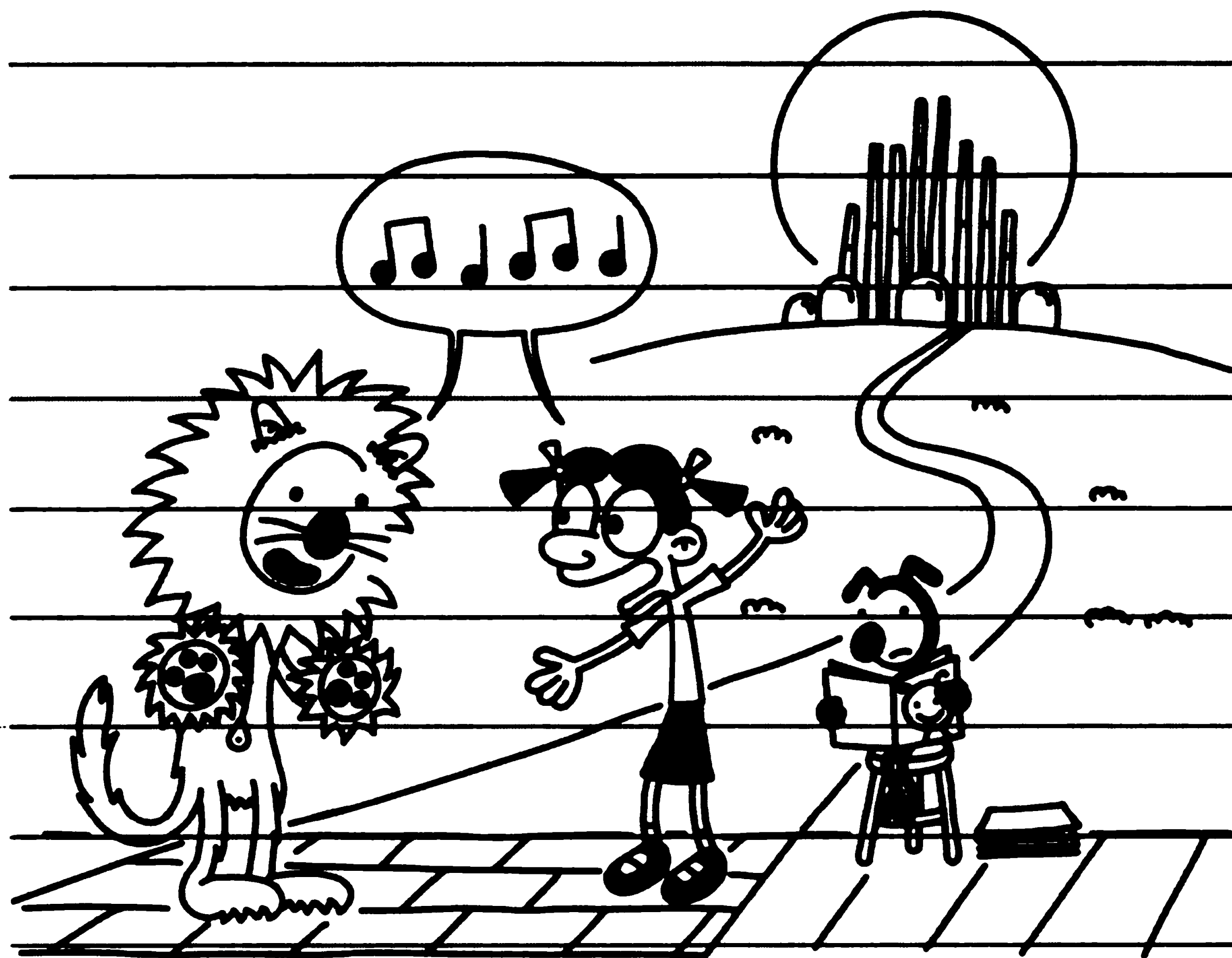
Theo kế hoạch đúng 8 giờ vở kịch bắt đầu. Nhưng Rodney James, người đóng vai Bụi Rậm không phải nói một lời suốt đêm diễn đã không thể ra sân khấu vì quá run.

Mặc cho mọi người dùng đủ mọi cách động viên, khuyên nhủ nhưng thằng Rodney - Bụi Rậm vẫn không thêm nhúc nhích. Cuối cùng, mẹ Rodney phải "ra tay" bằng cách bế nó ra sân khấu.

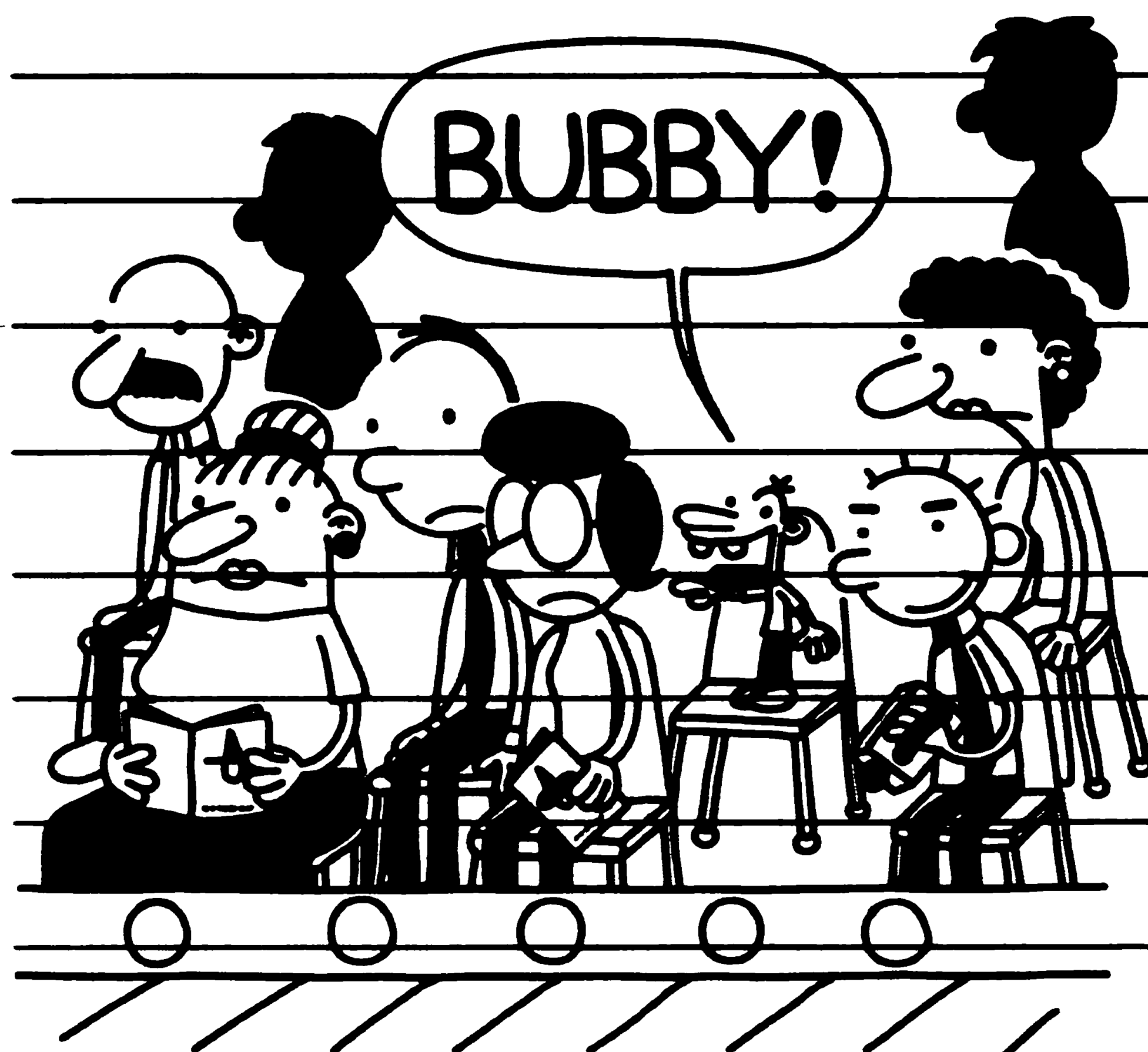

Cuối cùng thì vở kịch cũng được bắt đầu vào lúc 8 giờ 30. Đúng như tôi tiên đoán, chẳng đứa nào nhớ nổi lời thoại của mình. Nhưng cô Norton đã khéo léo "khắc phục sự cố" bằng tiếng đàn piano chói tai.

Thằng bé đóng vai chú chó Toto còn mang theo cả một chiếc ghế đầu, vừa ngồi vắt vẻo giữa sân khấu vừa đọc mấy cuốn truyện tranh.

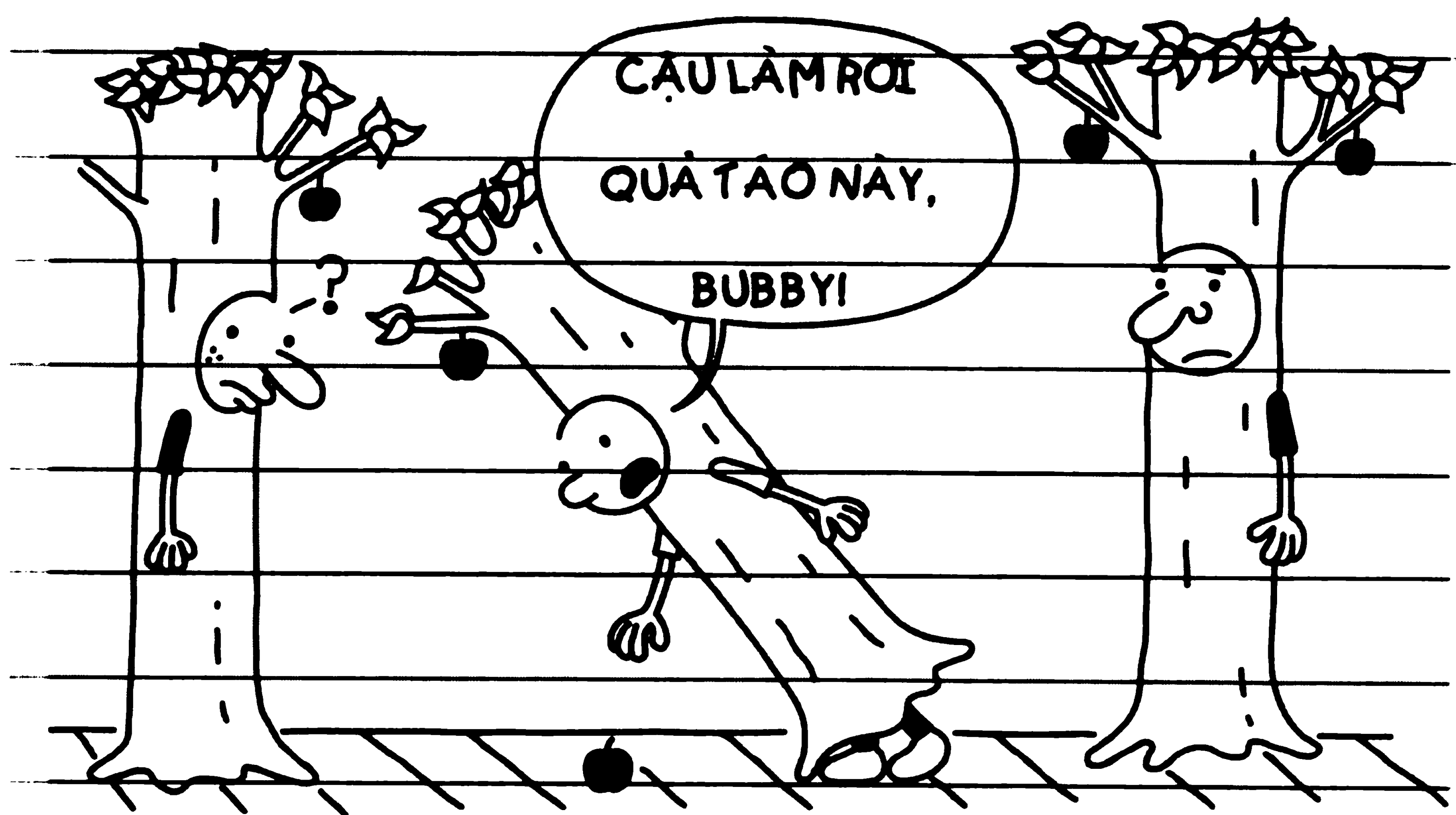

Chắc cô Norton phải thất vọng lắm vì thằng bé đã làm hỏng hình tượng chú chó Toto mà cô dày công xây dựng. Đúng lúc đó, thằng em Manny của tôi hét lên.

Hay thật đấy! Chỉ 1 từ của thằng Manny lắm điều thôi đã khiến mọi nỗ lực giấu diếm cái tên "Bubby" suốt mấy năm qua của tôi tan thành mây khói. Tôi đứng chết lặng vì cảm giác như 300 đôi mắt dưới kia đang trở mắt nhìn mình kinh ngạc.

Tôi bỗng thốt lên một câu khiến mọi con mắt chế nhạo dưới kia dồn vào Archie Kelly.

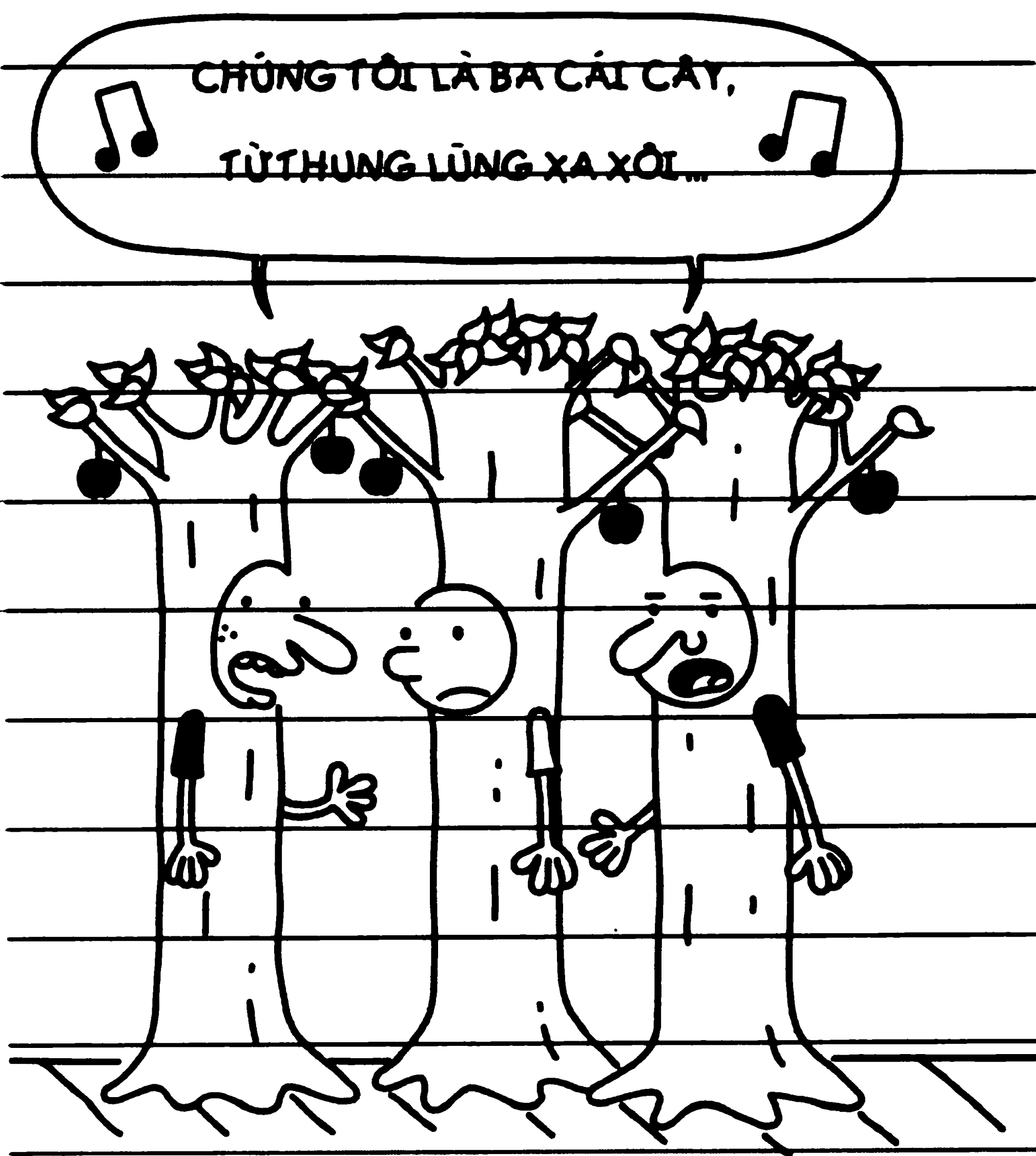
Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì thoát hiểm trong gang tấc, tôi đã vã mồ hôi khi nghe tiếng dạo nhạc bài hát "Chúng tôi là ba cái cây" của cô Norton.

Cứ mỗi lần nghe nhạc bài này, bệnh đau dạ dày của tôi lại tái phát. Tôi nhìn xuống và phát hiện ông anh

Rodrick tay đang lăm lăm cái máy quay phim với vẻ mặt cực kì thích thú.

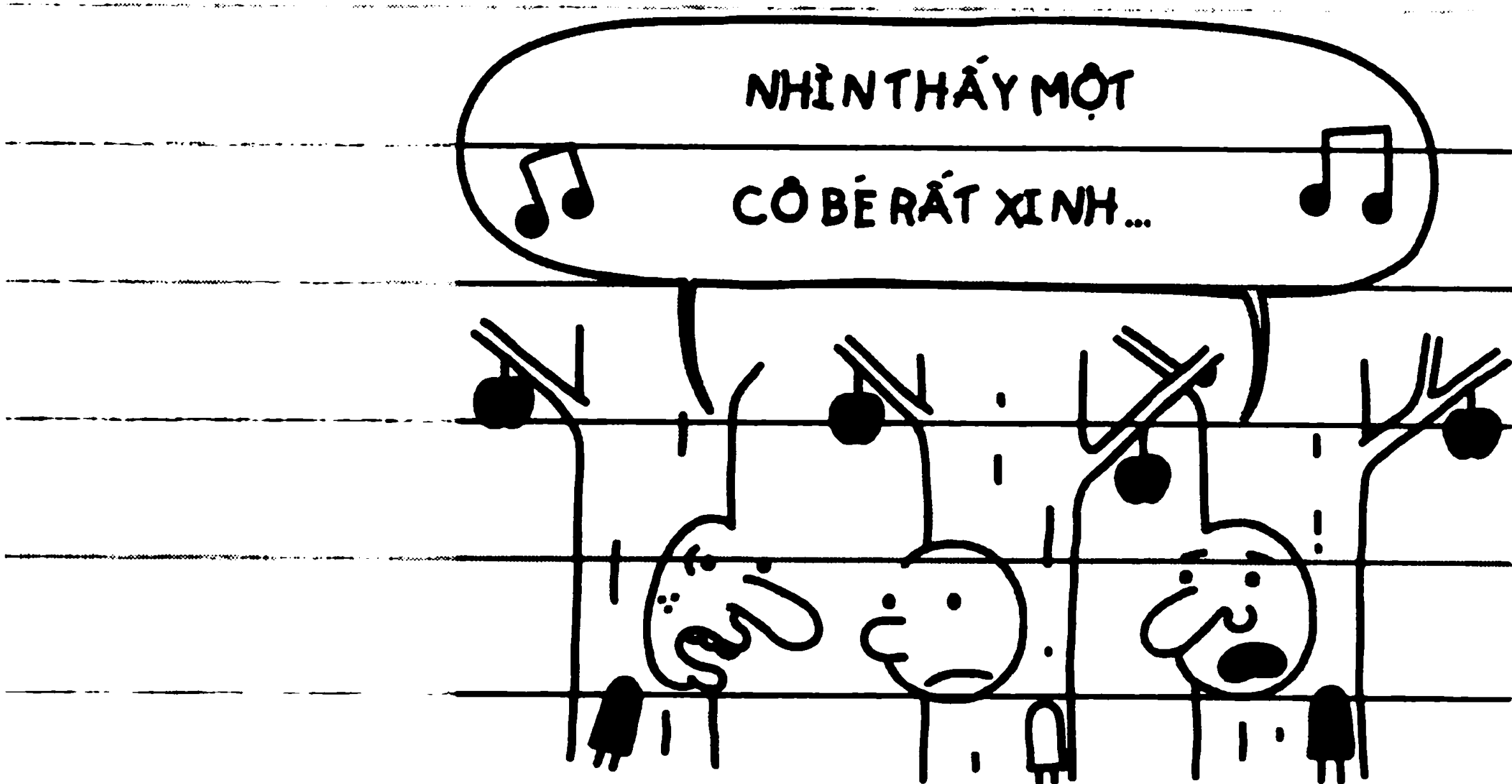
Tôi biết chỉ cần mình hé miệng hát một câu thôi là Rodrick sẽ ghi chúng lại. Suốt đời này, tôi sẽ bị Rodrick dùng cuốn băng ấy để uy hiếp, chế giễu.

Nhưng quả thực tôi không biết phải làm gì. Tôi tự nhủ rằng "im lặng là vàng" nên ngậm chặt miệng lại, mặc kệ cho bài hát đã bắt đầu.

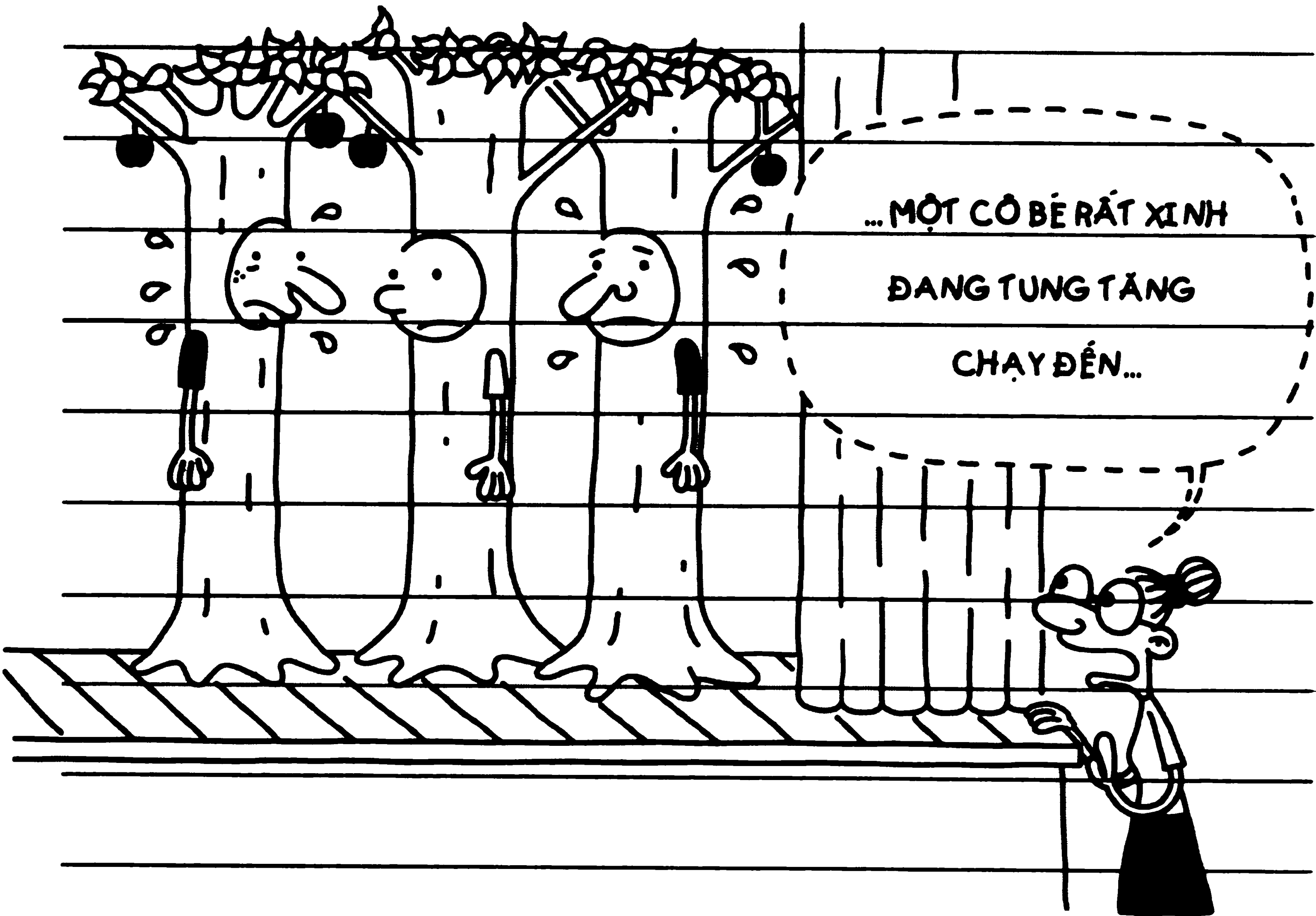

Lúc đầu, mọi thứ diễn ra có vẻ suôn sẻ. Rodrick cay cú ra mặt vì không thể "tóm" được cảnh tôi hát. Nhưng

rắc rồi bắt đầu xảy ra khi hai cái Cây kia phát hiện ra
tôi không hề mấp máy môi. Chúng nó nghĩ tôi không hát
vì biết có gì không ổn nên lí nhí dần và dừng hẳn.

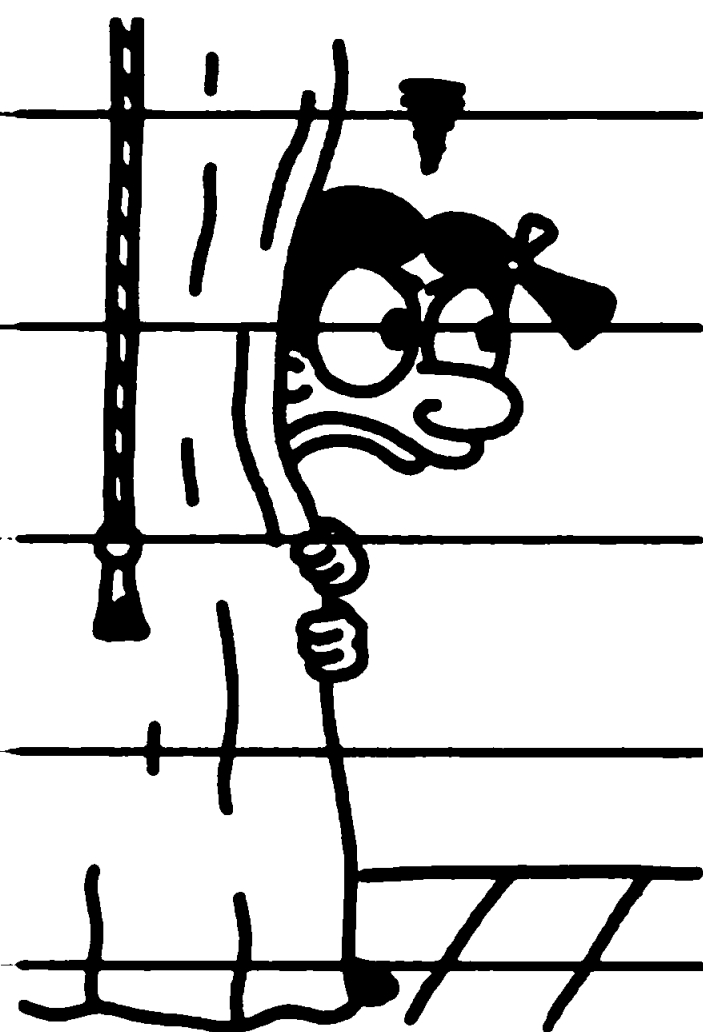

Cuối cùng, cả ba cái Cây đều im lặng và đứng như trời
trông. Cô Norton tưởng bọn tôi quên lời nên chạy đến
và sốt sắng nhắc lời.

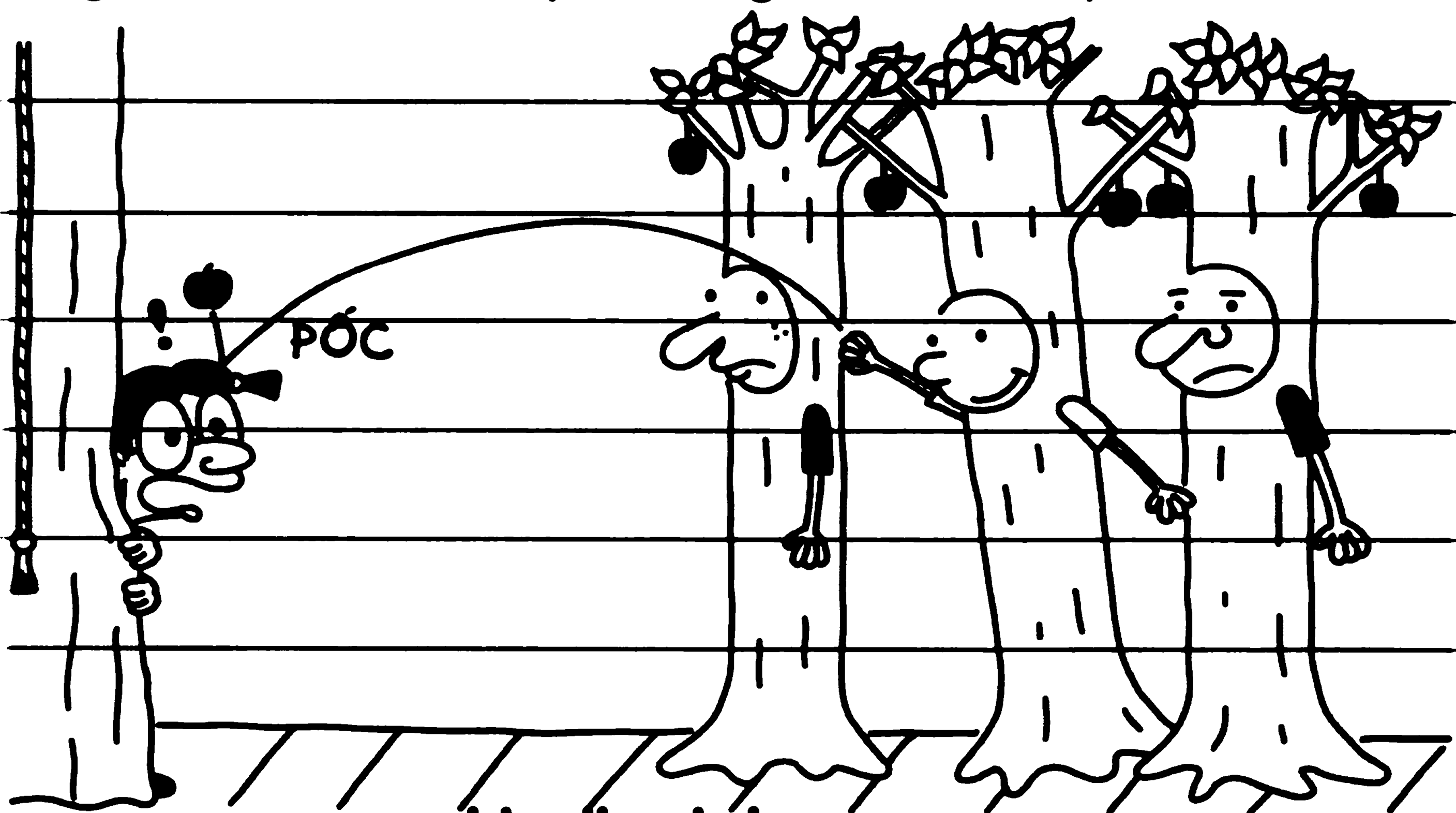

Bài hát "Chúng tôi là ba cái cây" chỉ dài khoảng 3 phút mà tôi có cảm giác như cả thế kỷ đã trôi qua. Tôi ước có phép màu nào đó khiến cái màn sân khấu tự nhiên hạ xuống và vở kịch kết thúc luôn ở đây.

Đúng lúc muốn dọn thổ vì xấu hổ thì tôi phát hiện ra con nhỏ Patty thập thò bên cánh gà. Nếu ánh mắt căm thù của nó có thể giết người thì ba cái Cây bọn tôi phen này chết chắc. Có lẽ con nhỏ xấu xí ấy tin rằng chính bọn tôi đã cướp đi cơ hội "tỏa sáng" của nó.

Nhìn mặt Patty khiến tôi nhớ ra lý do vì sao tôi phải cố sống cố chết để được đóng vai cái Cây khốn khổ này.

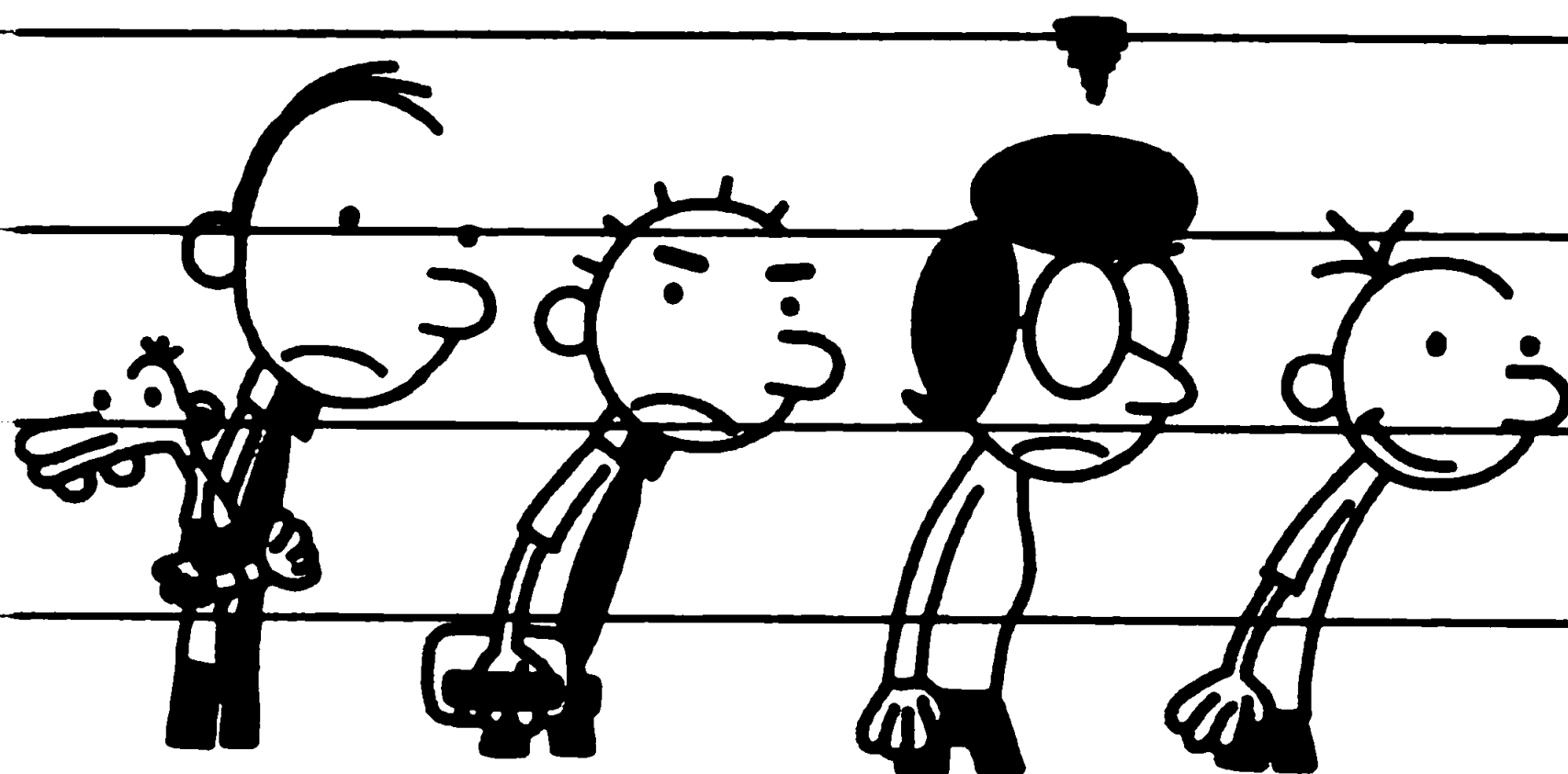

Ngay sau cú ném chính xác của tôi, hai cái Cây kia cũng "bùng tỉnh" và bắt đầu lấy táo ném Patty tới tấp. Thậm chí cả thằng bé lớp 1 đóng vai chú chó Toto cũng nhiệt tình tham gia.

Kính của Patty rơi xuống và một mắt bị vỡ tan. Cô Norton phải dùng vở kịch lại vì con nhỏ Patty đó không thể đi quá hai bước chân nếu thiếu kính.

Sau khi vở kịch kết thúc cả gia đình cùng nhau về nhà. Tôi nhớ là mẹ có mua một bó hoa rất đẹp, chắc là để tặng cho tôi vì đã ngoan ngoãn nghe lời mẹ tham gia đội nhạc kịch. Nhưng sau khi chúng kiến màn "biểu diễn" tuyệt vời của tôi, mẹ đã tức giận ném ngay bó hoa ấy vào thùng rác.

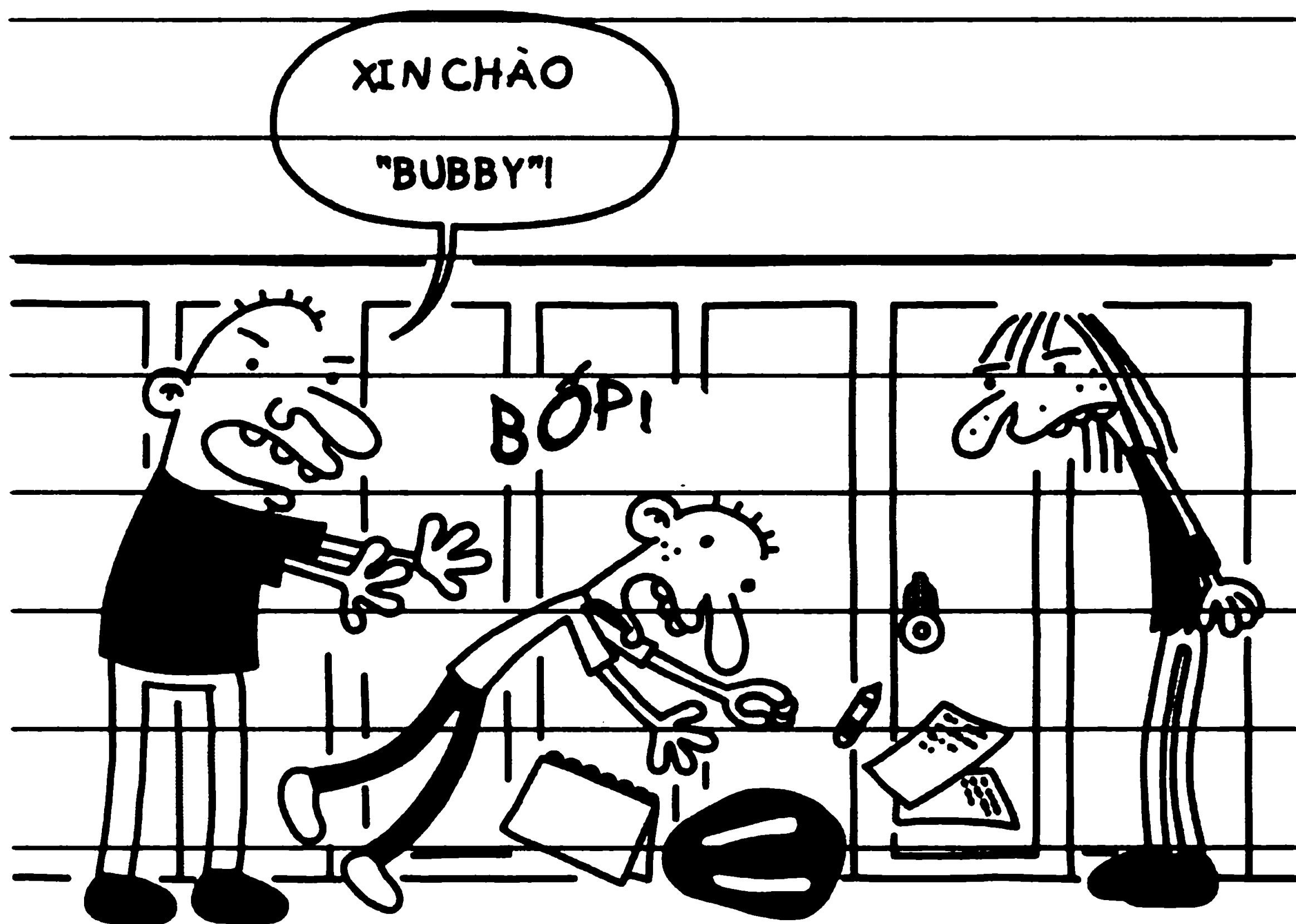
Tôi chỉ hy vọng mọi người theo dõi vở kịch đều ra về với tâm trạng hân hoan, vui sướng như mình.

Thứ tư

Một điều không thể phủ nhận là vở nhạc kịch vở vẫn ấy đã giúp tôi thoát khỏi nỗi sợ hãi về cái tên "Bubby".

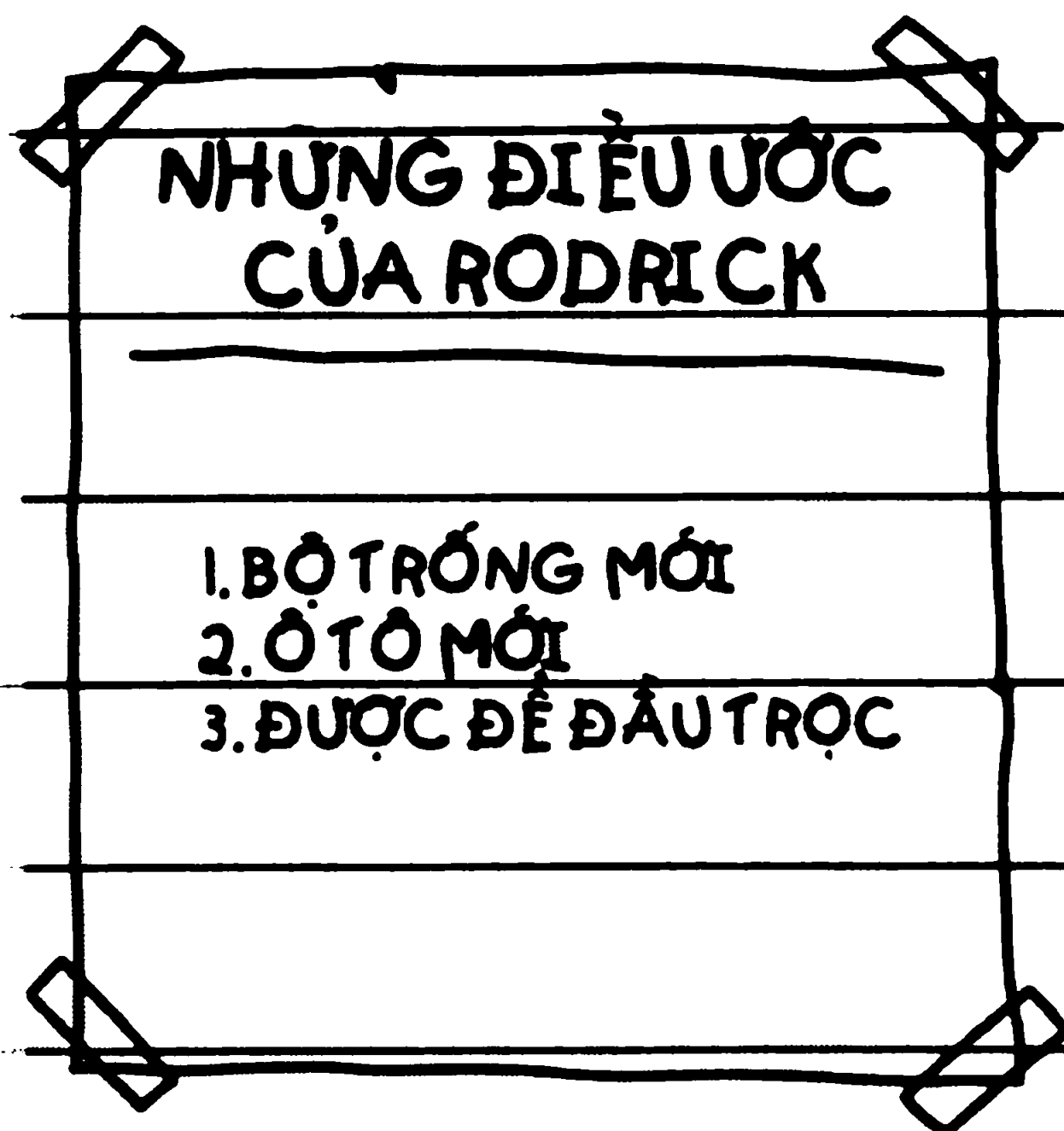
Cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm khi chúng kiến cảnh Archie Kelly gặp rắc rối với biệt danh đáng ghét mà thằng em Manny đặt cho tôi.

Chủ nhật

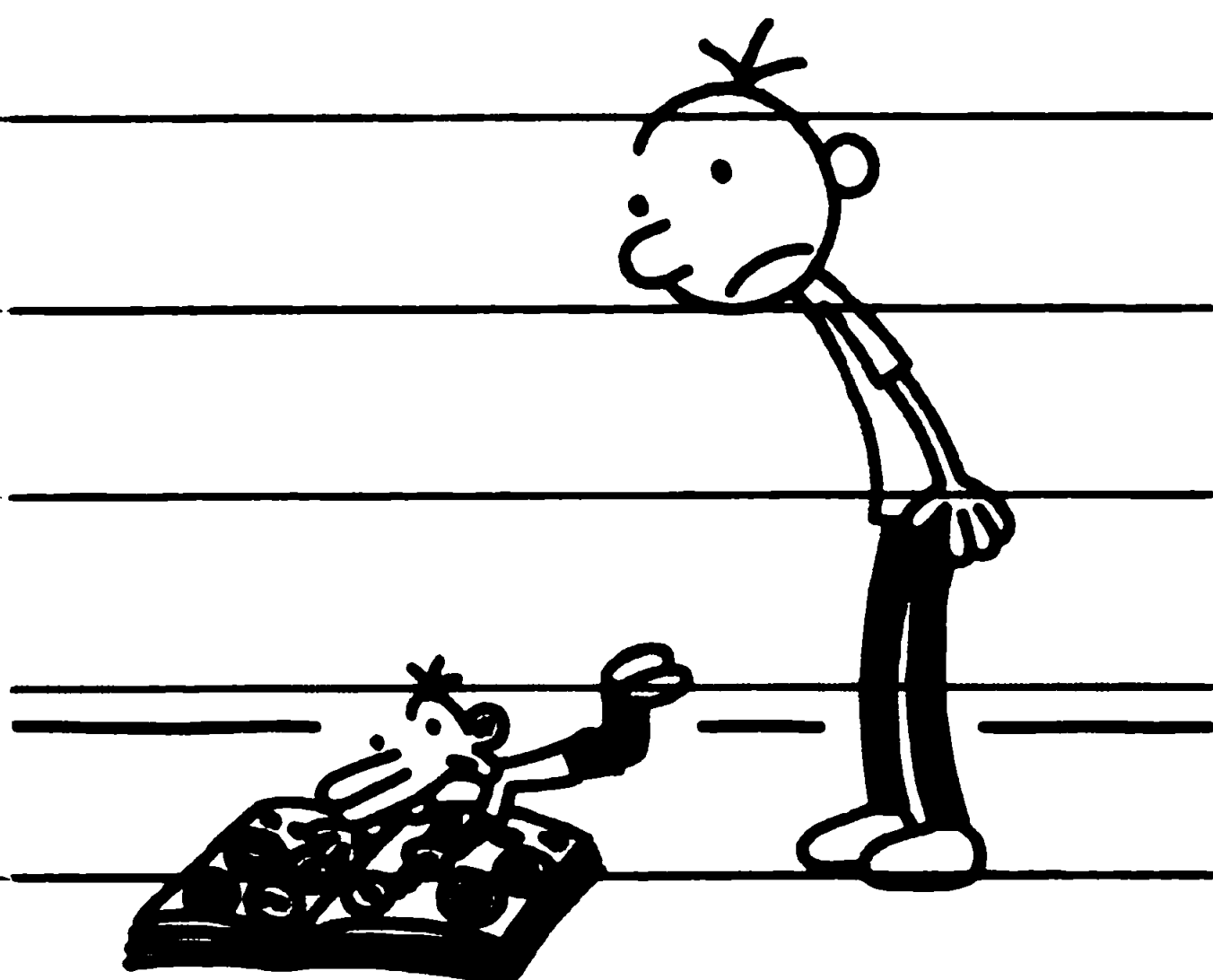
Sau Hội diễn mùa đông, mọi chuyện ở trường diễn ra rất vui vẻ khiến tôi quên mất là chỉ chực ngày nữa là đến Giáng sinh.

Tôi chỉ nhận ra Giáng sinh đã ở rất gần khi thấy tờ giấy ghi những điều ước của Rodrick dán ở tủ lạnh.

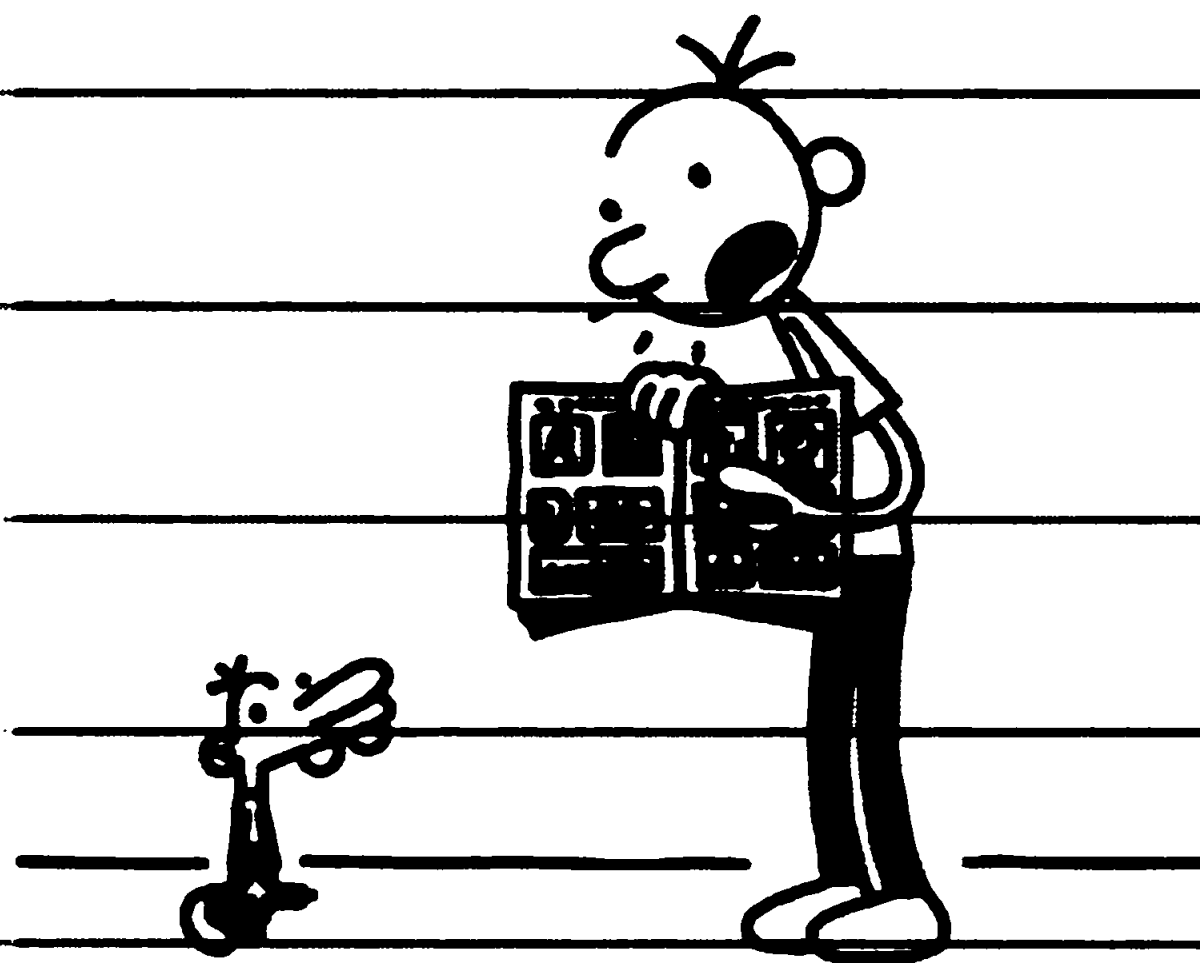
Mọi năm danh sách điều ước của tôi phải dài đến mấy trang giấy. Nhưng năm nay tôi đã trưởng thành hơn nên chỉ cần mỗi đĩa trò chơi "Phù thủy tài ba" thôi.

Sau bữa tối, tôi bắt gặp Manny đang nằm bò ra sàn nhà, chăm chú xem quyển giới thiệu quà tặng Giáng sinh. Manny đã đánh dấu đỏ choe choét những món đồ nó ao ước. Thực ra, Manny đã đánh dấu mọi món quà mà nó nhìn thấy kể cả những món đắt cắt cổ như chiếc xe ô tô điều khiển từ xa, hay những thứ "hoành tráng" như thế.

Không đành lòng nhìn thằng em còn quá ngây thơ nên
tôi đã cho nó vài lời khuyên quý báu.

Tôi cảnh báo cho Manny biết rằng nếu chọn những
món quà đắt tiền thì cuối cùng chỉ nhận được vài ba
bộ quần áo xấu xí mà thôi. Tôi khuyên nó nên khoanh
ba hoặc bốn món đồ vừa tiền một chút thì may ra mới
nhận được món quà như ý.

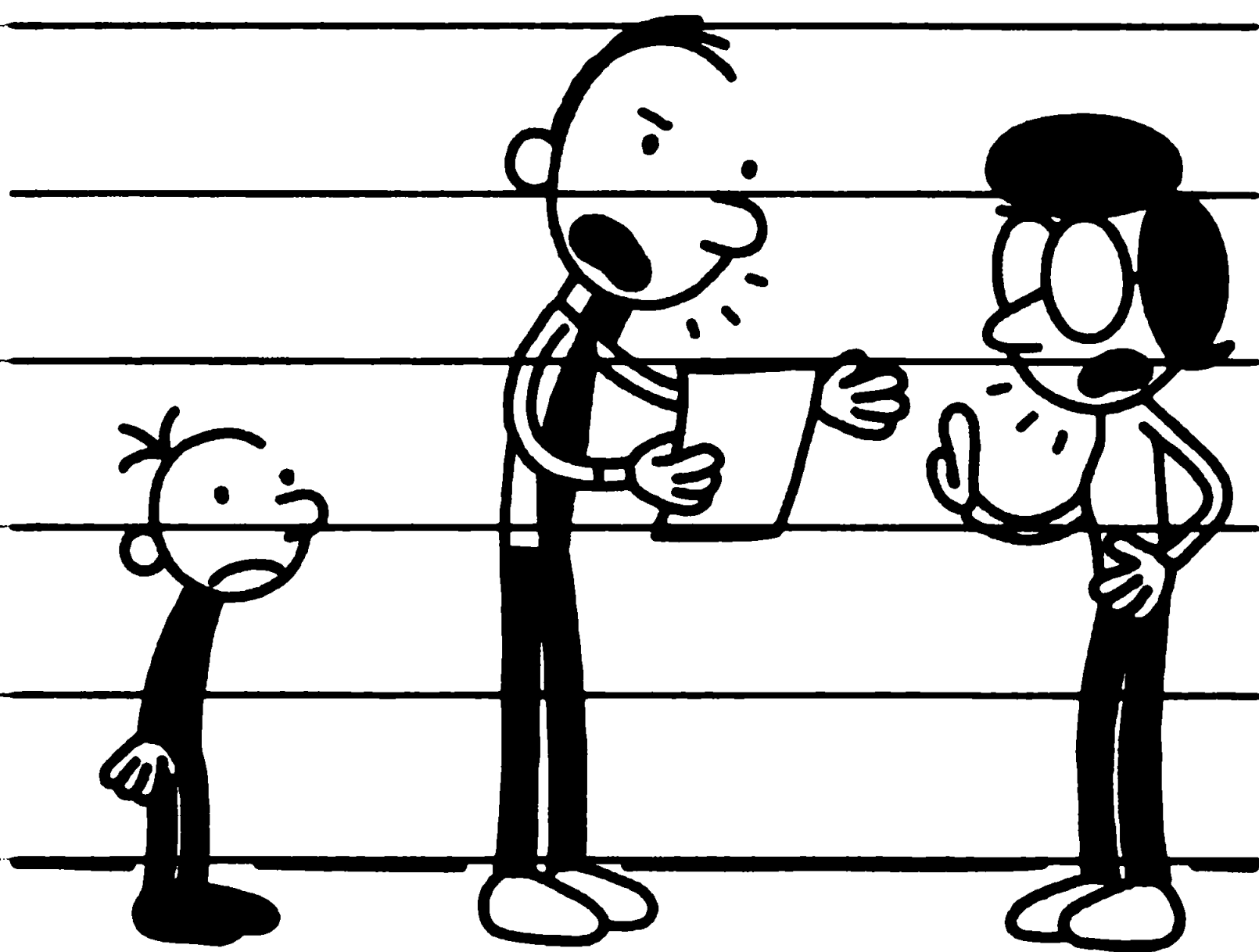
Xem ra lời nói của tôi chả có trọng lượng gì với Manny
nên nó tiếp tục trò vui là đánh dấu mọi thứ nó nhìn thấy.
Chắc là phải qua Giáng sinh năm nay, thằng em
buồng bình của tôi mới tỉnh ngộ ra được.

Khi tôi bảy tuổi, món quà duy nhất mà tôi mơ ước là
Ngôi nhà búp bê Barbie. Không phải vì tôi thích đồ chơi
của bọn con gái như Rodrick vẫn bêu riếu đâu.

Tôi chỉ nghĩ Ngôi nhà búp bê ấy sẽ là pháo đài lý tưởng

cho bọn lính chì của mình.

Bố mẹ đã tranh luận rất căng khi thấy điều ước khác thường của tôi. Bố ghét nhất con trai thích búp bê còn mẹ lại cho rằng trẻ con có quyền được chơi những trò mà nó mong muốn.

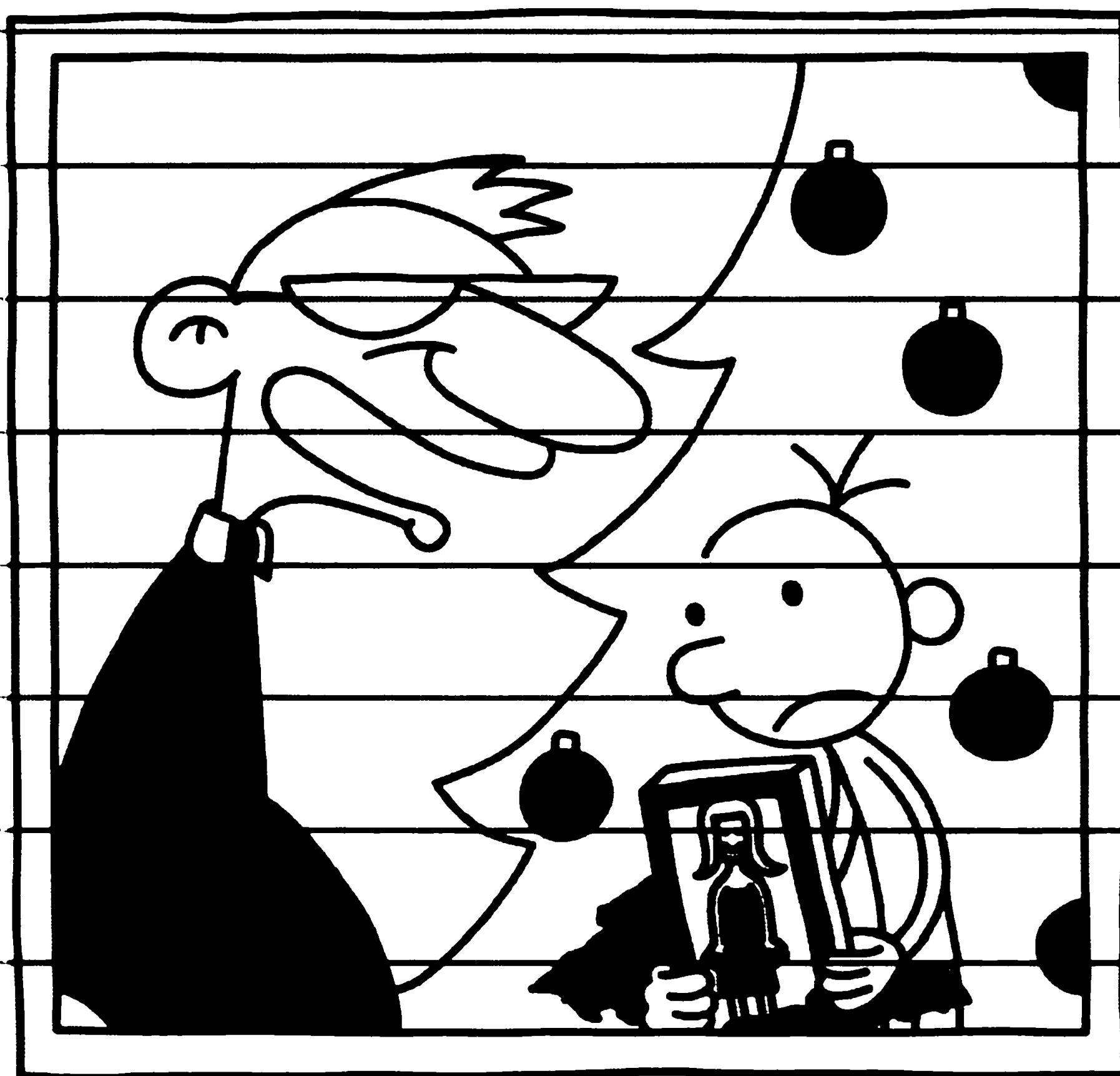
Có lẽ đó là lần duy nhất bố tôi dành phần thắng khi tranh cãi với mẹ. Bố đã bắt tôi phải xé tờ giấy ghi điều ước ấy đi và chọn những món đồ chơi nam tính hơn.

Nhưng tôi vẫn còn một vũ khí bí mật vào mỗi dịp Giáng sinh. Đó chính là chú Charlie yêu quý. Chú bao giờ cũng đáp ứng mọi mong ước của tôi kể cả yêu cầu kỳ quái như Ngôi nhà búp bê Barbie.

Tuy nhiên, chú Charlie đôi khi hơi lảm cẩm thế nên món

quà Giáng sinh của tôi không phải là Ngôi nhà búp bê "hoành tráng" mà là con búp bê Barbie bé tí tẹo.

Vì thế nếu thấy bức ảnh chú Charlie và tôi đang ôm con búp bê mặc áo tắm thì đừng ngạc nhiên nhé!

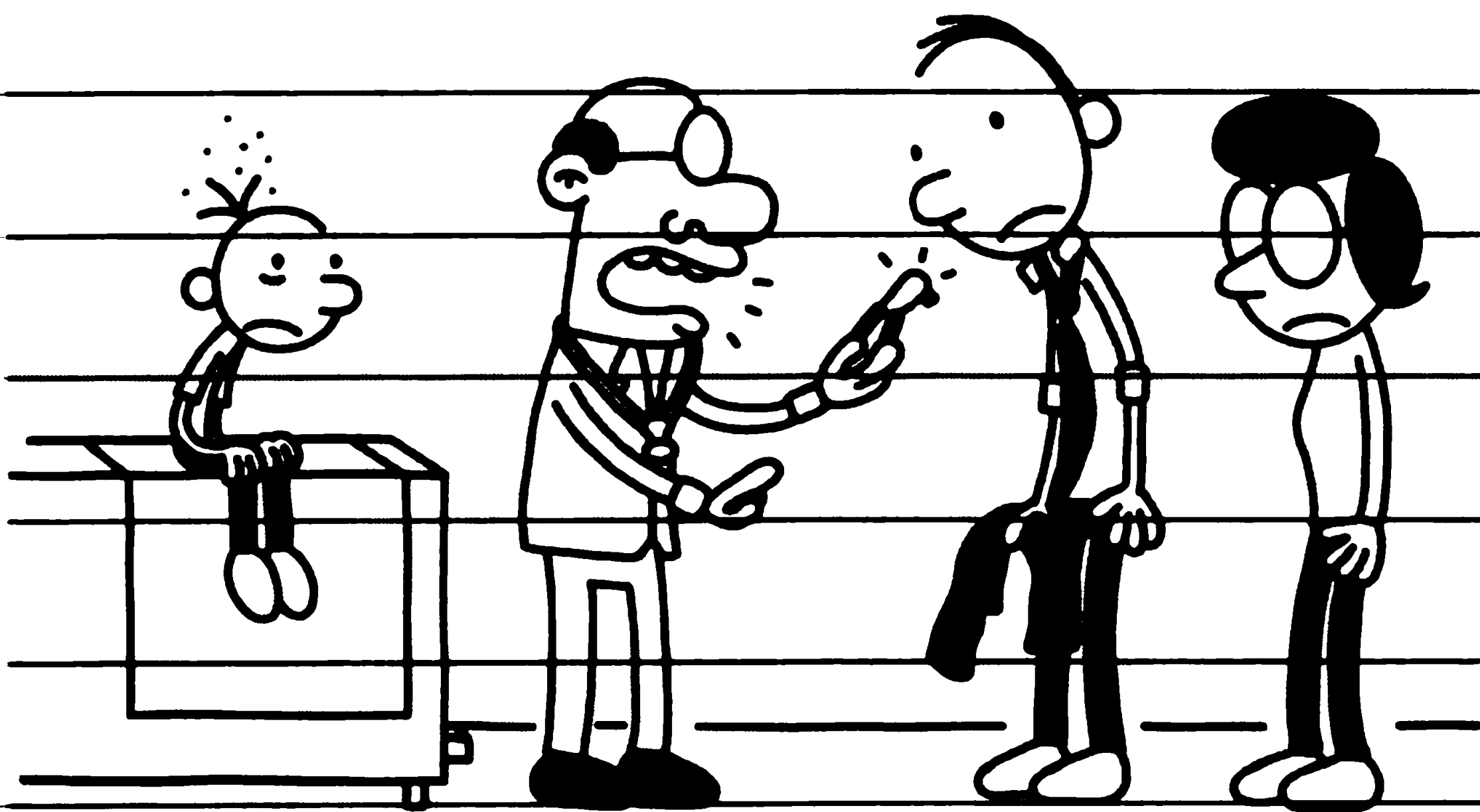

Bố không hài lòng khi thấy chú Charlie tặng tôi món quà nữ tính ấy nên bắt tôi phải quyên góp con búp bê cho hội từ thiện.

Nhưng không hiểu sao tôi vẫn cố sống cố chết giữ nó lại bằng được.

Thực ra chơi với con búp bê ấy cũng không đến nỗi tệ lắm. Tuy nhiên, sau Giáng sinh có hai tuần tôi đã phải

đến bệnh viện để gấp chiếc giày búp bê màu hồng trong mũi. Đó là chuyện mà Rodrick thường lôi ra để "tra tấn" tôi.

Thứ năm

Tối nay, tôi theo mẹ ra ngoài để chọn một món quà gửi đến cây thông Từ thiện tại nhà thờ. Cây thông Từ thiện nghĩa là chúng tôi sẽ tặng món quà ấy cho một người nghèo túng hơn mình.

Mẹ chọn một chiếc áo len đỏ xấu xí cho cây thông Từ thiện.

Tôi đã cố gắng thuyết phục mẹ là lấy một món quà gì đó mới mẻ và có giá trị hơn như Tivi hay máy dọn tuyết hoặc thứ gì đó tương tự.

Hãy tưởng tượng xem còn gì buồn chán hơn nếu tất

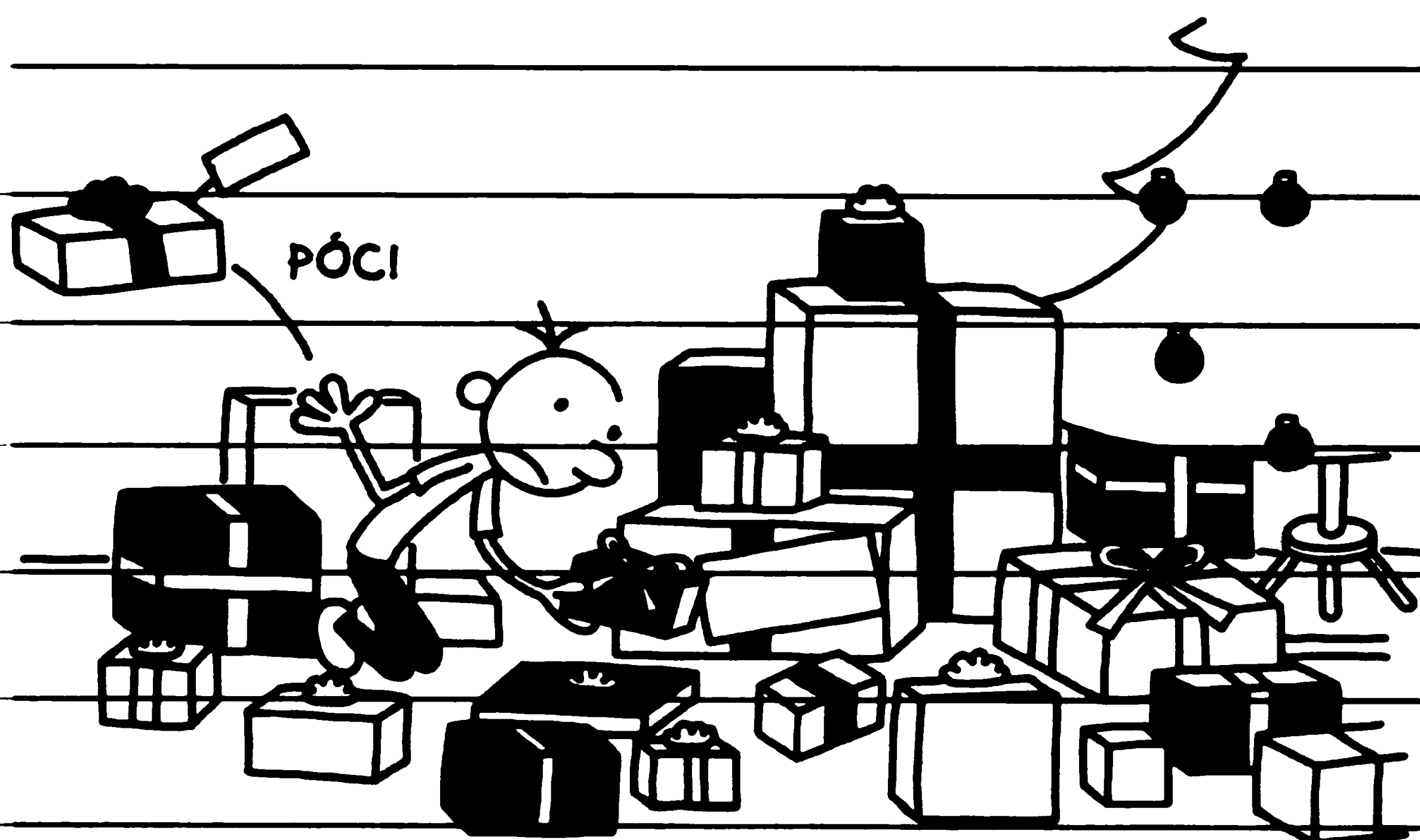
cả những gì bạn được nhận trong lễ Giáng sinh chỉ là một cái áo len đỏ tầm thường.

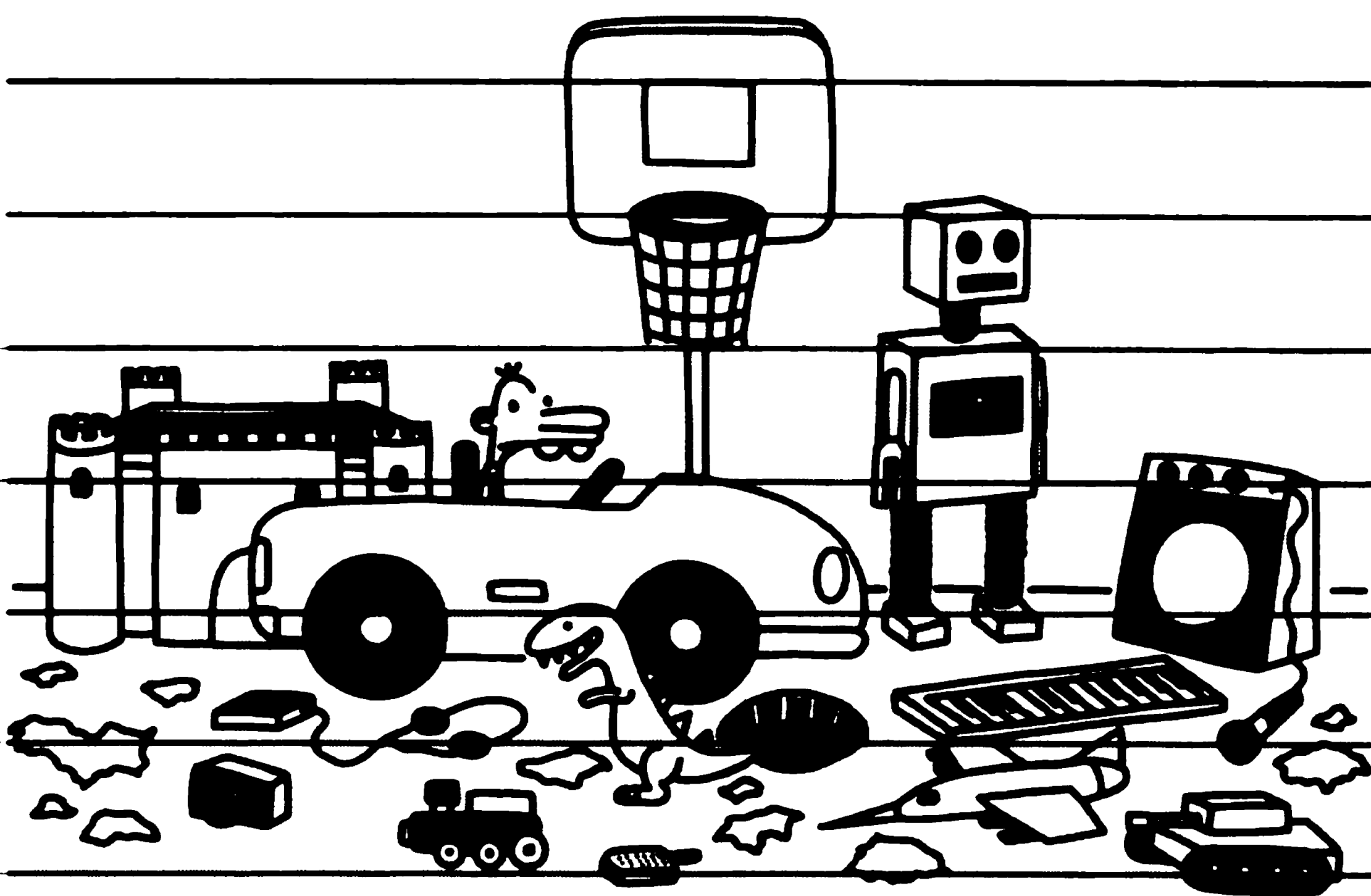
Tôi tin chắc ông ấy sẽ quên luôn cái áo len ấy cùng với chục túi khoai lang mẹ đã gửi vào dịp Lễ Tạ ơn.

Giáng Sinh

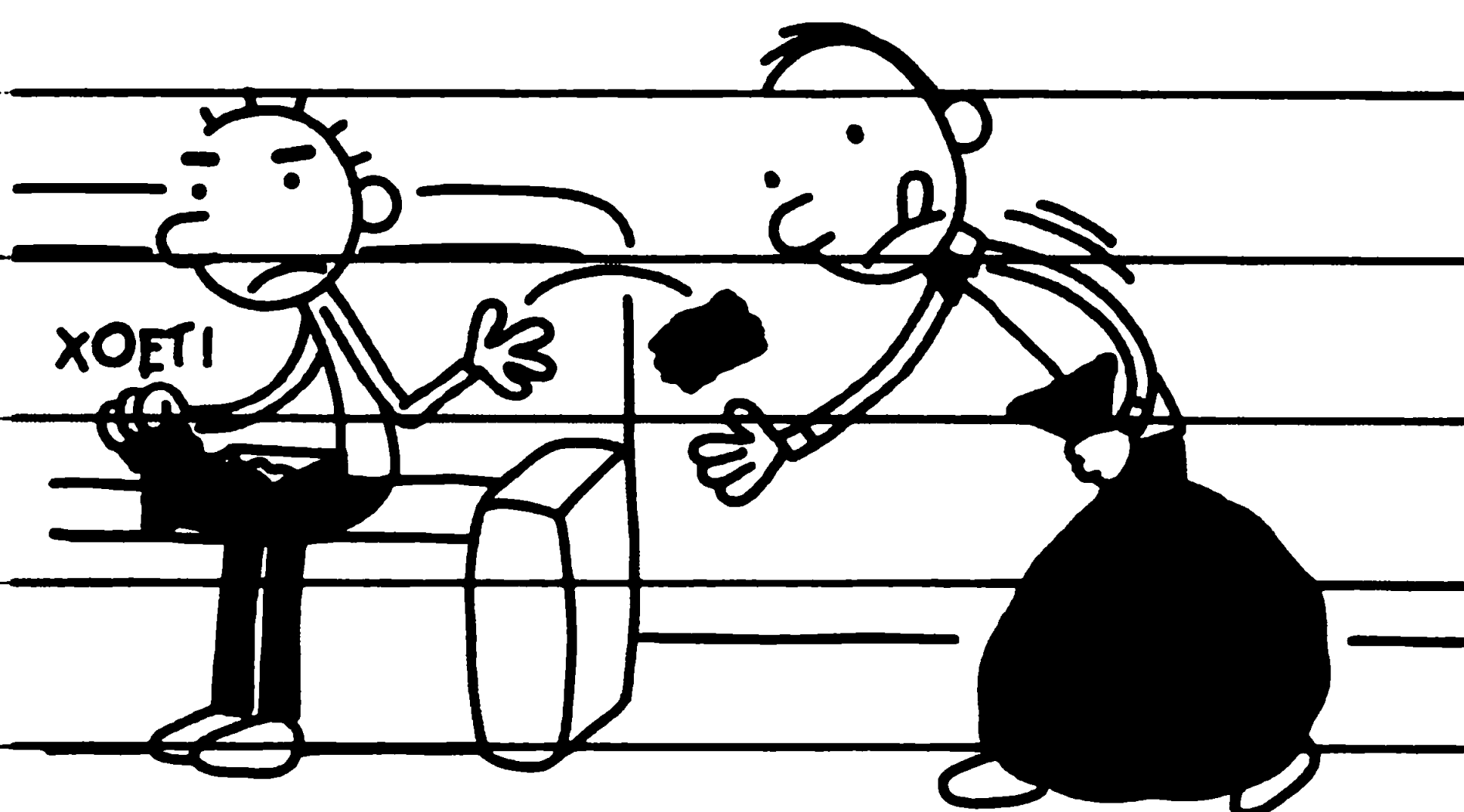
Sáng nay, vừa tỉnh dậy tôi đã chạy như bay xuống dưới nhà. Có hàng trăm món quà đang nằm la liệt dưới cây thông Nôen. Tôi thất vọng đến phát khóc khi không thấy món quà nào ghi tên Greg cả.

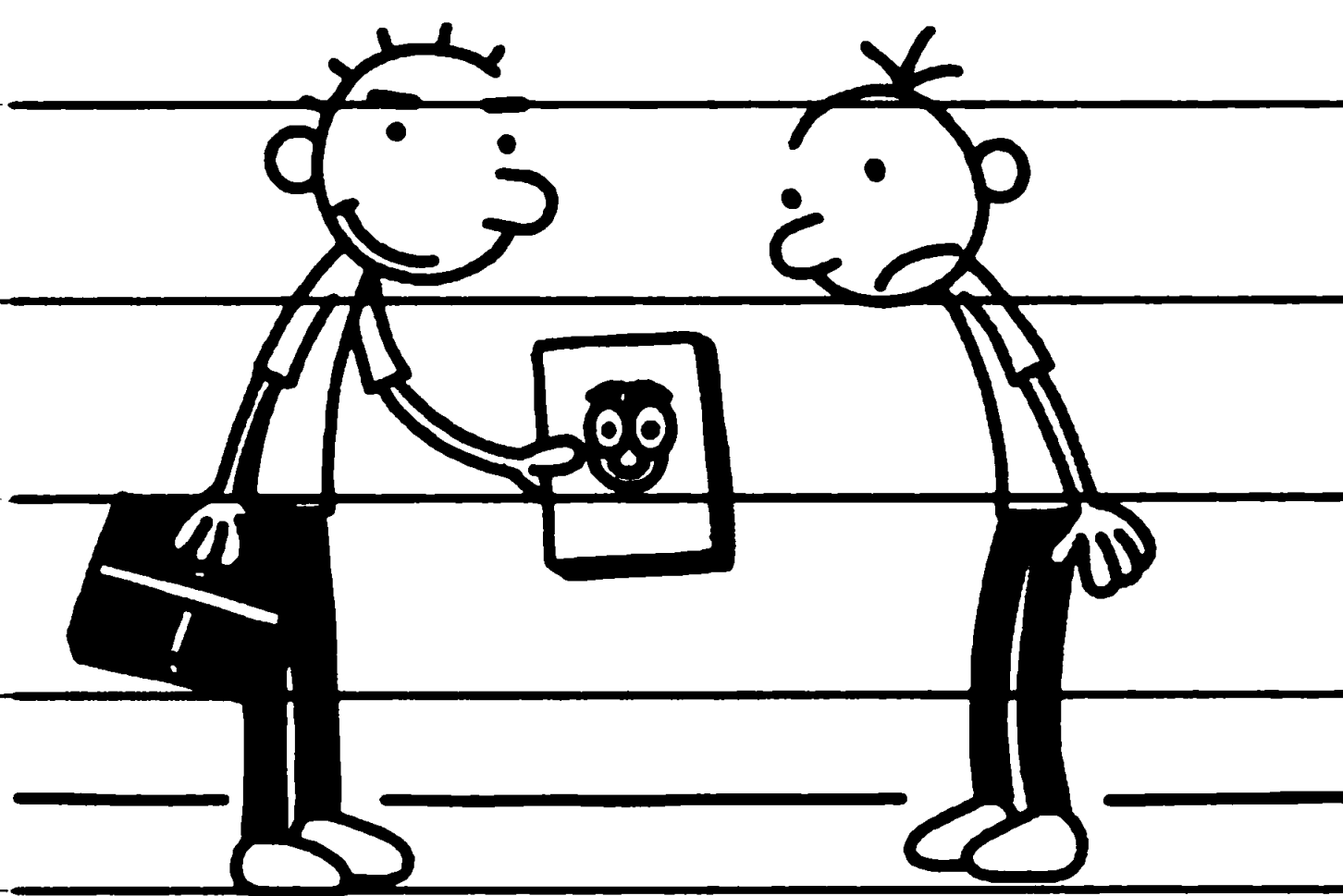
Nhưng thằng nhóc Manny thì đã "trúng mánh" to vì **MỌI MÓN ĐỒ** mà nó đánh dấu đều được đáp ứng. Chắc hẳn nó đang hả hê, sung sướng vì đã không nghe lời tôi.

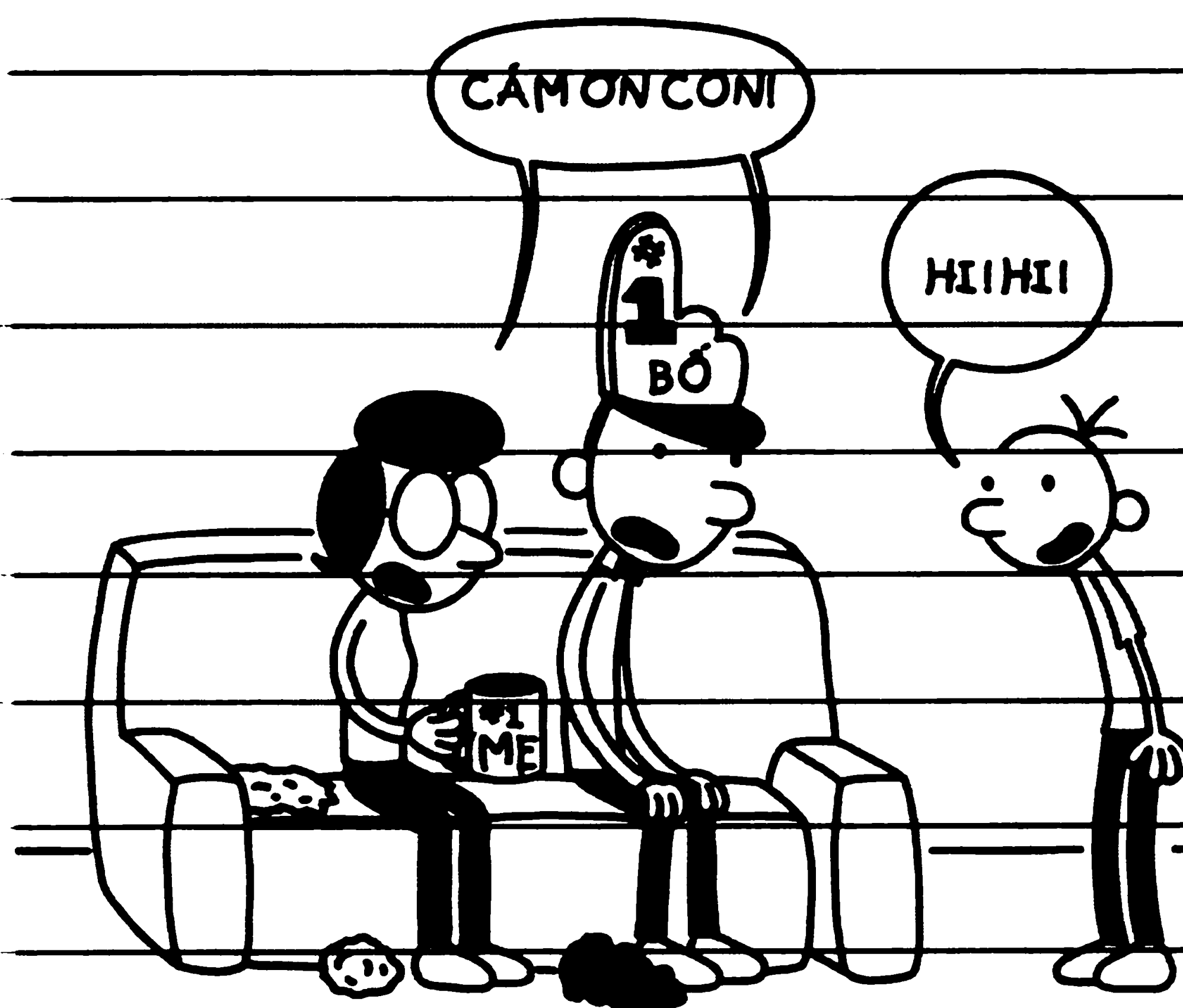
Thực ra, trong núi quà khổng lồ dưới cây thông Nôen cũng có vài thứ dành cho tôi nhưng toàn là đồ vớ vẩn. Tôi đành thử vận may với gói quà cuối cùng ở góc nhà vì tôi ghét nhất phải mở quà trước mặt bố. Giáng sinh năm nào bố cũng xách theo cái túi rác, hễ ai bóc quà là bố nhặt ngay giấy và vỏ hộp cho sạch nhà. Bố khiến mọi người mất hết cả hứng thú khi bóc quà Giáng sinh.

Tôi tặng cho Manny một chiếc trục thăng đồ chơi và tặng cho Rodrick một quyển sách về các ban nhạc rock. Rodrick cũng tặng tôi một cuốn sách nhưng không buồn gói nó lại cho tử tế. Vừa nhìn thấy quyển "Tuyển tập L'il Cute" là tôi đã muốn khóc thét lên rồi. Rodrick biết thừa là tôi ghét cay ghét đắng nhân vật L'il Cute nên Giáng sinh năm nào cũng tặng tôi một quyển ngớ ngẩn ấy và đây là lần thứ 4 tôi phải nhận nó.

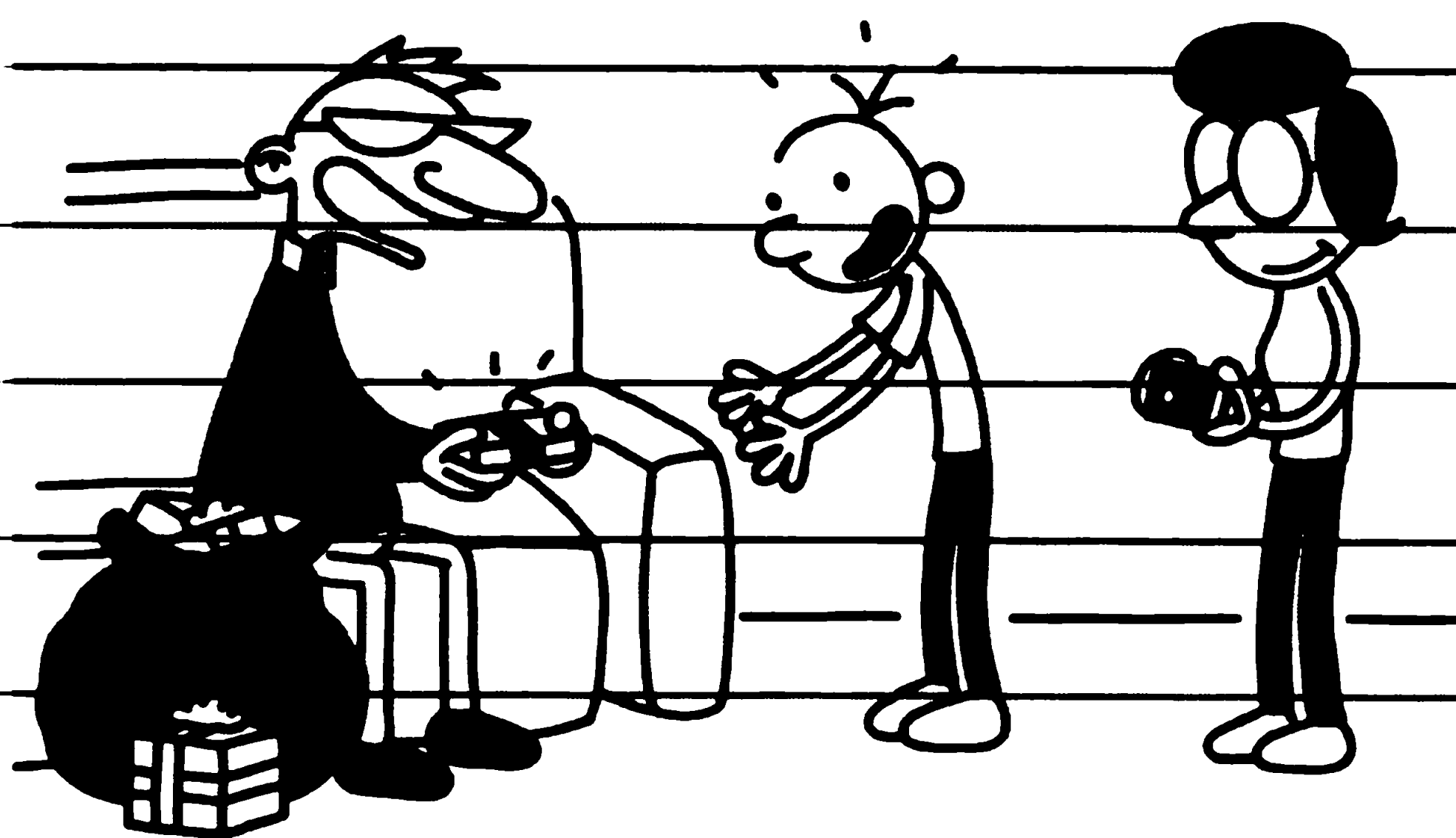

Sau đó, tôi tặng quà cho bố và mẹ. Vẫn là những món quà giống hệt mọi năm nên hai người có vẻ rất khổ sở.

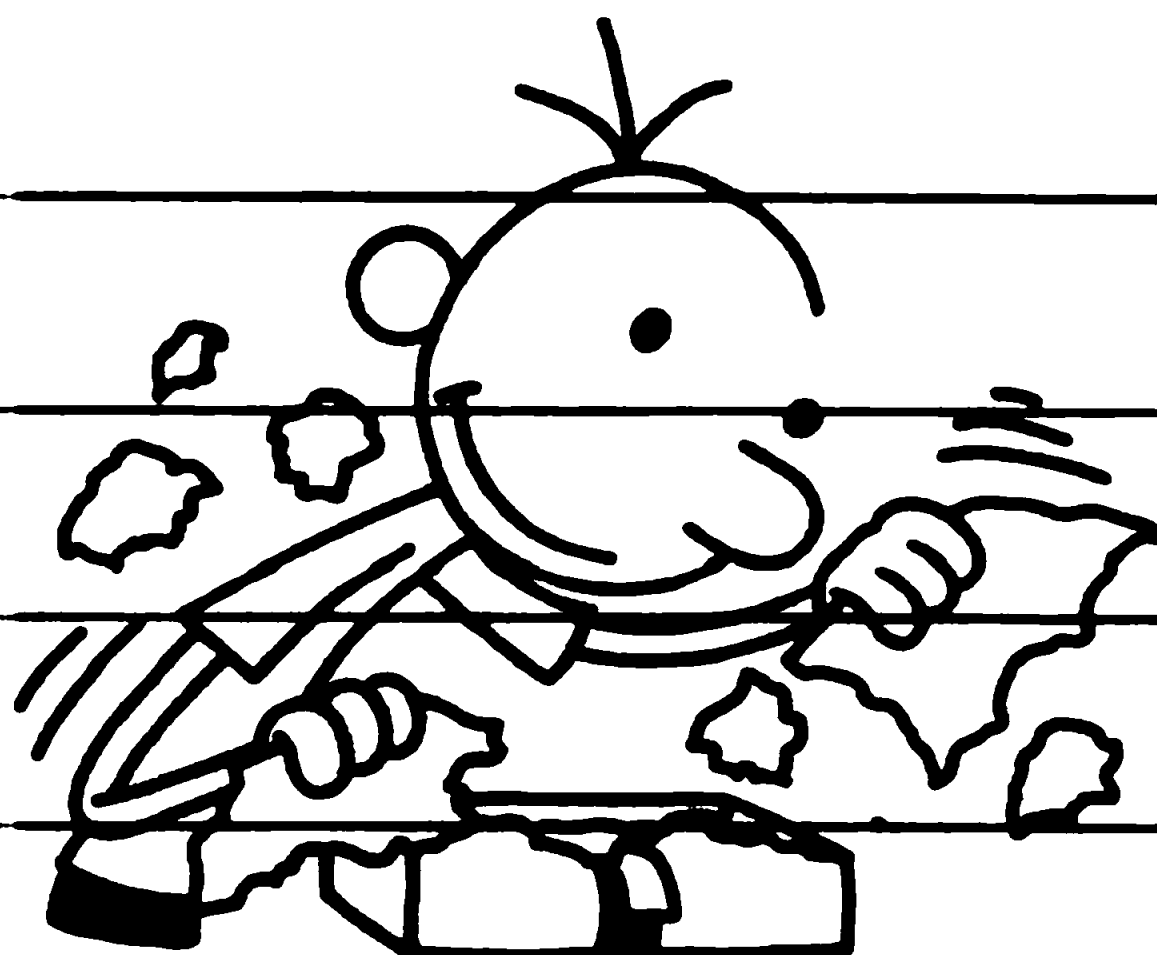

Khoảng 11 giờ, anh em họ hàng bắt đầu tụ tập đông đủ nhưng mãi tận chiều chú Charlie mới đến cùng với túi quà to đùng.

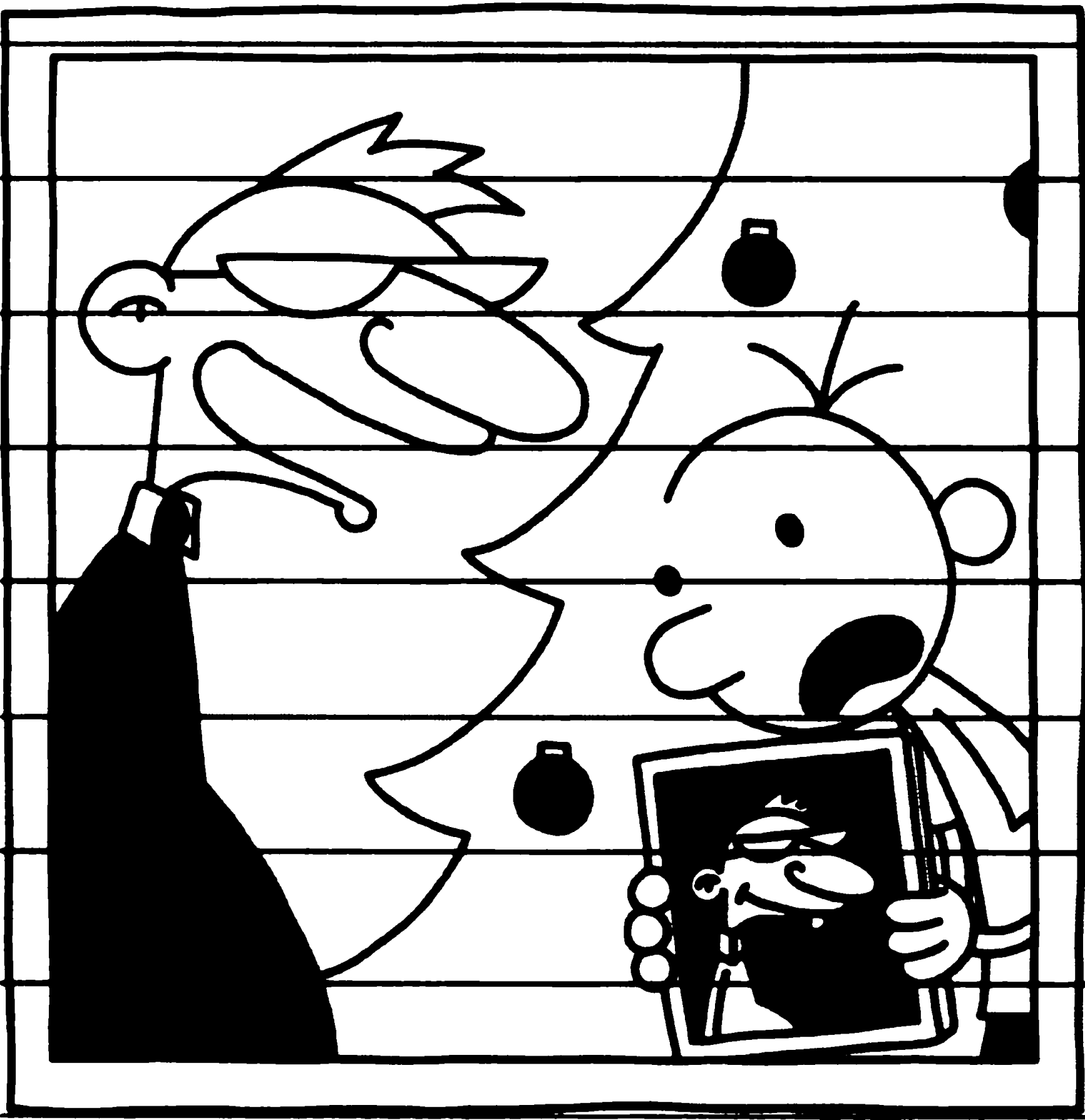
Chú Charlie mang một chiếc túi rất to đựng đầy những món quà, và chú ấy lấy món quà dành cho tôi ra khỏi túi.

Tôi hồi hộp đến run người vì cái gói mà chú Charlie tặng to bằng kích cỡ của bộ trò chơi "Phù thủy tài ba". Mẹ cầm máy quay sẵn sàng lưu giữ khoảnh khắc sung sướng khi mở quà của tôi.

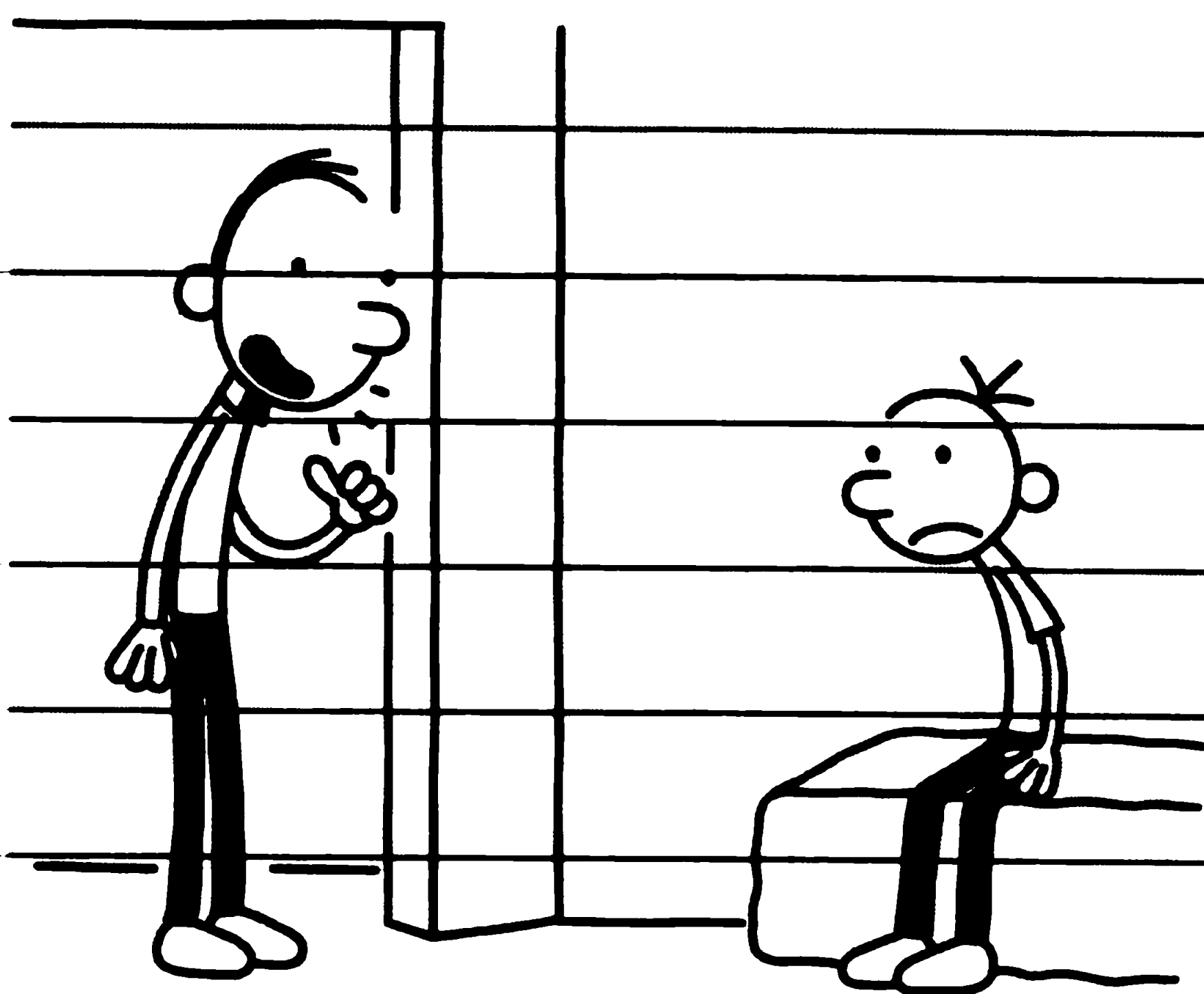
Nhưng nó lại là bức ảnh chân dung của chú Charlie.

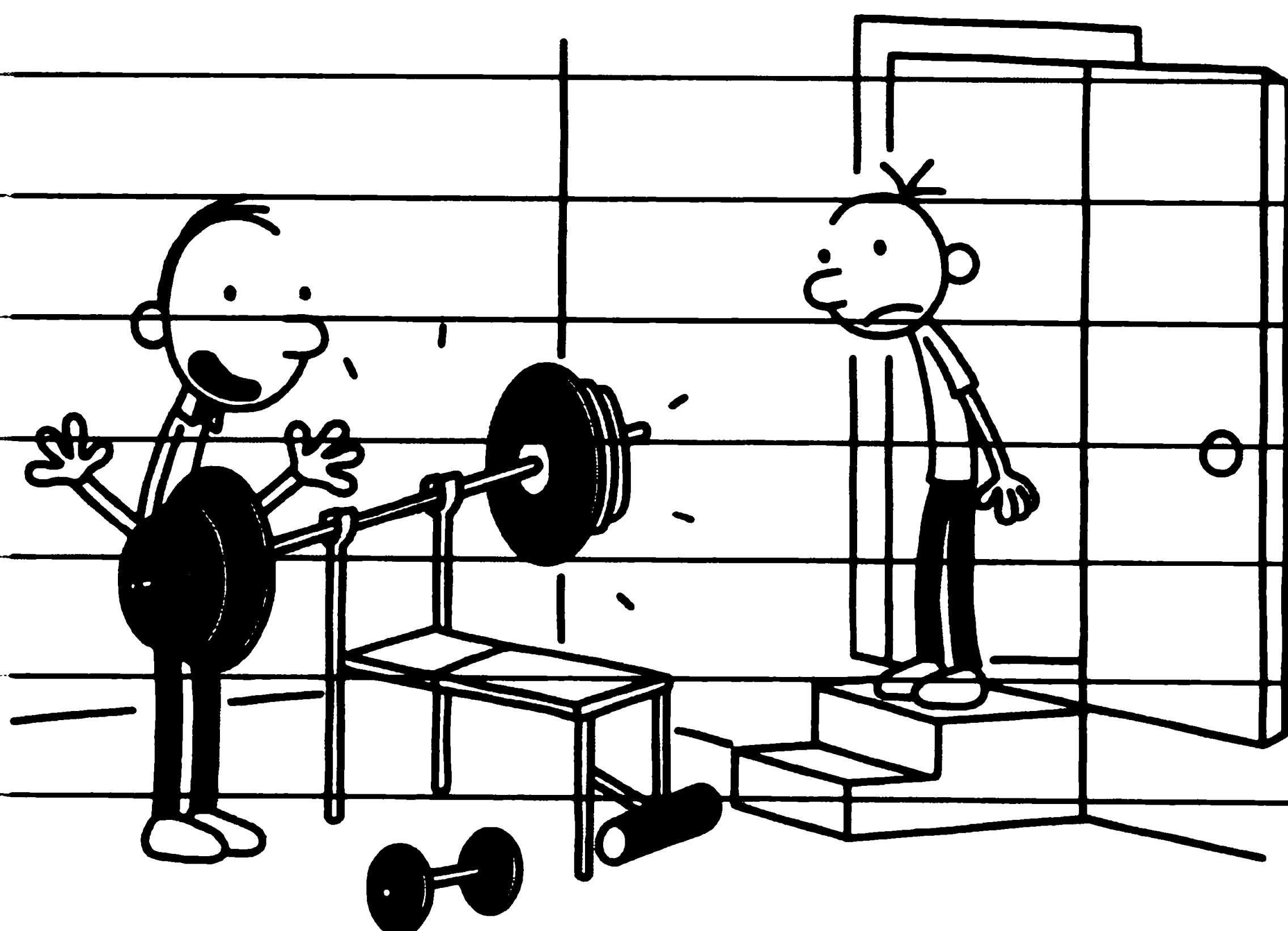
Mẹ tức phát điên khi thấy tôi không hề có ý định che giấu nỗi thất vọng. Tất nhiên, tôi vẫn thấy hạnh phúc chán vì còn là trẻ con. Cứ nhìn mẹ thì biết, mẹ vẫn phải tỏ ra sướng phát điên khi nhận được một món quà vô vắn.

Tôi bỏ về phòng mình "gặm nhấm" nỗi thất vọng. Khoảng hai phút sau, bố gõ cửa phòng của tôi. Bố bảo tôi rằng bố có một món quà bất ngờ dành cho tôi bên dưới gara, và lý do không thể mang nó ra ngoài là vì món quà rất to và nặng.

Tôi hí hửng chạy xuống gara và suýt bật khóc vì thất vọng khi thấy cái máy tập tạ to đùng mà bố dành riêng cho tôi.

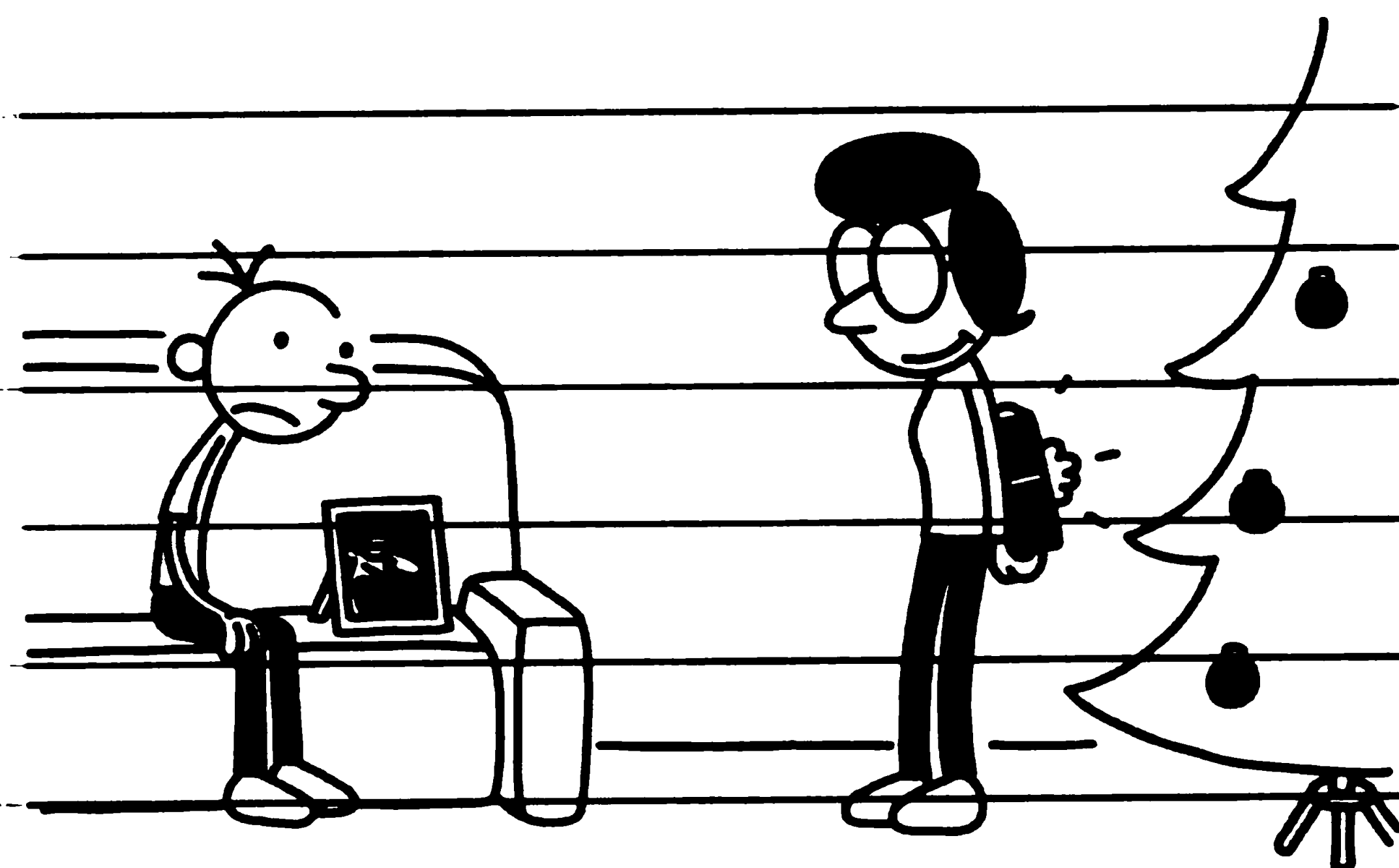

Chắc bố đã tốn khối tiền với cái máy này, nên tôi không đủ dũng khí để thú nhận rằng đam mê tập tạ của tôi đã tan thành mây khói sau khi môn vật kết thúc tuần trước. Tất cả những gì tôi có thể nói là: "Cảm ơn bố!"

Bố rất muốn xem tôi tập thử nhưng tôi làm gì có tâm trạng mà đẩy vớ nạng quả tạ to đùng kia. Tôi dành viện cớ là quá mệt nên không thể tập tành gì vào lúc này được.

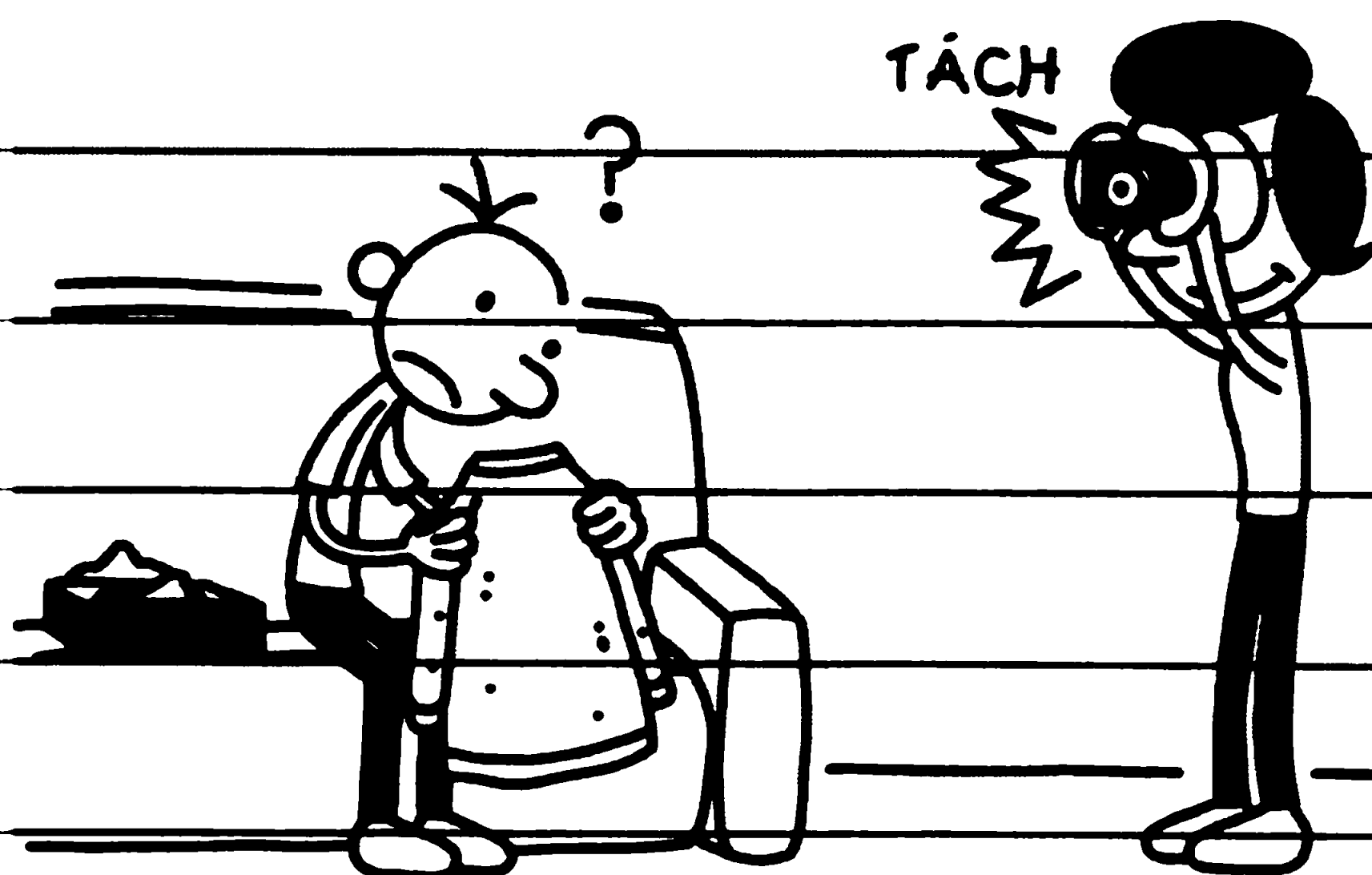
Đến 6 giờ chiều, anh em họ hàng mới giải tán.

Tôi ngồi lì trên ghế, nhìn thẳng Manny say sưa với đồng đồ chơi mà thấy túi thân ghế góm. Đúng lúc ấy mẹ cầm theo món quà bí mật mà Ông già Nôen nhờ gửi cho riêng tôi.

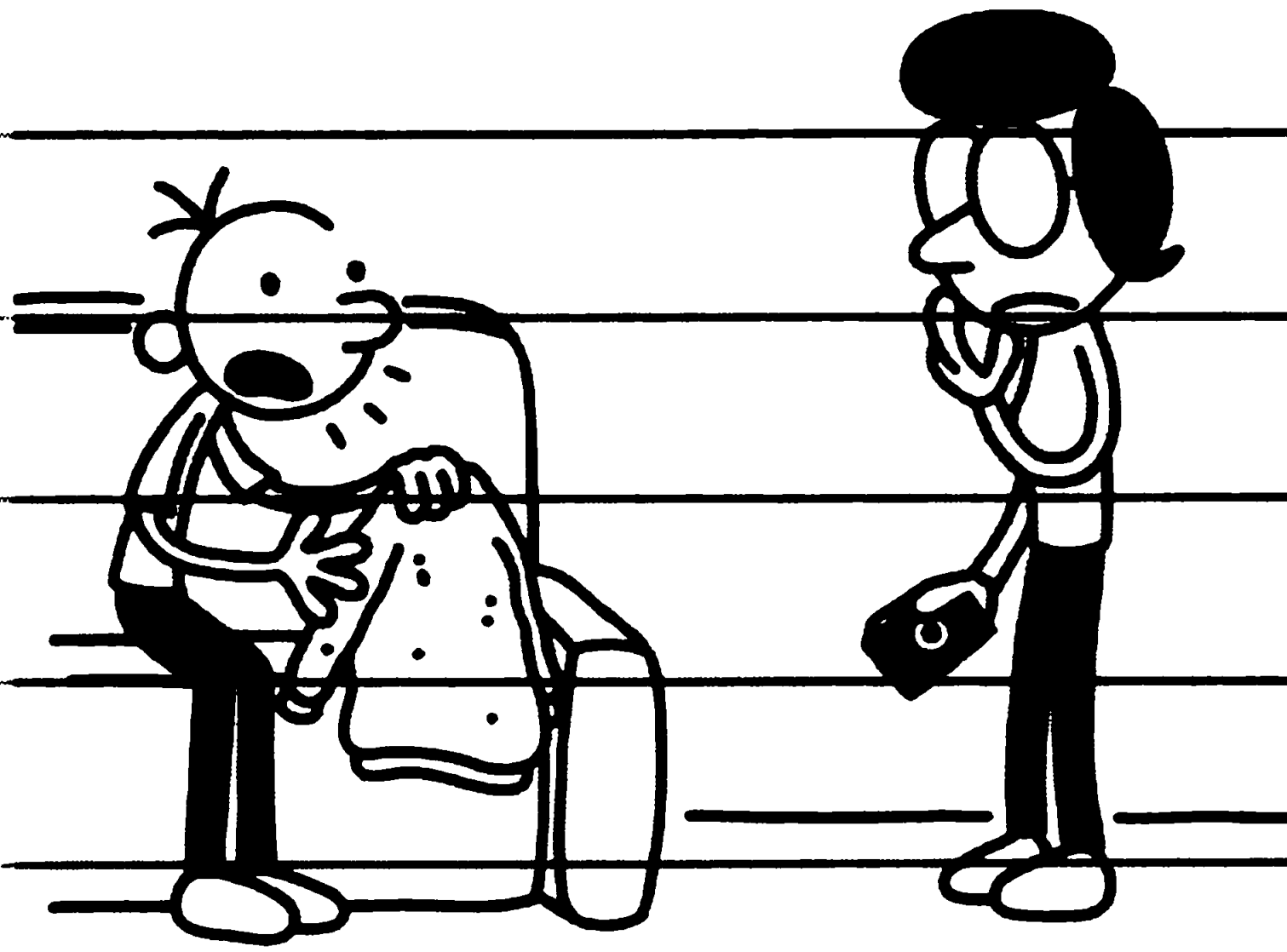
Hộp quà này quá nặng để là đĩa trò chơi "Phù thủy tài ba" nhưng biết đâu đây. Năm ngoái mẹ đã khiến tôi bất ngờ khi giấu chiếc thẻ chơi game bé tí tẹo trong một cái hộp ngoại cỡ. Dầu sao tôi vẫn còn một tia hi vọng mong manh.

Tôi từ từ mở hộp quà ra. Không có bộ trò chơi tôi khát khao, thay vào đó là cái áo len màu đỏ xấu xí.

Tôi tưởng mẹ đang "thử thách" lòng kiên nhẫn của thằng con trai yêu quý. Nhưng chính mẹ cũng "choáng" không khác gì tôi.

Chắc hẳn việc bọc mấy món quà cùng một loại giấy đã dẫn đến sai lầm chết người này. Người cần nhận áo lại được nhận trò chơi, người khát khao được chơi lại nhận được cái áo. Đời thật bất công!

Nhưng mẹ không có vẻ gì là ân hận khi làm cậu con trai yêu quý thất vọng.

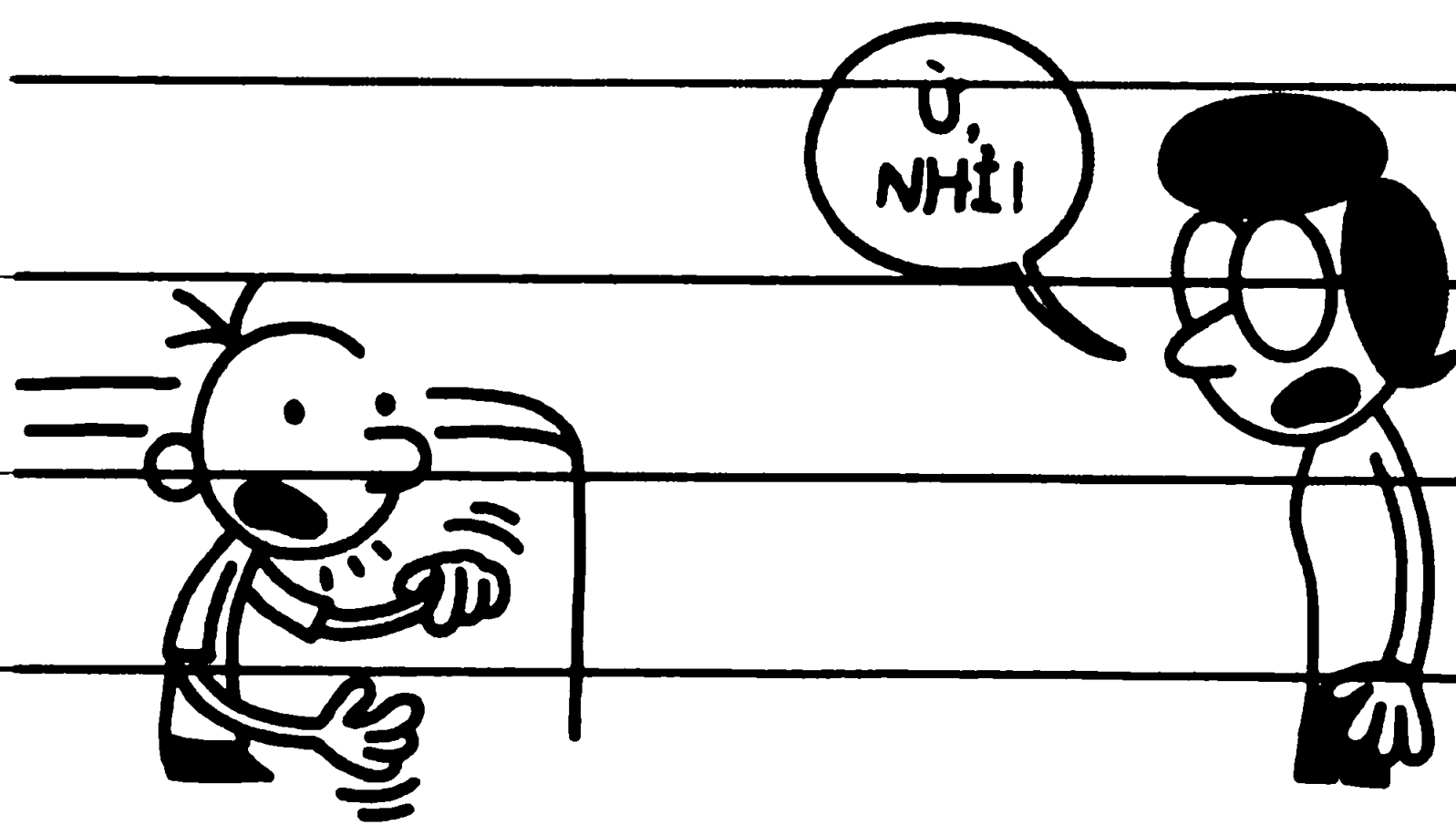
Thậm chí mẹ còn tỏ ra sung sướng vì nghĩ rằng người đàn ông nghèo khổ ấy sẽ hạnh phúc hơn với món đồ chơi hiện đại.

Tôi lại mất công để giải thích với mẹ rằng để chơi được trò chơi ấy thì phải có máy chơi game chuyên dụng, một thứ đồ rõ ràng là xa xỉ với một người nghèo.

Vì thế ông ta chắc sẽ tức điên khi nhận được món quà

của mẹ mất.

Mặc dù không nhận được món quà như mong ước nhưng tôi tự an ủi mình còn may mắn chán, ít nhất là hơn người đàn ông nhận được đĩa trò chơi "Phù thủy tài ba".

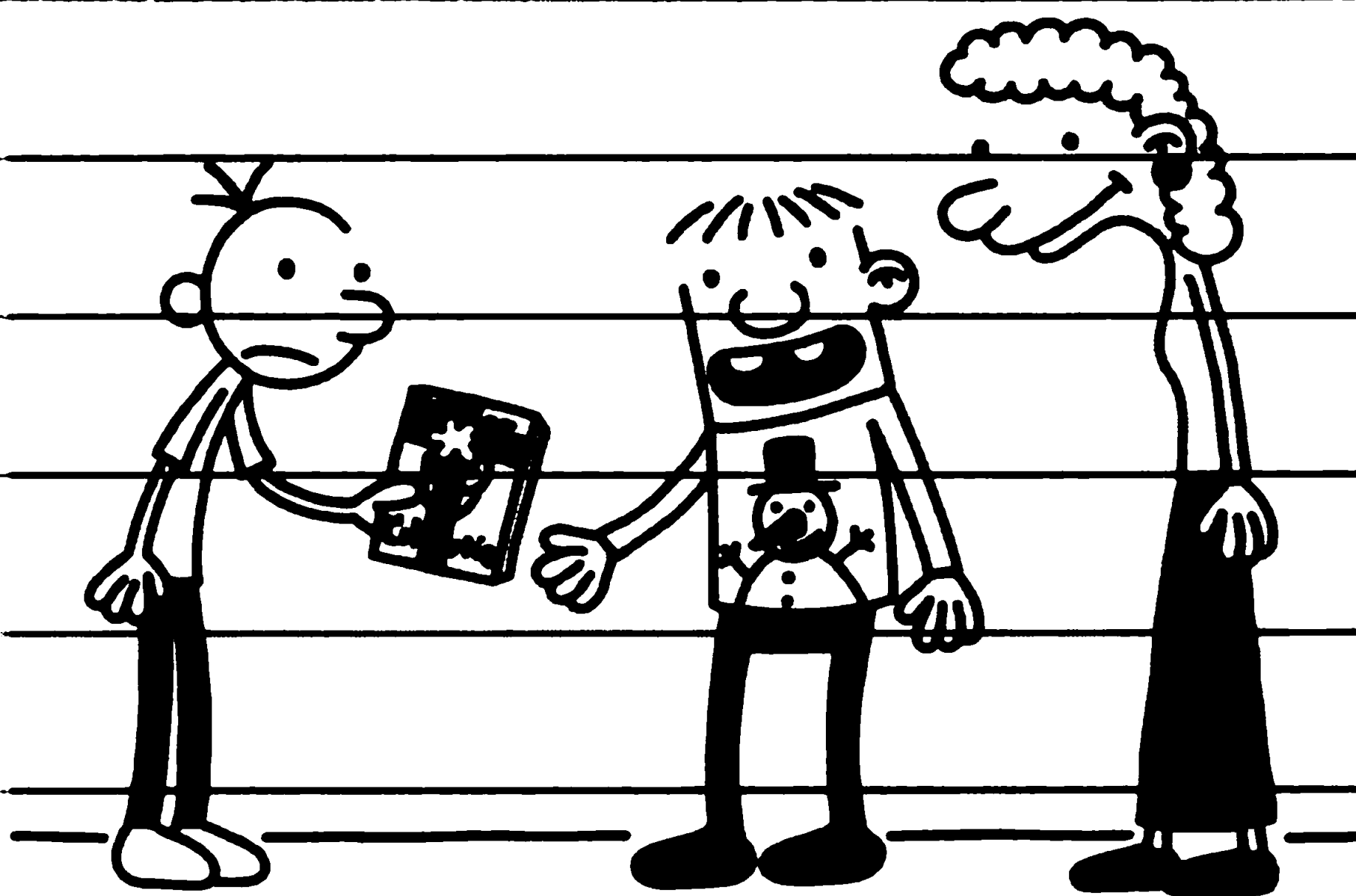

Tôi quyết định sẽ tạm quên đi kỳ Giáng sinh này, và đi đến nhà Rowley. Chắc nhà nó sẽ thú vị hơn.

Vì quên không mua quà cho Rowley nên tôi liền tặng nó quyển sách L'il Cutie nhạt nhẽo mà ông anh

Rodrick vừa đưa.

Và điều này giống như một trò đùa.

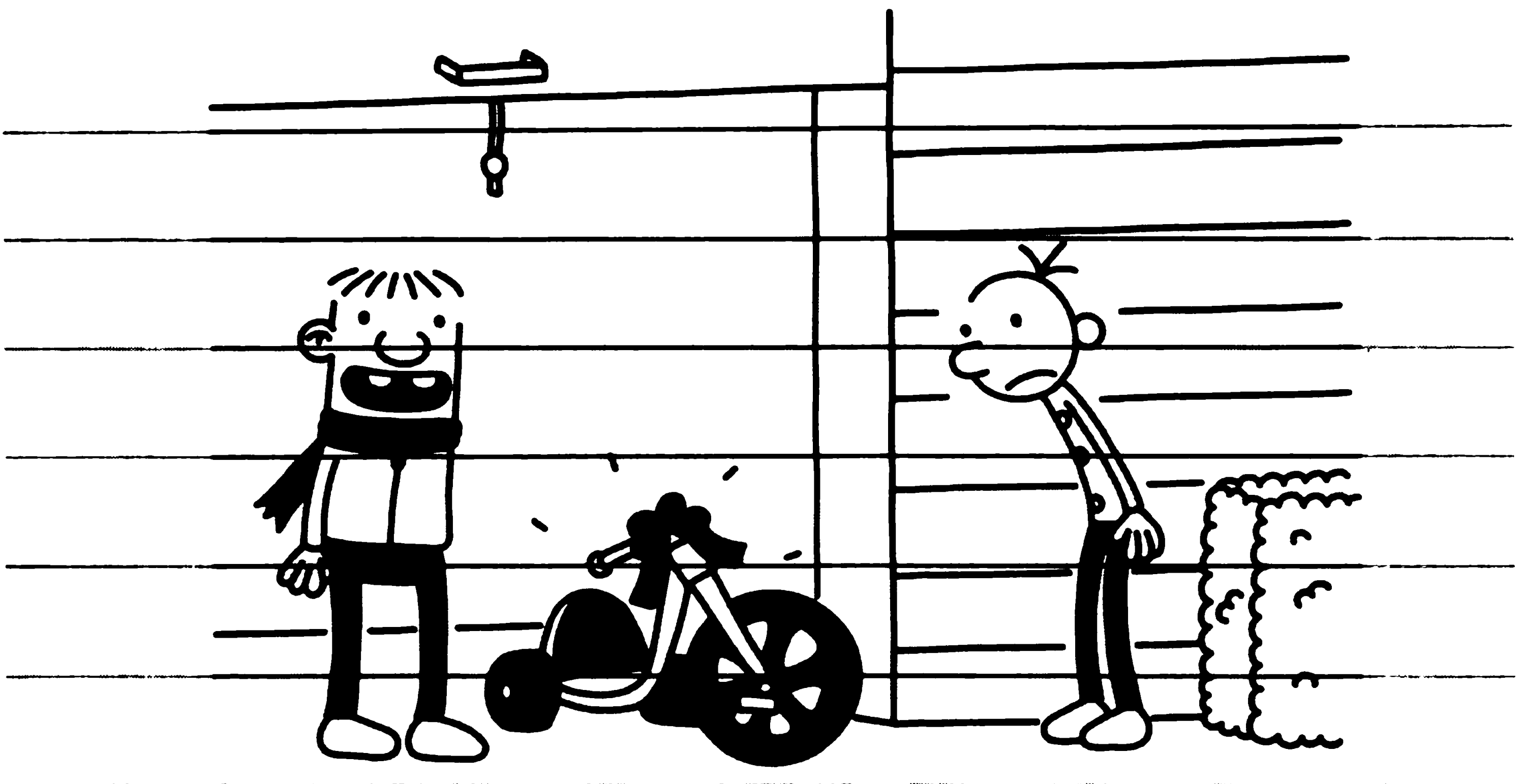

Bố mẹ Rowley rất giàu nên năm nào tôi cũng được tặng những món đồ hết ý.

Tiếc là năm nay bố mẹ Rowley lại để nó tự chọn quà tặng cho tôi. Rowley kéo tôi ra sân để "chiêm ngưỡng" món quà nó dày công chuẩn bị.

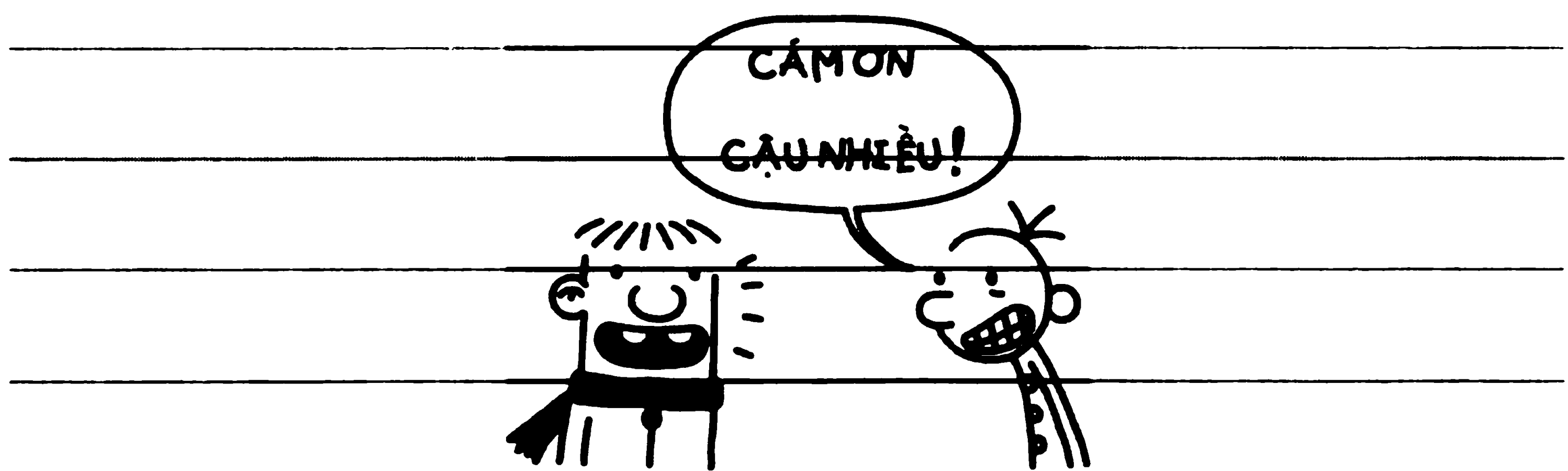
Tôi khắp khởi hy vọng thằng bạn thân sẽ tặng mình một chiếc Tivi to dùng đời mới, hoặc một chiếc xe máy hay những thứ sành điệu tương tự như thế.

Nhưng một lần nữa, tôi chỉ biết tự trách mình đã kỳ vọng quá nhiều.

Ai mà tin nổi Rowley lại tặng tôi một chiếc xe đạp ba bánh. Nếu tôi còn học lớp 3, tôi sẽ nhảy cẫng lên và ôm hôn nó vì món quà quý giá ấy. Nhưng bây giờ tôi cũng không biết phải làm gì với cái xe ngớ ngẩn này nữa.

Rowley phấn khích đến nỗi tôi phải cố gắng hết sức để không làm nó thất vọng.

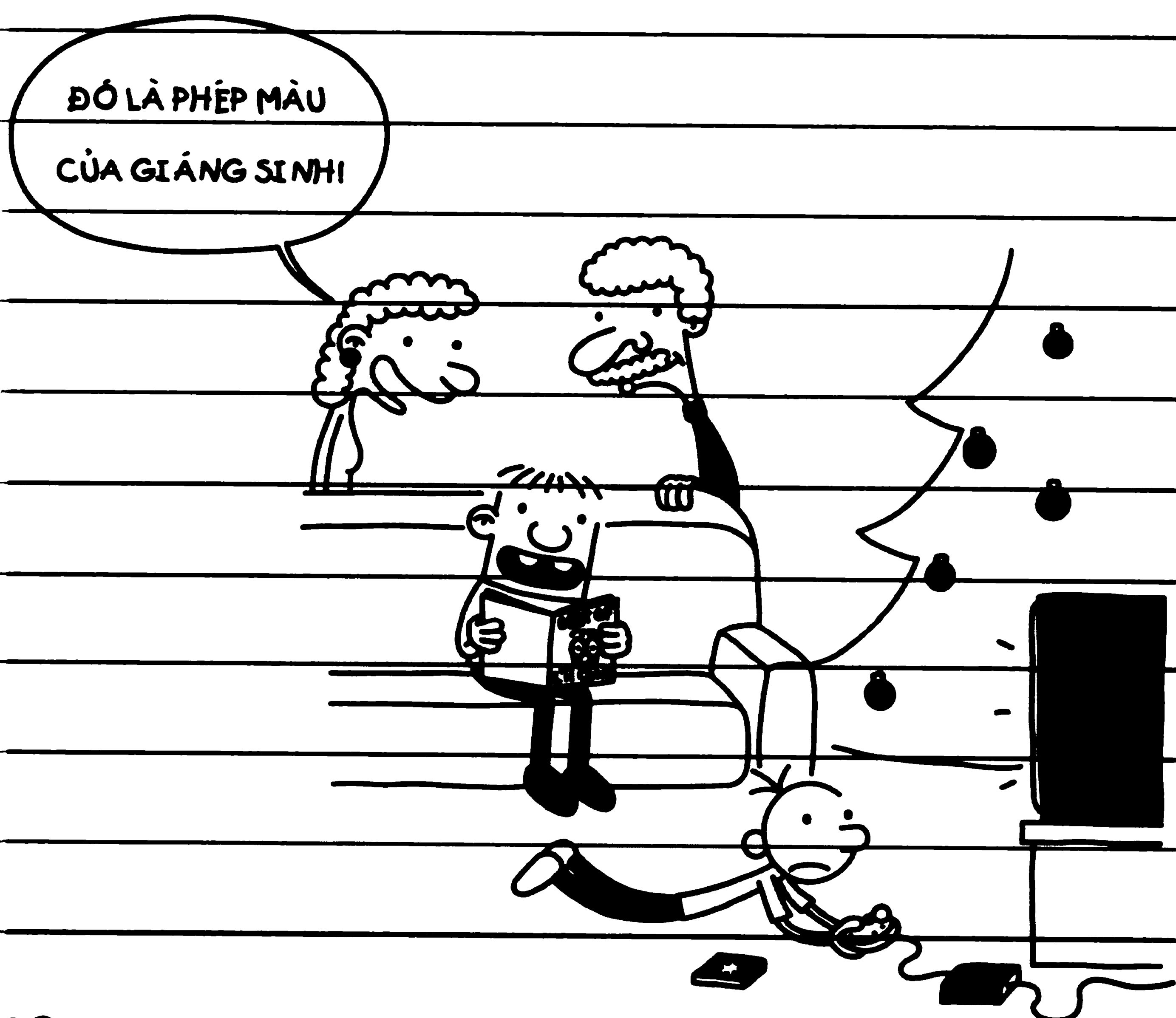
Sau đó, chúng tôi vào nhà để xem quà Giáng sinh của Rowley.

Thật là bất công khi nó nhận được bao nhiêu món quà

sành điệu, nhất là bộ đĩa "Phù thủy tài ba". Cũng may là từ sau tôi có thể thoải mái đến nhà Rowley để chơi trò này. Chỉ hy vọng là bố nó sẽ không lên mạng để "kiểm duyệt" lại.

Rowley thì vô tư như không hề biết là đời bất công thế nào. Nó sướng đến phát điên khi tôi tặng nó quyển «Tuyển tập L'il Cutie». Mẹ Rowley bật mí rằng đó là thứ duy nhất trong danh sách các điều ước mà nó chưa có.

Tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi có một người nhận được món quà họ mong muốn.

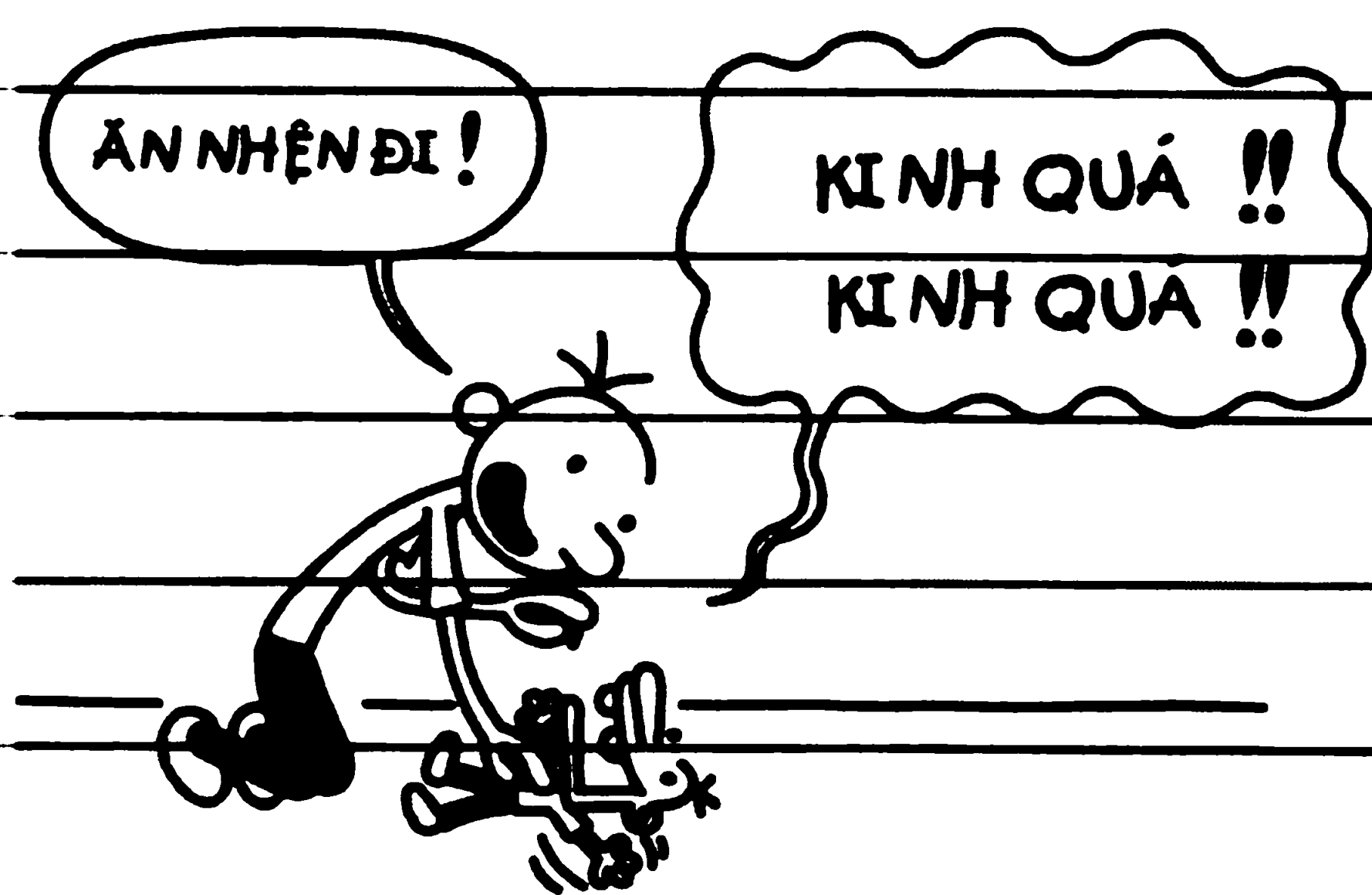

ĐÊM GIAO THỪA

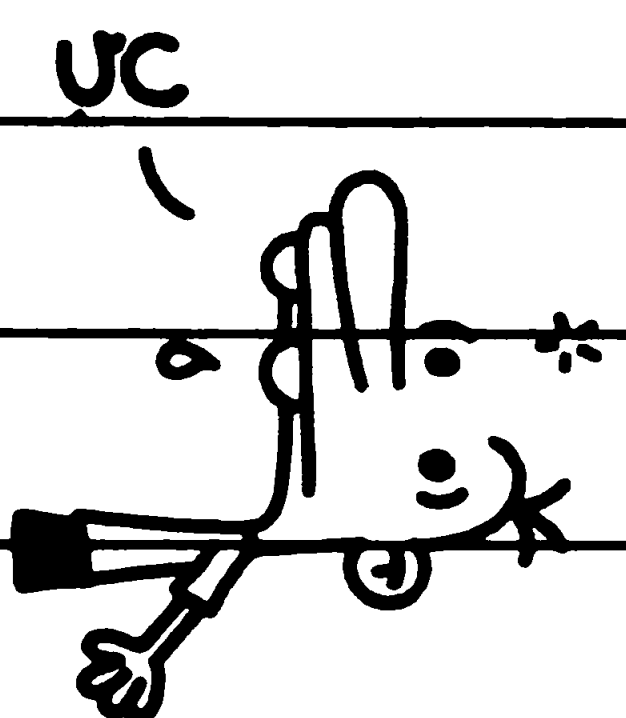
Mọi người chắc phải ngạc nhiên lắm khi 3 tiếng trước đêm giao thừa trọng đại, tôi đã leo lên giường.

Tất cả đều tại thằng nhóc Manny đáng ghét. Sáng nay, hai anh em đang chơi đùa rất vui vẻ dưới sân nhà. Khi nhìn thấy cuộn chỉ nhỏ màu đen, tôi đã nảy ý định dọa cho nó một trận.

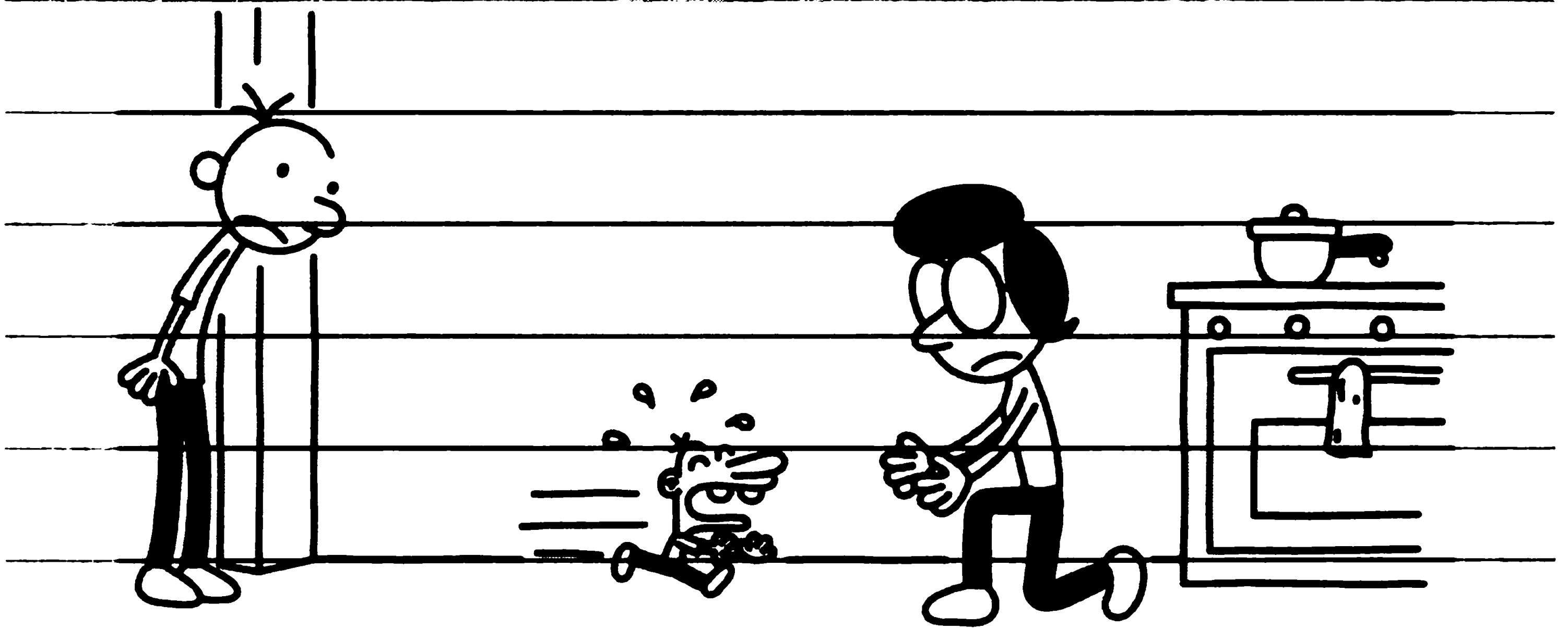
Tôi lấy cuộn chỉ giả làm nhện độc và bắt Manny ăn. Tất nhiên là nó đã sợ đến chết khiếp.

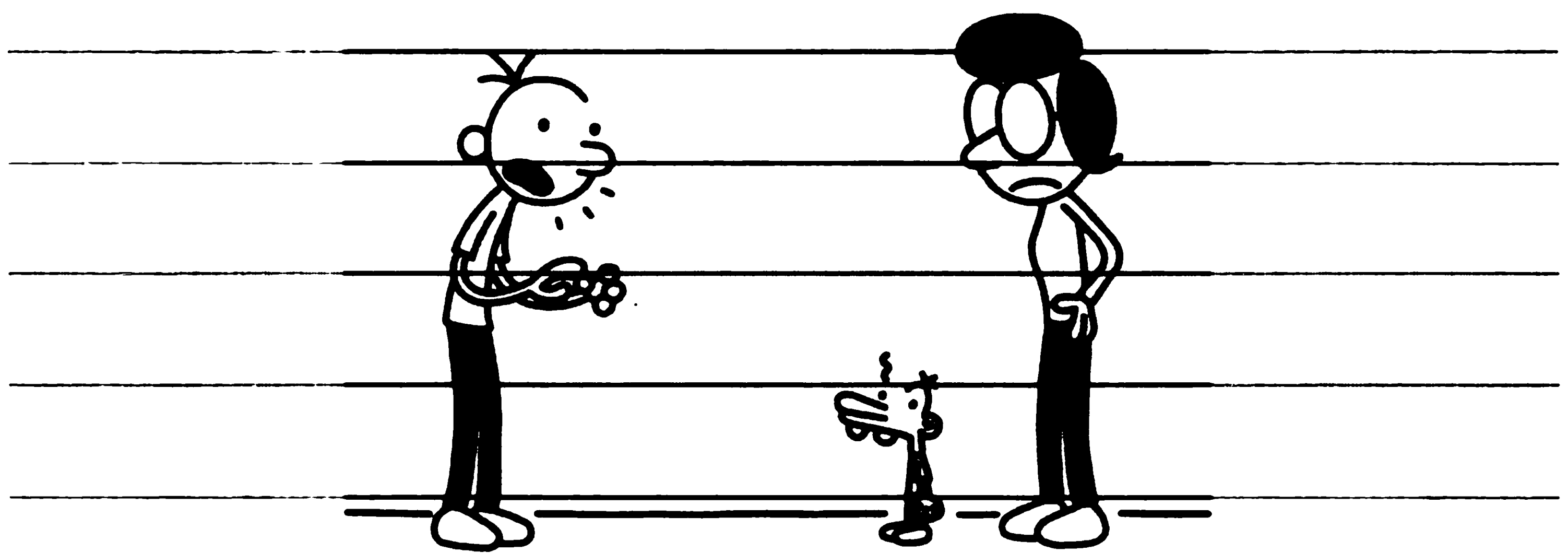
Đúng lúc tôi định tha cho thằng em tội nghiệp thì Manny lại đập trúng tay tôi khiến cuộn chỉ chui tọt xuống cổ nó.

Manny sợ đến phát điên và cuống cuống đi mách mẹ.
Tôi biết là mình sắp tiêu rồi.

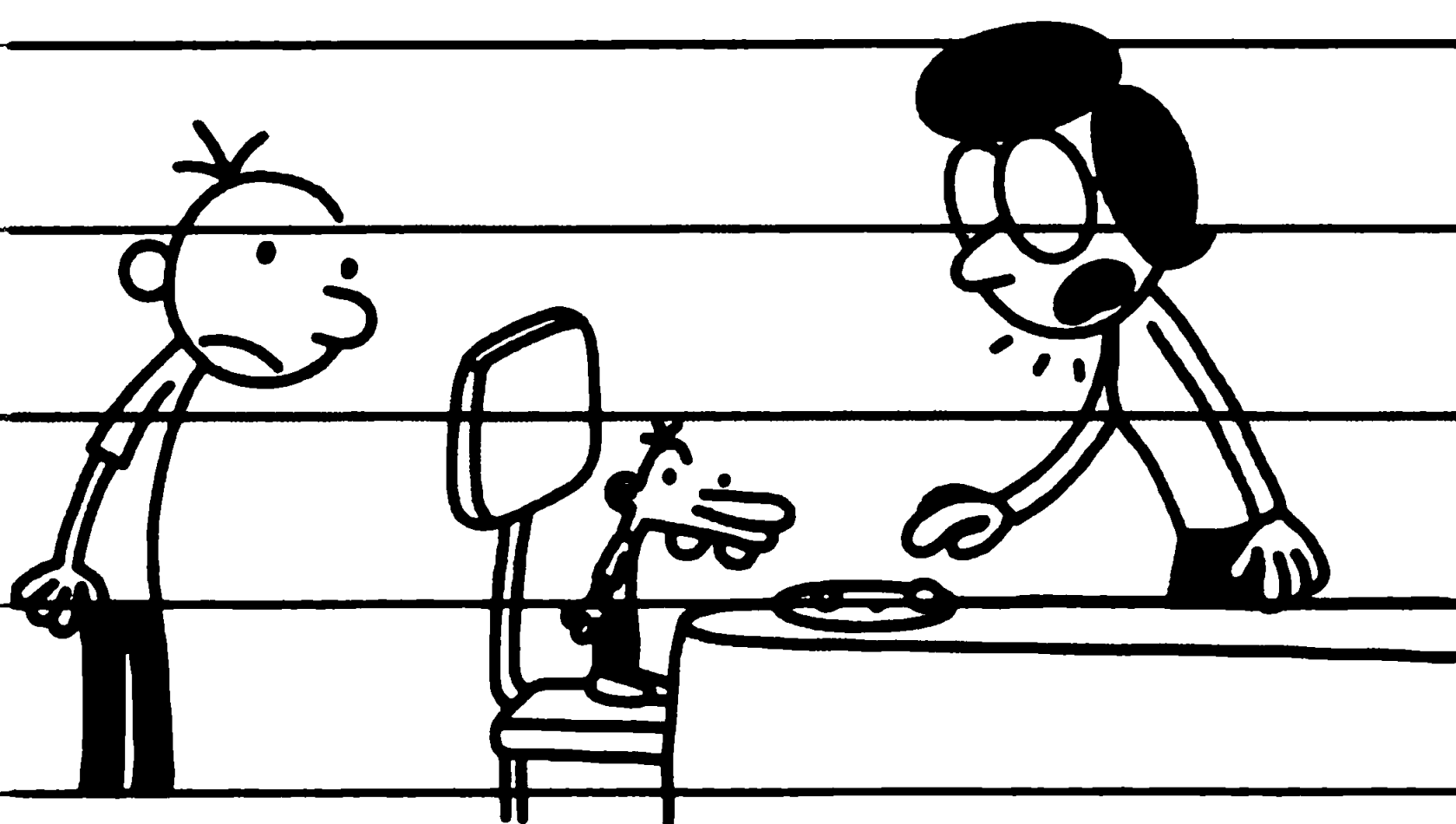

Manny bắt đầu kể lể trong nước mắt là tôi đã bắt nó
phải ăn một con nhện độc. Khuôn mặt mẹ lúc đó thật
đáng sợ dù cho tôi ra sức giải thích rằng đó chỉ là cuộn
chỉ bé tí tẹo.

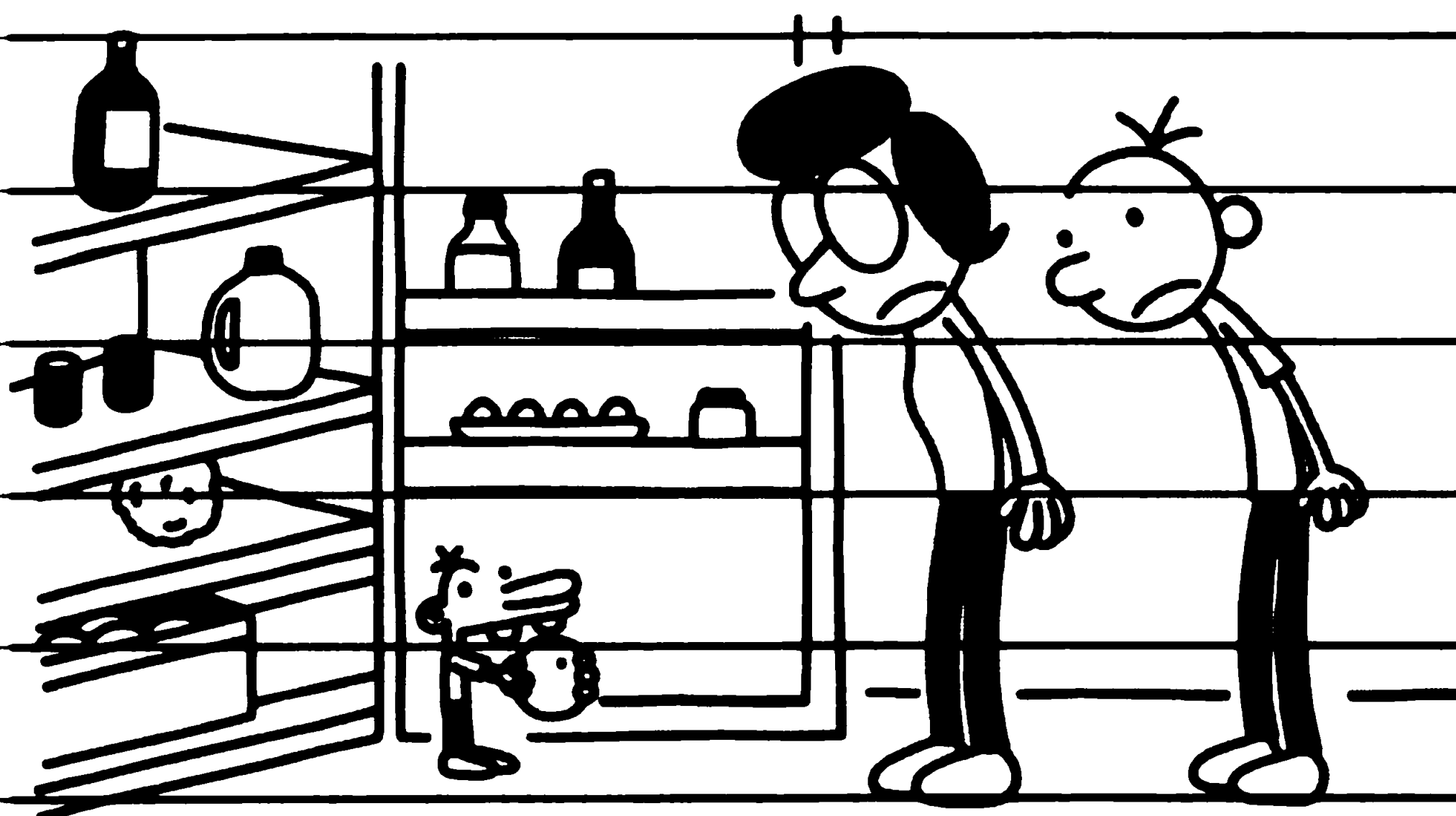

Cuối cùng, mẹ bắt hai anh em vào bếp để "xử lý". Mẹ
đặt lên bàn ăn một hạt đỗ, một quả nho khô và một
quả nho tươi rồi bắt Manny chỉ xem cuộn chỉ nó vừa
nuốt to bằng nào.

Thằng em ngu ngốc của tôi có vẻ suy nghĩ ghê lắm.

Sau một hồi đắn đo, nó chạy đến tủ lạnh và lôi ra một quả cam to tướng.

Tại sao mẹ có thể tin là tôi nhét được cuộn chỉ bằng quả cam to đùng kia vào mồm Manny được nhỉ? Thật là bất công khi tôi phải về phòng từ 7 giờ tối và không được xem chương trình ca nhạc đặc biệt được truyền hình trực tiếp.

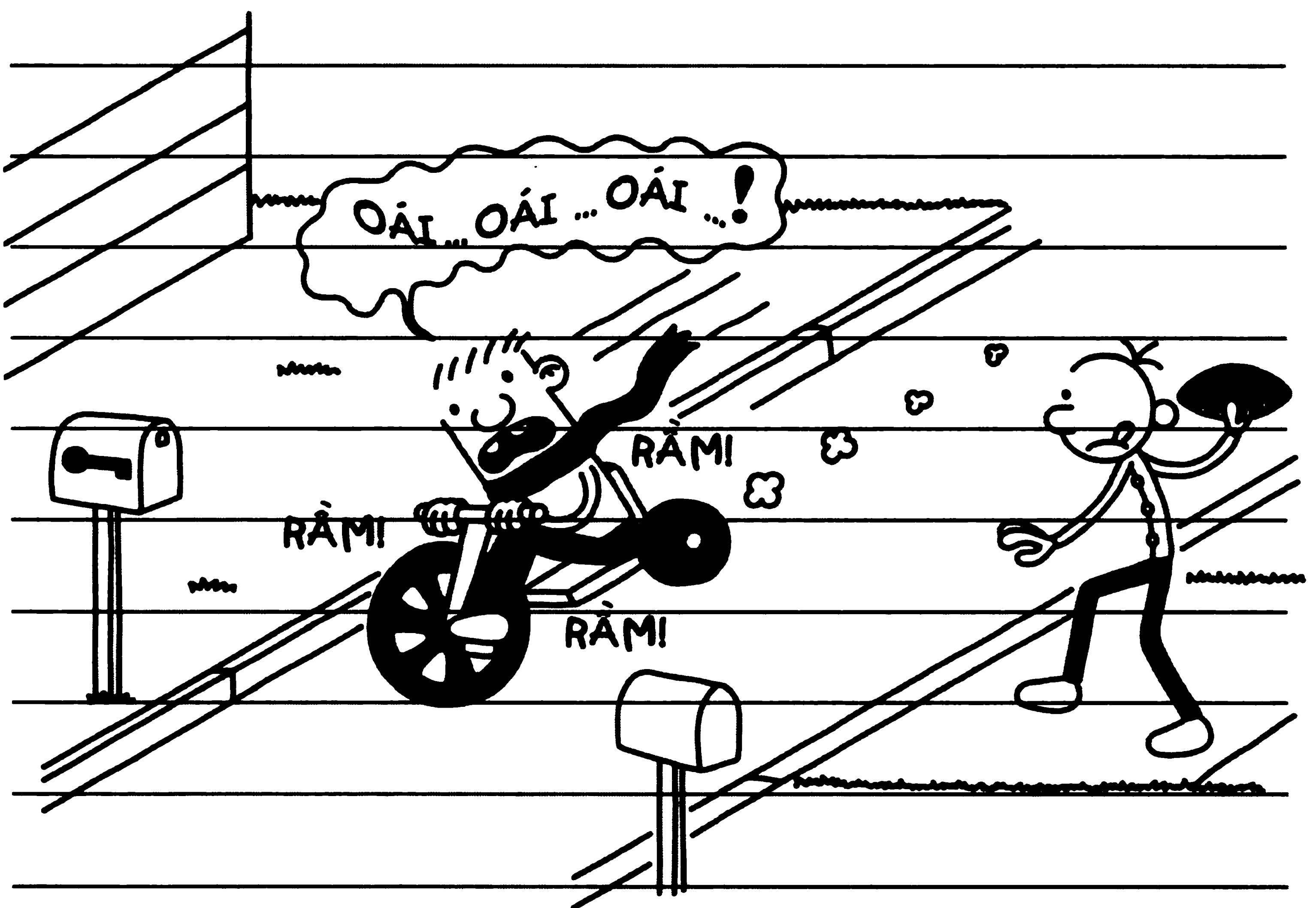
Lần sau thì cạch đến già! Tôi sẽ không bao giờ đại dột mà chơi với thằng Manny điều toa nữa.

THÁNG MỘT

Thứ tư

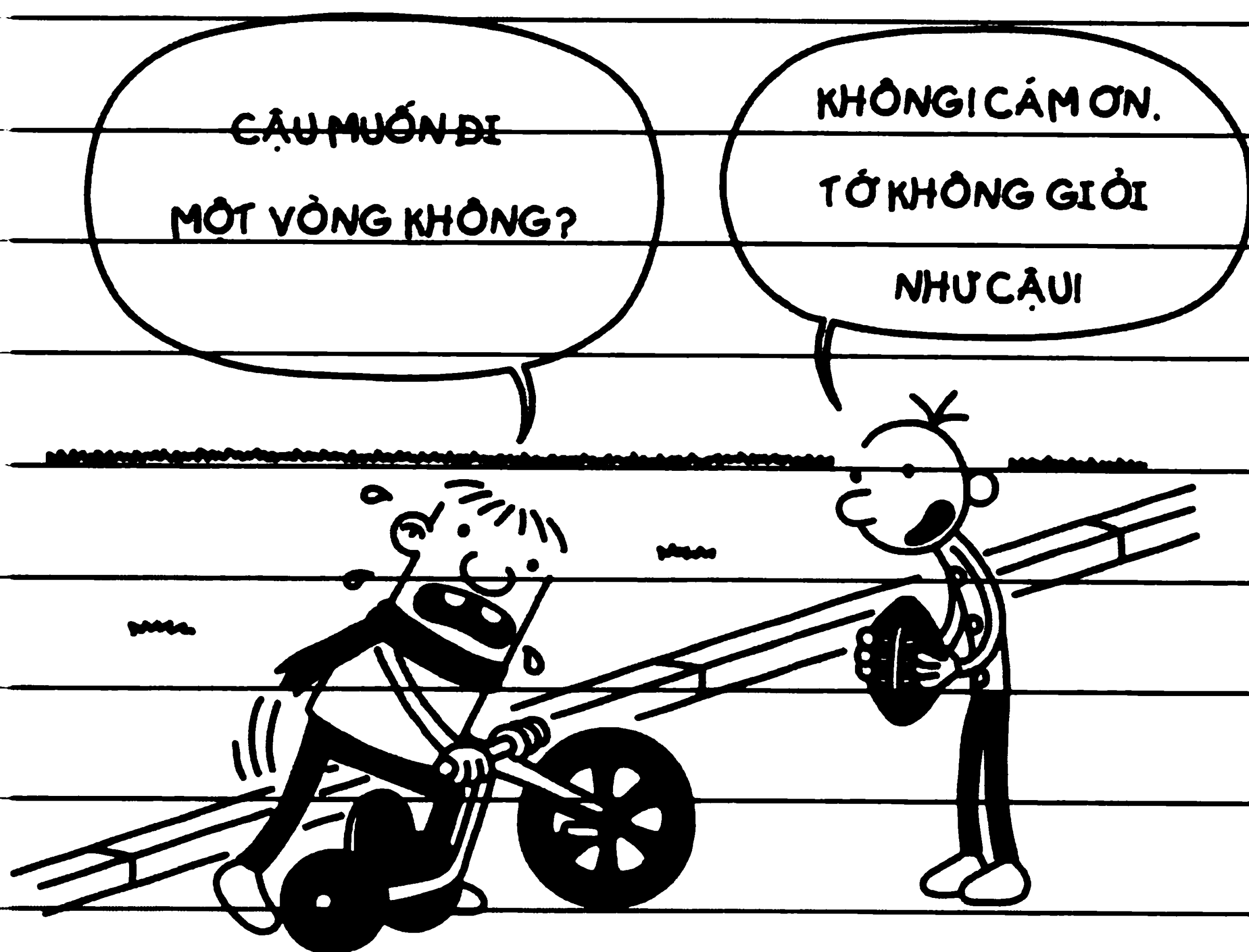
Tôi đã nghĩ ra một trò tiêu khiển mới với cái xe ba bánh mà Rowley đã tặng nhân dịp Giáng sinh. Rất may là nó rất thích ý tưởng này: Rowley sẽ đi xe xuống dốc, còn tôi sẽ cố ném trúng quả bóng bầu dục vào người nó.

Để ném trúng được Rowley khó hơn tôi tưởng rất nhiều nhất là khi tôi chưa được tập nhuần nhuyễn.

Rowley phải hùng hục leo lên dốc rồi lại lao xuống như điên đến 10 lần mà tôi chưa ném trúng nó quả nào. Nó bắt đầu thấm mệt và đòi đổi chỗ, tất nhiên là tôi đâu có ngu thế.

Cái xe ba bánh kỳ cục ấy có thể lao xuống dốc với tốc độ 35 dặm một giờ, mà lại còn không có phanh nữa chứ.

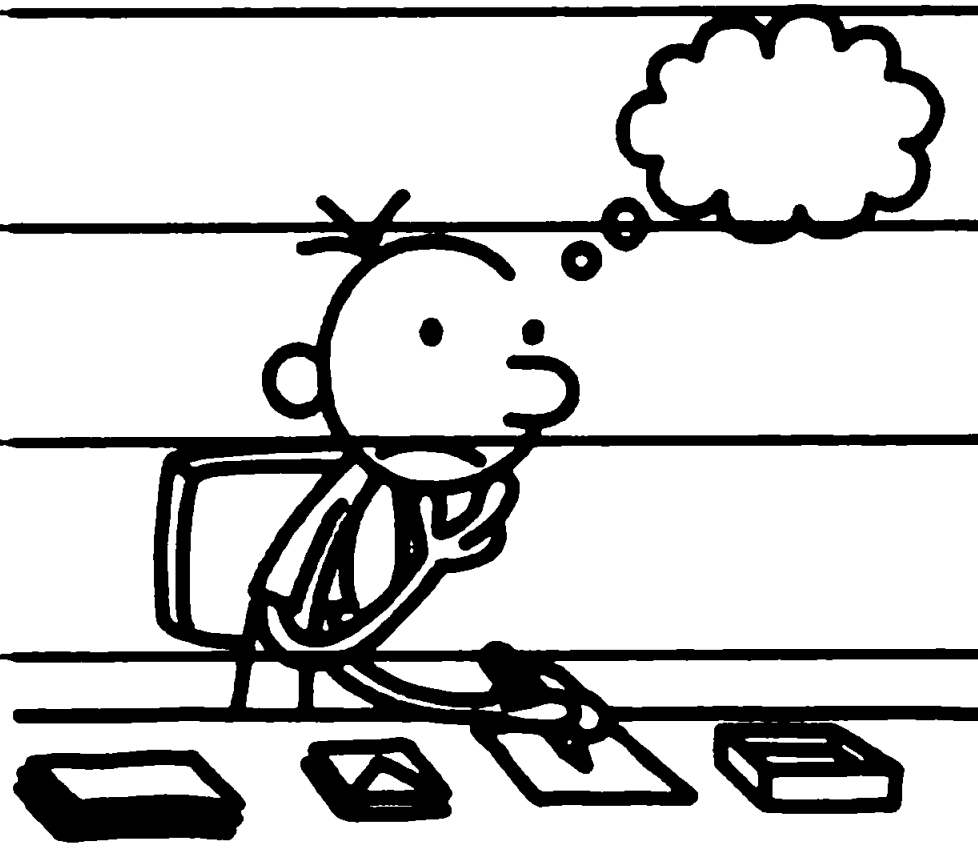
Tuy chưa ném trúng được Rowley nhưng tôi biết Giáng sinh năm nay sẽ không buồn chán nữa. Tôi sẽ có ổi việc để làm, nhất là tập ném bóng bầu dục.

Thứ năm

Tôi định chuẩn khỏi nhà để rủ Rowley chơi tiếp trò vui hôm qua thì bị mẹ "tra tấn" bằng màn viết thư cảm ơn vì được tặng quà dịp Giáng sinh.

Tôi định ngoáy vài dòng đại khái là xong nhưng ai mà

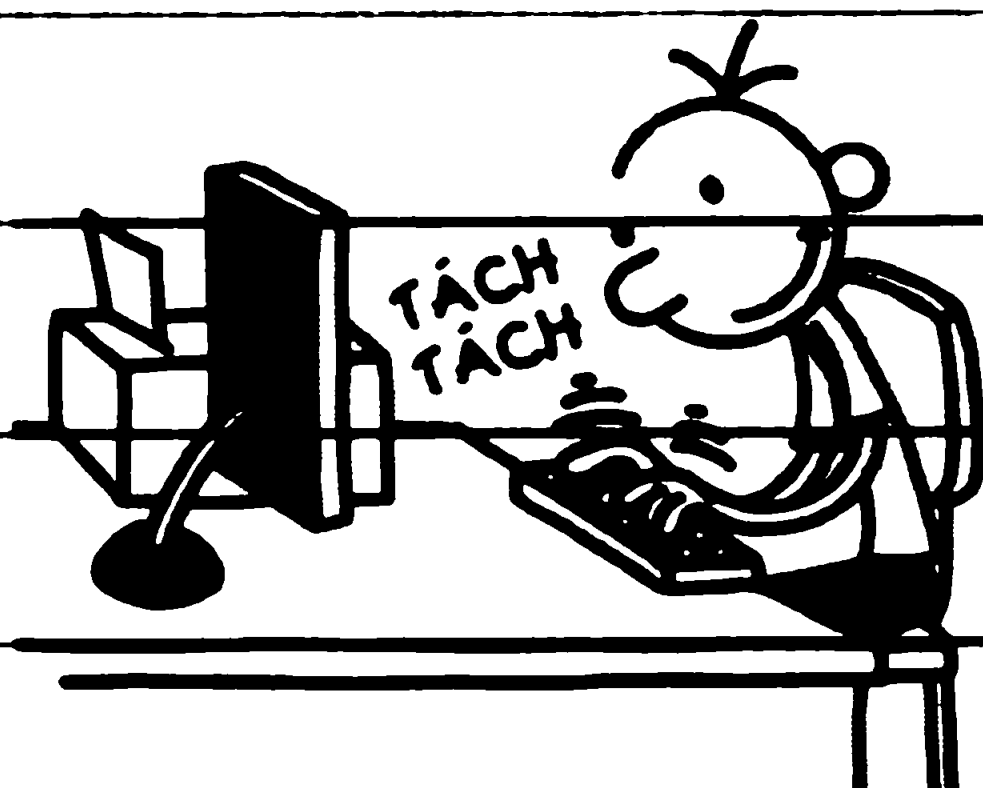
biết được viết thư cảm ơn lại khó thế, nặn mãi không ra được chữ nào.

Thực ra cũng không trách tôi được. Chẳng dễ dàng gì viết ra được những lời cảm ơn có cánh khi không nhận được một món quà nào ưng ý.

Sau một hồi suy nghĩ tôi đã nảy ra ý tưởng cực kỳ hay ho: soạn sẵn mẫu thư cảm ơn trên máy tính rồi in ra hàng loạt.

Bây giờ tôi chỉ việc điền tên người tặng và món quà nữa là xong. Thật là đơn giản.

Bác Lydia kính mến,

Cháu cảm ơn bác rất nhiều vì cuốn Bách khoa toàn thư. Sao bác biết cháu đang rất thèm khát nó để mua tặng cháu nhỉ?

Cháu rất thích ngắm quyển Bách khoa toàn thư trên giá sách của cháu. Bọn bạn sẽ phải ghen tỵ vì cháu được sở hữu quyển sách quý này.

Cảm ơn bác lần nữa vì đã giúp cháu có một Giảng sinh tuyệt nhất!

Cháu của bác

Greg

Mọi việc rất suôn sẻ với mấy bức thư đầu nhưng về sau nó khủng khiếp thế này đây:

Bác Loretta kính mến,

Cháu cảm ơn bác rất nhiều vì chiếc quần. Sao bác biết cháu đang rất thèm khát nó để mua tặng cháu nhỉ? Cháu rất thích ngắm chiếc quần ấy trên đôi chân của cháu. Bọn bạn sẽ phải ghen tỵ vì cháu được sở hữu chiếc quần này.

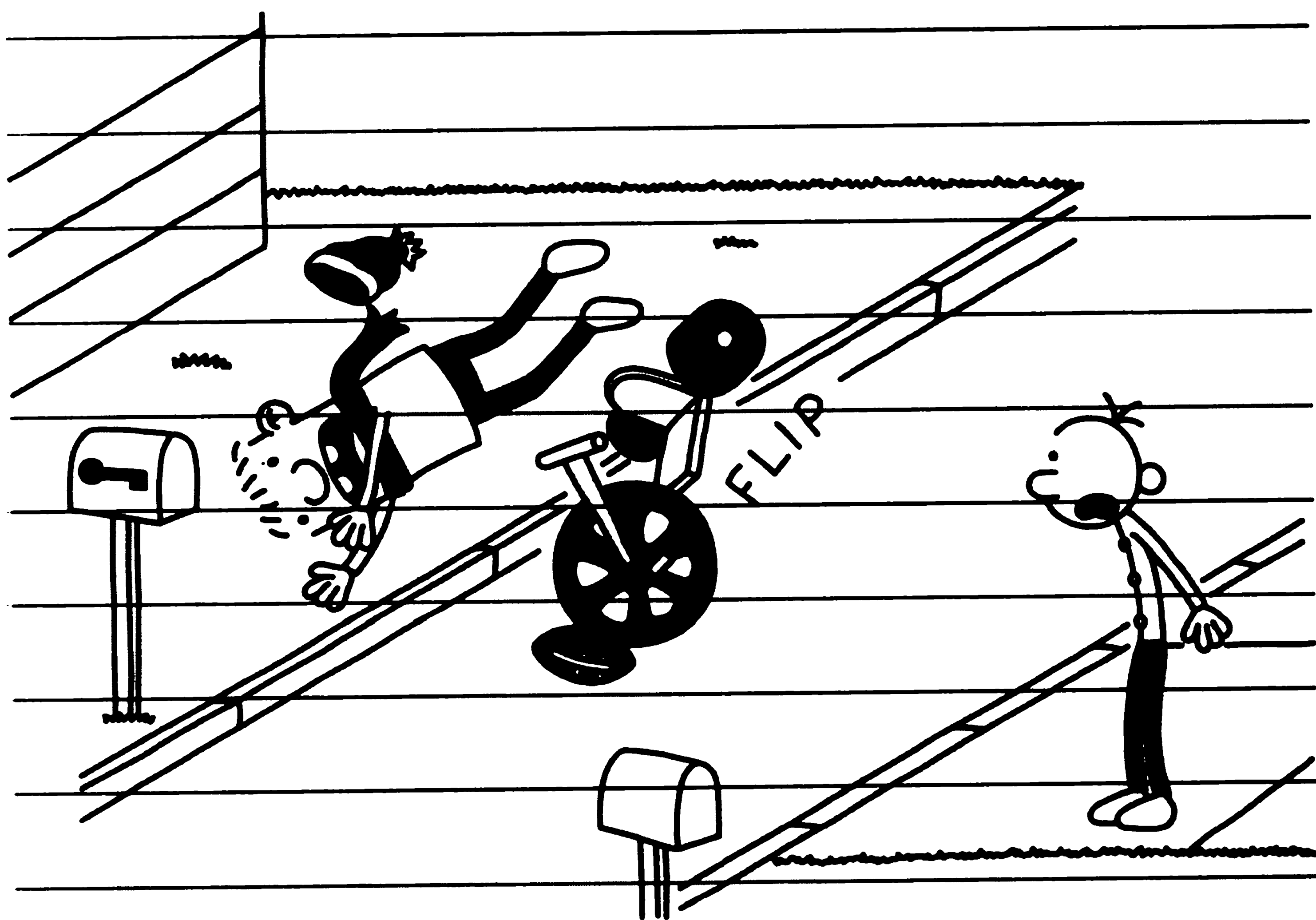
Cảm ơn bác lần nữa vì đã giúp cháu có một Giảng sinh tuyệt nhất!

Cháu của bác

Greg

Thứ sáu

Cuối cùng thì tôi cũng đánh bại được Rowley. Tuy nhiên mọi chuyện không diễn ra theo ý tôi muốn: tôi định ném quả bóng vào vai nó, ai ngờ quả bóng lại trúng bánh trước.

Cả người Rowley bị hất tung lên trên không, tay trái đập xuống vỉa hè. Tôi tưởng Rowley sẽ bật dậy như lò xo và chơi tiếp nhưng lần này nó nằm bẹp dí, không thêm nhúc nhích.

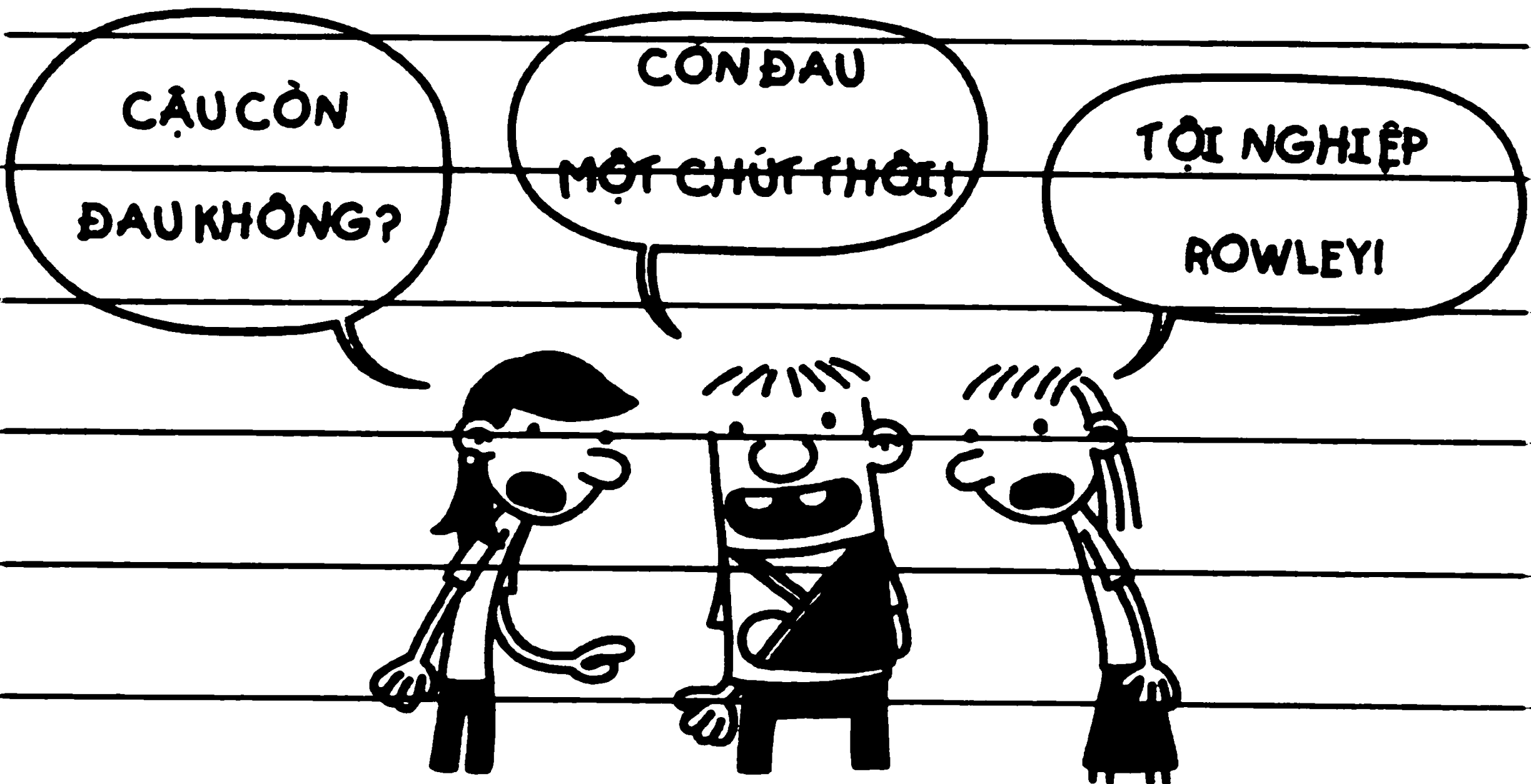
Tôi bày trò để chọc cười Rowley. Nhưng chắc Rowley bị ngã rất đau nên mới cười như mếu trước trò vui mà

bình thường nó rất khoái.

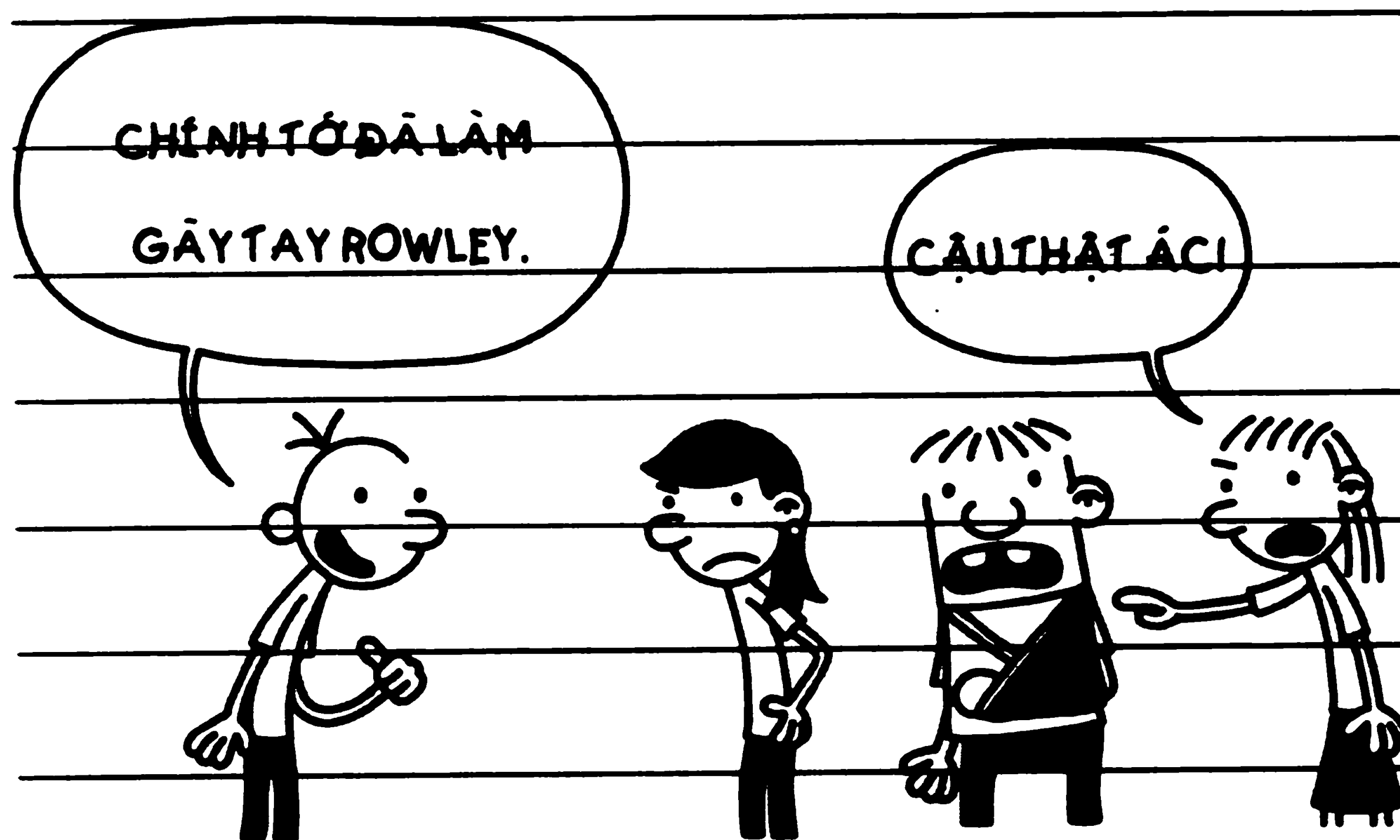

Thứ hai

Chúng tôi trở lại trường sau kỳ nghỉ Giáng sinh. Rowley phải bó bột vì gãy tay sau vụ tai nạn xe đạp ba bánh. Chuyện có gì ghê gớm đâu, thế mà hôm nay, bao nhiêu đứa bu quanh và hỏi han như thể Rowley là anh hùng vậy. Túc nhất là mấy đứa con gái cứ xốt xa mãi cho nó.

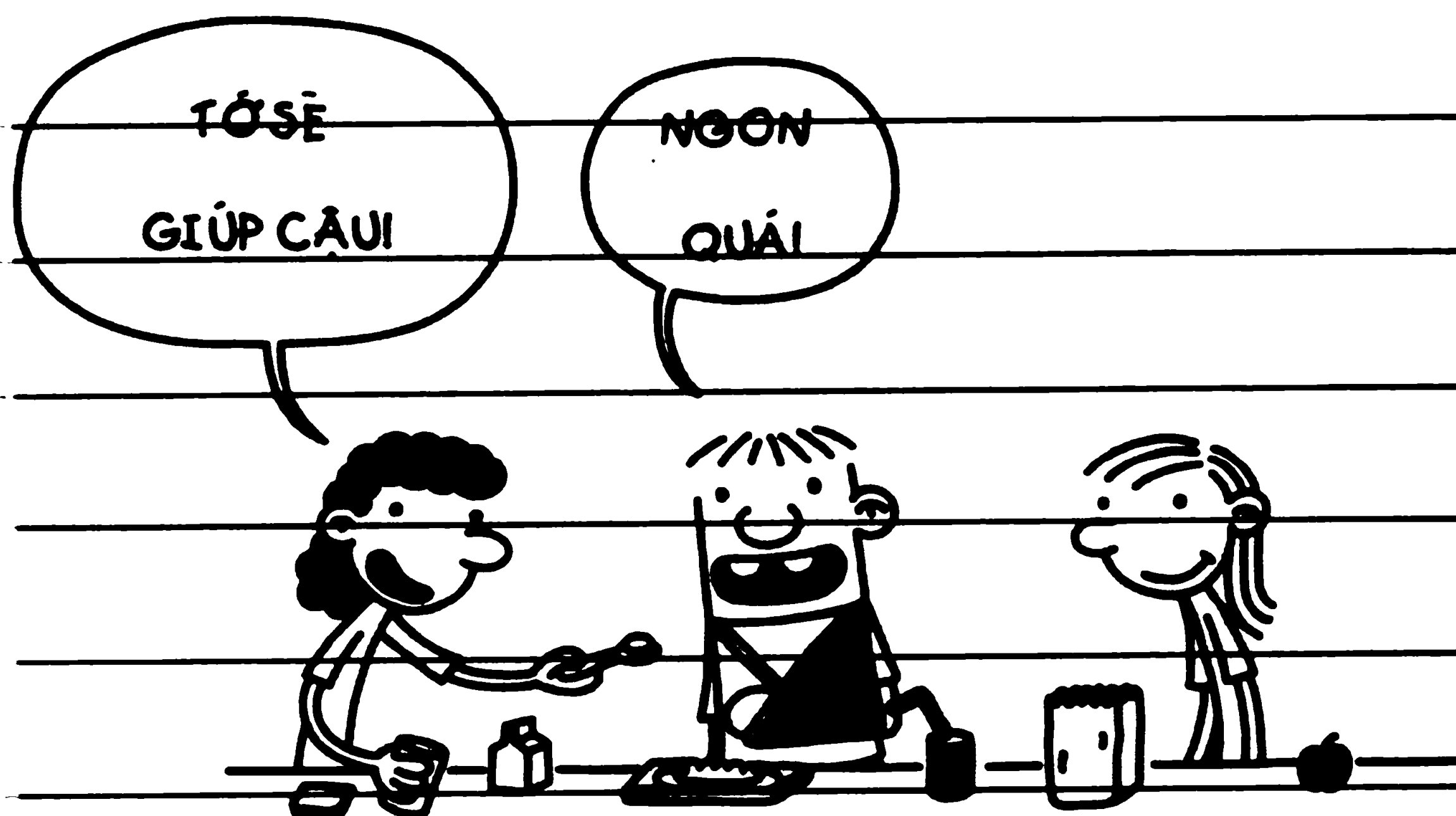

Tôi thử lấy lòng mấy đứa con gái xem sao, nhưng hình như áp dụng không đúng cách thì phải?

Thậm chí trong bữa trưa, Rowley còn được bọn con gái ĐÚT đồ ăn cho.

Điều làm tôi tức nhất là Rowley bị gây TAY TRÁI nên nó hoàn toàn có thể tự ăn được cơ mà.

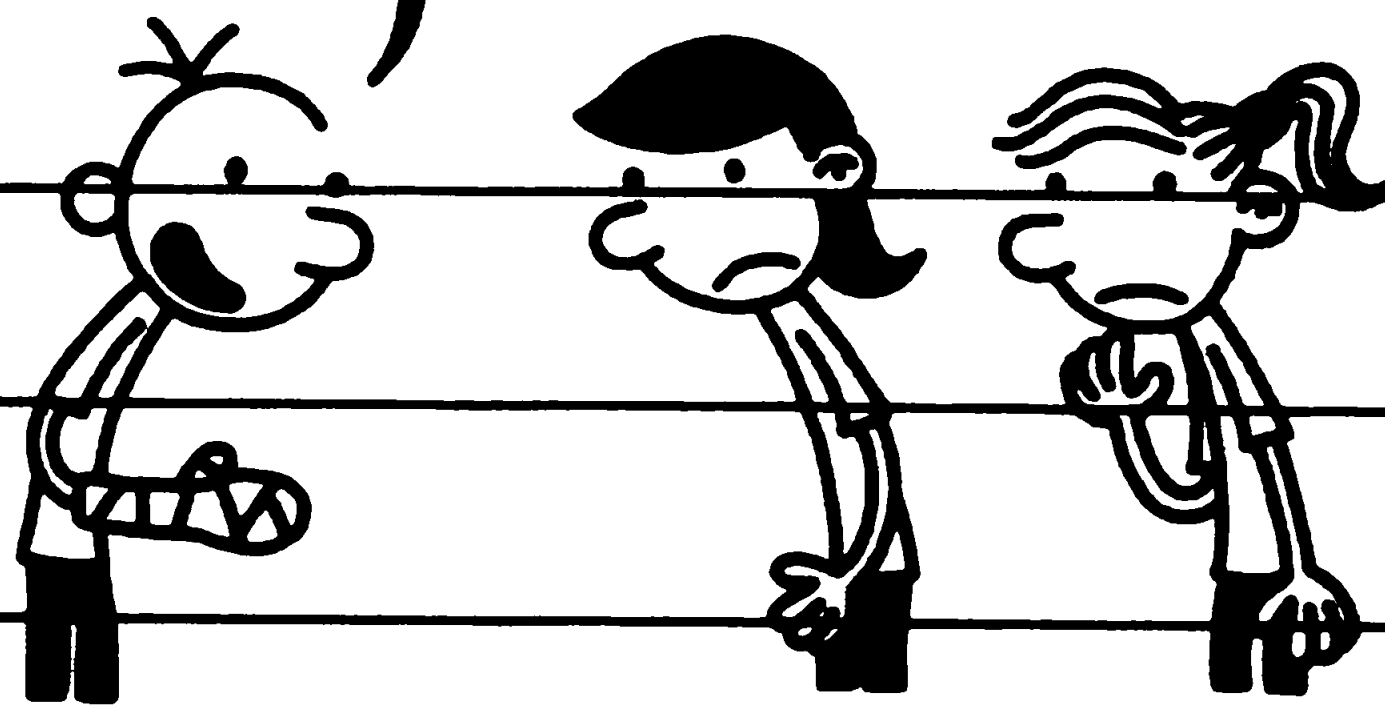

Thứ ba

Tôi nhận ra rằng cái tay gãy của Rowley được việc ra phết, nhất là được bọn con gái quan tâm từng ly từng tý. Vì thế, hôm nay tôi cũng quyết bị thương, thậm chí nghiêm trọng hơn Rowley thì càng tốt.

Tôi lên lấy mấy cuộn gạc của mẹ và cuốn quanh tay cho đến khi nó to đùng như gang đấm bốc. Chỉ cần nghĩ đến việc bọn con gái phát khóc vì thương mình, tôi quên hẳn phiền toái mà cái tay bị bó chặt cũng đem lại.

TÔI BỊ MỘT MẢNH ĐẠN
GẮM VÀO TAY.

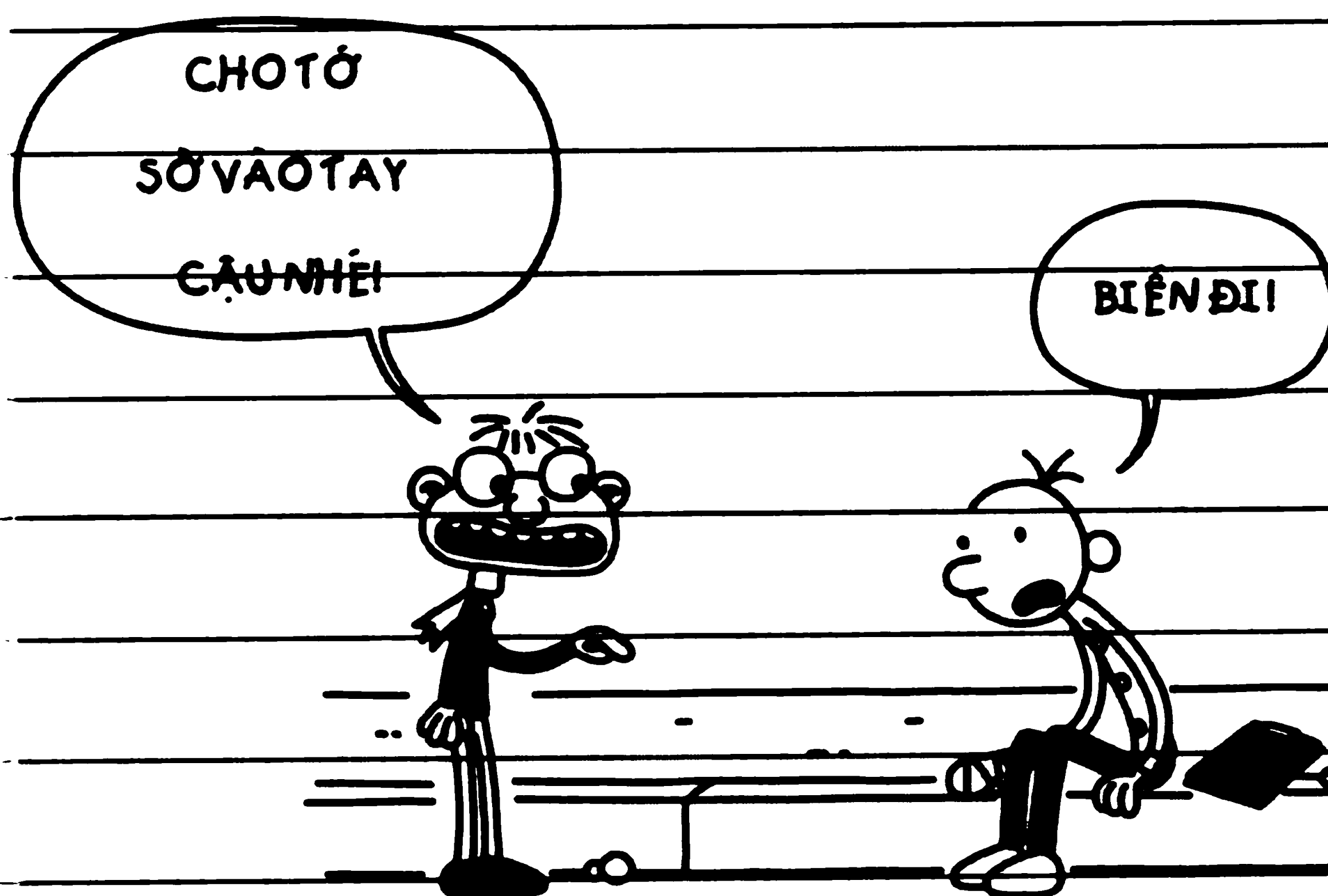

Thực sự là tôi không hiểu tại sao bọn con gái không vây quanh mình như đã làm với Rowley nhỉ? Mất một lúc tôi mới tìm được nguyên nhân. Chắc chắn là có quá nhiều người thương tôi nên ai cũng muốn ký tên lên cái

"găng tay đấm bốc" nhưng thật khó để mà viết lên tấm gạc bằng bút. Vì vậy tôi đã nảy ra ý tưởng chắc chắn sẽ khả thi hơn.

Đáng buồn là ý tưởng hay ho ấy của tôi đã xôi hỏng bỏng không. Cuối cùng, cái tay băng bó của tôi cũng nhận được sự quan tâm từ vài người mà tôi không hề mong đợi.

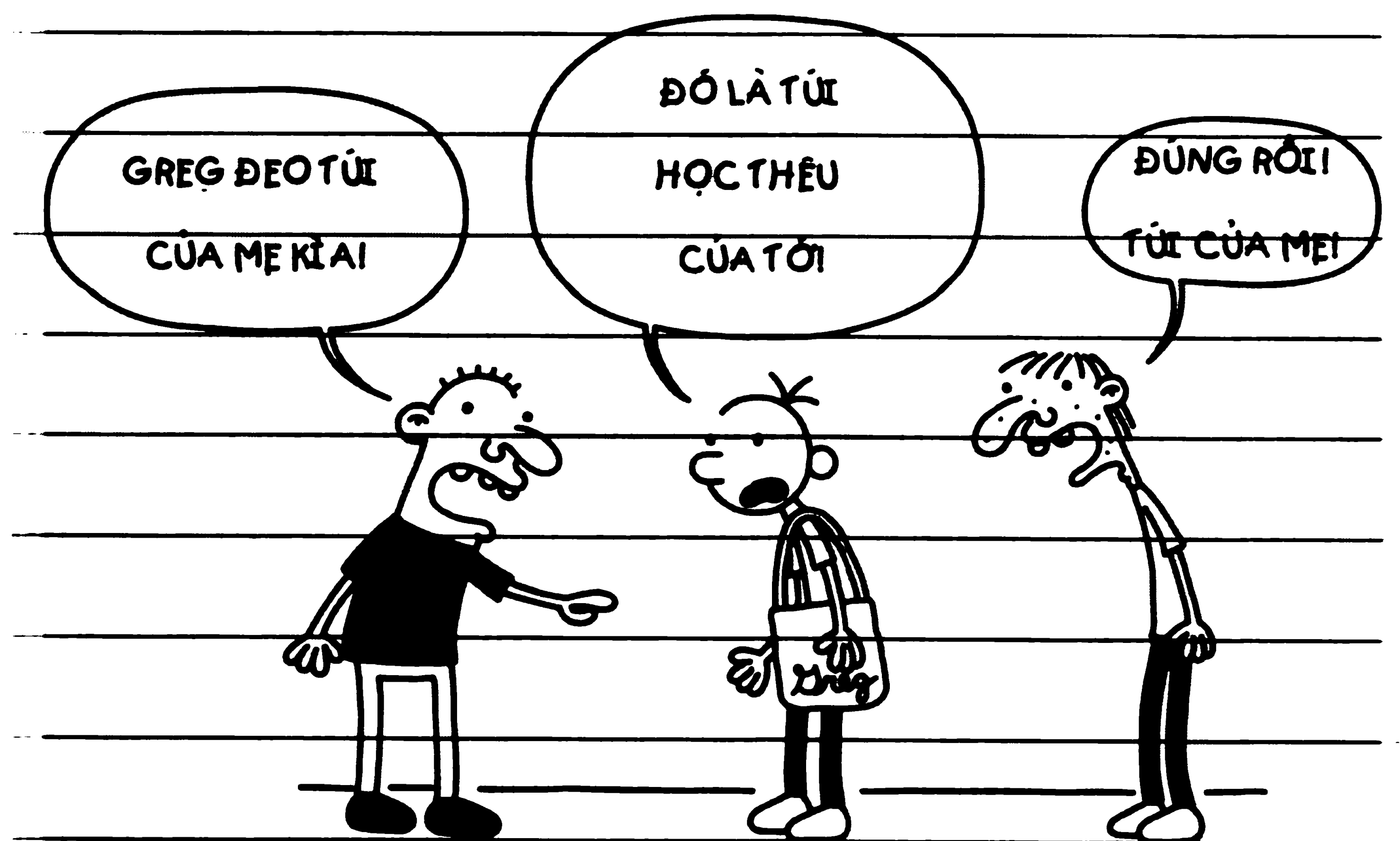

Thứ hai

Tuần trước, chúng tôi bắt đầu học kỳ mới với toàn những môn lạ hoắc nhưng hay nhất là Tự học, môn tôi vừa háng hái đăng ký.

Thực ra, tôi rất muốn đăng ký môn Kinh tế gia đình 2 vì tôi học khá giỏi Kinh tế gia đình 1.

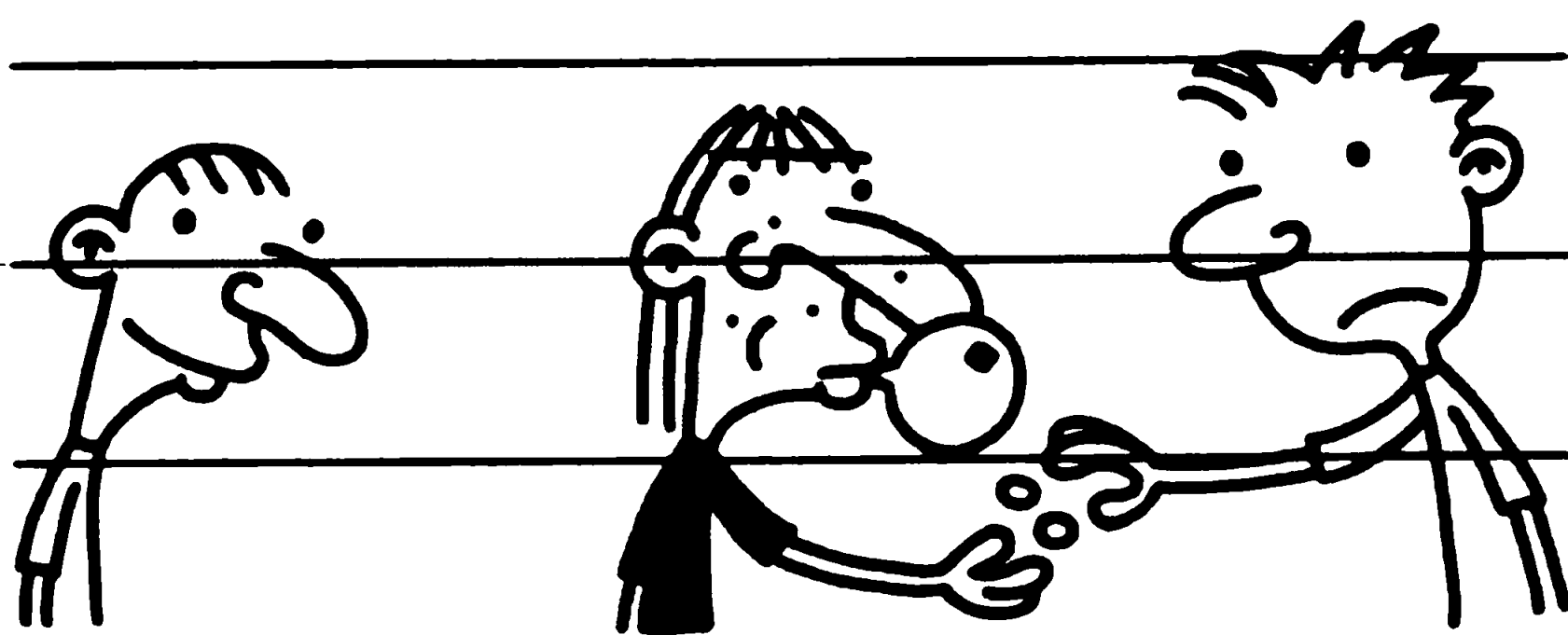
Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì giỏi may vá sẽ biến tôi thành trò đùa của bọn dở hơi ở trường.

Dù sao, Tự học cũng là môn đang thử nghiệm nên tôi tin là mình sẽ không gặp khó khăn gì. Thực ra, hầu hết học sinh đều chọn môn này vì chúng tôi sẽ làm việc theo nhóm và sướng nhất là không phải chịu sự giám

sát của giáo viên.

Tuy nhiên, xui xẻo hình như vẫn chưa buông tha tôi thì phải. Tôi sẽ phải cùng nhóm với thằng Ricky Fisher. Chuyến này tôi lại gặp rắc rối to rồi. Ricky nổi tiếng cả trường vì sẵn sàng nhai lại một cái bã kẹo cao su dính dưới gầm bàn nếu được trả 50 xu. Vì vậy, tôi cũng không dám đặt quá nhiều hy vọng vào điểm số của môn Tự học hay ho này.

Thứ ba

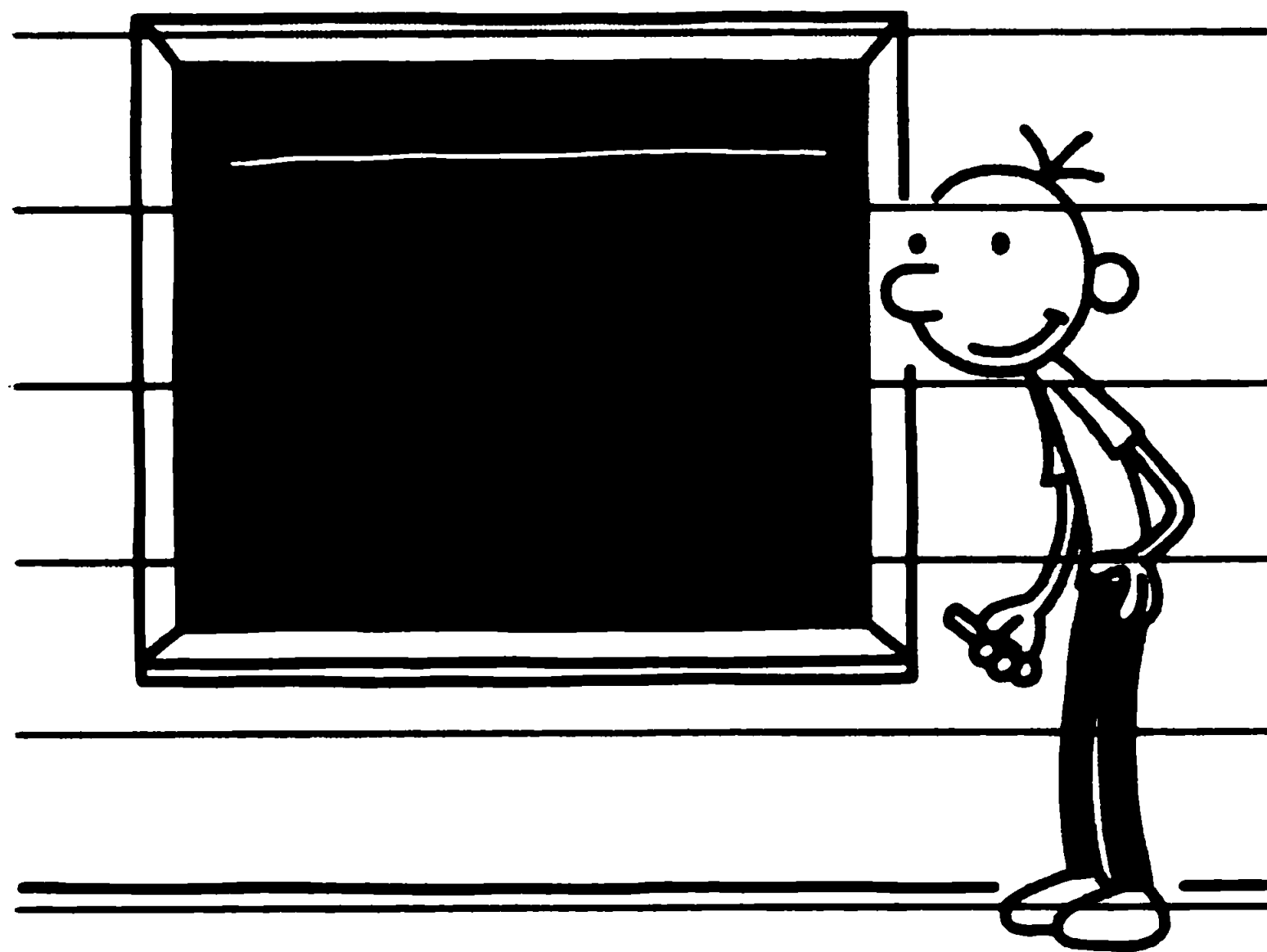
Hôm nay, giáo viên giao bài tập của môn Tự học và nhiệm vụ của nhóm chúng tôi là cùng nhau lắp ráp một con rôbốt.

Đầu tiên, cả nhóm đều lúng túng vì không biết làm thế nào để tạo ra một con rôbốt.

Nhưng rất may là thầy Darnell nói rằng chúng tôi không phải chế tạo một người máy thực sự mà chỉ cần

đưa ra ý tưởng về hình dáng, tính năng của nó.

Rồi thầy ra ngoài và để chúng tôi tự làm việc cùng nhau. Sau một hồi suy nghĩ, tôi hào hứng viết hàng loạt ý tưởng của mình lên bảng.

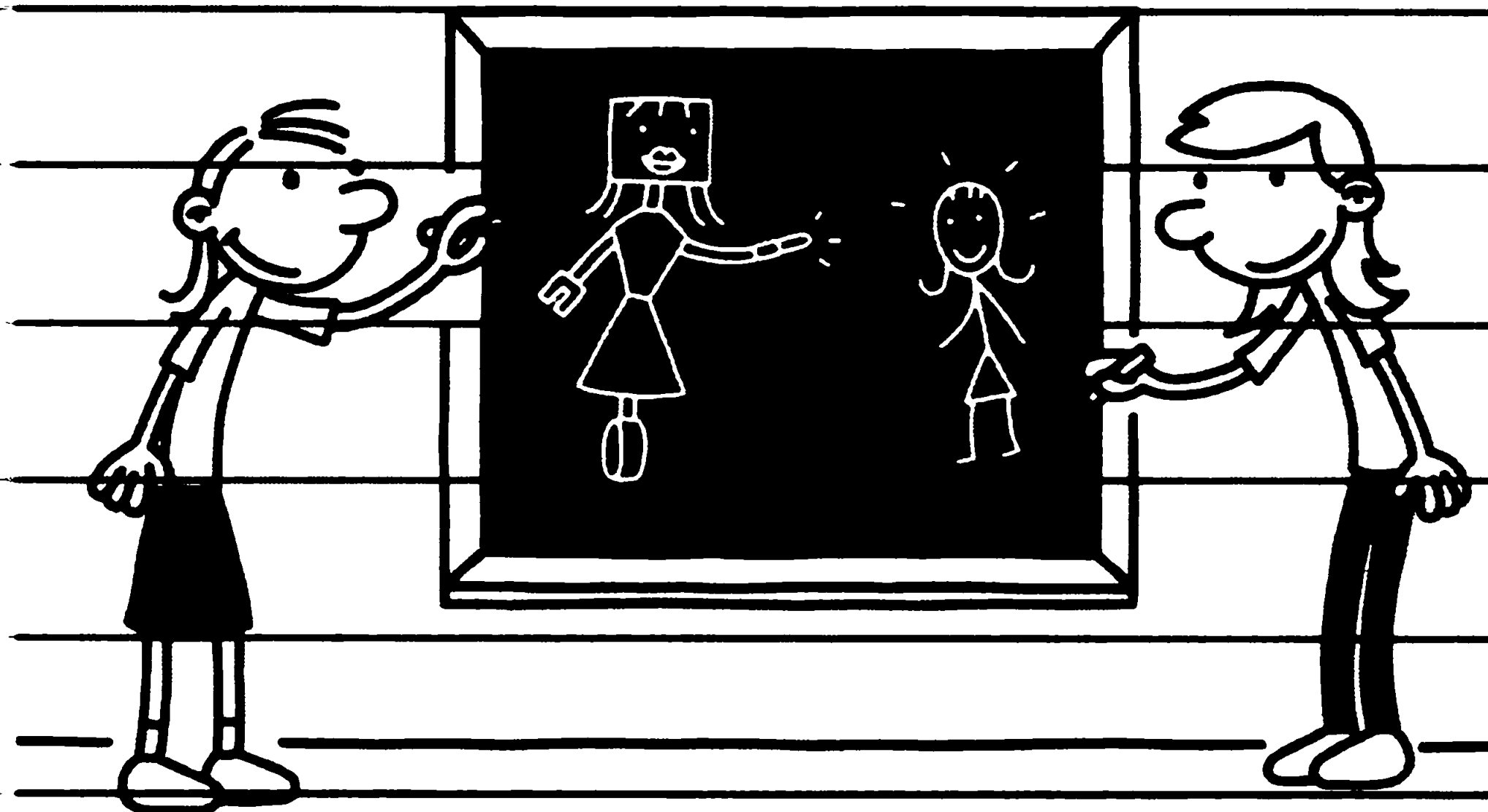

Mấy đứa trong nhóm đã phải "lác mắt" vì những ý tưởng hoành tráng của tôi. Thực ra, thì chẳng có gì là khó cả, tôi chỉ liệt kê ra những việc tôi ghét phải làm thôi mà.

Nhưng hai đứa con gái bật dậy, chạy lên bảng và xóa sạch những ý tưởng vĩ đại của tôi. Tưởng chúng nó phải viết được những ý tưởng có thể đoạt giải Nobel, ai ngờ toàn chuyện vớ vẩn.

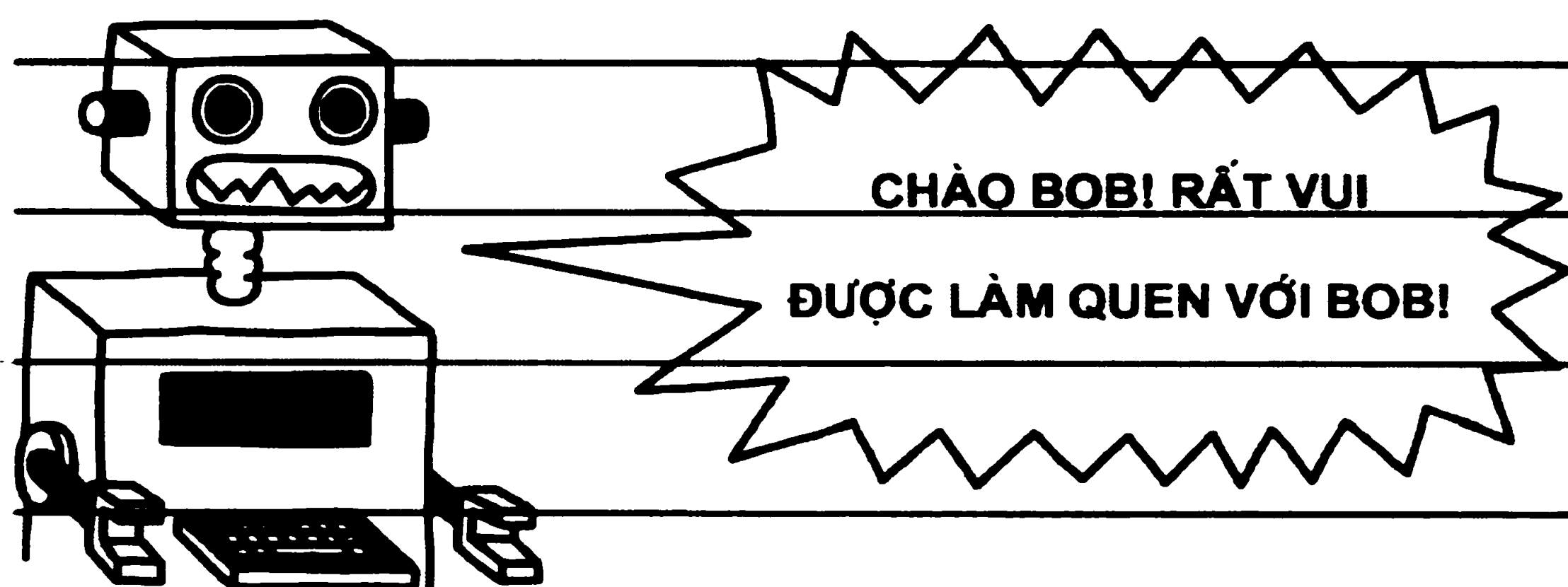
Chúng muốn chế tạo ra một con rôbốt có thể cho lời

khuyên về chuyện hẹn hò hoặc có ngón tay chứa
được 10 màu sơn khác nhau.

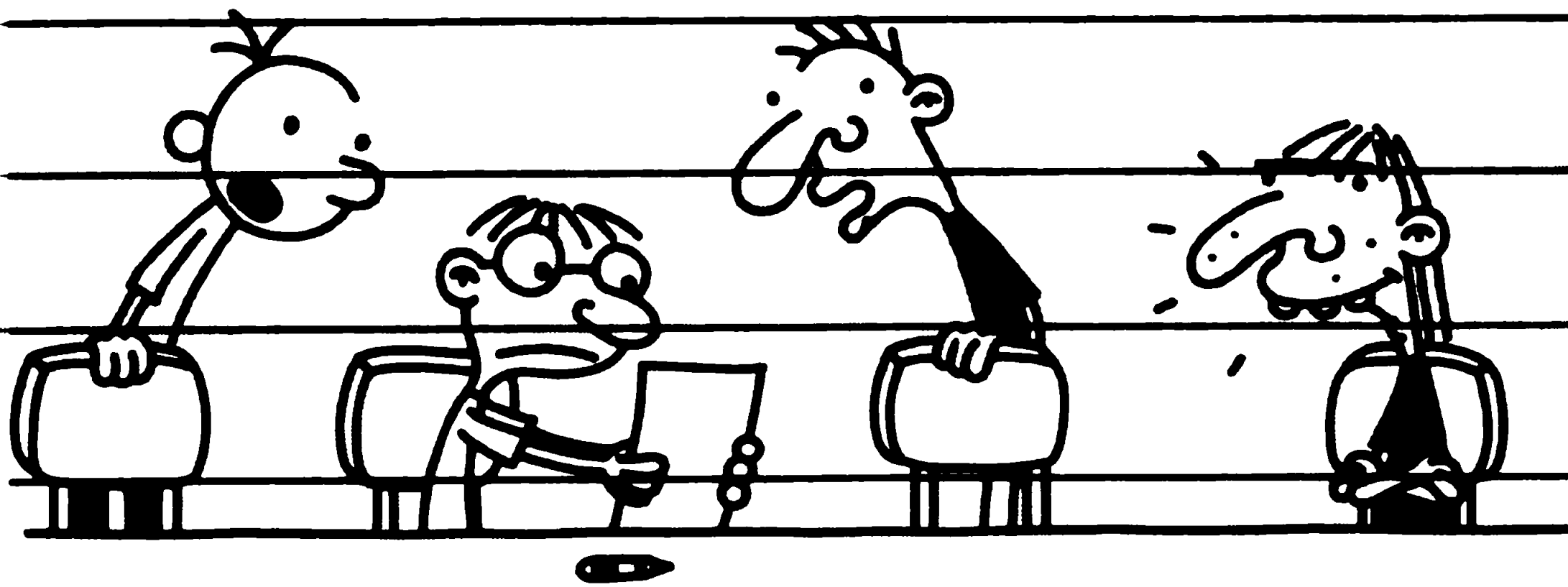
Tất cả bọn con trai đều nhất trí rằng đó là ý tưởng ngu
ngốc nhất mà chúng tôi từng nghe. Tất nhiên là bọn
con gái lắm điều đâu có chịu nên cuối cùng nhóm
chia thành hai phe: con trai và con gái. Con trai kéo
nhau xuống cuối lớp còn con gái vẫn đứng nguyên
chỗ đấy mà bàn bạc rôm rả.

Giờ thì những đứa muốn làm bài nghiêm túc (trong bọn
con trai) quyết định bắt tay ngay vào việc. Một đứa
đưa ý tưởng tạo ra một con rôbốt biết chào và nhắc
lại tên của người nói chuyện.

Nhưng một đứa khác đã giúp chúng tôi "tĩnh ngộ" khi cho rằng con rôbốt sẽ giống hệt con vẹt: nhắc lại cả những từ bậy bạ. Sau một hồi lờ qua tiếng lại cả đám thống nhất là sẽ lập một danh sách "Những từ mà rôbốt không được nói."

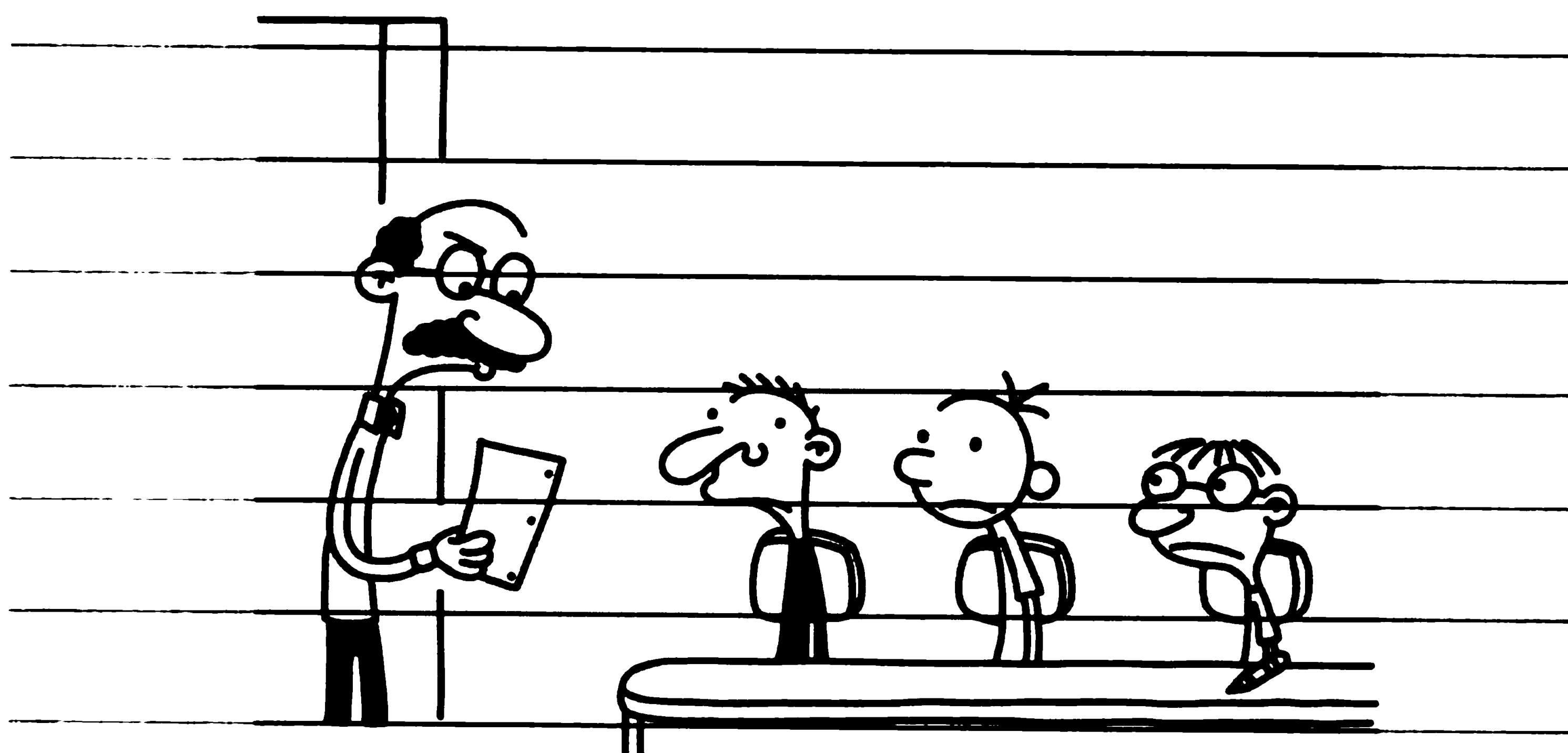
Đúng lúc chúng tôi hý hửng tưởng đã liệt kê tất cả những từ bậy bạ thì Ricky Fisher bắt đầu vào cuộc. Nó đưa ra một danh sách với 20 từ «xấu xa» mà bọn tôi chưa từng nghe thấy.

Hóa ra Ricky lại là thằng có công hiến giá trị nhất cho bài tập của nhóm.

Trước khi chuông reo, thầy Darnell mới quay lại lớp học để kiểm tra tiến độ công việc. Thầy cầm bản danh sách "Những từ rôbốt không được nói" của bọn tôi và đọc.

Sau một hồi chăm chú, thầy tuyên bố môn Tự học sẽ bị hủy bỏ.

Nếu một ngày đẹp trời nào đó, bạn thấy con rôbốt nào trên tay cầm thỏi son màu đỏ choét thì biết ngay sản phẩm vớ vẩn ấy khởi nguồn từ đâu rồi nhé!

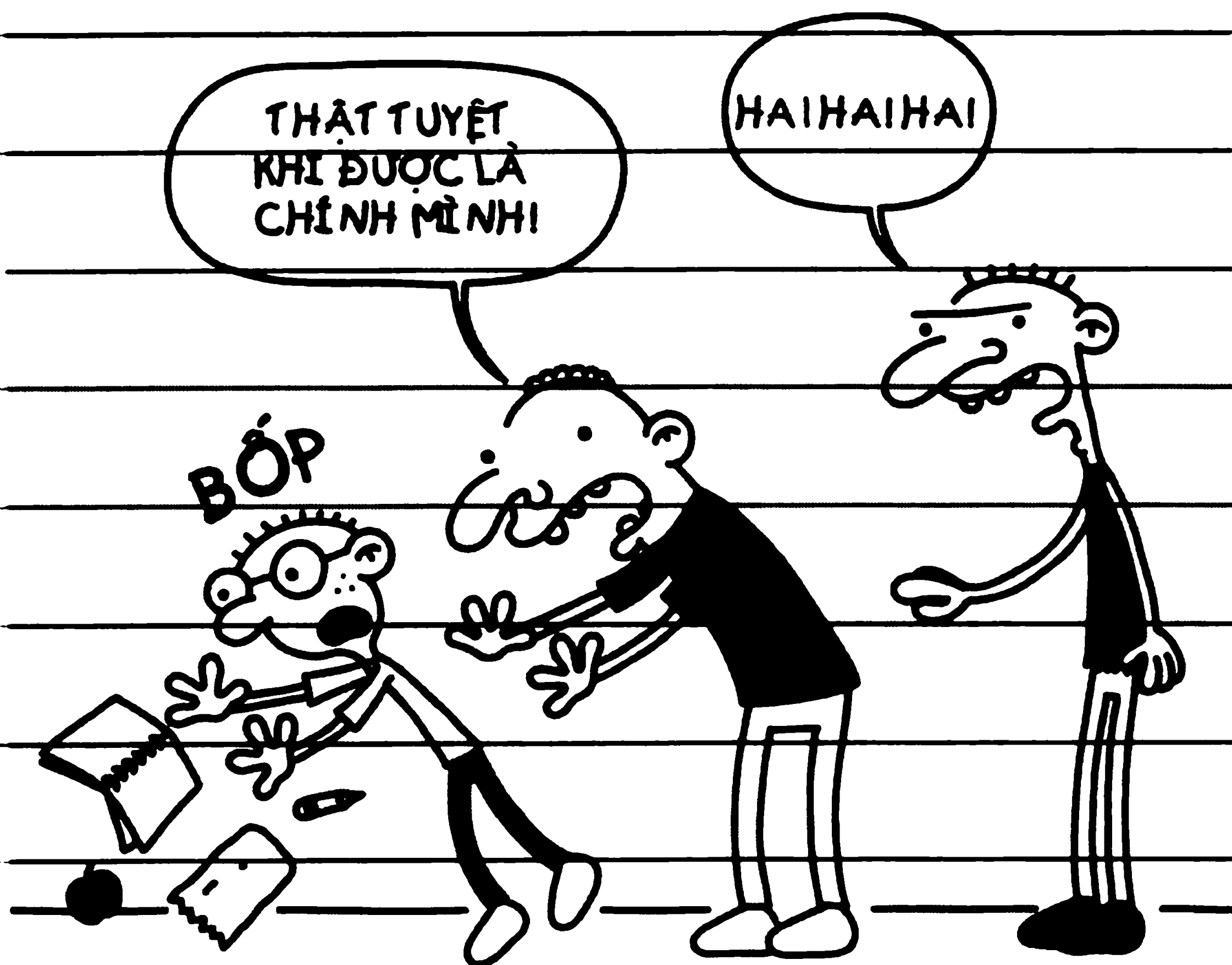
Thứ năm

Hôm nay cả trường tập trung để xem phim "Thật tuyệt khi được là chính mình".

Năm nào trường cũng chiếu phim này với mong muốn các học sinh luôn thấy hạnh phúc khi được là chính mình và đừng thay đổi bản thân.

Thật lòng mà nói, thông điệp đầy ý nghĩa này không

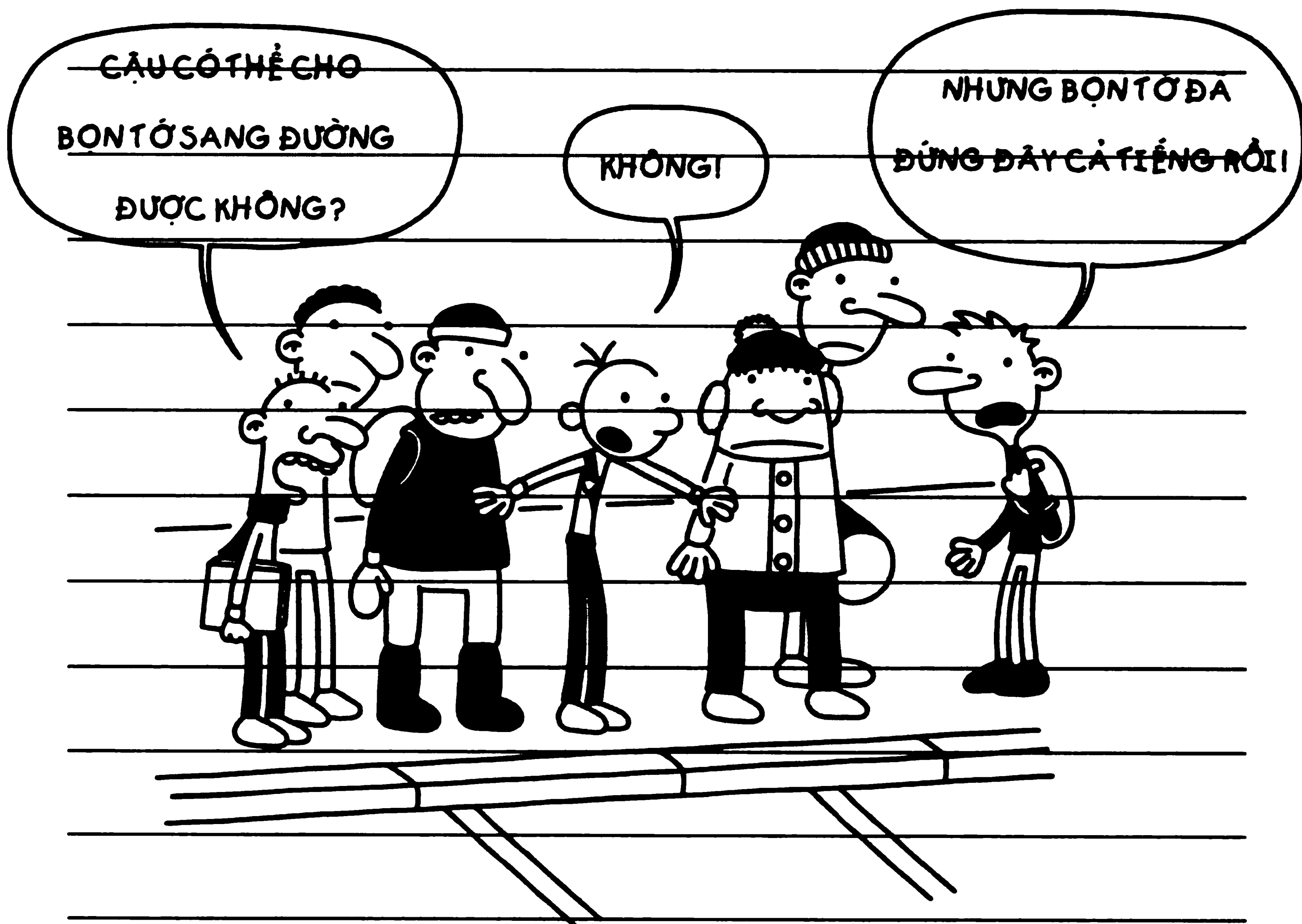
thích hợp lắm với bọn trường tôi nên chúng thường lôi bộ phim này ra làm trò đùa.

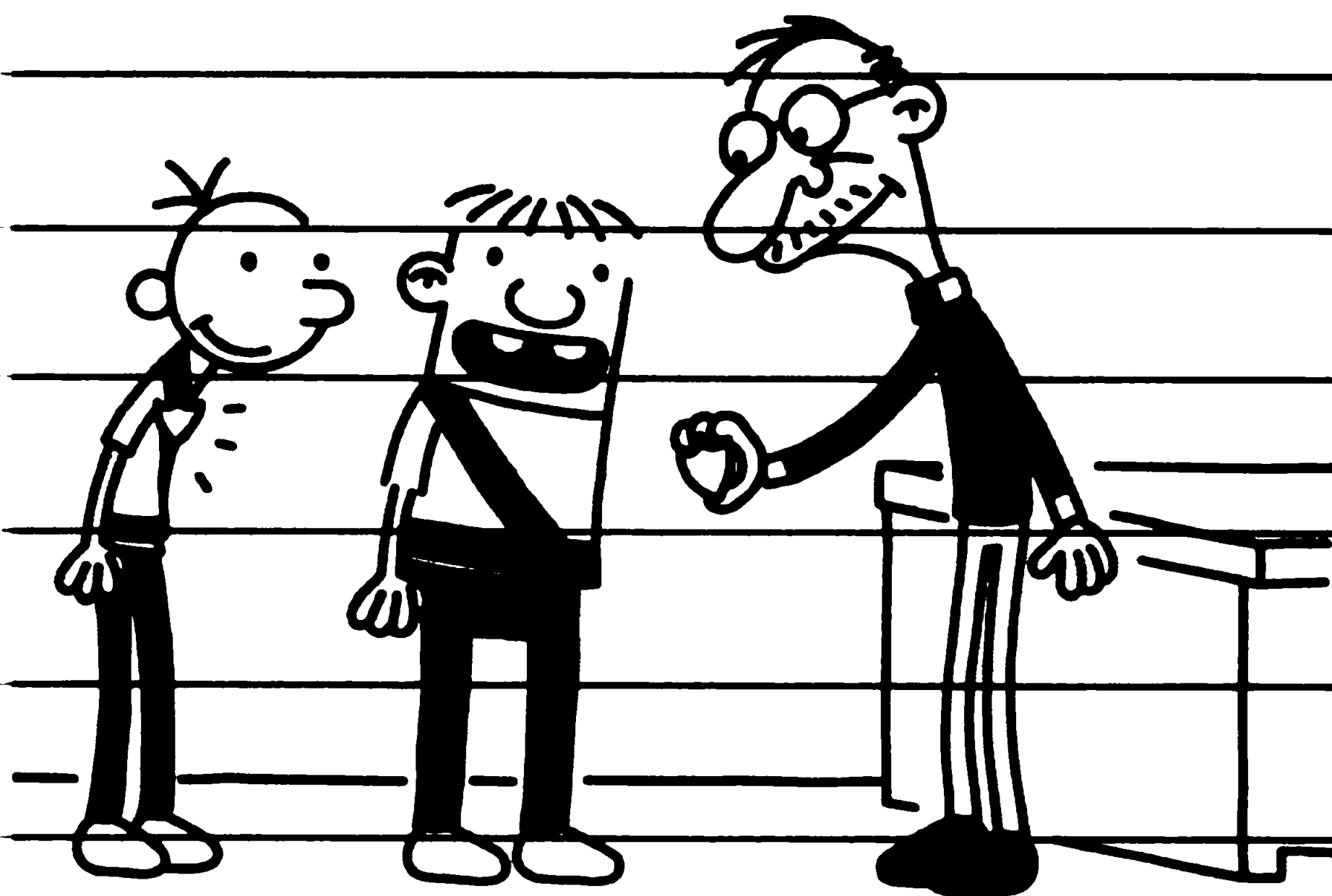
Sau đó, nhà trường thông báo rằng sẽ thành lập "Đội an ninh học đường", thông tin này khiến tôi phải suy nghĩ rất ghê.

Nếu tôi có mặt trong Đội an ninh học đường ấy thì oai phải biết, nhất là không phải sợ bất cứ một thằng nào nữa.

Thêm vào đó, tôi nhận ra một điều rằng đây là một vị trí thực sự quyền lực và nó vô cùng phù hợp với tôi.

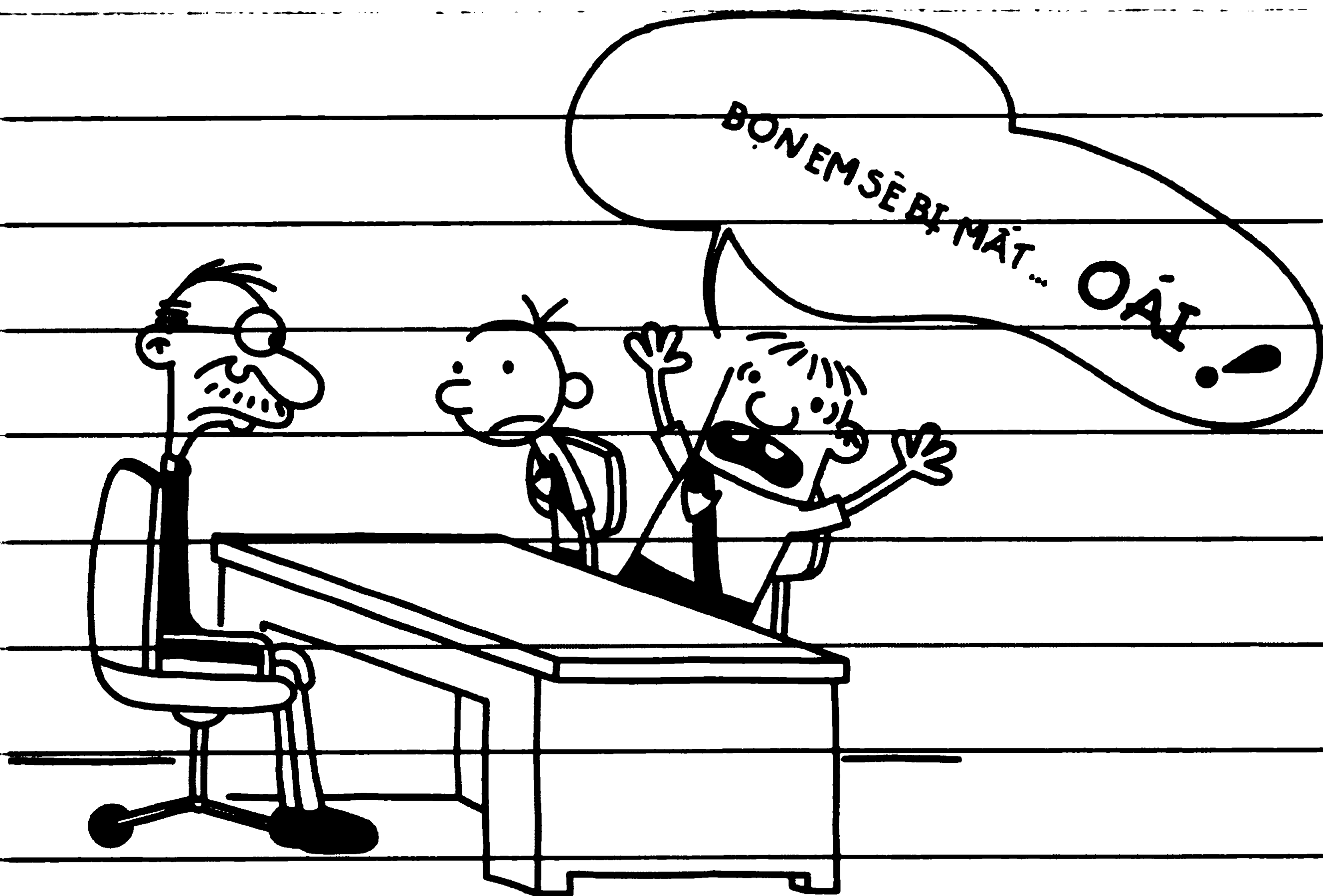

Tôi ba chân bốn cẳng chạy xuống phòng thầy Winsky để đăng kí và gặp ngay Rowley. Tôi nghĩ thầy Winsky sẽ bắt hai đứa phải chống đẩy, nhảy cóc hoặc ít nhất là việc gì đó cho thấy sự dẻo dai, say mê công việc. Nhưng thầy đã phát luôn cho hai thằng dây lưng và phù hiệu.

Thầy Winsky nhấn mạnh nhiệm vụ của chúng tôi rất đặc biệt: đưa bọn mẫu giáo về nhà sau các buổi học sáng.

Vậy là bọn tôi sẽ thoát được 20 phút cuối của môn Đại số, thật là sướng! Nhưng thằng đàn Rowley cũng khám phá ra điều hay ho ấy và hét toáng lên. May mà tôi kịp đá vào chân Rowley trước khi nó nói hết câu.

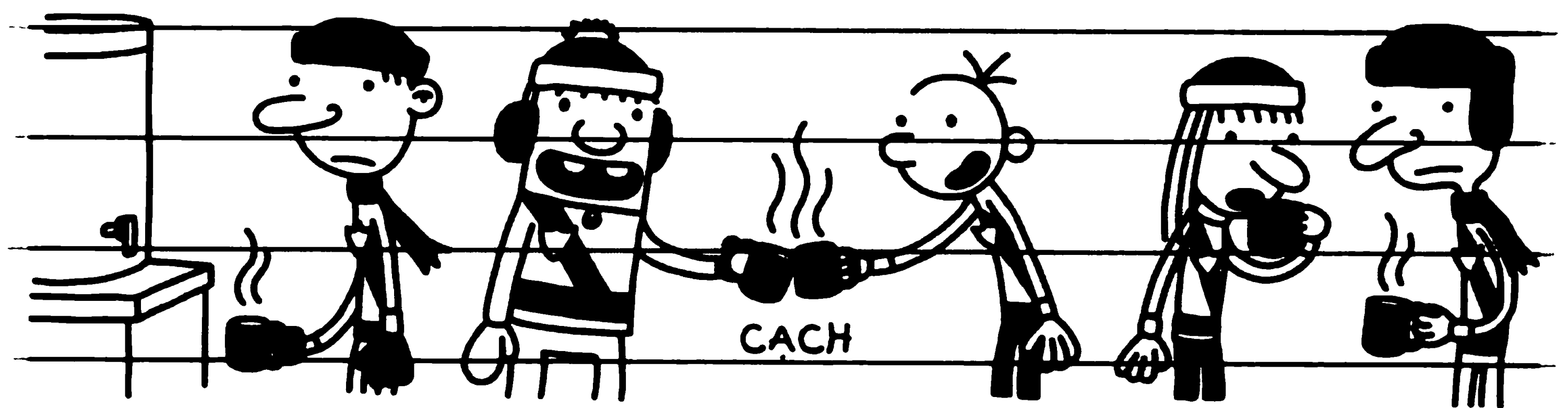

Tôi vẫn chưa tin nổi vào vận may của mình. Phút chốc tôi trở thành một người có tí chút sắc, lại còn trốn được những 20 phút của môn Đại số buồn tẻ nữa chứ. Nhất là khi công việc quá nhàn nhã: đưa mấy đứa con nít về nhà.

Thứ ba

Hôm nay là ngày hoạt động đầu tiên của Đội an ninh. Tôi và Rowley sướng ron khi nghĩ đến việc không phải đứng ở sân trường trong thời tiết giá lạnh này.

Không những thế, bọn tôi còn được uống sôcôla nóng miễn phí ở căng tin.

Sướng nhất là bọn tôi được phép vào muộn tiết đầu hẳn 10 phút so với những học sinh bình thường khác.

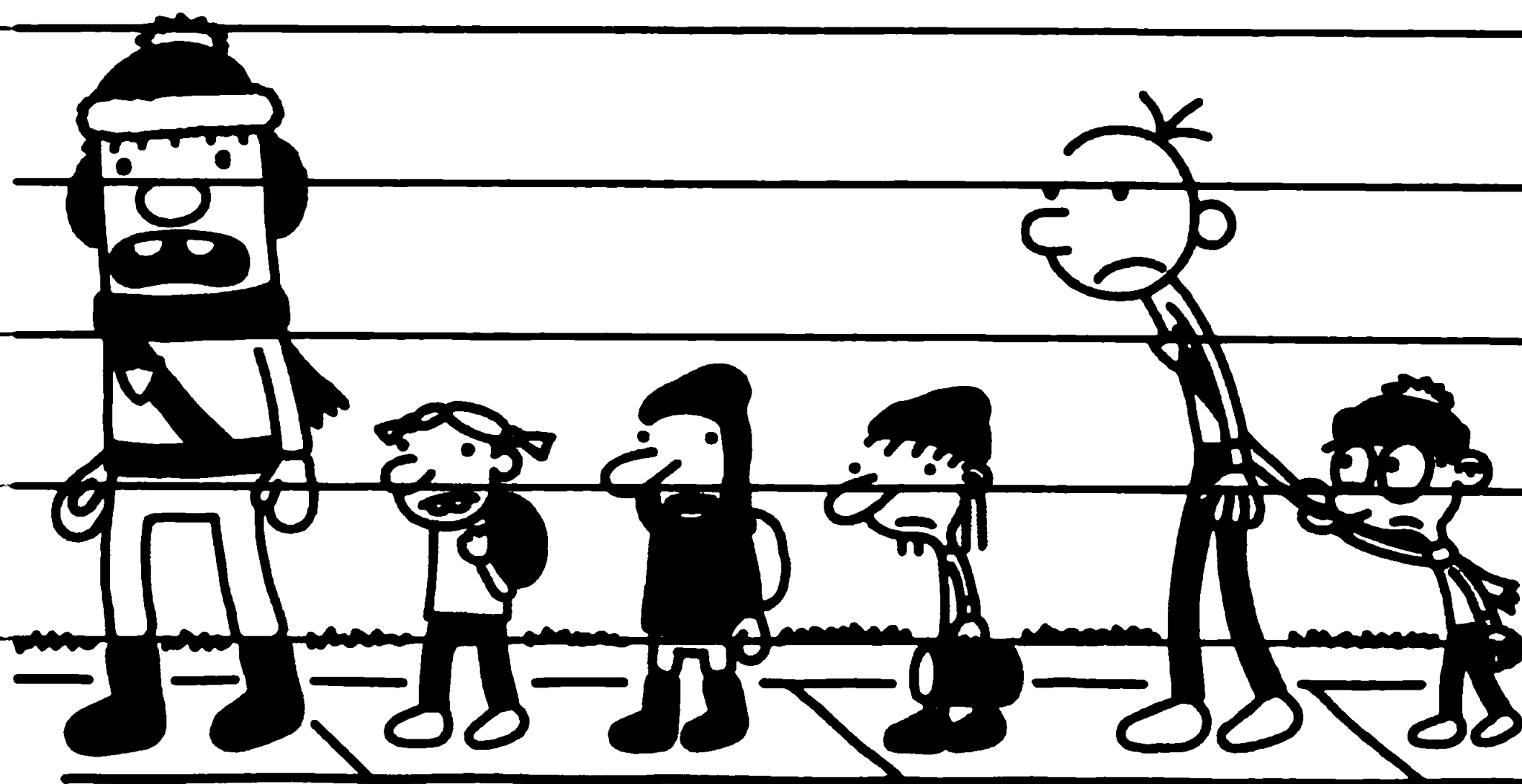

Với tất cả những lợi ích hay ho như thế, tôi quyết tâm phải bám trụ vào Đội an ninh đến cùng.

Đúng 12 giờ 15 phút, tôi và Rowley rời lớp, chạy bộ ngay sang trường mẫu giáo bên cạnh để đưa bọn con nít về nhà. Công việc tẻ ngắt ấy đã ngốn mất của bọn tôi 45 phút. Và chỉ có hai mươi phút cho chúng tôi quay trở lại.

Phải thú thật là không gì kém vui hơn việc phải đi cùng một lũ hỉ mũi chưa sạch. Nhưng đi được nửa đường thì từ quần của một thằng bé tỏa ra mùi rất kinh.

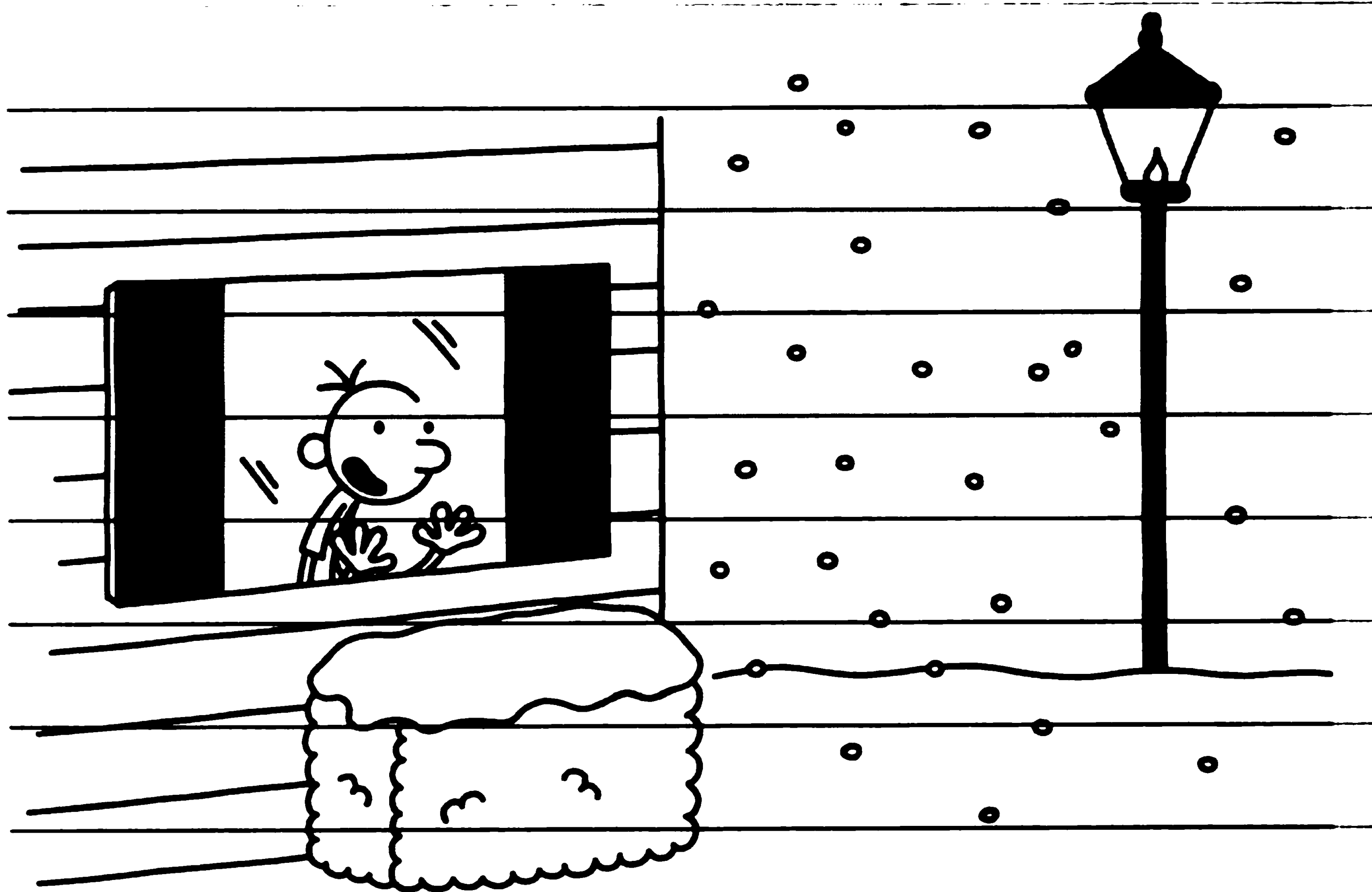
Nó tìm mọi cách cho tôi biết về "sự cố" đang gặp nhưng tôi lờ đi như không biết. Xét cho cùng, tôi vào Đội an ninh là để đưa mấy đứa trẻ về nhà an toàn chứ không phải để thay quần cho bọn chúng.

THÁNG HAI

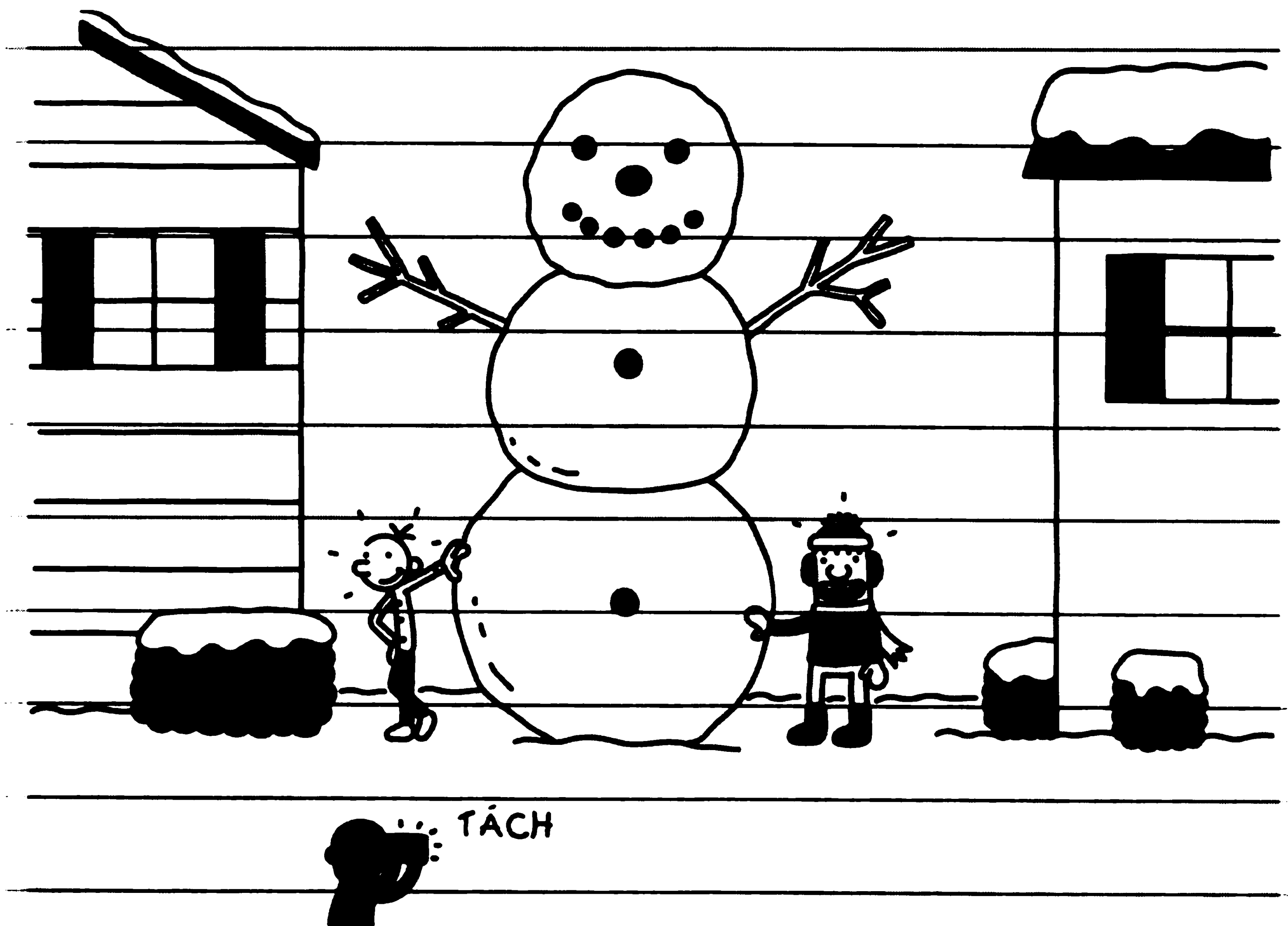
Thứ tư

Sáng nay tuyết rơi rất nhiều nên tôi được nghỉ học. Lẽ ra chúng tôi phải làm bài kiểm tra môn Đại số. Từ ngày tham gia Đội an ninh, tôi gần như quên luôn môn này, nếu mà hôm nay phải làm bài kiểm tra thì chắc tôi tiêu luôn.

Tôi gọi Rowley đến ngay vì bọn tôi ấp ủ thực hiện dự án "Người tuyết khổng lồ" từ mấy năm nay.

Tôi hoàn toàn nghiêm túc đấy nhé, người tuyết khổng lồ mà hai đứa sẽ làm chắc chắn phải được ghi vào cuốn "Kỉ lục Guinness" cho mà xem.

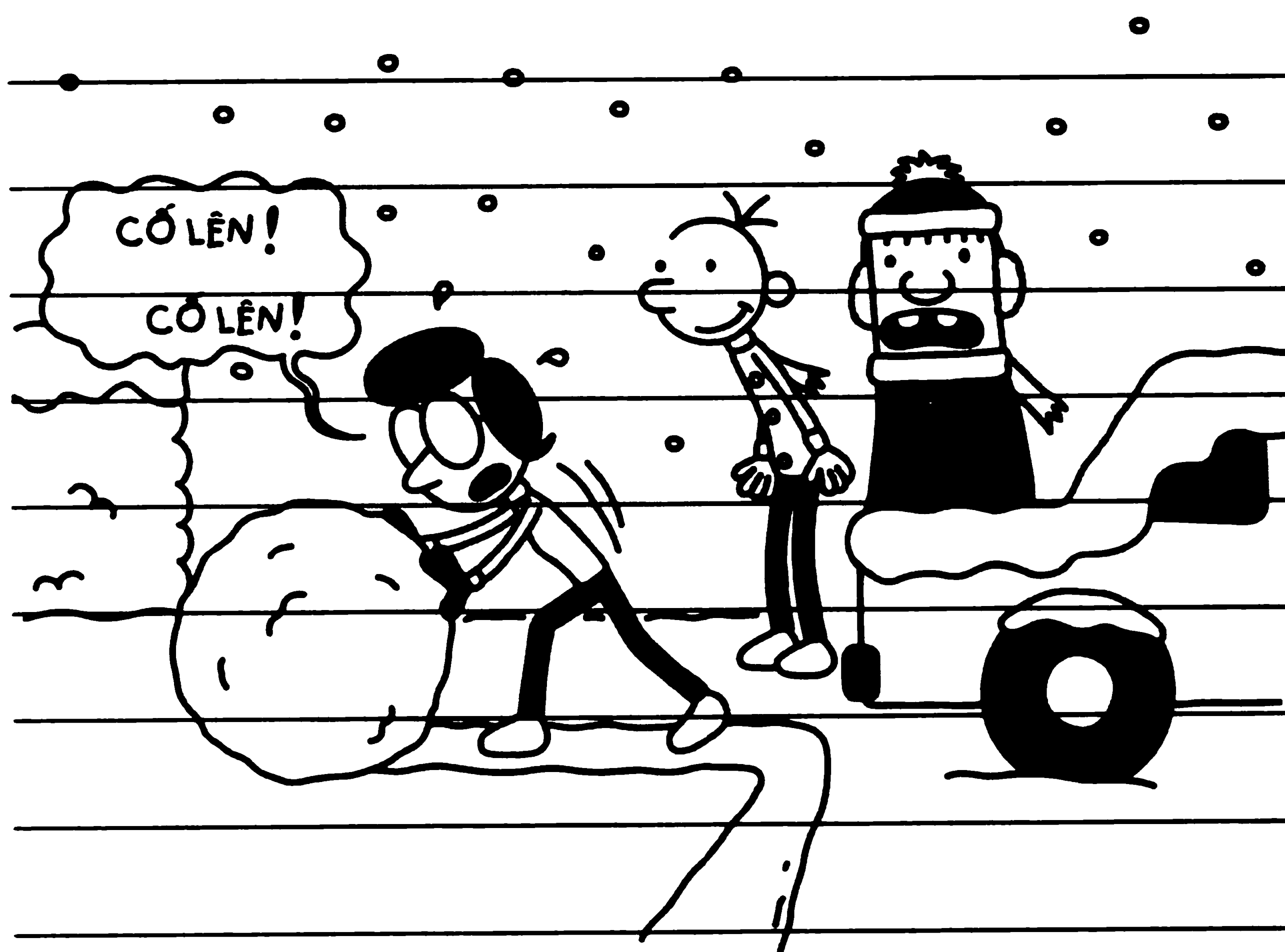

Mọi năm, mỗi khi quyết tâm lập kỉ lục của hai đứa dăng cao là y như rằng tuyết tan gần hết. Vì thế, tôi muốn bắt tay vào việc ngay từ bây giờ.

Khi Rowley đến, chúng tôi tạo ngay một quả bóng tuyết to để làm đầu cho "Người tuyết khổng lồ". Quả bóng này phải cao ít nhất là 3 mét thì may ra mơ ước ghi danh vào "Kỷ lục Guinness" của chúng tôi mới thành hiện thực. Nhưng mà nó quá to và nặng nên hai đứa vừa lăn vừa thở. Khi hai đứa đã thấm mệt thì một điều hay ho đã xảy ra.

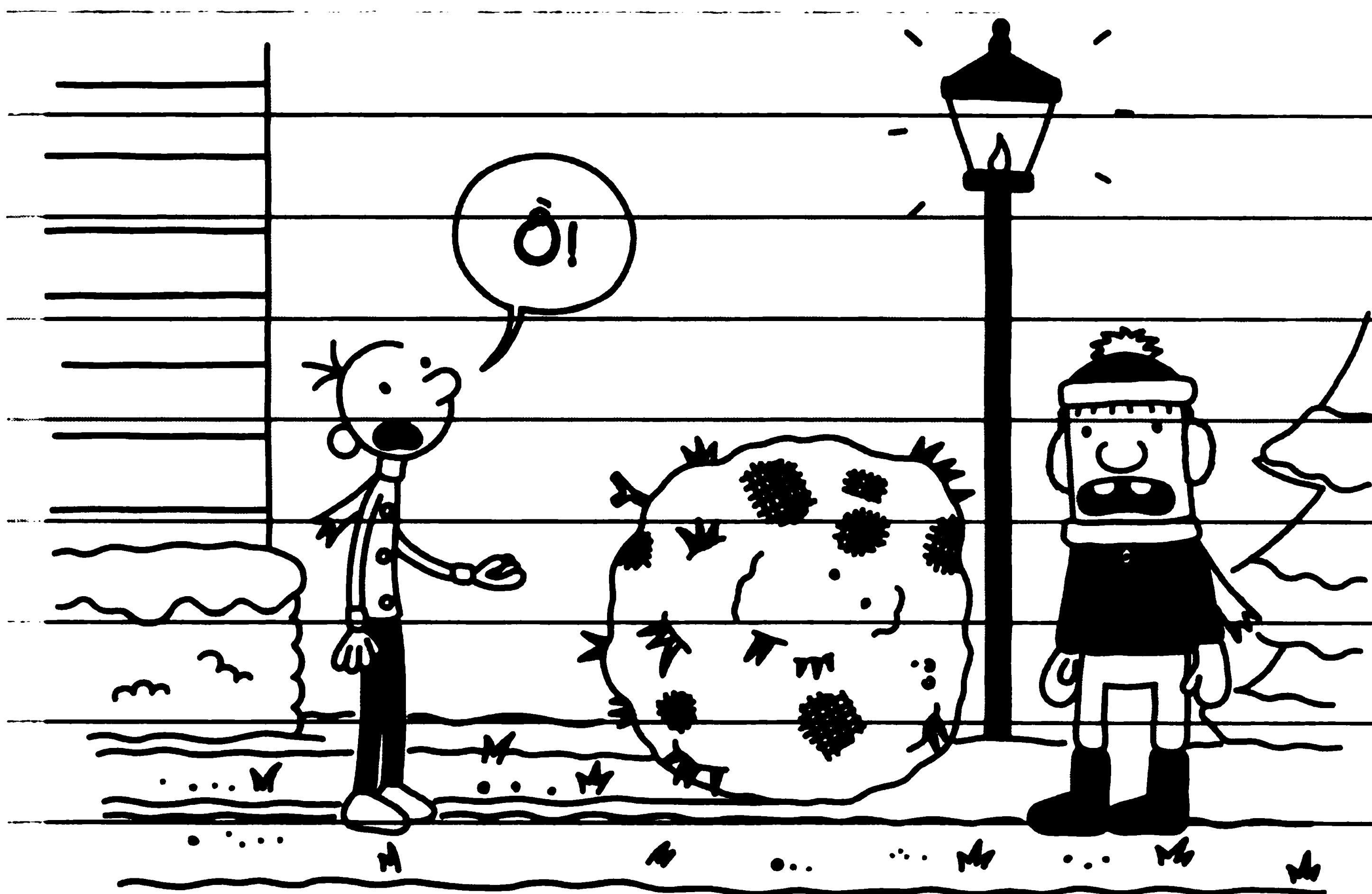
Mẹ phải đi mua ít đồ nhưng khối tuyết to dùng của bọn tôi chặn đứng của xe nên mẹ đã hăm hờ vắn nó ra. Nhờ thế mà bọn tôi tiết kiệm được bao nhiêu sức lực.

Nghỉ một lát, tôi và Rowley lại lao vào vắn quả bóng tuyết khổng lồ ấy đến khi không nhấc nổi chân lên nữa. Bọn tôi quay lại để ngắm nhìn thành quả thì kinh hãi phát hiện ra: thảm cỏ tuyết đẹp của bố đã bị quả

bóng tuyết "nuốt chửng".

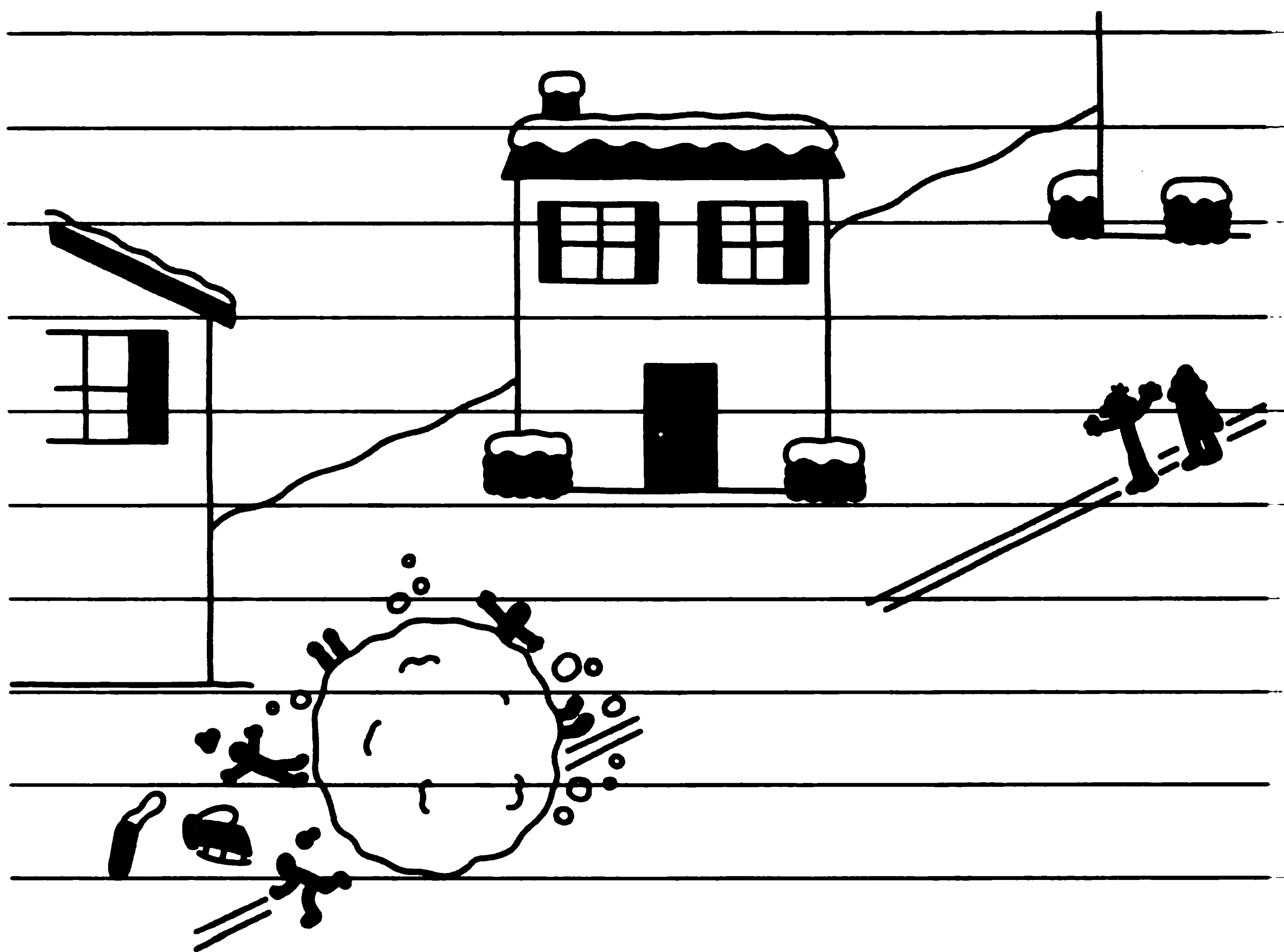
Tôi cầu mong tuyết rơi nhiều hơn nữa để che dấu sự thật khủng khiếp này đi. Vậy mà tuyết lại ngừng rơi mới chán chừ.

Vì tuyết đã ngừng rơi nên kế hoạch làm "Người tuyết khổng lồ" của bọn tôi đã tan thành mây khói. Chúng tôi lại phải vắt óc suy nghĩ để cho ra một ý tưởng hay hơn.

Mỗi khi có tuyết, bọn trẻ con đang ghét ở đường Whirley thường ngang nhiên tụ tập chơi bời trước cửa nhà tôi.

Sáng mai, khi bọn nó tiến lên đòi tôi và Rowley sẽ dạy cho bọn chúng một bài học nhớ đời vì tội "xâm phạm lãnh thổ" của chúng tôi.

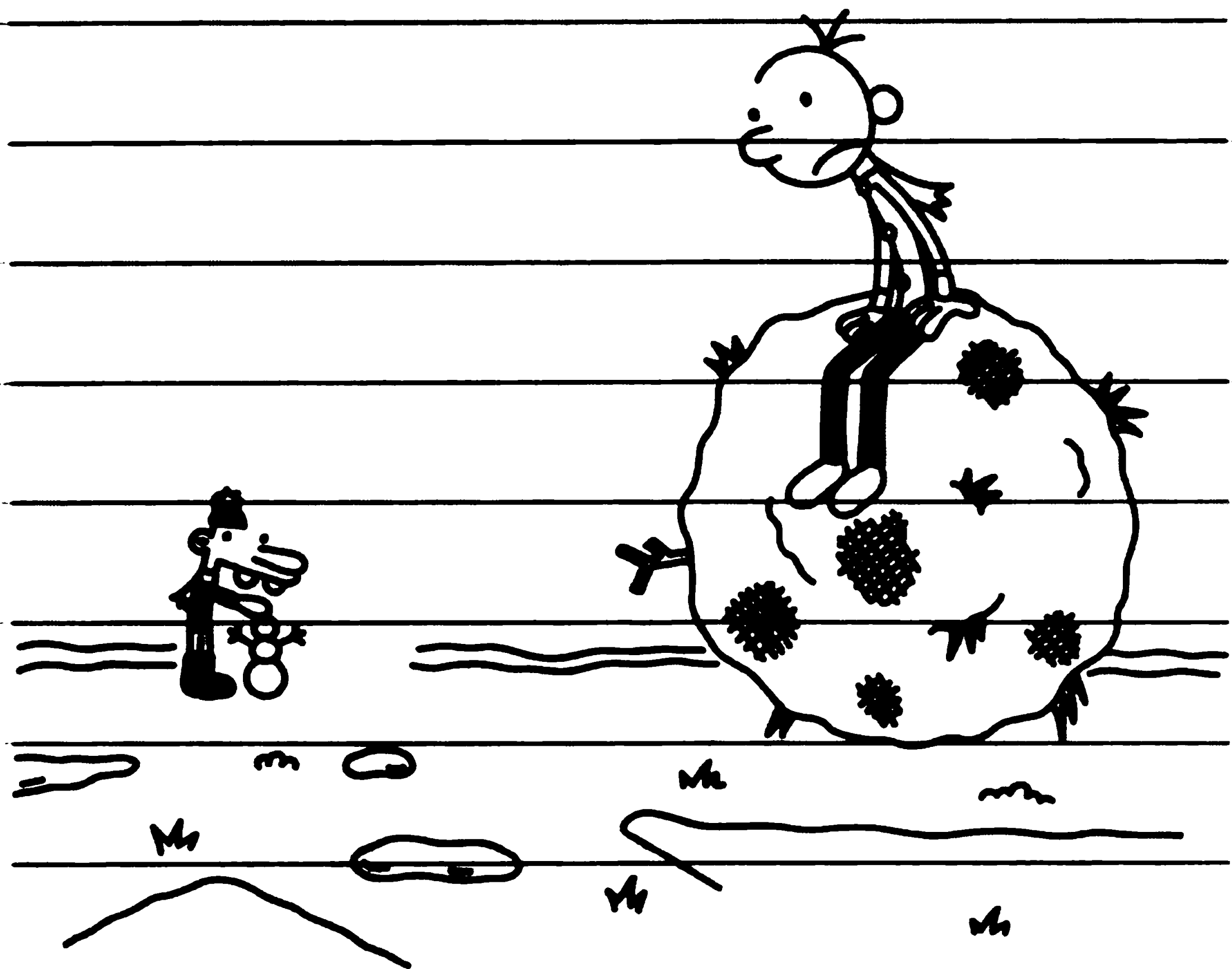

Thứ năm

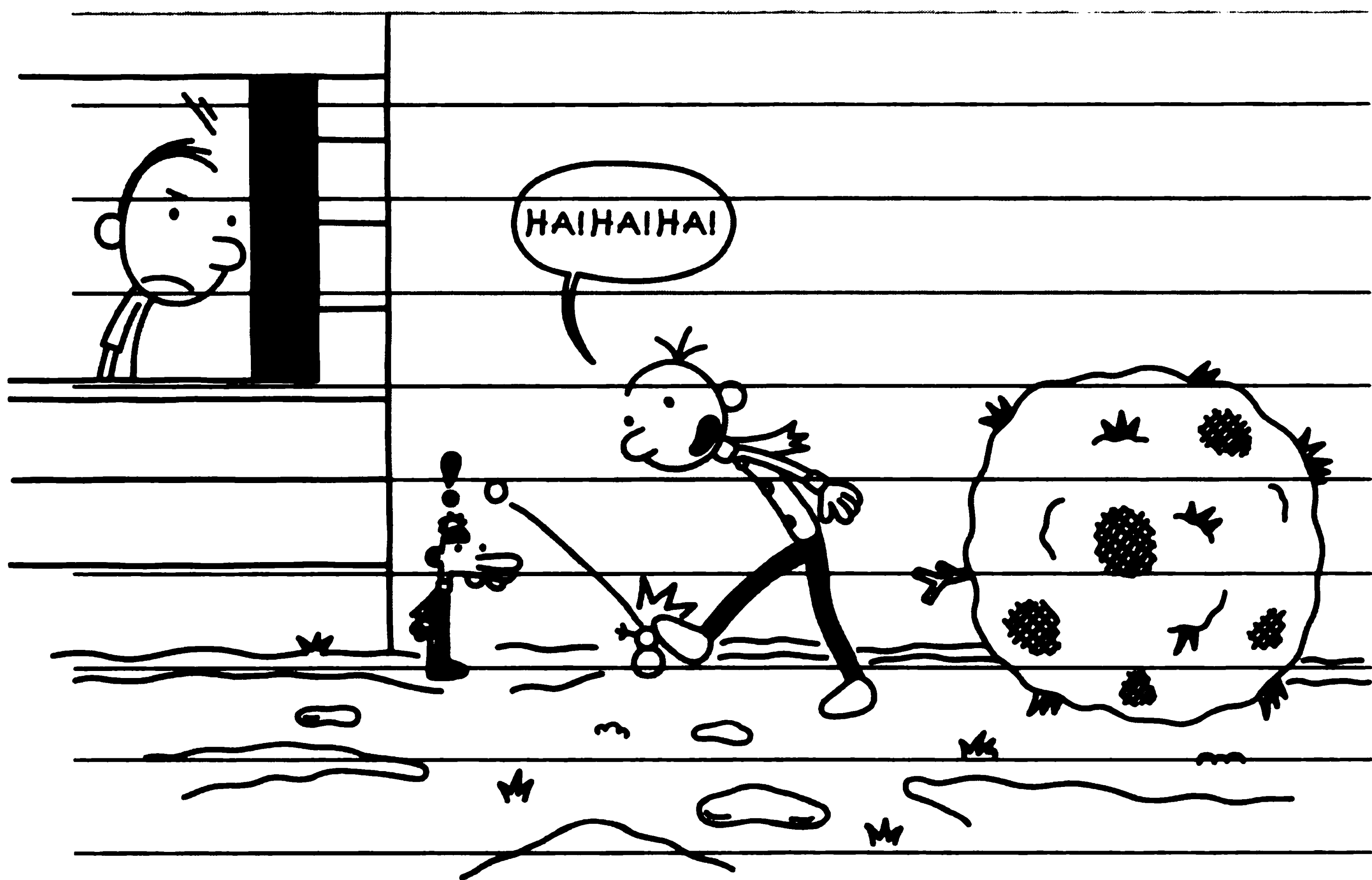
Sáng nay khi tôi thức dậy, tuyết đã bắt đầu tan nên tôi gọi cho Rowley bảo nó đến ngay nhà tôi để thực hiện kế hoạch.

Trong lúc chờ đợi thằng Rowley lè mề đến, tôi ra vườn và bắt gặp Manny đang hí húi làm một người tuyết tí hon trong đống tuyết rơi ra từ quần cầu tuyết của chúng tôi.

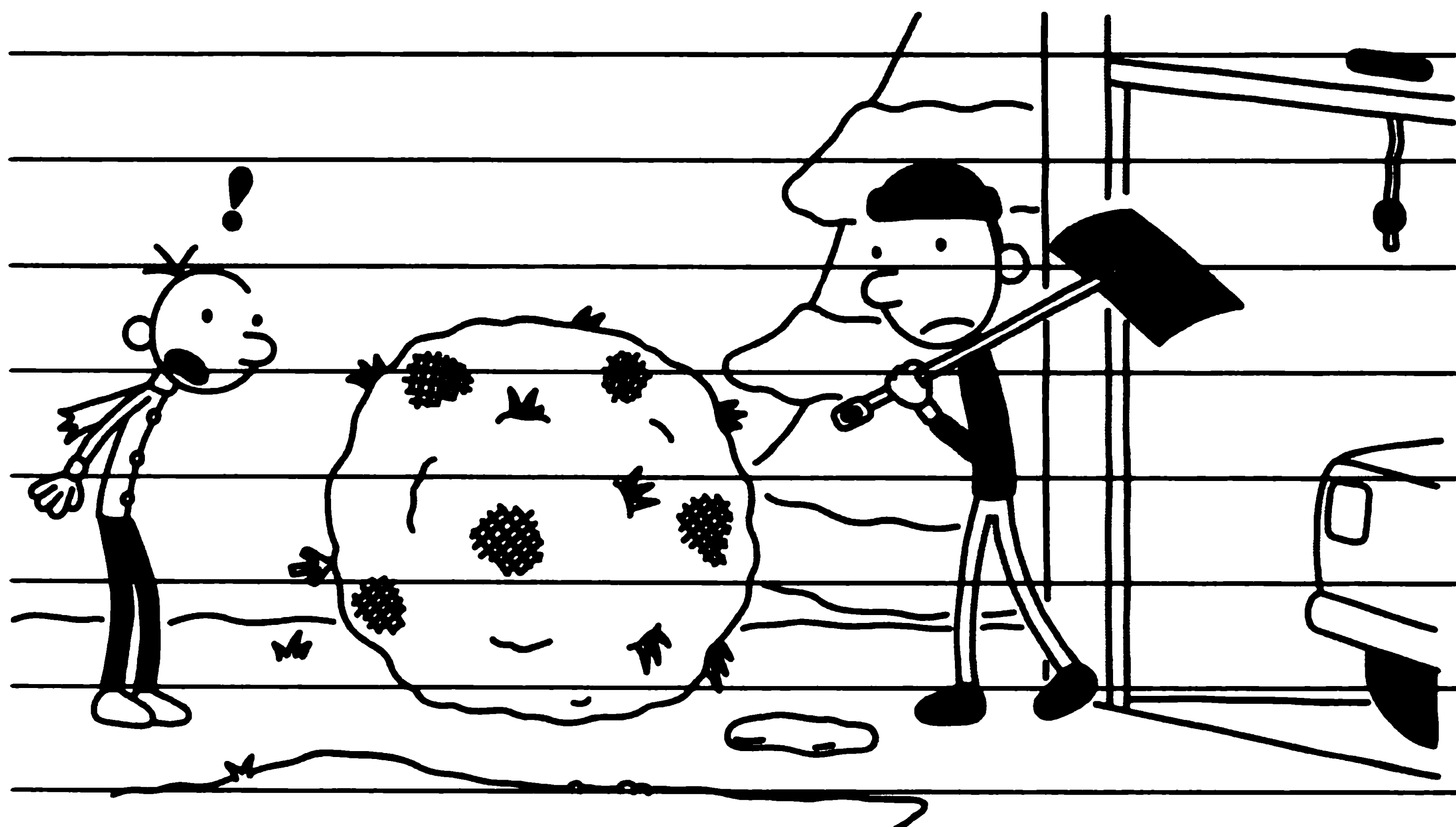
Tôi bày trò trêu thằng Manny cho đỡ buồn chán.

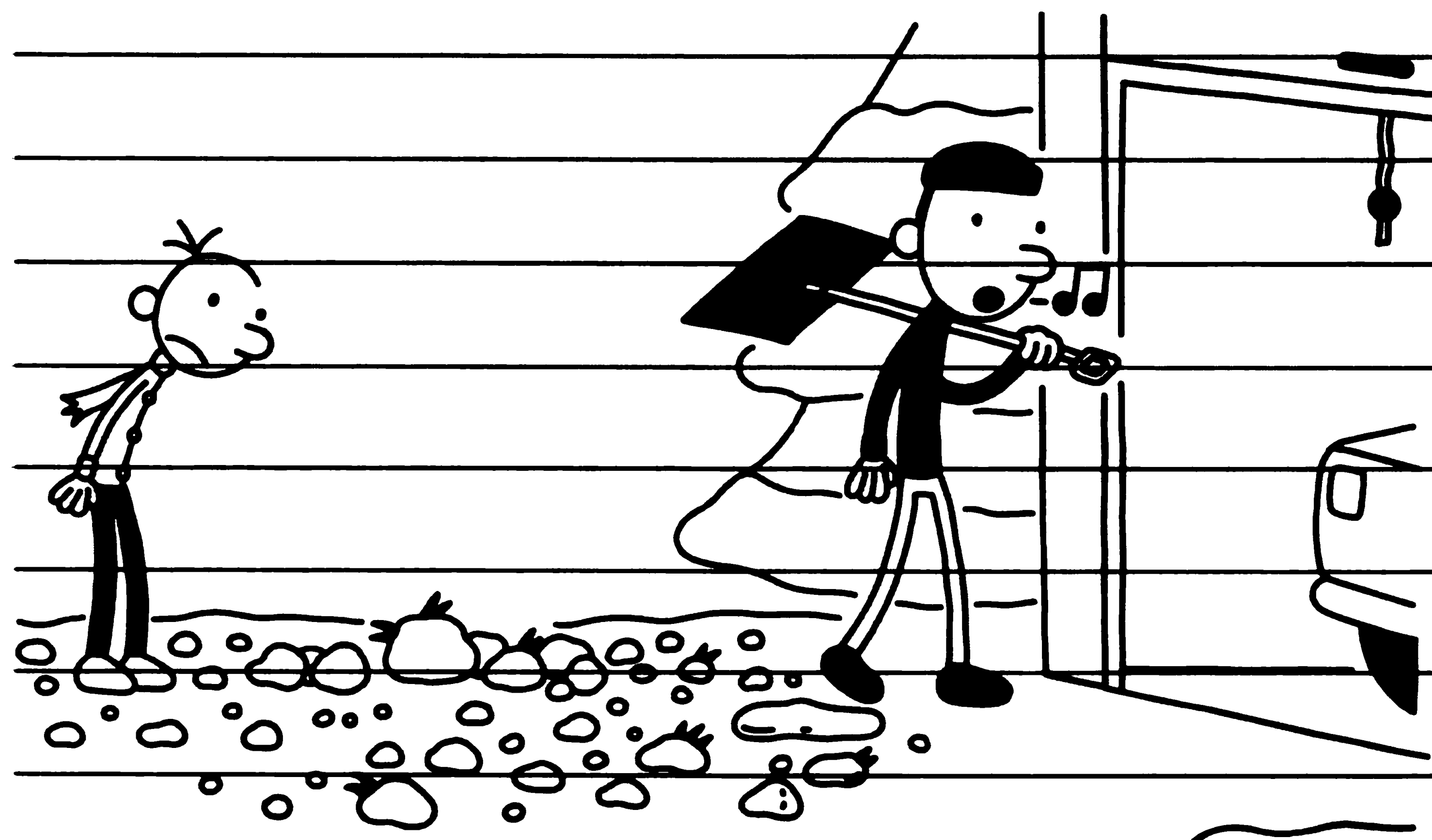
Nhưng thật không may, bố đã nhìn thấy qua cửa sổ từ đầu chí cuối mọi hành động của tôi.

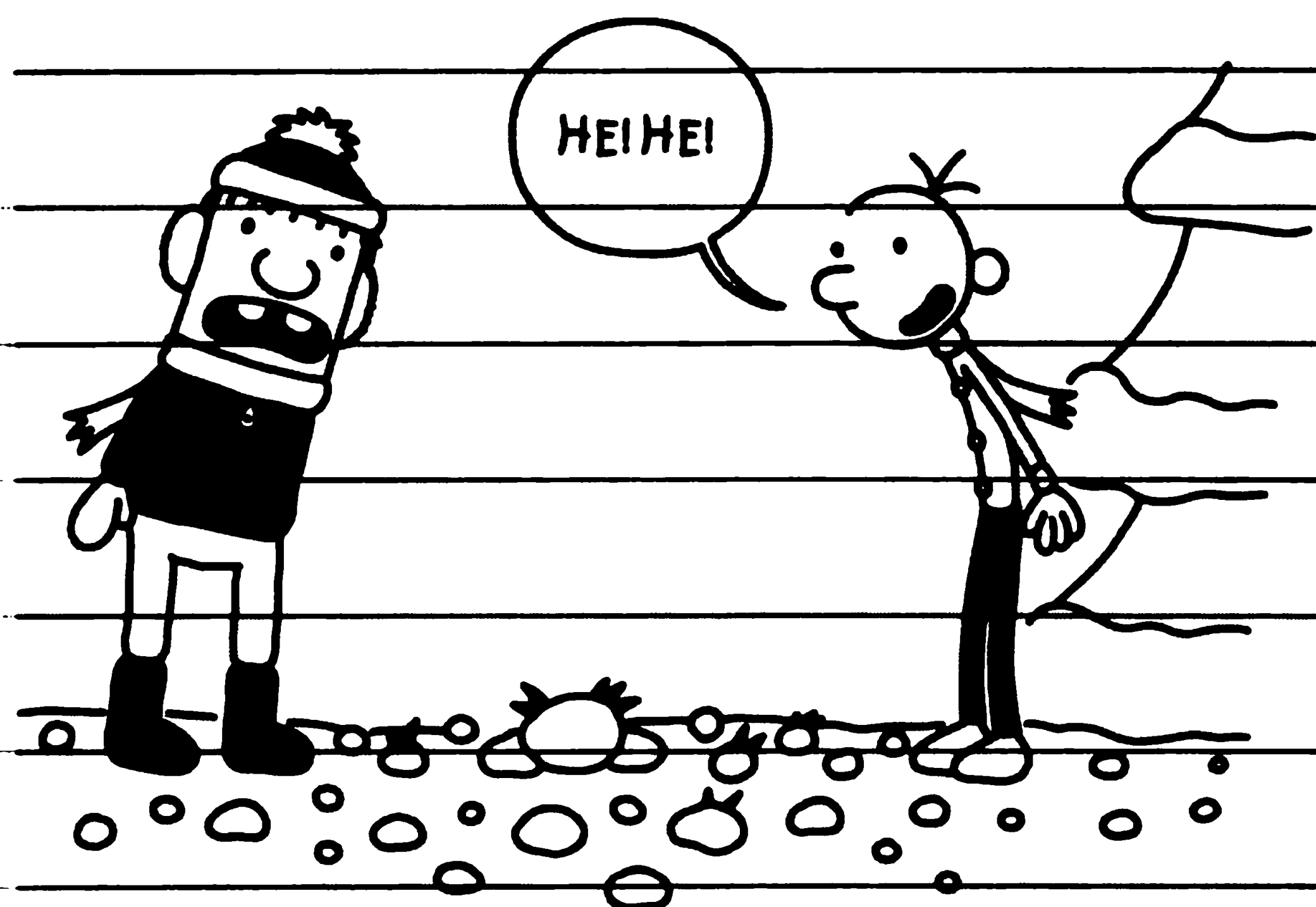
Bố chắc phát điên vì bãi cỏ yêu quý bị nát bươm, giờ lại thêm chuyện này nữa. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chuẩn cho nhanh khi bố xông ra cùng với cái xẻng xúc tuyết trên tay.

Nhưng bố không đánh tôi mà dùng cái xẻng đập nát quả bóng tuyết của tôi và Rowley. Vậy là, bao công sức của hai đứa đã đi tong.

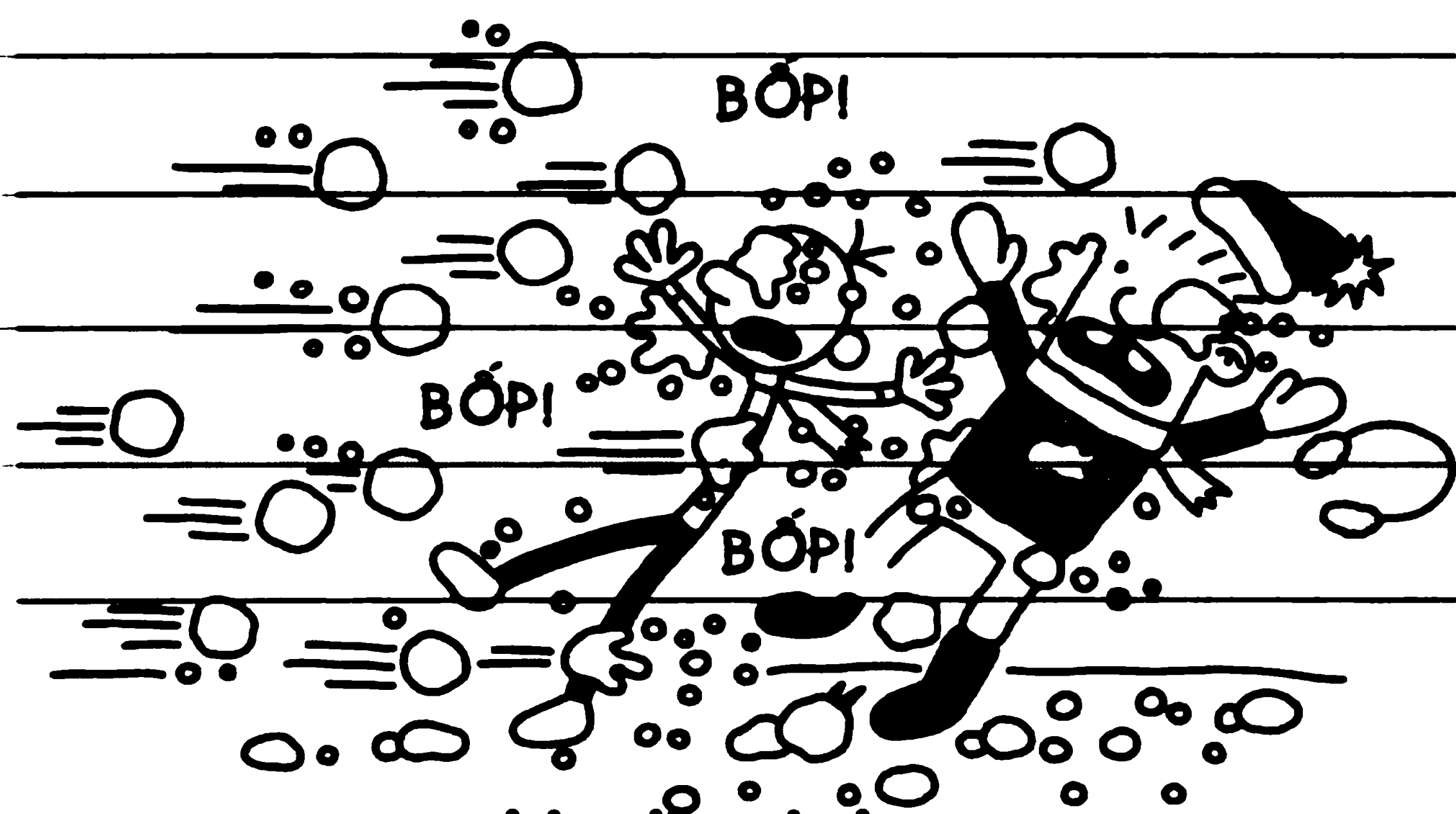

Vài phút sau thằng Rowley mới đến. Tôi nghĩ nó sẽ vượt qua cú sốc này nhanh thôi.

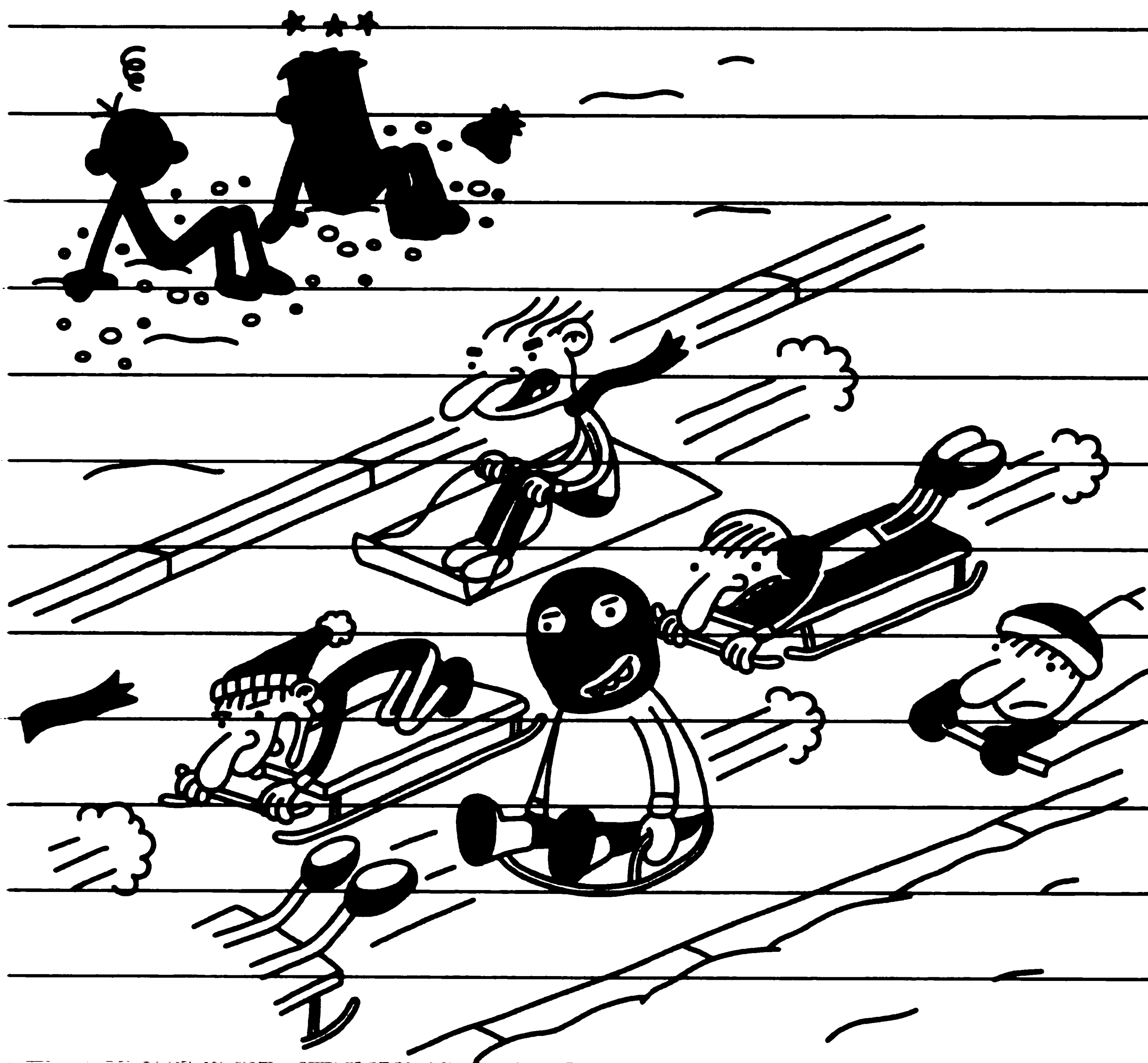

Nhưng tôi đã nhầm to. Thằng Rowley đang sung sướng với ý tưởng trả thù bọn trẻ con ở đường Whirley bằng quả bóng tuyết thì tôi lại phá hỏng mọi chuyện. Rowley gào lên tức giận, trông nó đáng sợ y như bố tôi lúc này.

Tôi cũng nổi điên lên, mắng cho nó một trận. Chúng tôi căng thẳng đến mức định lao vào đánh nhau. Chưa đưa nào kịp động thủ thì một trận mưa tuyết bay về phía bọn tôi.

Hóa ra bọn trẻ con ở đường Whirley đã rình sẵn và chơi trò xấu xa này với chúng tôi.

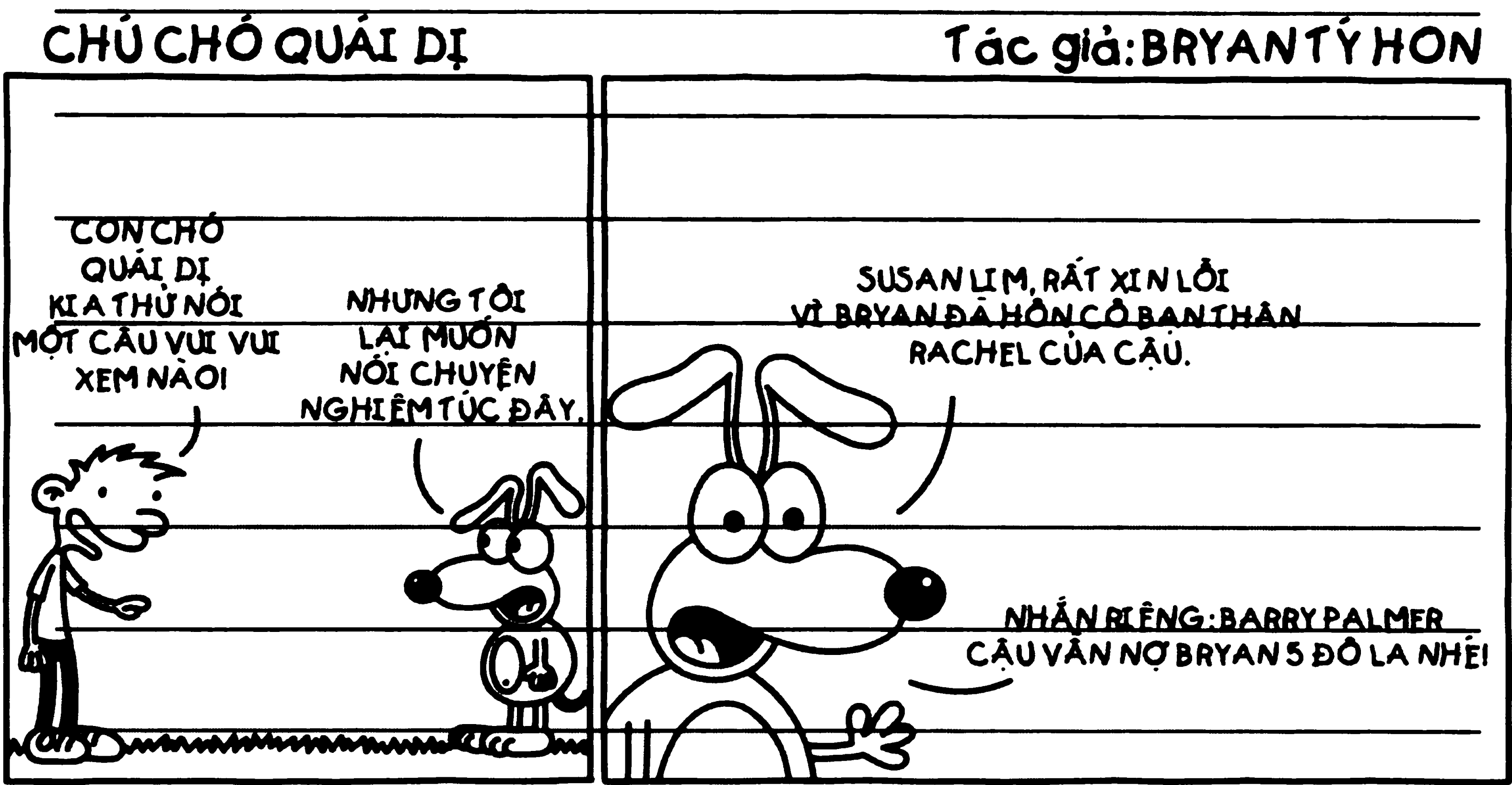

Nếu cô Levine dạy tiếng Anh mà ở đây thì tôi tin chắc cô ấy sẽ không thương tiếc gọi cảnh nhục nhã này của hai thằng là một "trò hề".

Thứ tư

Hôm nay, thông báo về buổi tuyển chọn họa sĩ minh họa cho tờ báo của trường khiến đám học sinh xôn xao.

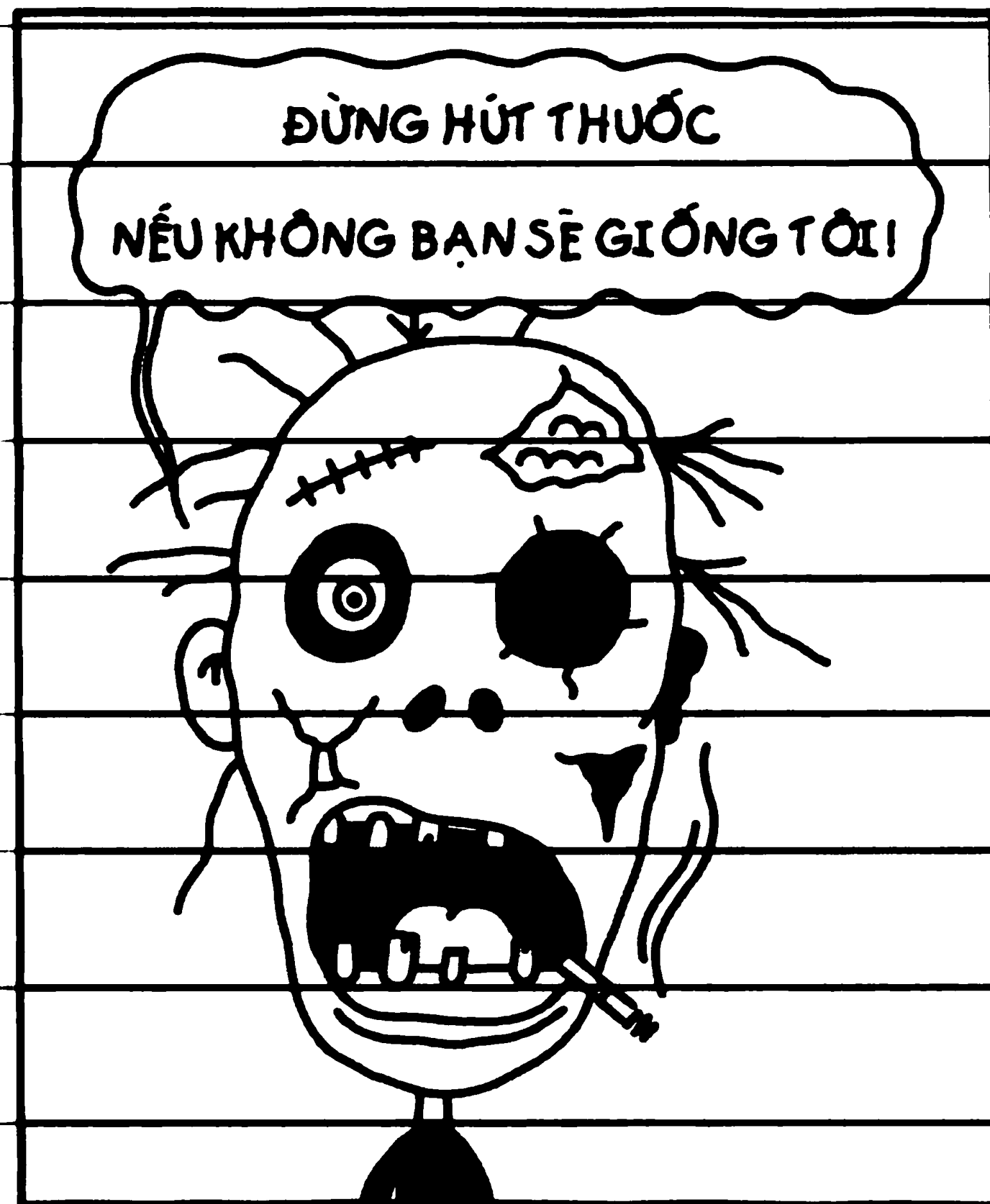
Từ trước đến nay chỉ có Bryan "tý hon" là được làm việc này. Chuyện "Chú chó quái dị" của nó được đăng liên tục trên tờ báo trường và Bryan cũng nổi tiếng là họa sĩ có tài. Nhưng chắc là dạo này nó đã lạm dụng tài năng quá nhiều nên mới buộc phải gác bút.

Vừa nghe tin vui này, tôi biết là mình nhất định phải tham gia buổi tuyển chọn. Thành Bryan ấy chỉ nhờ mỗi truyện "Chú chó quái dị" mà tiếng tăm như cồn thì có gì một người tài hoa như tôi lại không nổi danh được.

Tôi luôn mơ một nào đó sẽ nổi tiếng khắp trường, ít nhất là cũng phải giống hời tôi được giải khuyến khích vẽ về cấm hút thuốc lá.

Thực ra, tôi đã copy nguyên cả bức tranh trong tạp chí về rock của Rodrick và may phước là không ai phát hiện ra trò gian lận ấy.

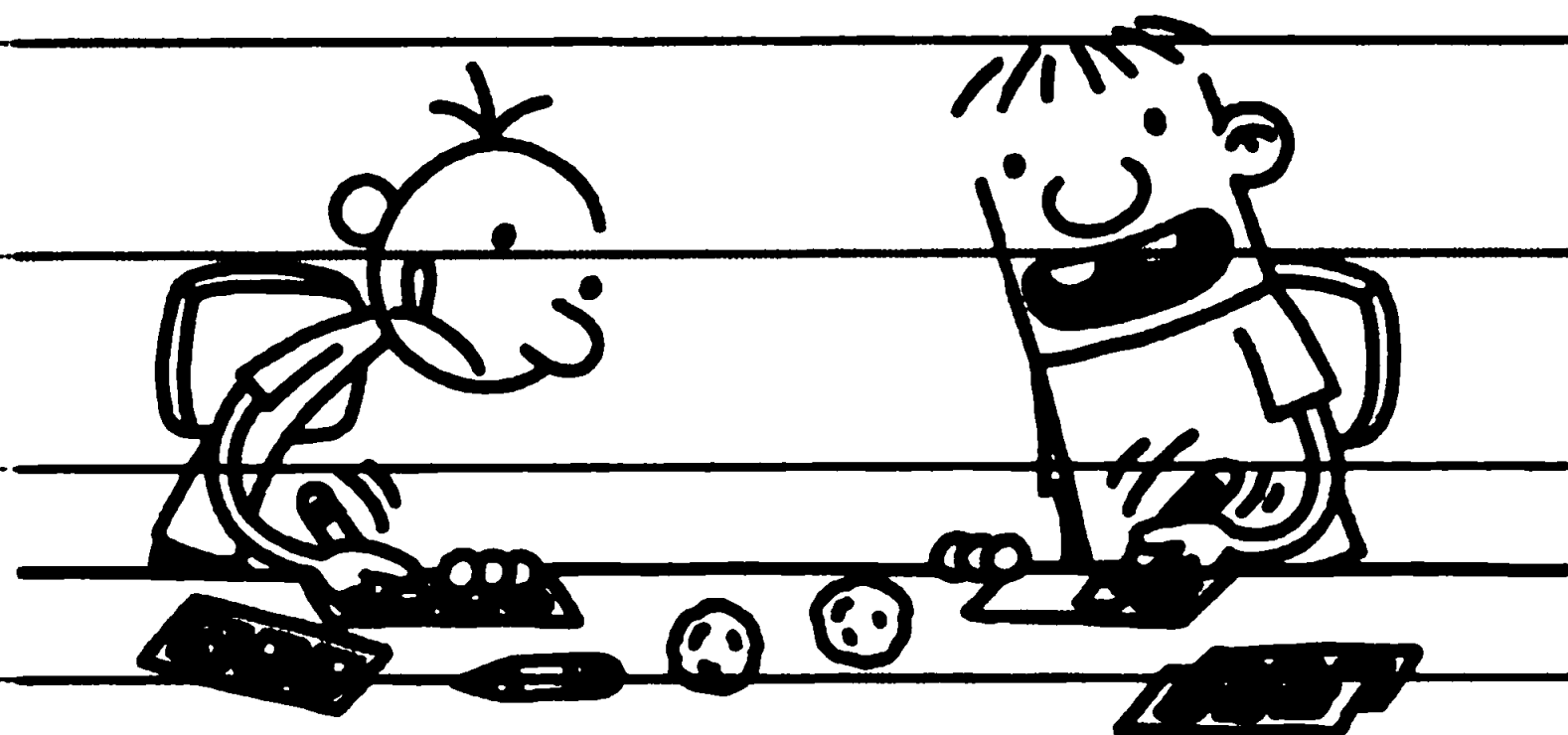

Điều tức cười nhất là giải đặc biệt lại thuộc về một bức tranh đơn giản của Chris Carney.

Thứ năm

Tôi và Rowley quyết định cùng nhau sáng tác một truyện tranh thật hài hước để làm bài dự thi. Vì thế, hôm nay sau khi tan học Rowley đến nhà tôi để thực hiện kế hoạch tuyệt hảo này.

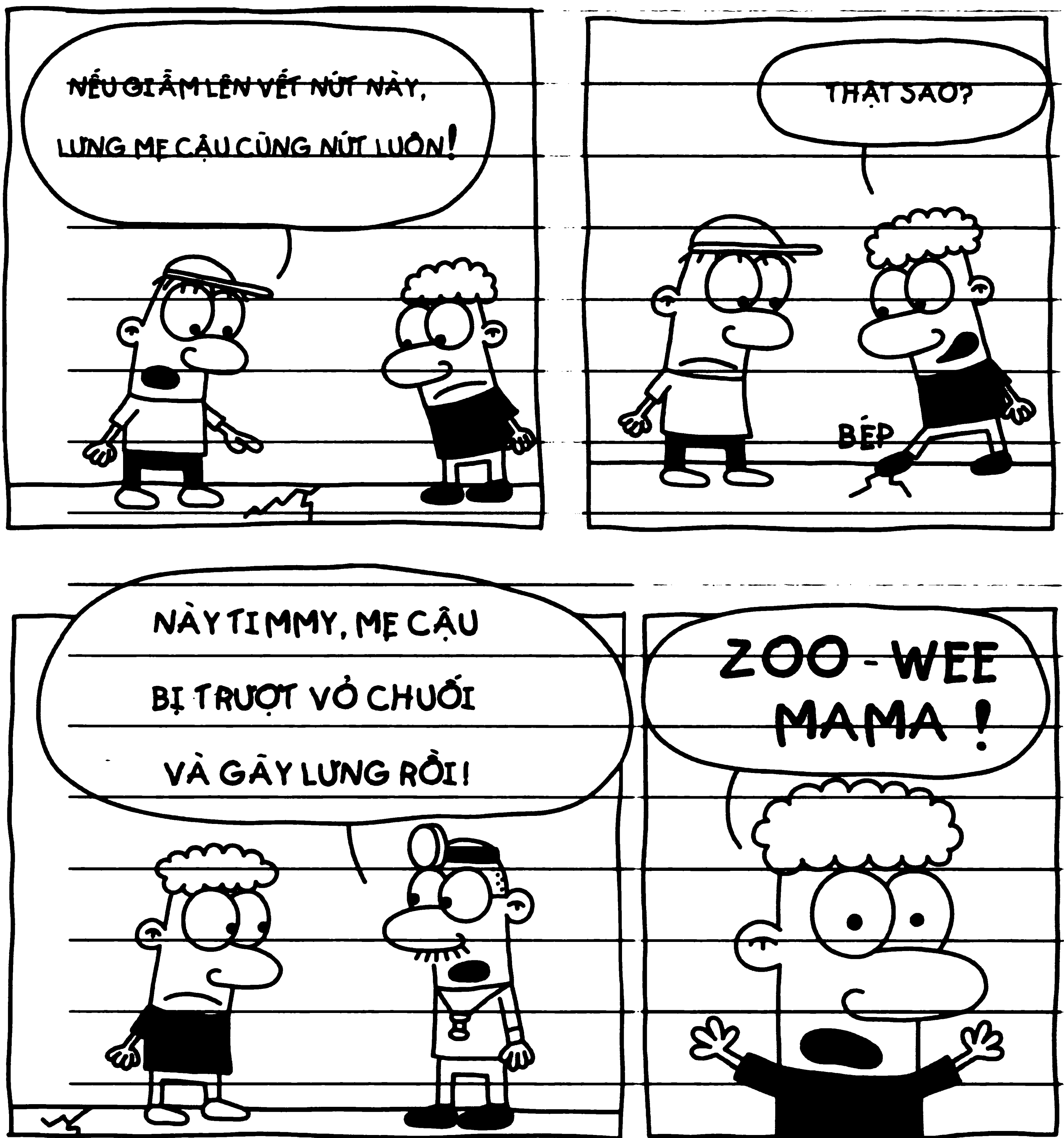
Bọn tôi nghĩ ra hàng tá nhân vật nhưng lại khổ sở để lắp ráp lại thành một câu chuyện cho ra ngô ra khoai.

Cuối cùng thì tôi đã tìm ra một giải pháp trên cả tuyệt vời: tất cả các câu chuyện đều có câu là "Zoo-Wee Mama".

Không hiểu sao tôi thấy thích từ này ghê.

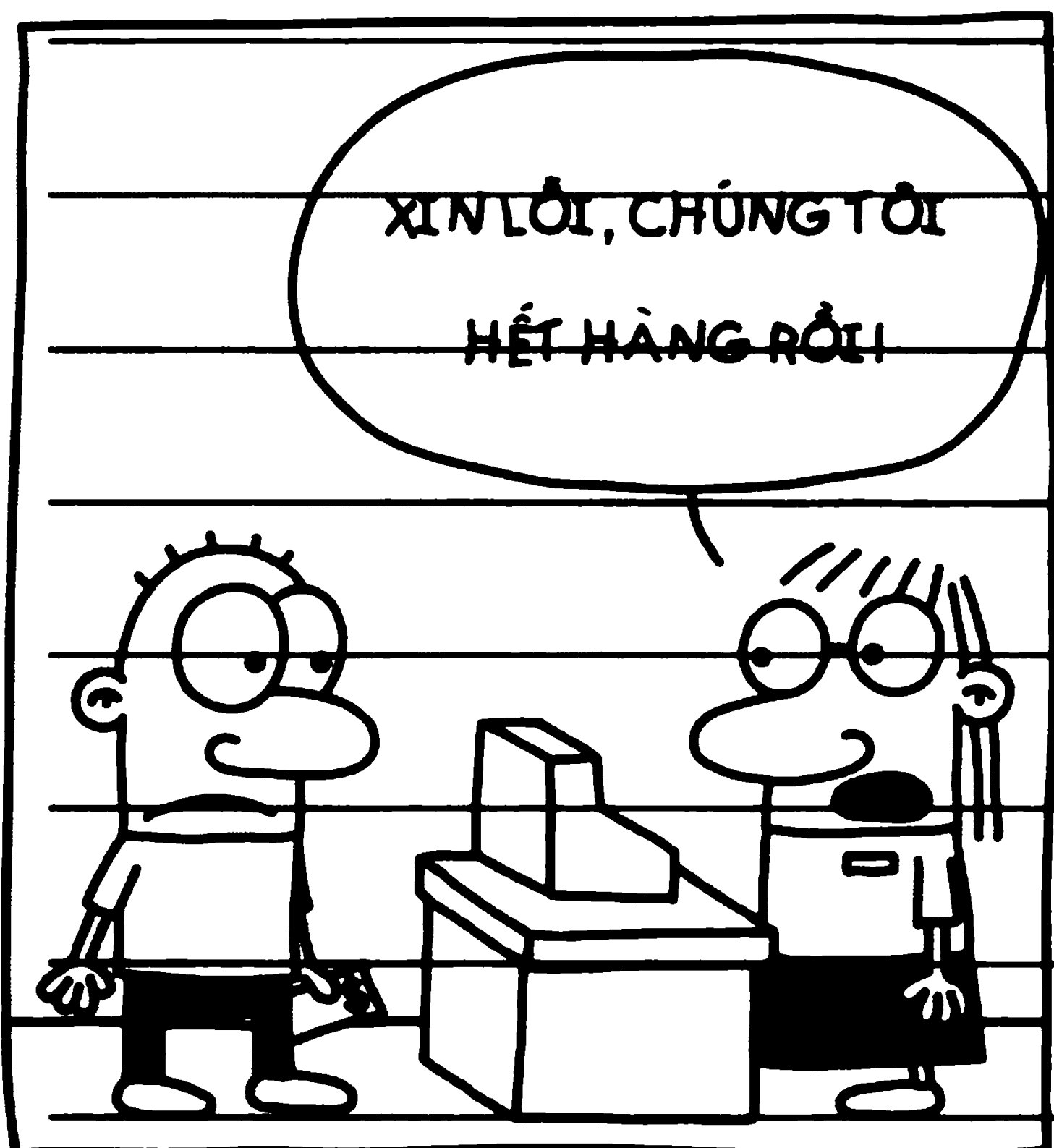
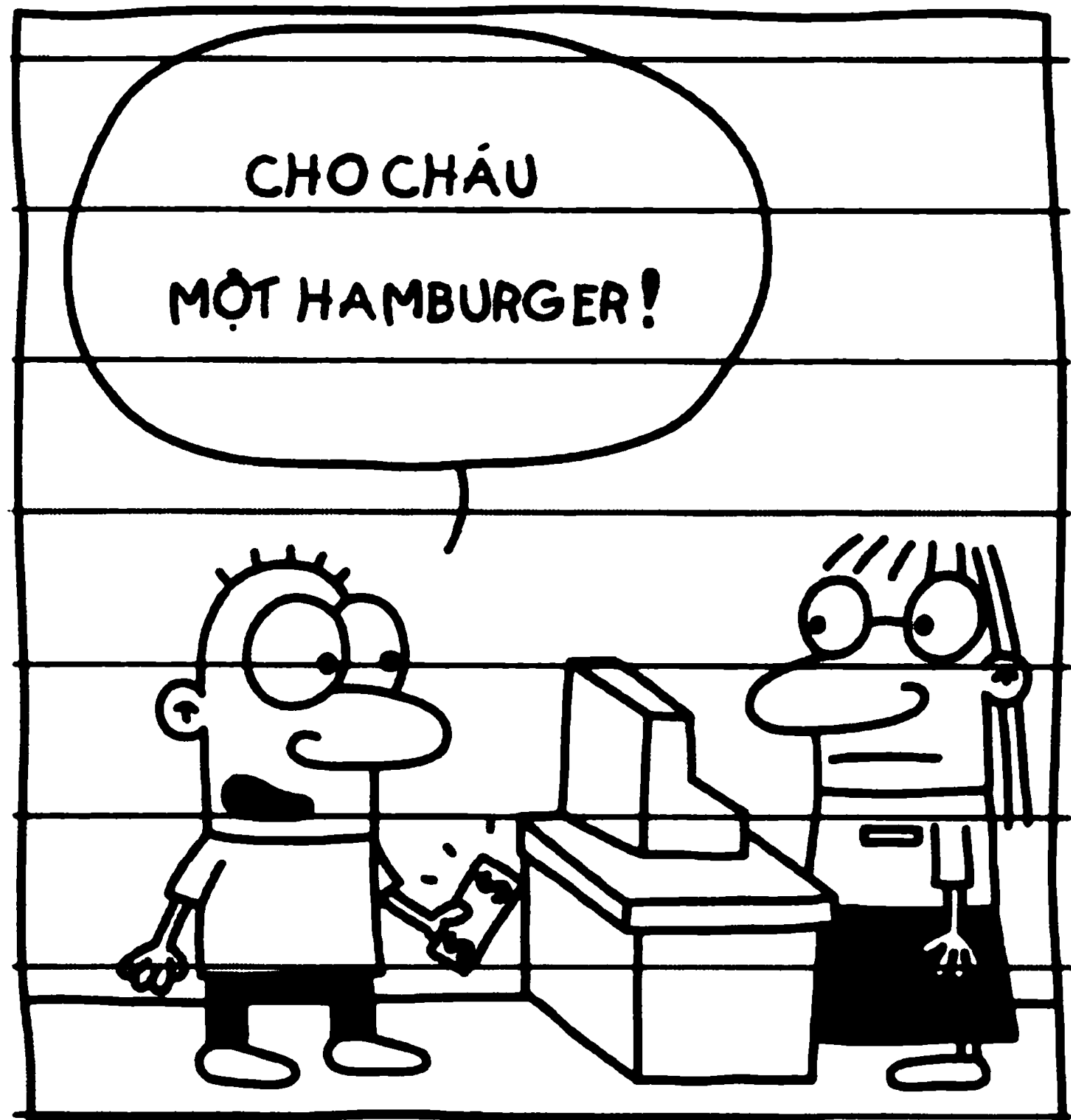
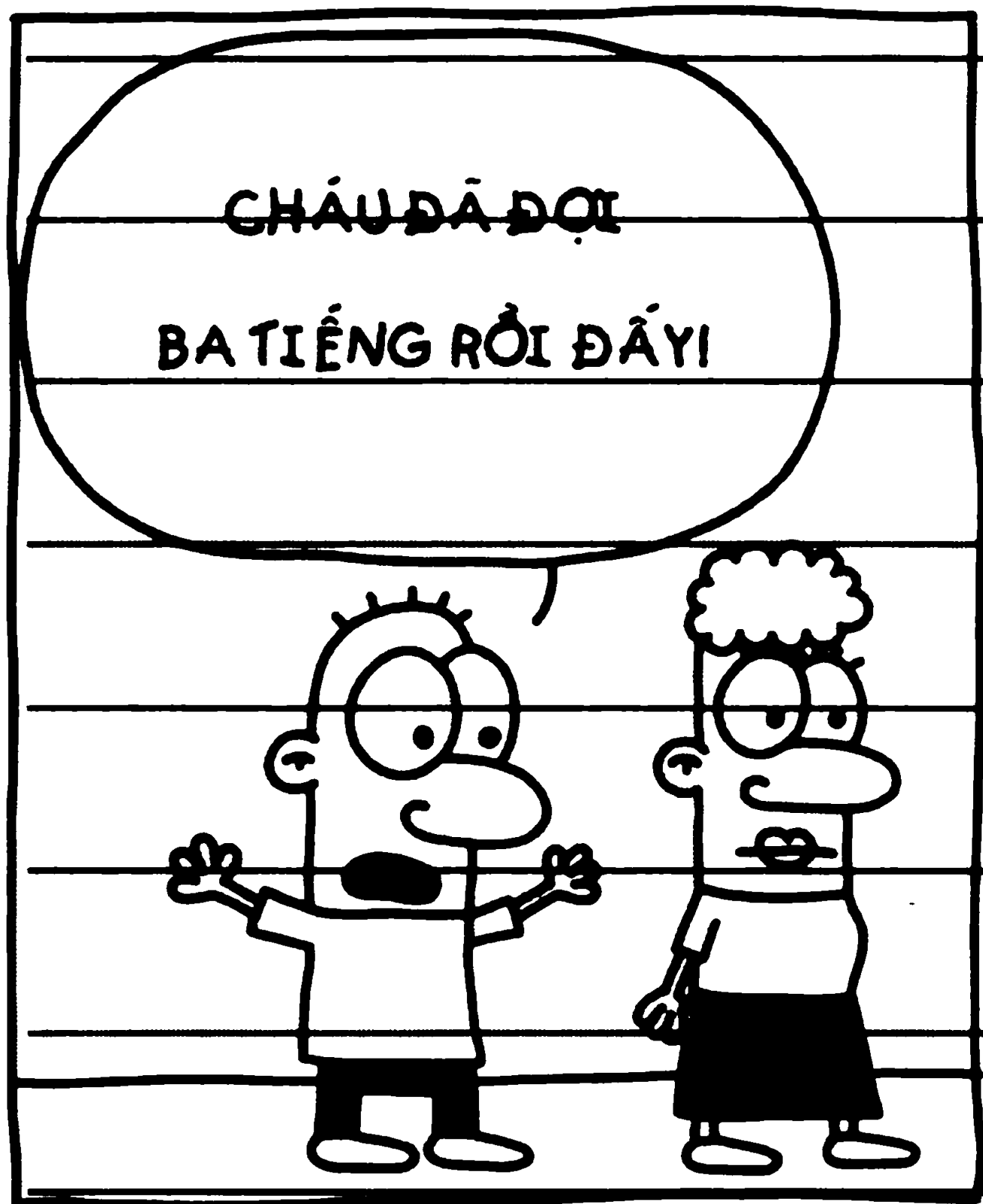
Nhất là nếu làm theo cách này hai đứa sẽ không phải khốn khổ vì nội dung nữa, có thể toàn tâm toàn ý cho những bức vẽ minh họa.

Lúc đầu mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ, tôi vẽ nhân vật và viết lời thoại còn Rowley vẽ khung tranh.

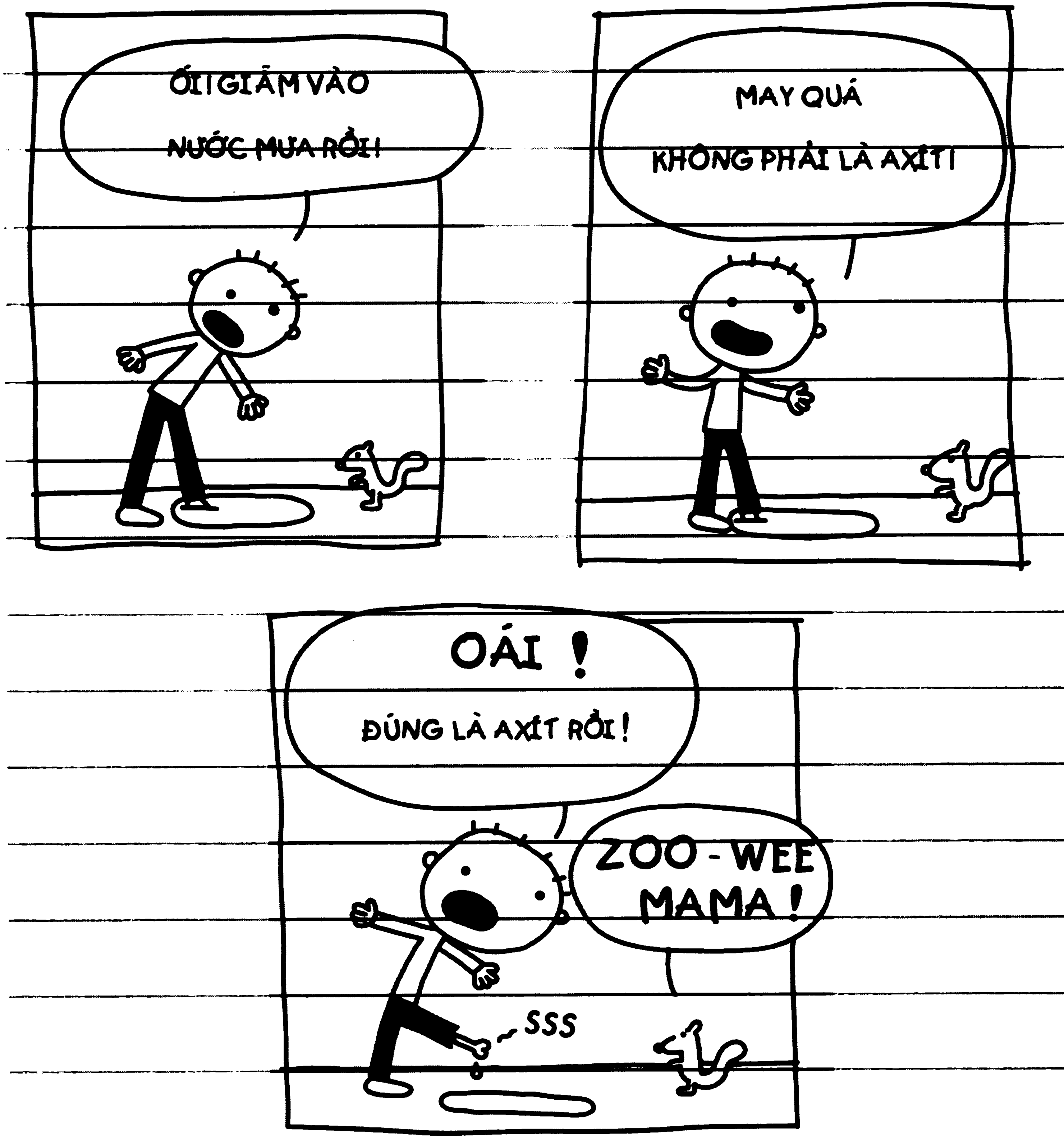

Nhưng Rowley bắt đầu tỏ ra khó chịu và muốn tự mình được thể hiện nên tôi dành để nó sáng tác phần cốt truyện tiếp theo.

Thành thật mà nói tôi đã cười lăn lộn khi xem truyện này của Rowley.

Một lúc sau tôi đã thấy phát ồm vì ý tưởng "Zoo-Wee Mama" của mình nên kể cho thằng đàn Rowley tự do sáng tác. Dù không muốn bêu xấu bạn bè nhưng Rowley vẽ tẻ kinh khủng.

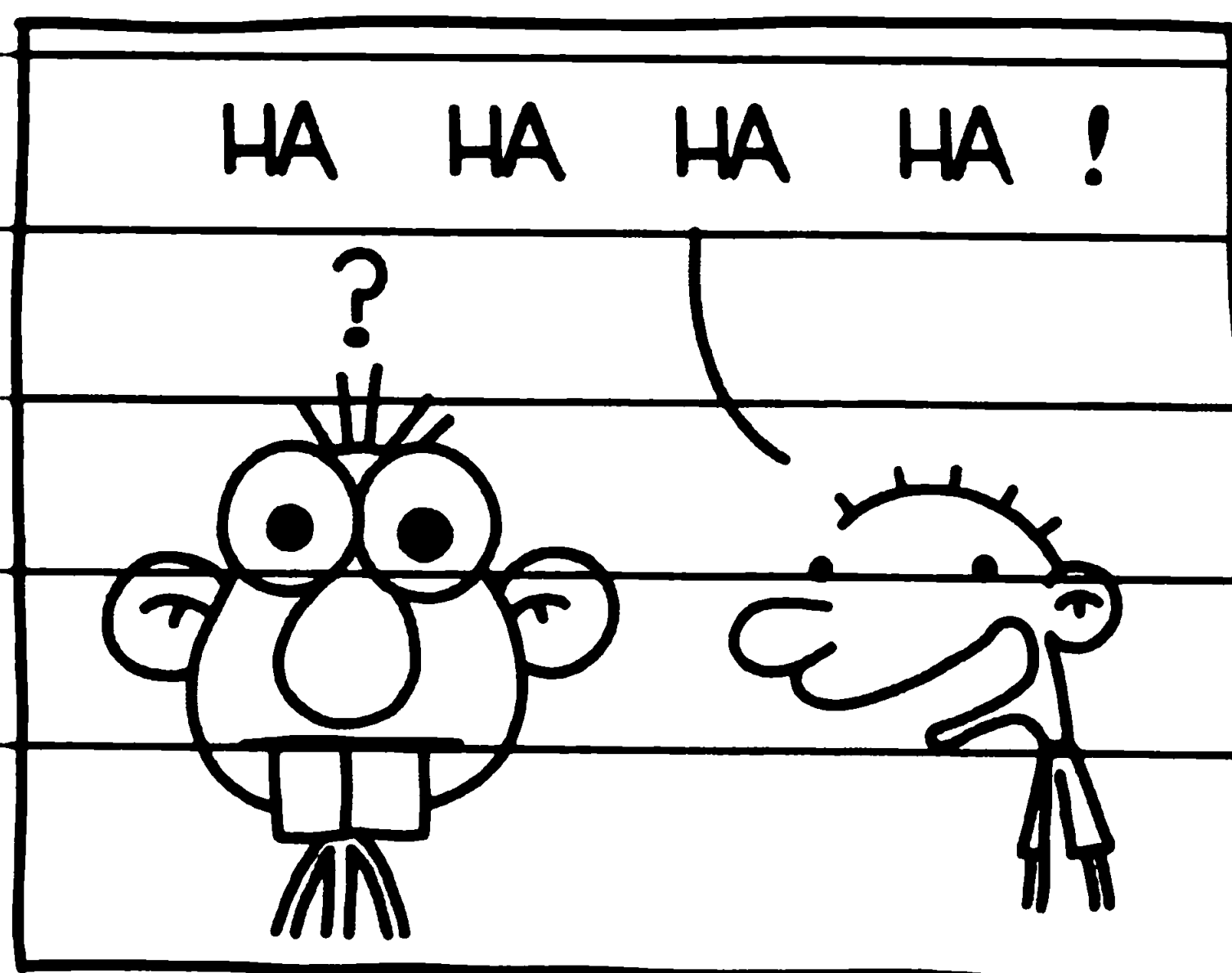
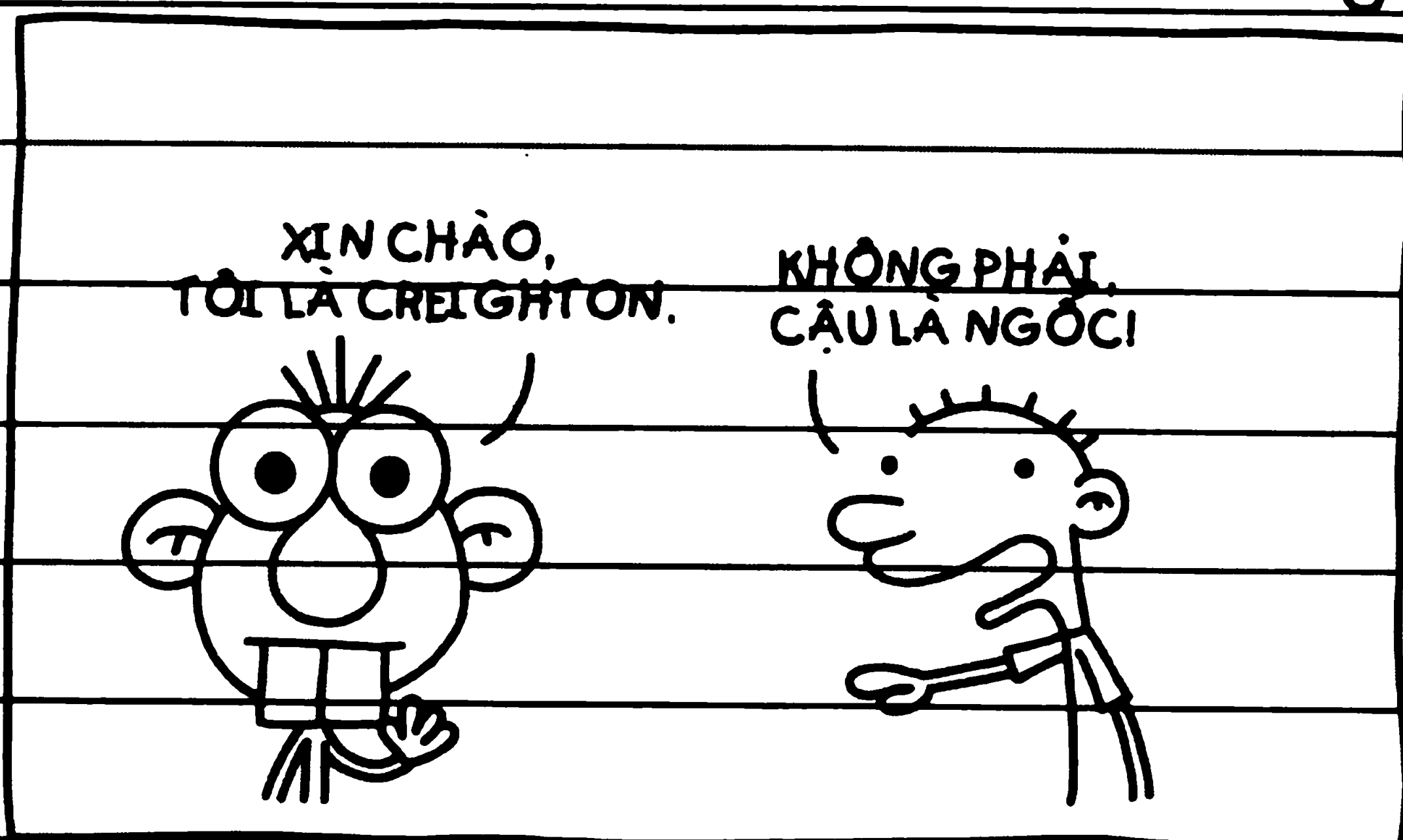
Tôi đã góp ý cho Rowley là nên làm phong phú câu chuyện nhưng nó khẳng khẳng đòi giữ nguyên cái lỗi viết "Zoo-Wee Mama" này. Chúng tôi cãi nhau rất căng đến khi Rowley cay cú bỏ về cầm theo tác phẩm mà hai đứa vừa sáng tác. Cũng tốt thôi, tôi cũng chẳng hứng thú khi làm việc với một thằng không thể vẽ nổi cái mũi.

Thứ sáu

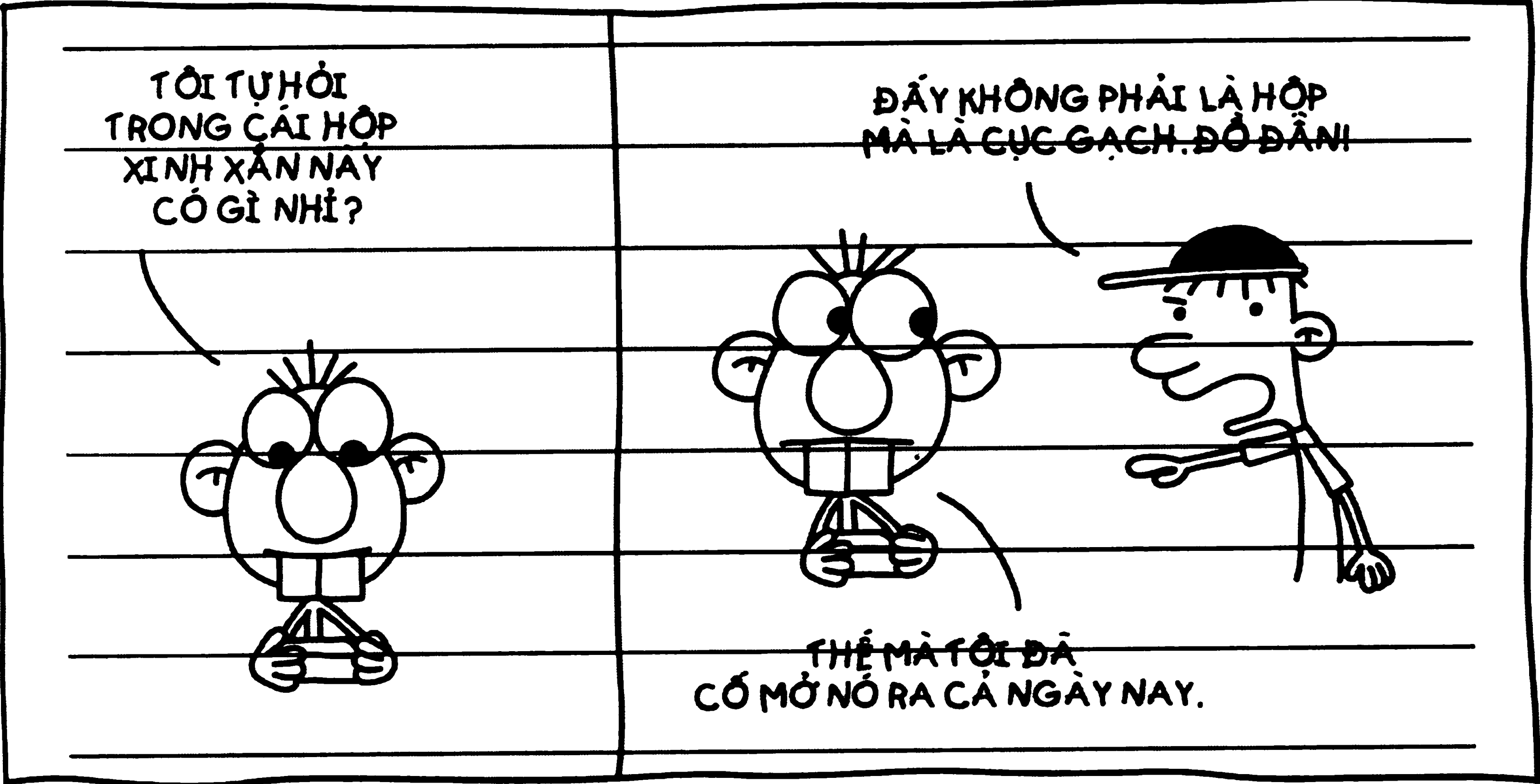
Sau khi vụ cãi nhau với Rowley, tôi vẫn quyết không từ bỏ cơ hội được làm họa sĩ minh họa cho tờ báo trường. Tôi đã suy nghĩ rất ghê mới nghĩ ra được nhân vật chính sẽ là Creighton Ngốc.

CREIGHTON NGỐC

Tác giả: Greg Heffley

Cảm hứng dồi dào đến mức tôi sáng tác một mạch hai mươi truyện.

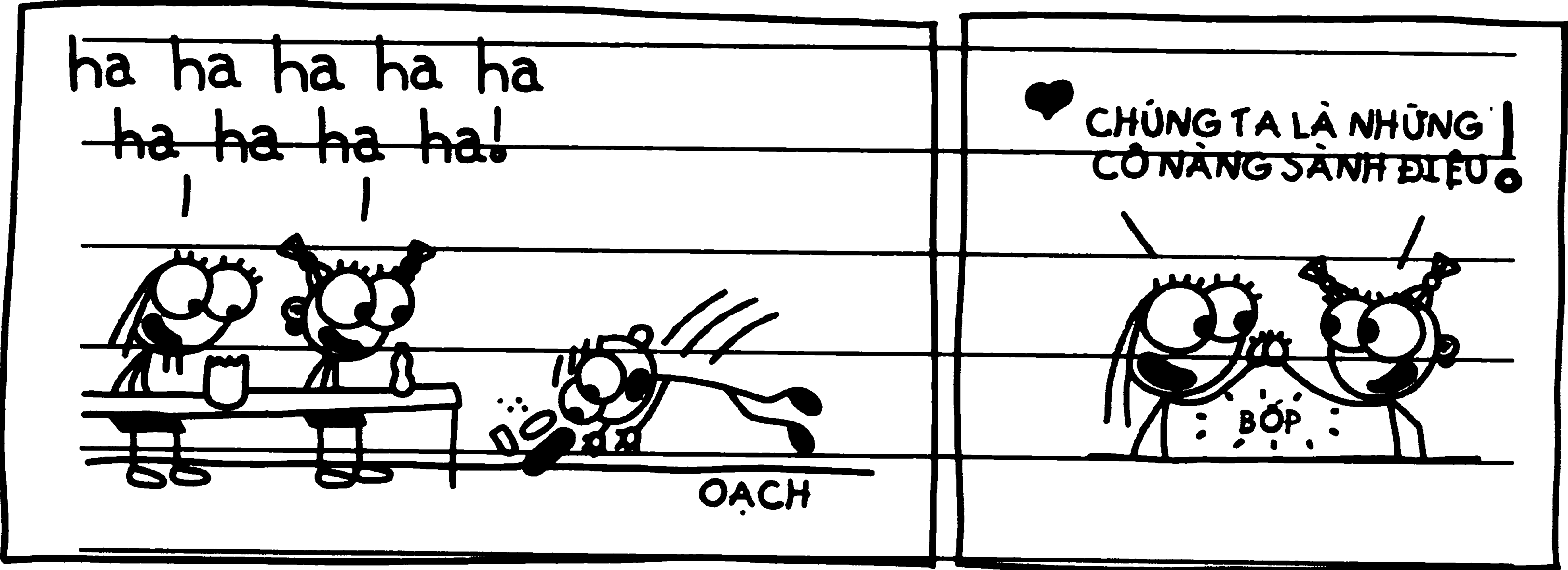
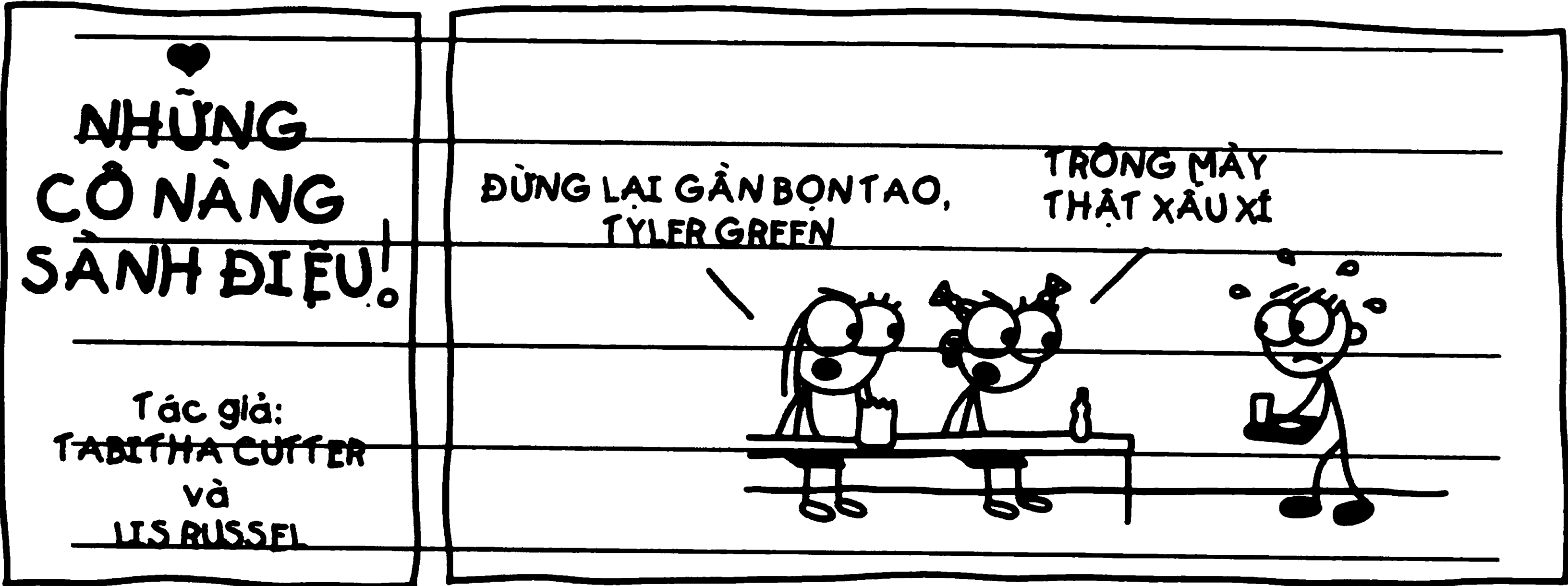

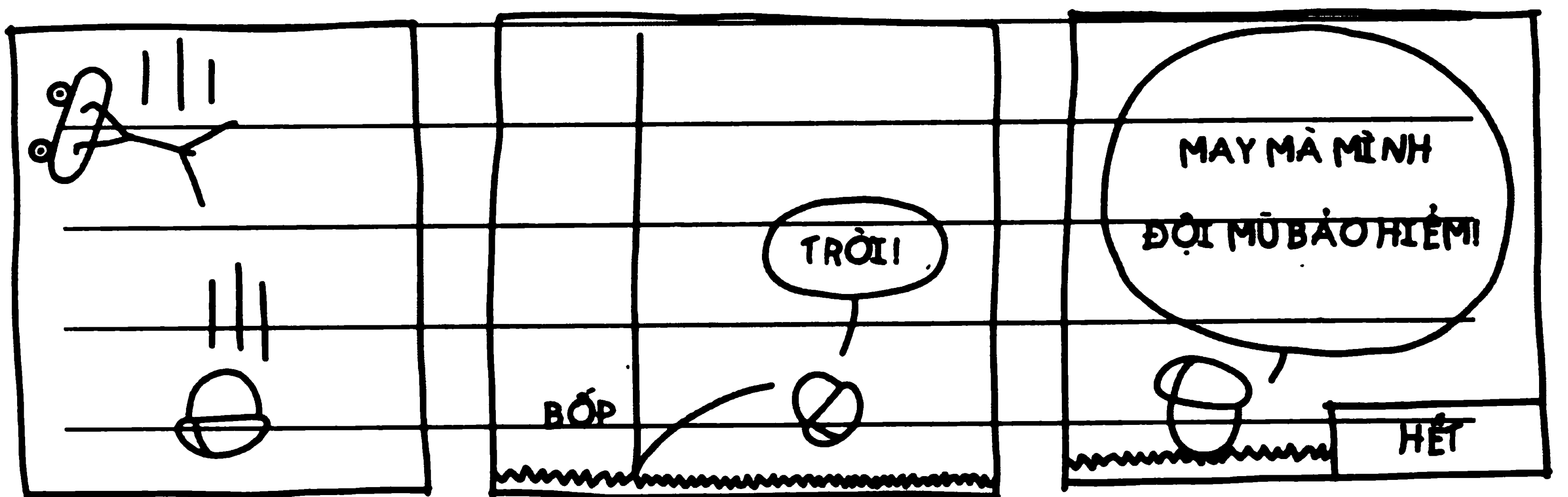
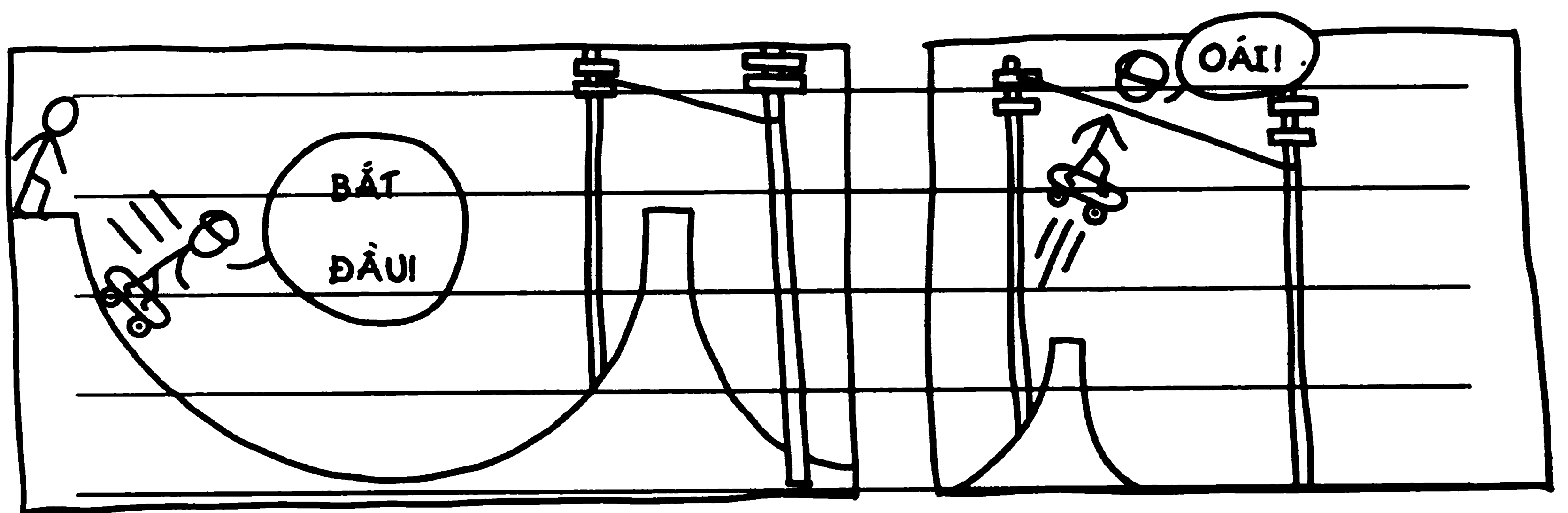
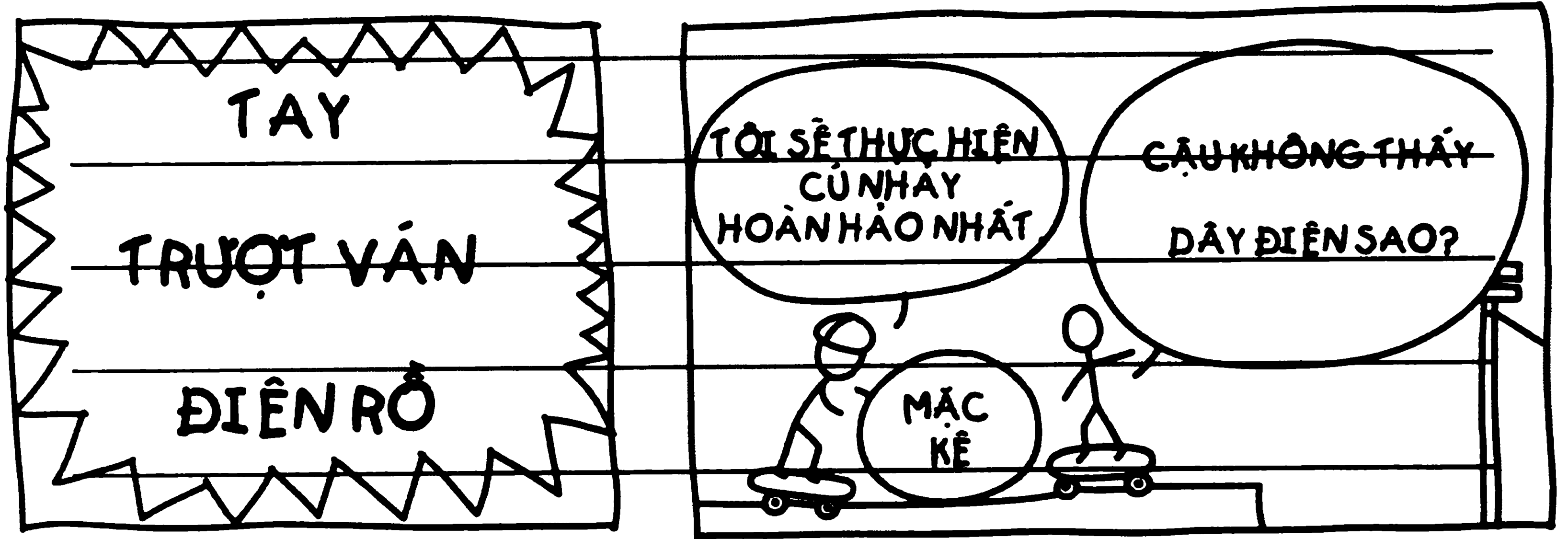
Thực ra, tôi phải cảm ơn bọn ngốc ở trường rất nhiều. Vì nhờ có bọn nó mà nguồn tư liệu sáng tác của tôi chắc chẳng bao giờ cạn kiệt để thực hiện bộ truyện tranh kinh điển này.

Hôm nay, vừa đến trường tôi đã phi như bay đến phòng thầy Ira, người phụ trách tờ báo trường để nộp bản thảo.

Trên bàn của thầy xếp hàng chồng bản thảo nhưng tôi đã kịp liếc qua. Đống bản thảo nhát như nước ốc ấy chỉ giúp tôi thêm tự tin mà thôi.

Trong đống hỗn độn ấy, tôi chỉ thực sự chú ý đến truyện "Thầy Ira" do Bill Tritt sáng tác.

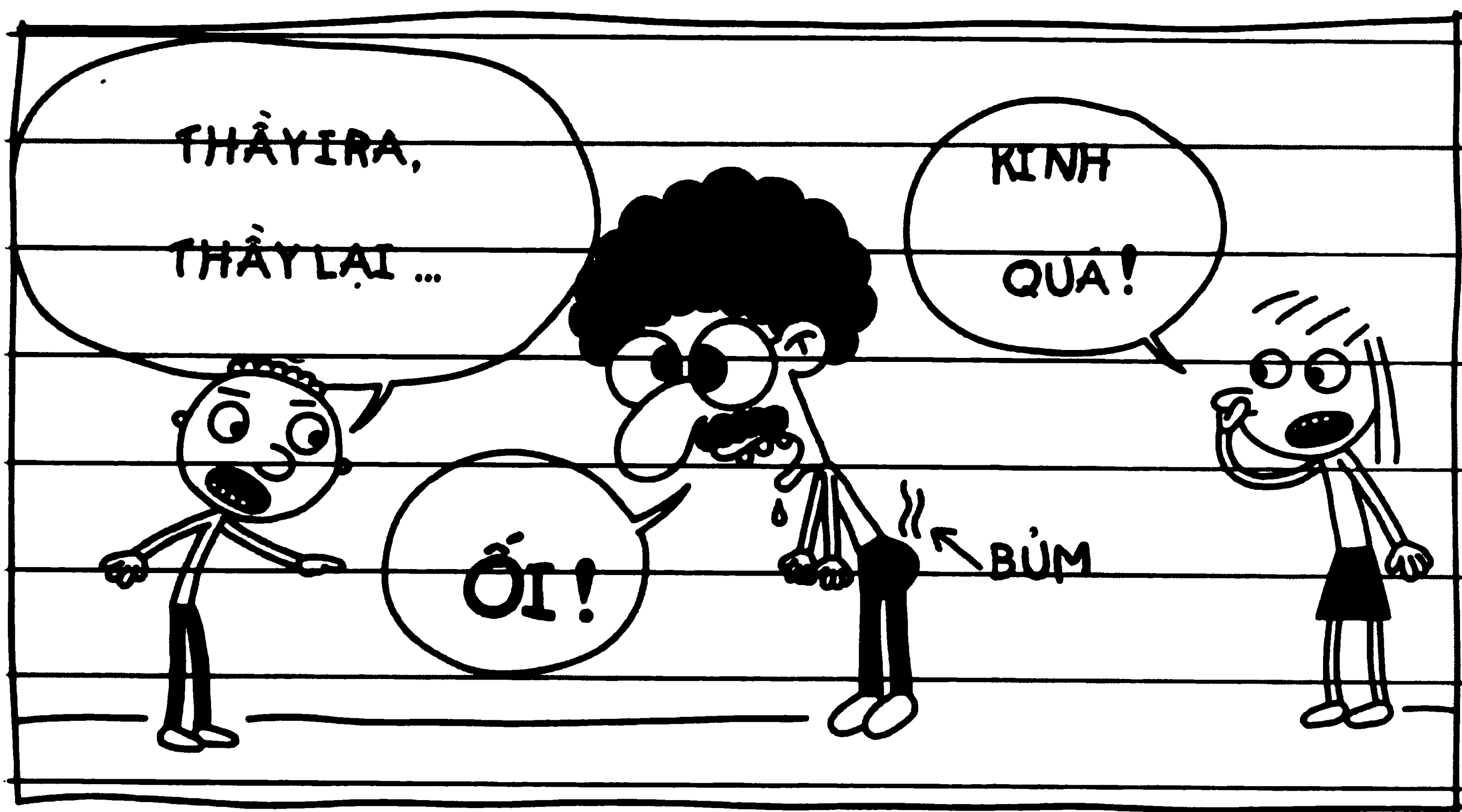

Bill là học sinh cá biệt nên bị các giáo viên, nhất là thầy Ira ghét cay ghét đắng.

Chắc chắn nó không thể từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này để bêu xấu thầy.

Dù sao tôi cũng đã loại được một đối thủ vì đời nào thầy Ira chịu cho đăng mẫu truyện vợ vắn này trên báo.

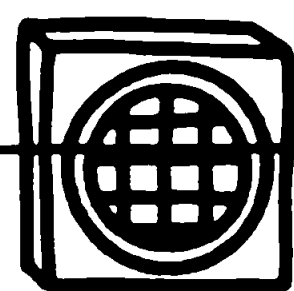
Kể ra thì cũng có vài truyện khá hấp dẫn nhưng tôi đã khéo léo dúi xuống dưới đồng tài liệu cao như núi của thầy Ira.

Hวัง vọng không ai biết đến sự tồn tại của mấy tác phẩm ấy đến khi tôi đã lên cấp ba.

Thứ năm

Hôm nay, ước mơ cháy bỏng của tôi đã thành hiện thực.

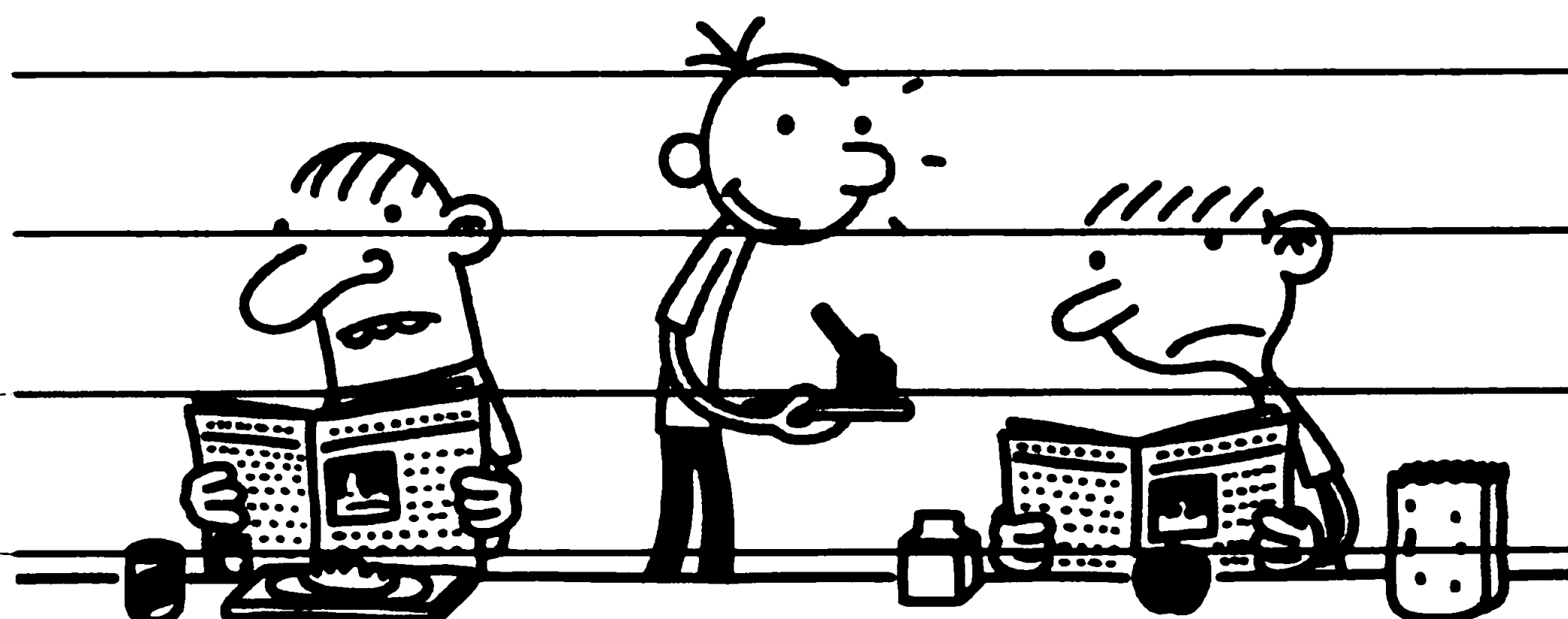

**HỌA SĨ TRUYỀN TRANH MỚI
CỦA TRƯỜNG TA LÀ
GREG HEFFELEY**

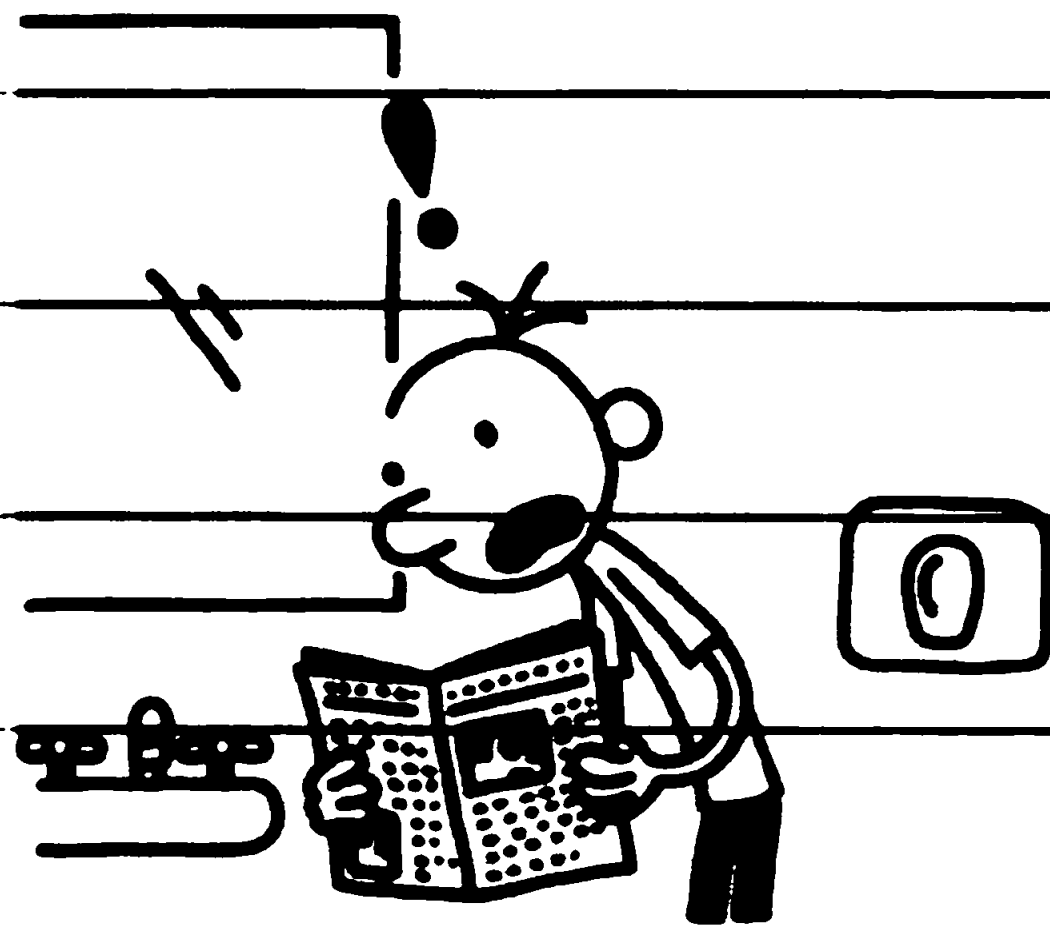
Đến giờ ăn trưa, đứa nào cũng cầm tờ báo tuần này vừa đọc vừa bình luận rất say sưa.

Thực ra tôi muốn vô ngay lấy một tờ để chiêm ngưỡng tác phẩm của mình. Nhưng suy cho cùng tôi nên cố nhịn thêm chút nữa, về nhà để ăn mừng chiến thắng cũng chưa muộn.

Tôi cố tình chọn một cái bàn thật rộng để lát nữa có chỗ mà kí tên cho các fan hâm mộ. Nhưng đợi mãi mà chả thấy đứa nào mò đến ca ngợi tác phẩm tuyệt vời của mình nên tôi bắt đầu thấy bất an.

Tôi vội lấy một tờ báo và chui tọt vào nhà vệ sinh để kiểm tra. Khi thấy tác phẩm đề tên mình, tôi đã suýt chết vì đau tim.

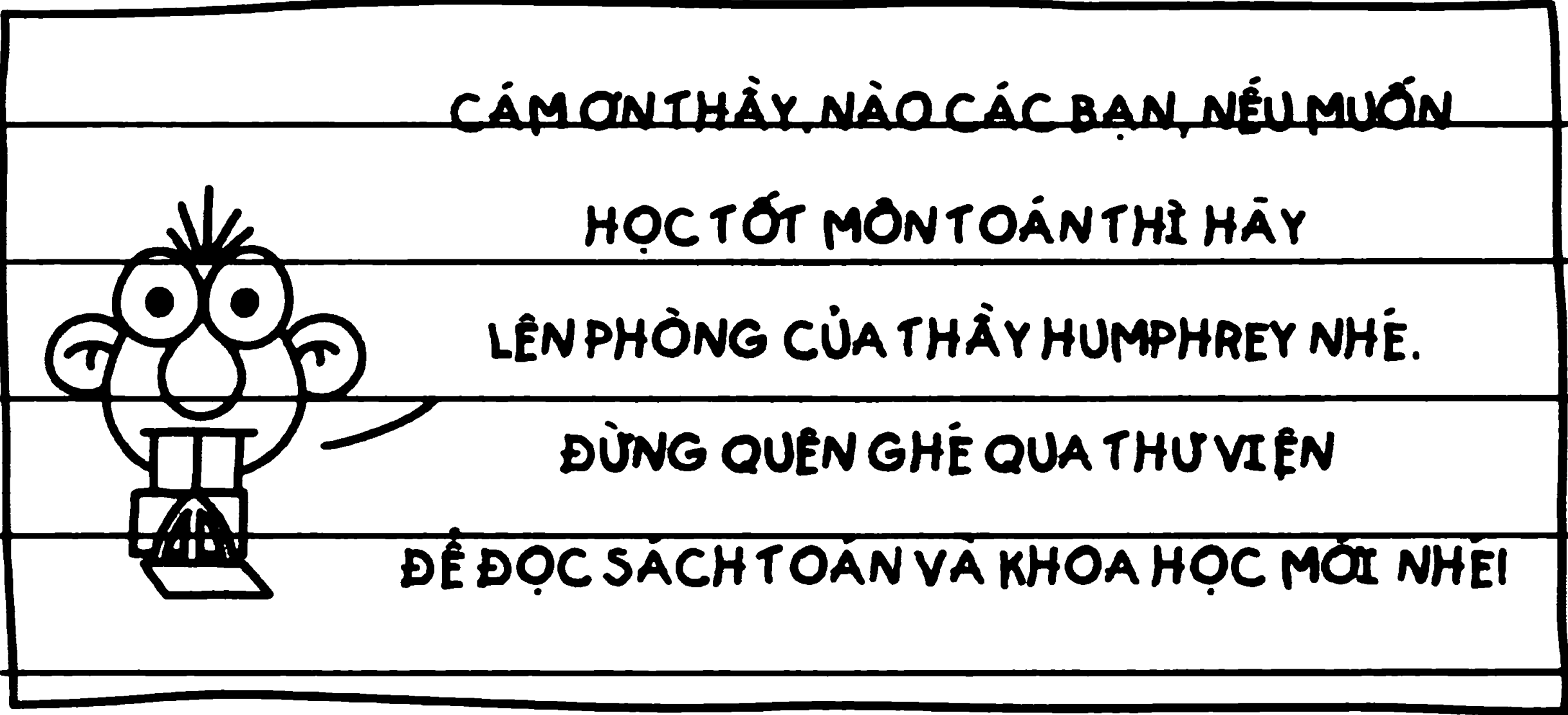
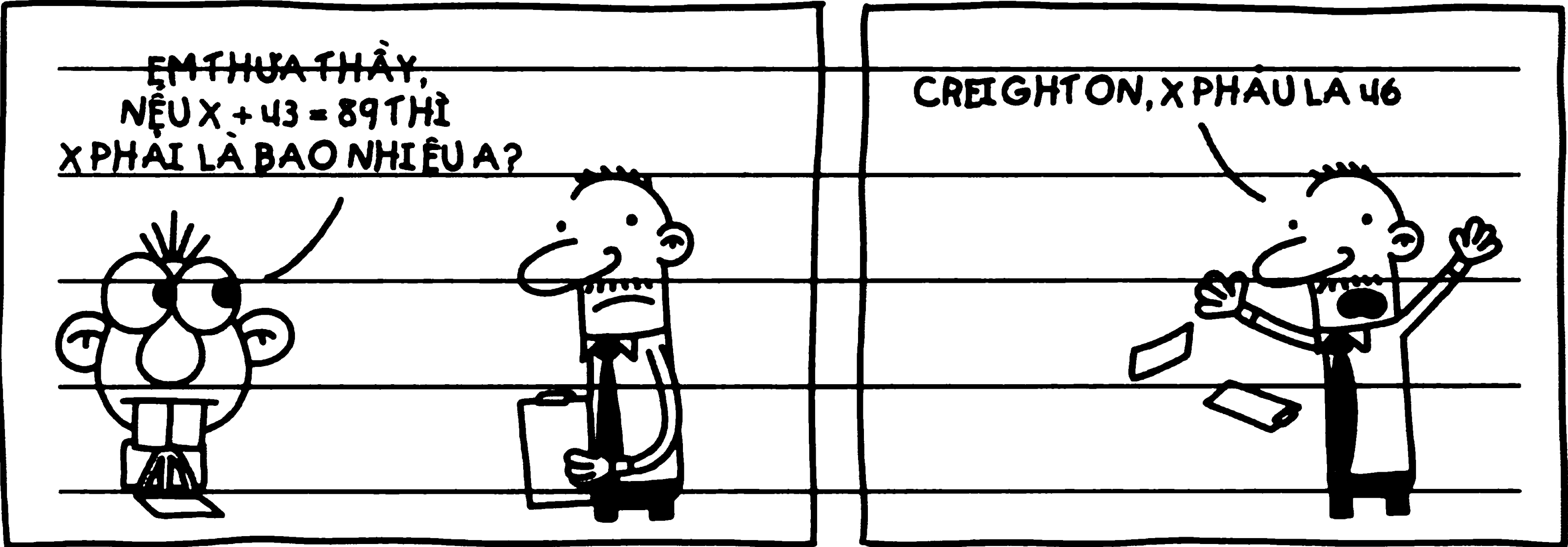

Thầy Ira đã báo trước rằng thầy sẽ "biên tập" lại một chút tác phẩm của tôi. Nhưng ai ngờ thầy lại biến nó thành một truyện điên rồ như thế này chứ.

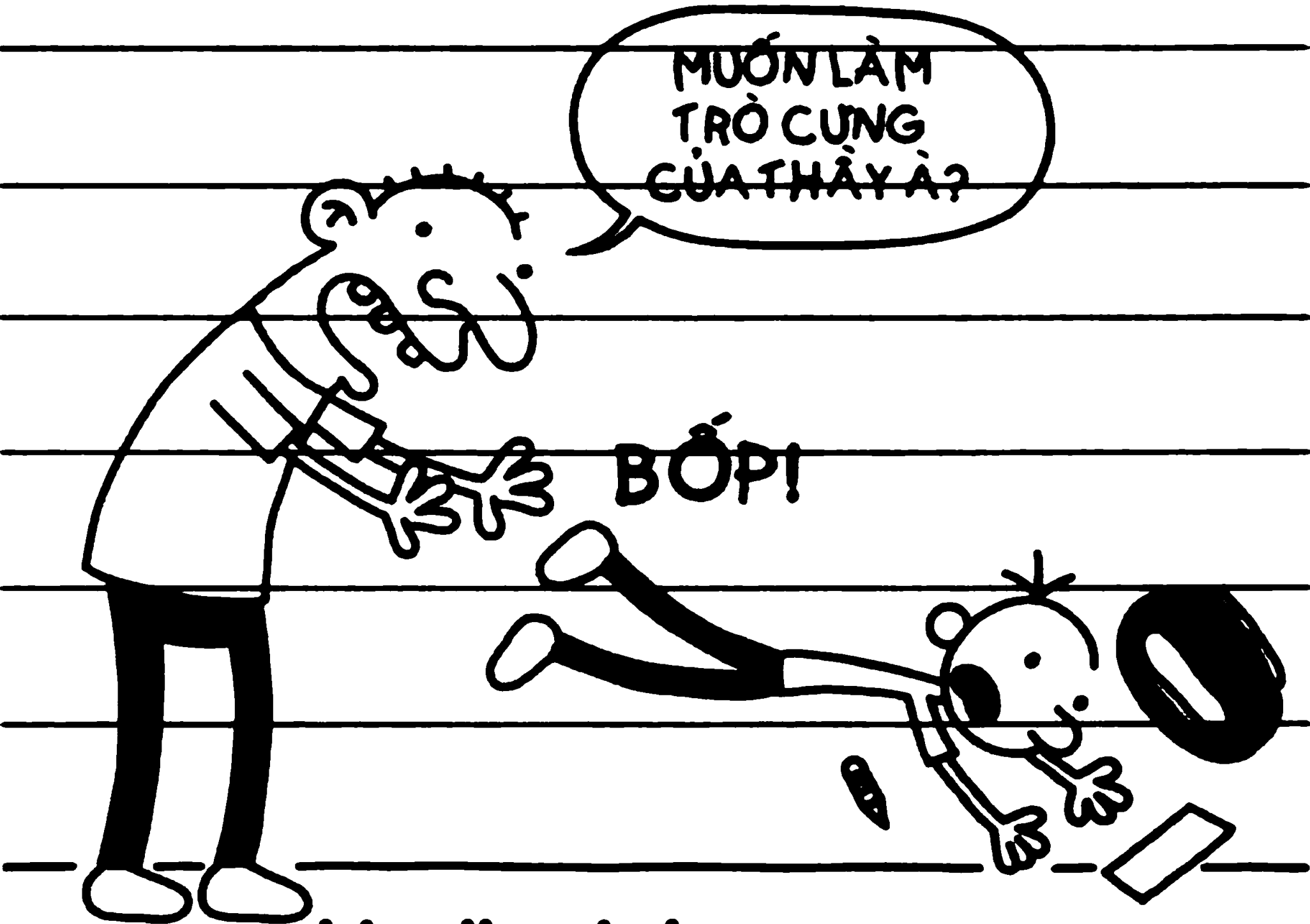
Trong nguyên tác của tôi có cảnh Creighton ngốc thay vì làm bài kiểm tra Đại số đã ăn luôn bài kiểm tra và bị thầy giáo mắng cho té tát. Câu chuyện tuyệt vời của tôi lại bị thầy Ira "biên tập" thành một truyện thật khủng khiếp.

Thế đấy! Giờ thì cơ hội được ký tên cho fan hâm mộ của tôi đã đi tong.

CREIGHTONHAMHOC Tác giả: Gregory Heffley

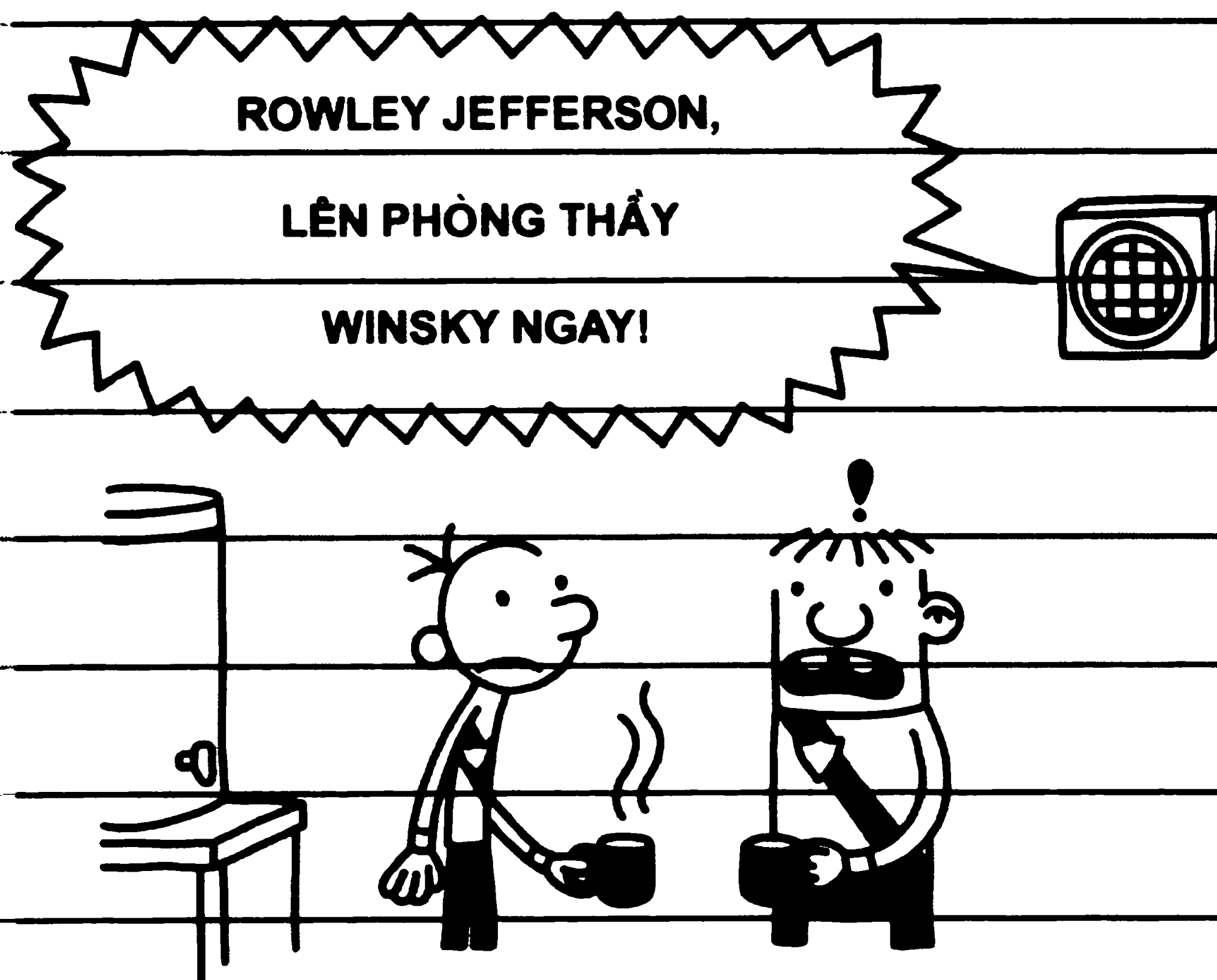
Không những thế, tôi còn biến thành trò tiêu khiển của bọn nó nữa chứ.

THÁNG BA

Thứ tư

Sáng nay, đúng lúc tôi và Rowley đang nhâm nhi cốc sôcôla nóng cùng mấy đứa trong Đội an ninh thì tiếng loa thông báo kêu ầm ĩ.

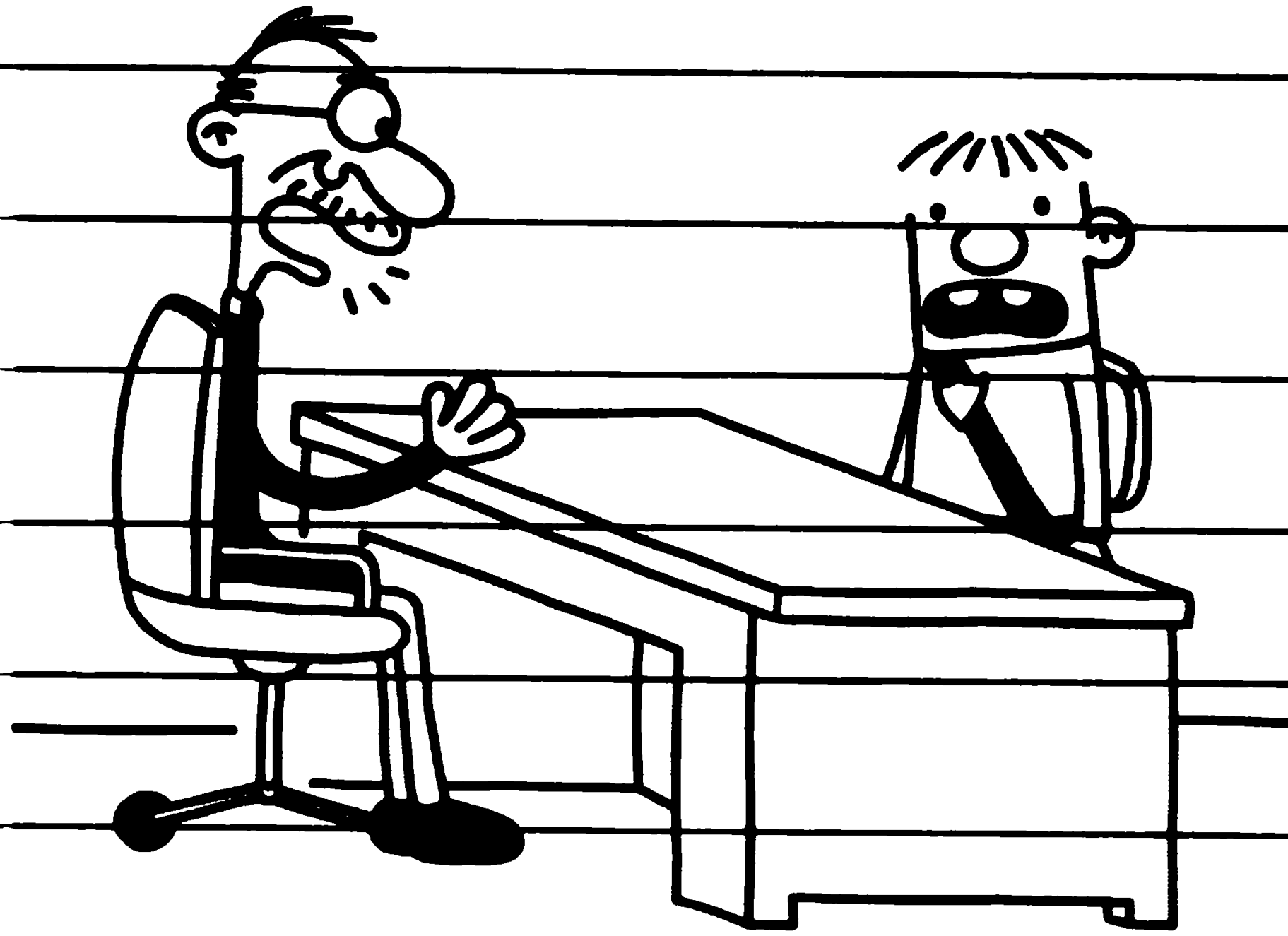

Tôi nghiệp Rowley, nó phải bỏ dở cốc sôcôla ngon tuyệt để chạy lên phòng thầy Winsky. Mười lăm phút sau nó mới run rẩy trở về.

Chuyện là một phụ huynh gọi điện cho thầy Winsky mách Rowley đã "bắt nạt" một đứa mẫu giáo mà nó phải đưa về nhà.

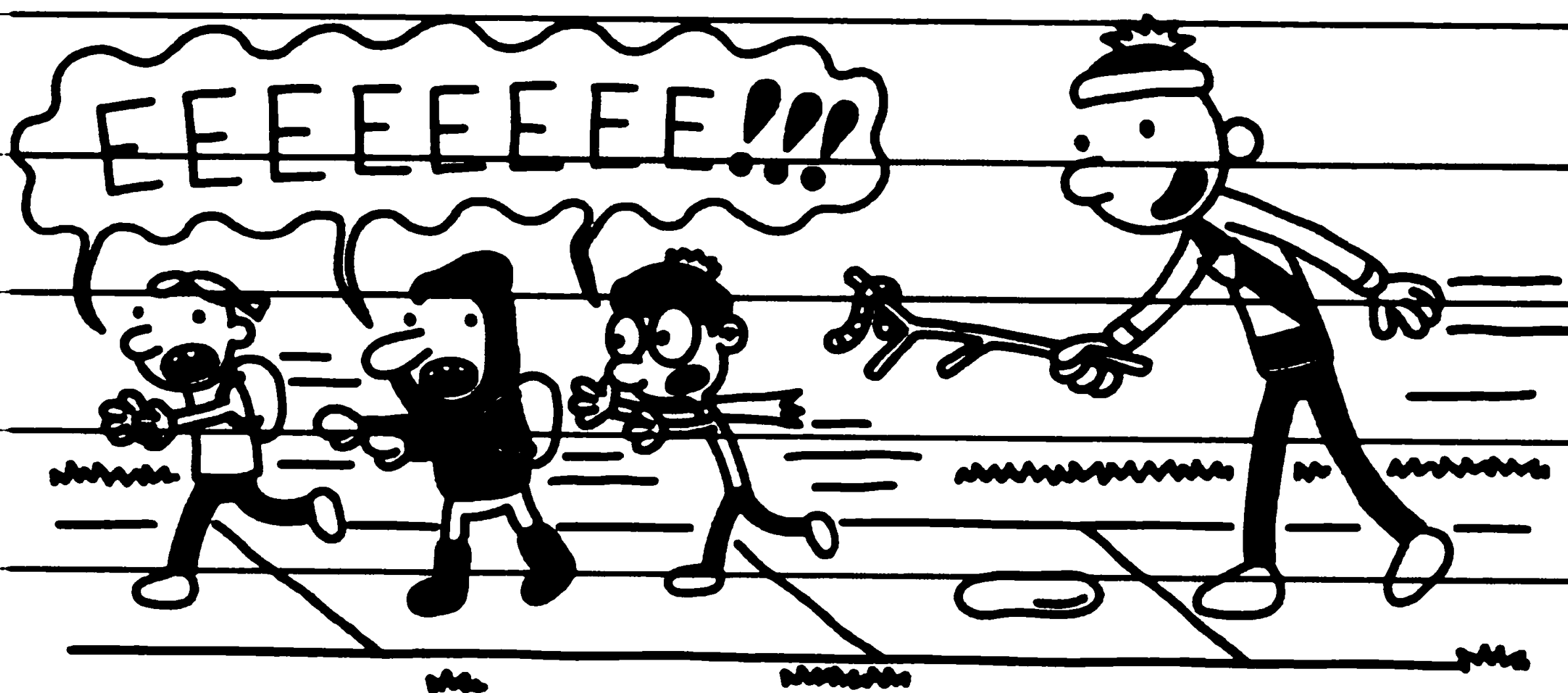
Thầy Winsky đã mắng nó tề tát suốt mười phút và cho

rằng hành động của Rowley đã "hủy hoại" danh tiếng của Đội an ninh.

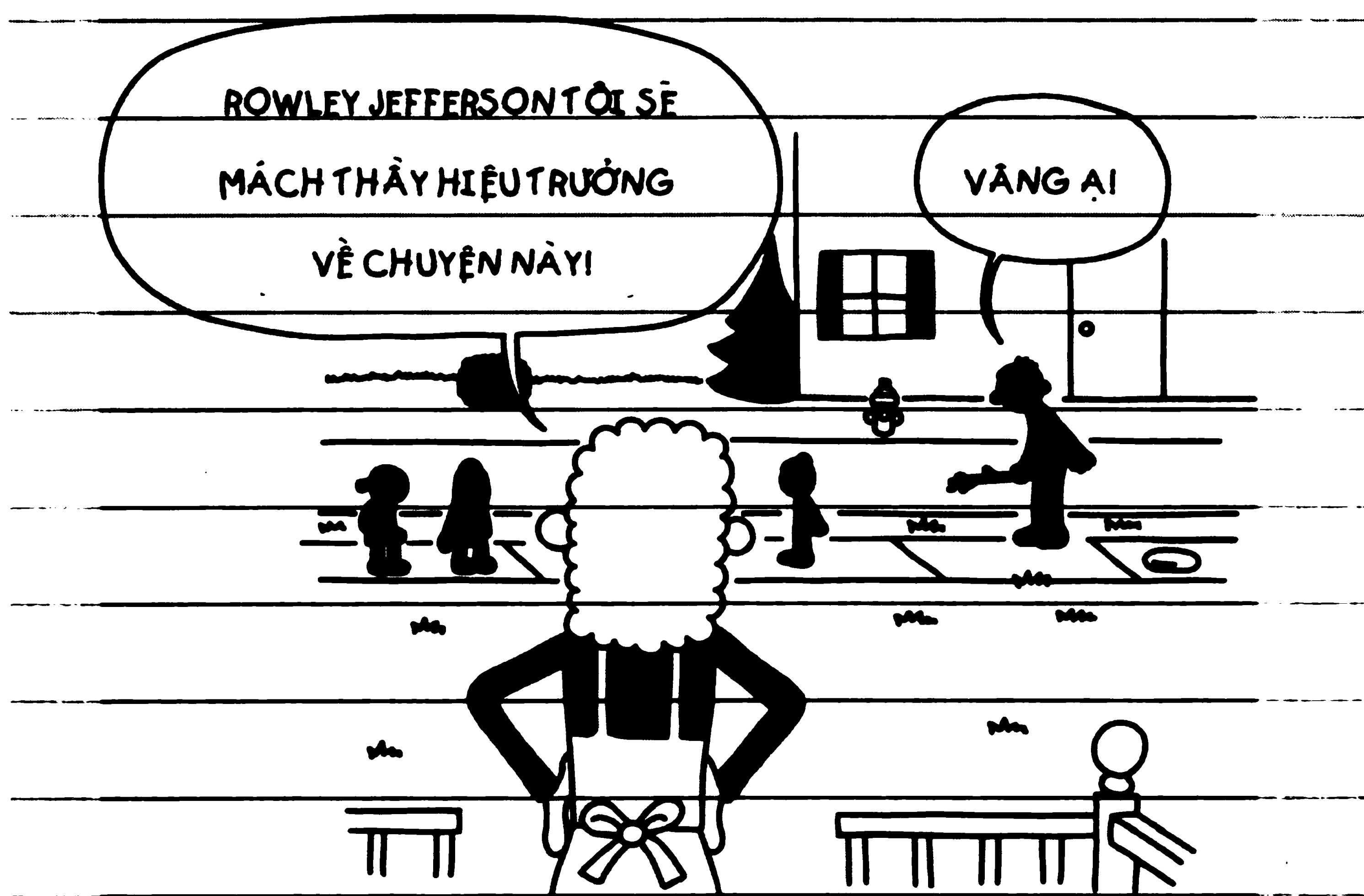
Tôi bỗng thấy có lỗi với Rowley ghê gớm vì chuyện này đều do tôi gây ra. Tuần trước, Rowley phải làm bài kiểm tra nên tôi giúp nó đưa bọn mẫu giáo về nhà.

Buổi sáng trời mưa to nên lũ giun thi nhau trồi lên mặt đất và bò lổm ngổm trông đến kinh. Thế là trong một phút không kịp lòng tôi đã nghĩ ra trò để hù dọa lũ nhóc.

Thật không may có một bà hàng xóm đứng trước cổng nhà đã nhìn thấy và mắng tôi xa xả.

Bà ấy là Irvine và là bạn của mẹ Rowley. Tại trời lạnh nên tôi mặc áo khoác của Rowley nên bà ấy đã tưởng lầm là nó. Tôi cũng chẳng buồn đính chính làm gì cho mệt.

Tôi đã quên bém việc ấy cho đến tận ngày hôm nay.

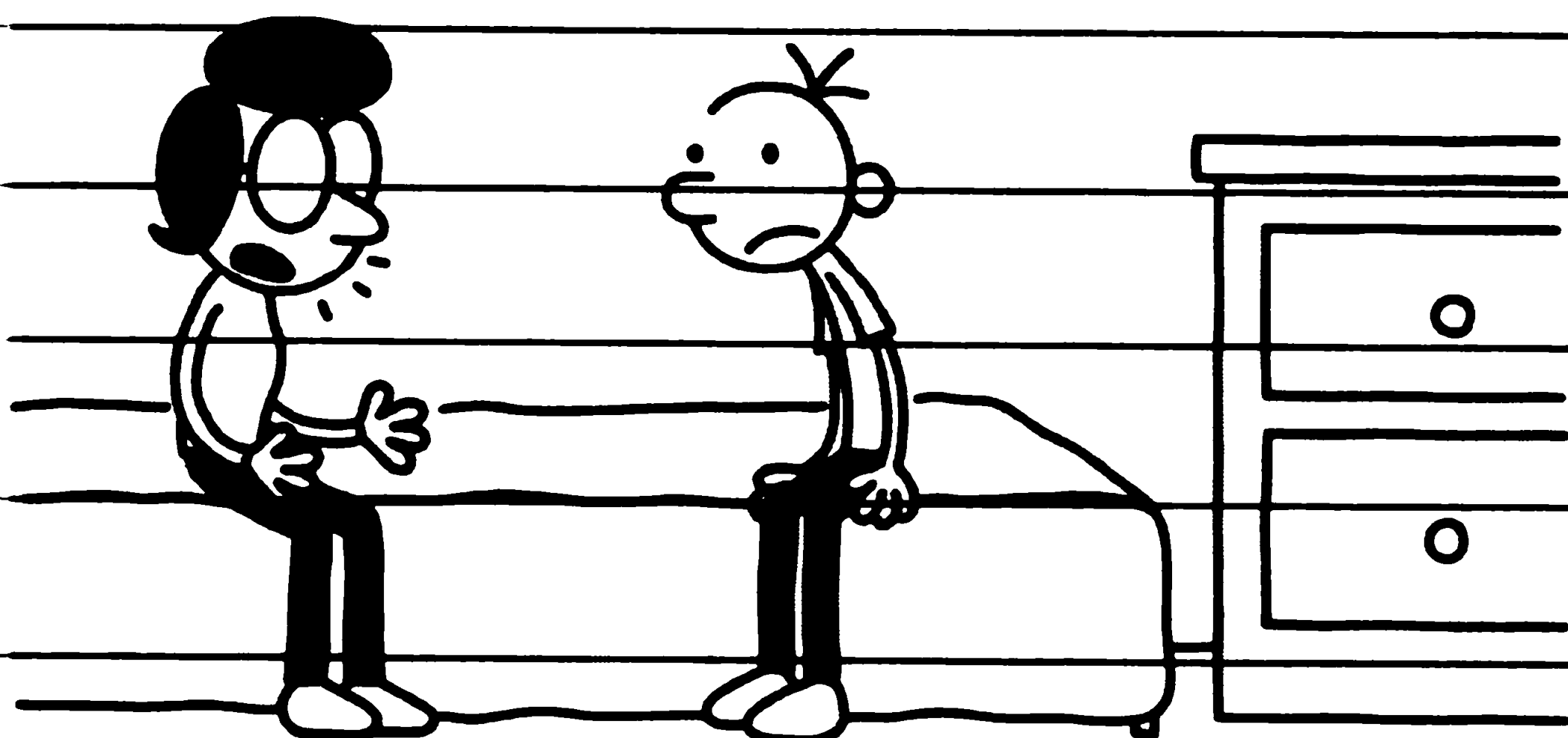
Tuy nhiên, thầy Winsky đã bảo Rowley hãy đi xin lỗi bọn nhóc vào sáng mai và sẽ phải rời Đội tuần tra một tuần.

Tôi biết nhất định sẽ có một ngày tôi sẽ đến "tự thú" tất cả mọi chuyện với thầy Winsky để minh oan cho Rowley. Nhưng chắc chắn không phải là bây giờ vì tôi chưa muốn bị mất quyền được uống sôcôla nóng miễn phí. Đây chính là lý do để tôi giữ im lặng trong thời gian này.

Lúc ăn bữa tối, mẹ nhận ra tôi có điều gì đó không vui nên mẹ đã lên phòng của tôi để nói chuyện.

Tôi nói với mẹ là tôi đang ở trong một tình huống khó khăn, và thực sự tôi không biết phải làm như thế nào.

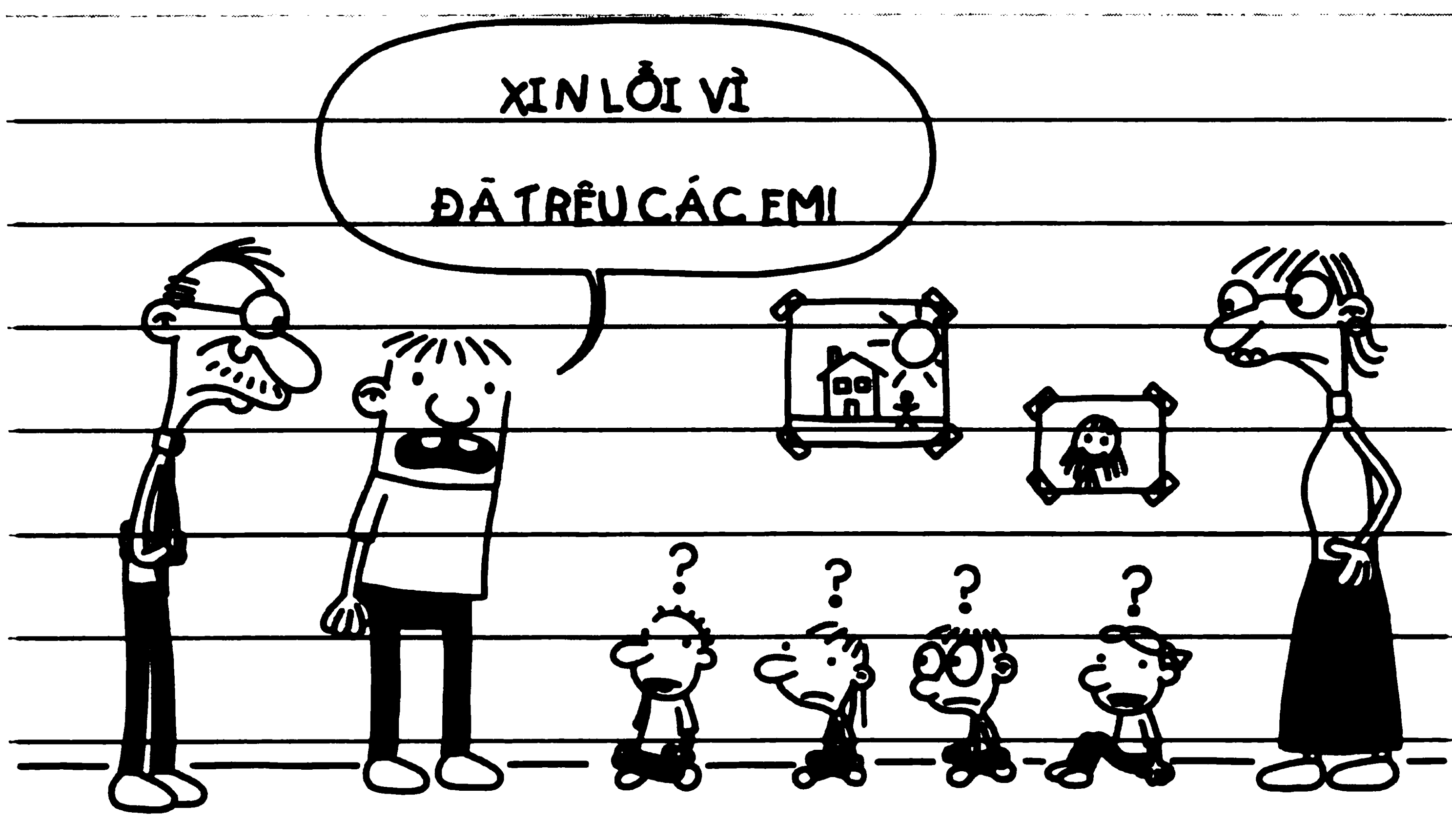
Tôi thực sự tin tưởng vào cách xử lý của mẹ. Và mẹ thật tuyệt vời khi không vắn vẹo tôi mà còn cho tôi lời khuyên quý giá: hãy làm theo những gì lương tâm mách bảo.

Nhưng thú thật 100% là lương tâm vẫn chưa mách bảo cho tôi điều gì

Thứ năm

Sau một đêm suy nghĩ trần trọc về chuyện của Rowley tôi đã quyết định cứ để Rowley đi xin lỗi bọn nhóc đã, rồi tính sau.

Trên đường từ trường về nhà, tôi đã rào trước đón sau và thú thật với Rowley mọi chuyện xảy ra. Tôi bảo với Rowley lý do tôi đuổi bọn nhóc con bằng những con giun.

Tôi cho rằng hai đứa sẽ rút ra được bài học xương máu

sau vụ rắc rối này. Tôi sẽ phải thận trọng hơn mỗi lần bà Irvine xuất hiện còn Rowley nên suy tính trước khi cho người khác mượn áo.

Có vẻ Rowley không thích cách giải thích của tôi lắm nên nó bỏ về nhà trước.

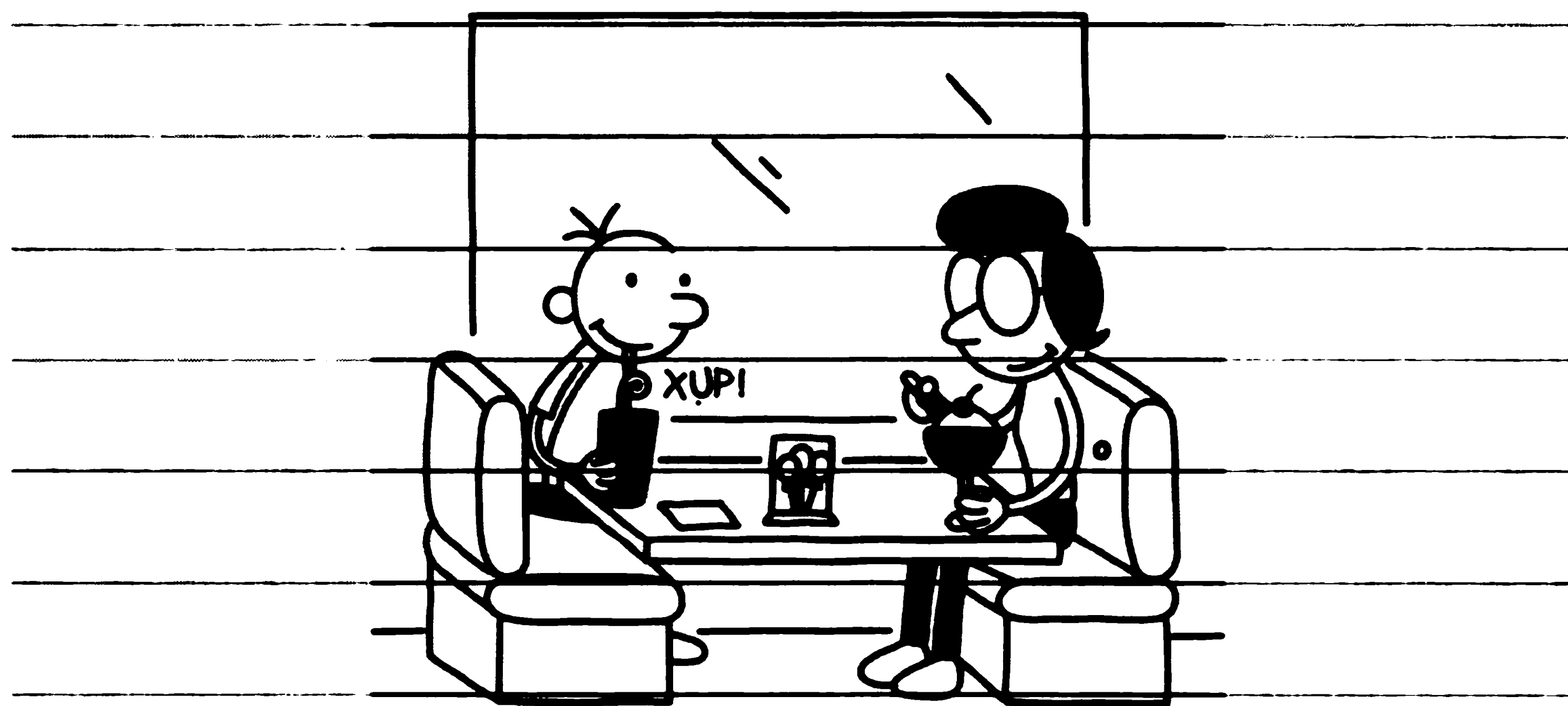
Bình thường chúng tôi đều đi chơi sau giờ học, nhưng hôm nay Rowley nói nó sẽ về nhà và ngủ trưa.

Tôi không dám trách Rowley, vì tôi chắc sẽ phát điên lên nếu 1 tuần liền không được uống sôcôla nóng miễn phí.

Khi tôi về đến nhà, mẹ đã đợi sẵn ở cửa.

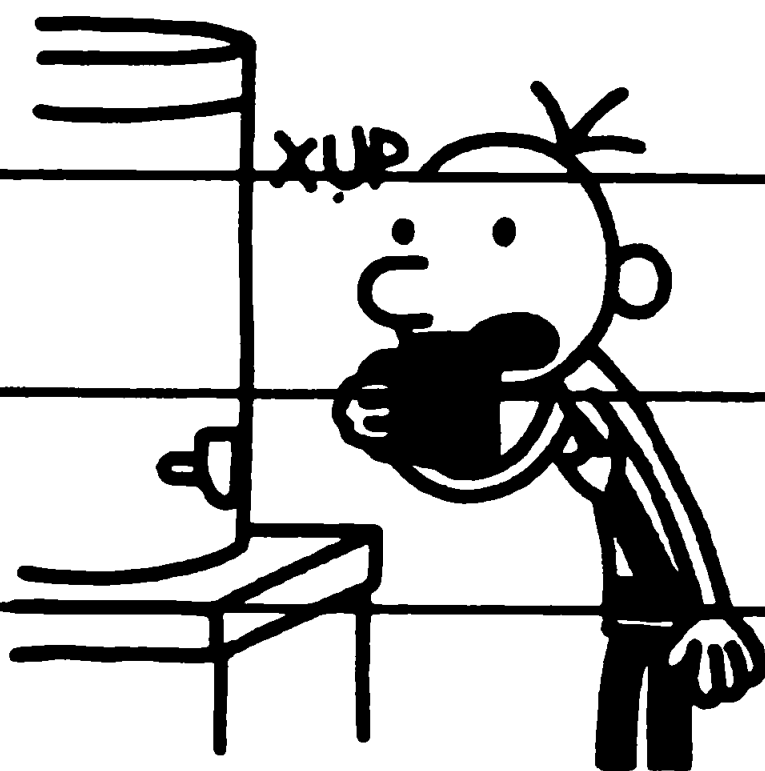
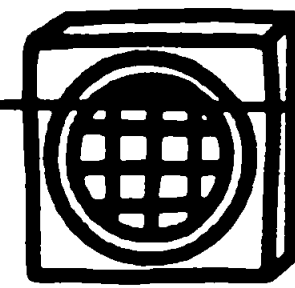
Mẹ đã thưởng cho tôi một cốc kem mát lạnh. Bài học quý giá nhất tôi rút ra được là: đôi khi tâm sự với mẹ cũng hay, không đến nỗi tệ.

Thứ ba

Hôm nay, đến lượt tôi bị gọi đến phòng thầy Winsky. Nhưng tôi không bất ngờ lắm.

GREG HEFFERLEY!
LÊN PHÒNG THẦY
WILSKY NGAY!

Tôi biết sớm muộn gì tôi cũng phải đối diện với chuyện này.

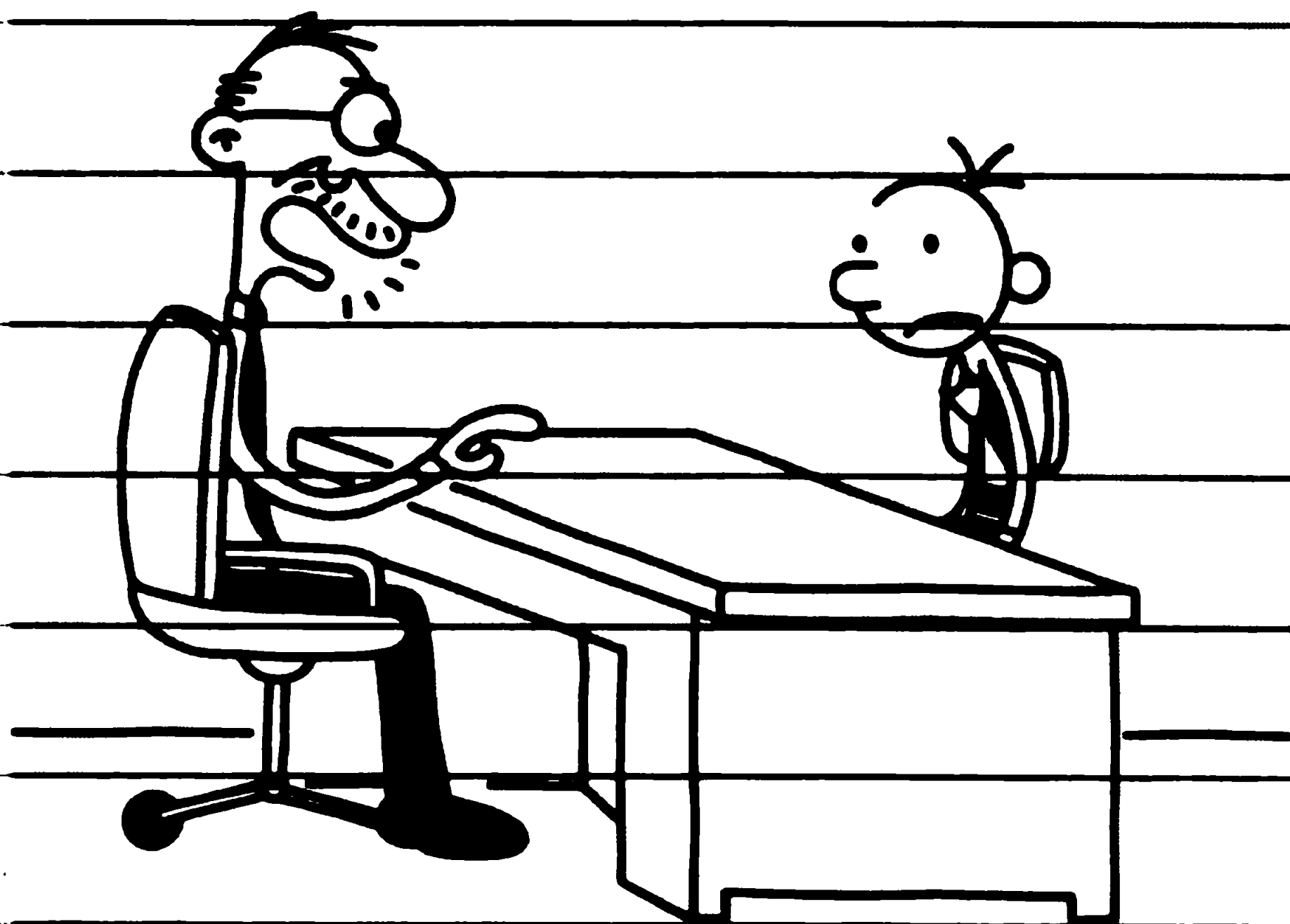
Khi tôi vừa bước vào phòng của thầy Winsky, bộ mặt đầy sát khí của thầy đã làm tôi chết khiếp. Thầy nói theo một "nguồn tin mật" thì tôi chính là thủ phạm của vụ dọa bọ mấu giáo tuần trước.

Nên ngay từ giờ phút này tôi chính thức bị loại khỏi Đội an ninh.

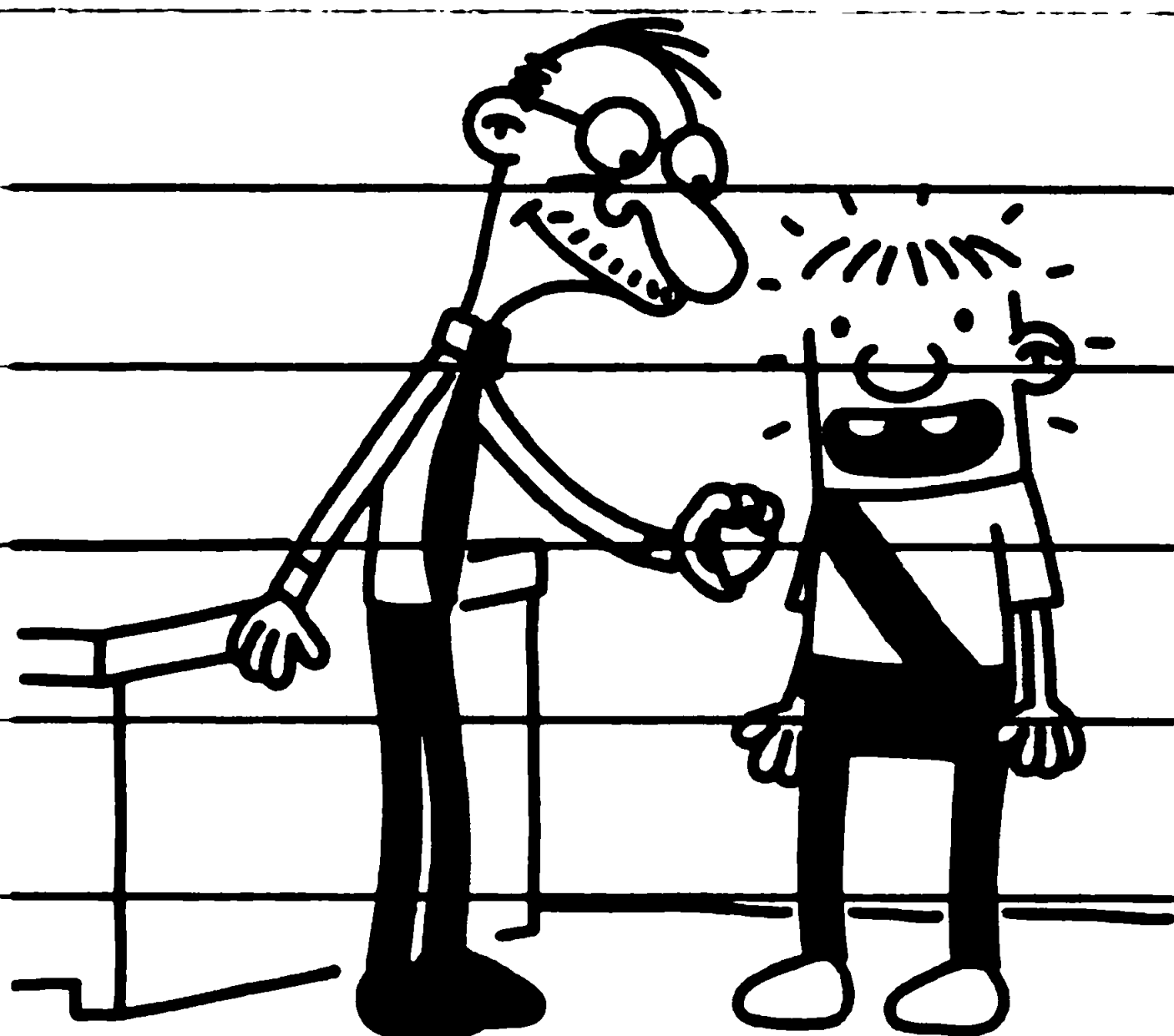
Chỉ có ngu mới không biết "nguồn tin mật" ấy chính là Rowley.

Có chết tôi cũng không dám tin mình bị Rowley phản

bội. Trong khi tôi vừa nghe thầy Winsky giảng bài đạo đức, tôi vừa chuẩn bị tinh thần để lên lớp cho Rowley một trận.

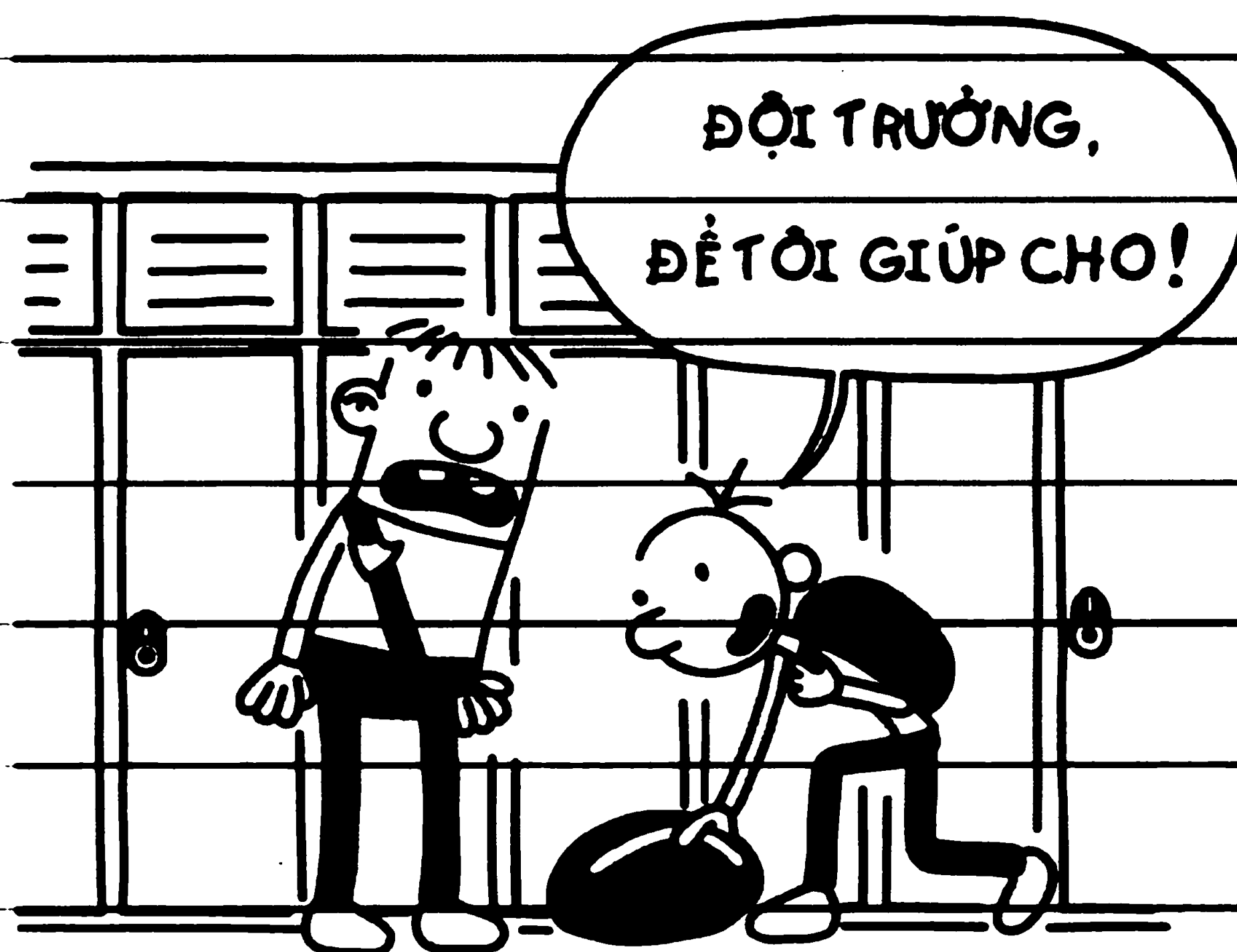

Đến chiều thì Rowley được nhận lại vào Đội an ninh. Thật là bất công vì Rowley còn được THĂNG CHÚC nữa. Thầy Winsky không tiếc lời ca ngợi nó đã "giữ được những phẩm chất đáng quý trong tình huống dễ bị tổn thương nhất."

Tôi định xả cho Rowley một trận nhưng tôi nhận ra rằng tháng Sáu tới Đội an ninh sẽ đi thăm quan Công viên giải trí Six Flags.

Mỗi người trong đội được phép kèm thêm một người bạn thân. Vì vậy, tôi cần phải nhanh chóng gợi ý cho Rowley biết là không ai xứng đáng đi với nó tới Công viên giải trí tuyệt vời ấy hơn tôi.

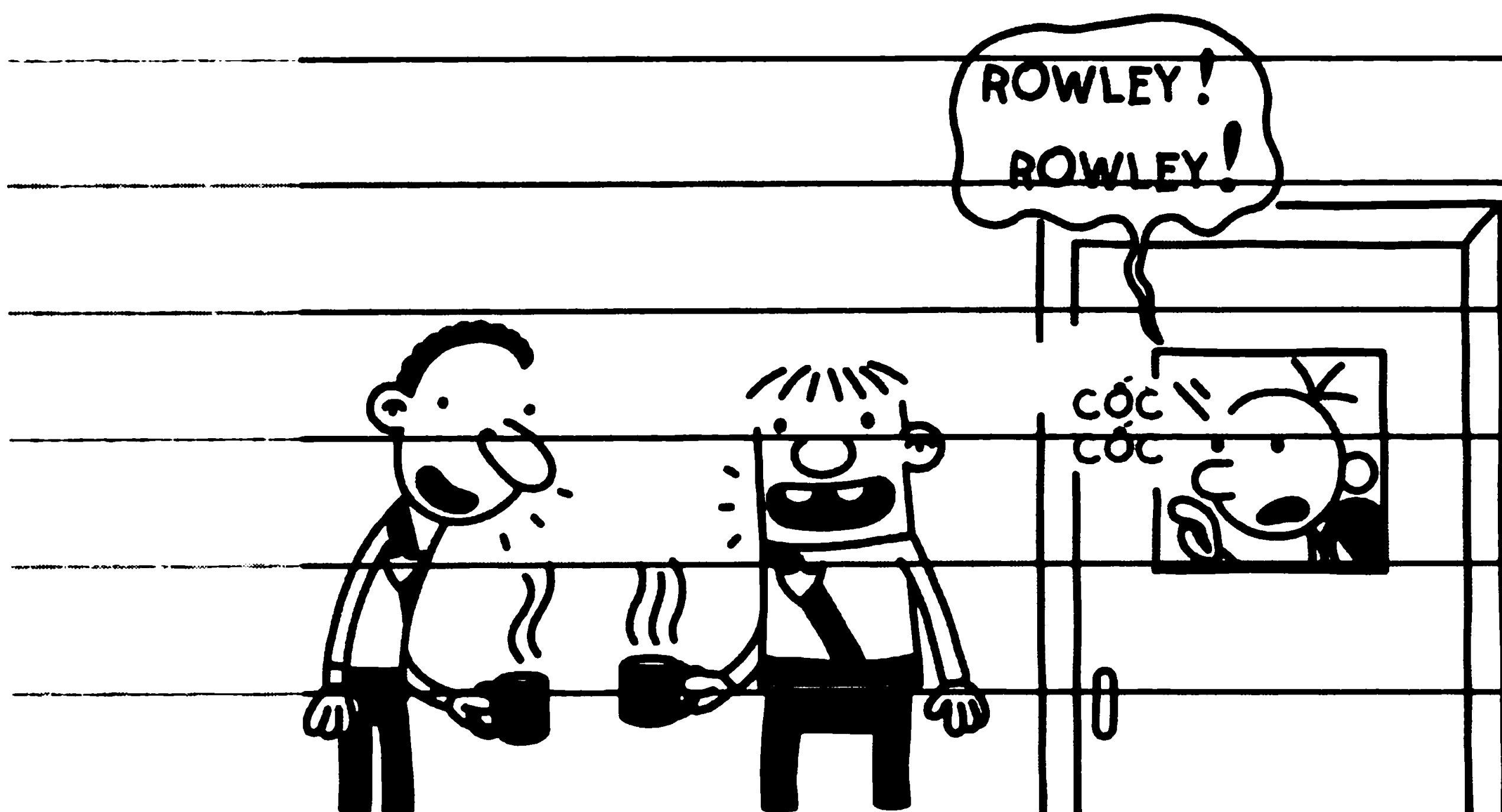

Thứ ba

Hậu quả đau buồn nhất của việc bị đuổi khỏi Đội an ninh là không được uống sôcôla nóng miễn phí.

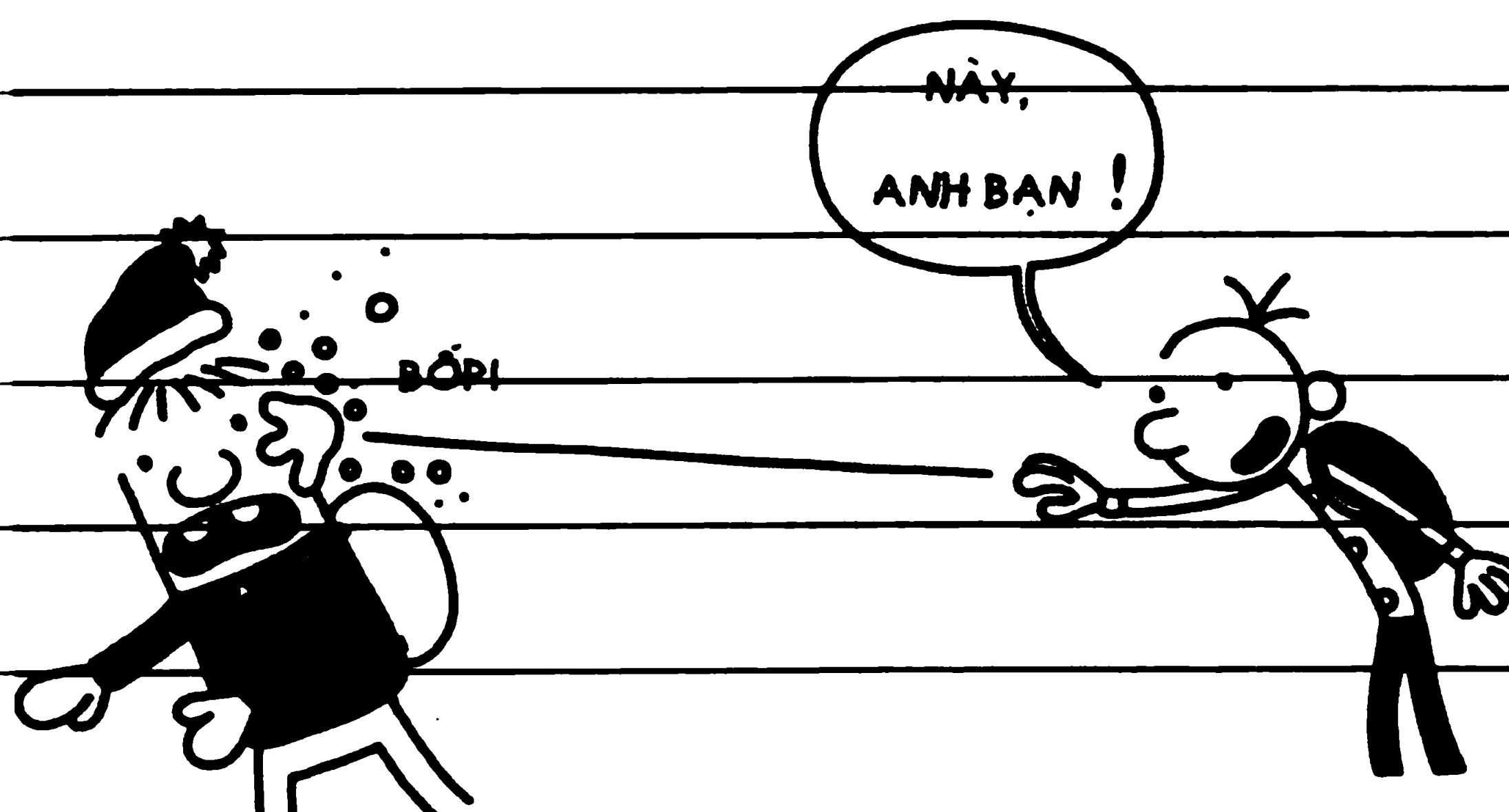
Sáng nào tôi cũng phải lên ra cửa sau của căng tin để chờ Rowley "tiếp tế". Nhưng hết lần này đến lần khác nó đều vờ vặt bàn công việc với một thằng nào đó, cứ

làm như bạn rộn lắm.

Thực ra, bây giờ tôi mới chú ý là Rowley bắt đầu TRÁNH MẶT tôi. Vậy là, tôi càng có thể khẳng định rằng nó chính là thằng đã bán đứng mình, khiến tôi phải ra khỏi Đội an ninh và mất bao nhiêu quyền lợi hay ho.

Mặc dù tin chắc Rowley là thủ phạm tố cáo tôi với thầy Winsky nhưng vì chuyến đi thú vị tới Six Flags nên tôi vẫn phải cố gắng "hâm nóng" tình bạn với nó. Nhưng có vẻ như mọi nỗ lực của tôi đều không được đền đáp.

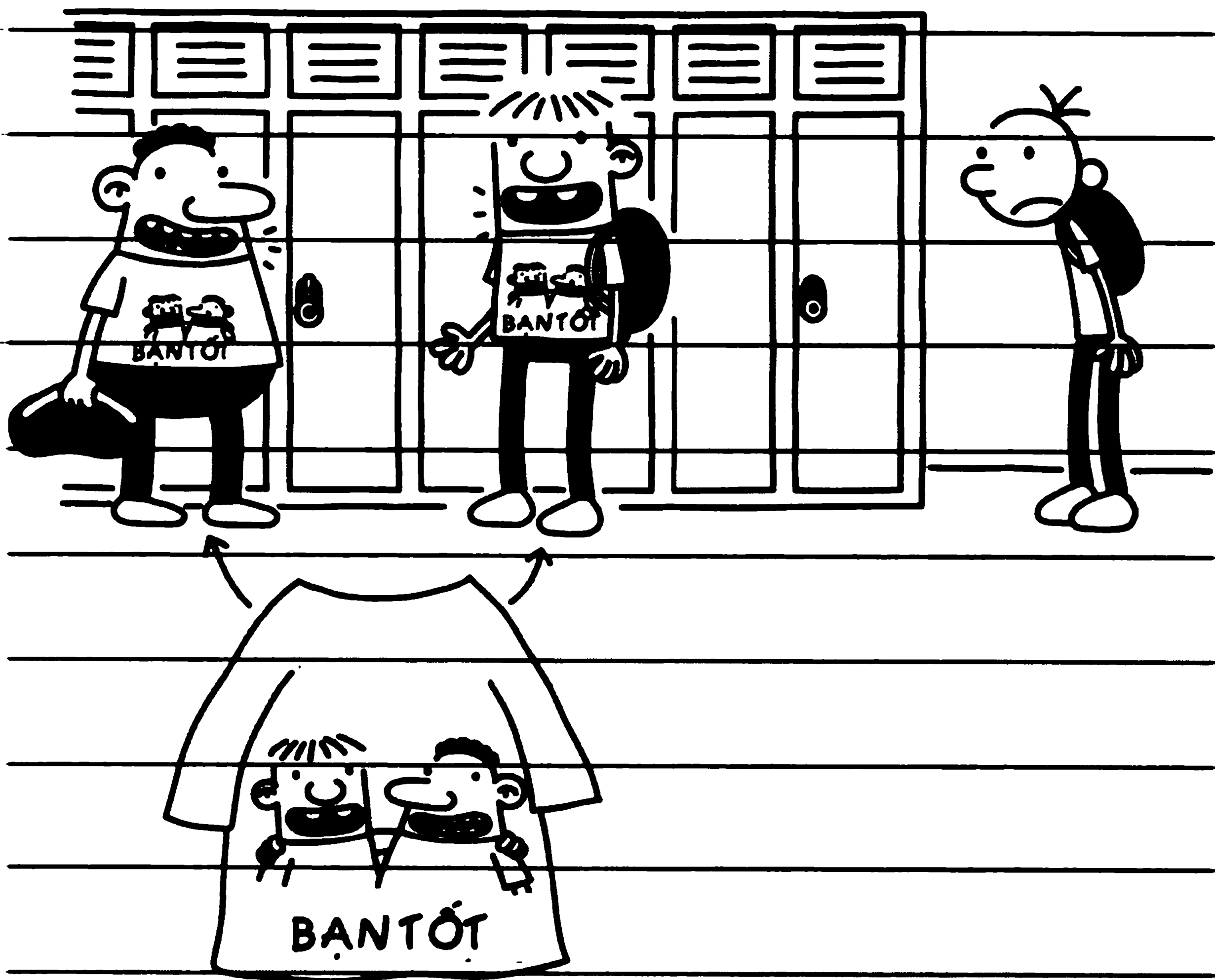

THÁNG TƯ

Thứ sáu

Kể từ sau vụ rắc rối với bọn mẫu giáo, Rowley quay ra chơi với Collin Lee và hai đứa nó dính lấy nhau như hình với bóng. Điều tức cười nhất là thằng Collin từng tuyên bố đứng về phía tôi cơ đấy.

Càng ngày Rowley và Collin càng đi quá xa trong cách thể hiện tình bạn thân thiết. Hôm nay, hai thằng dở người ấy còn mặc áo đôi khiến tôi và cả lũ trong lớp suýt ói.

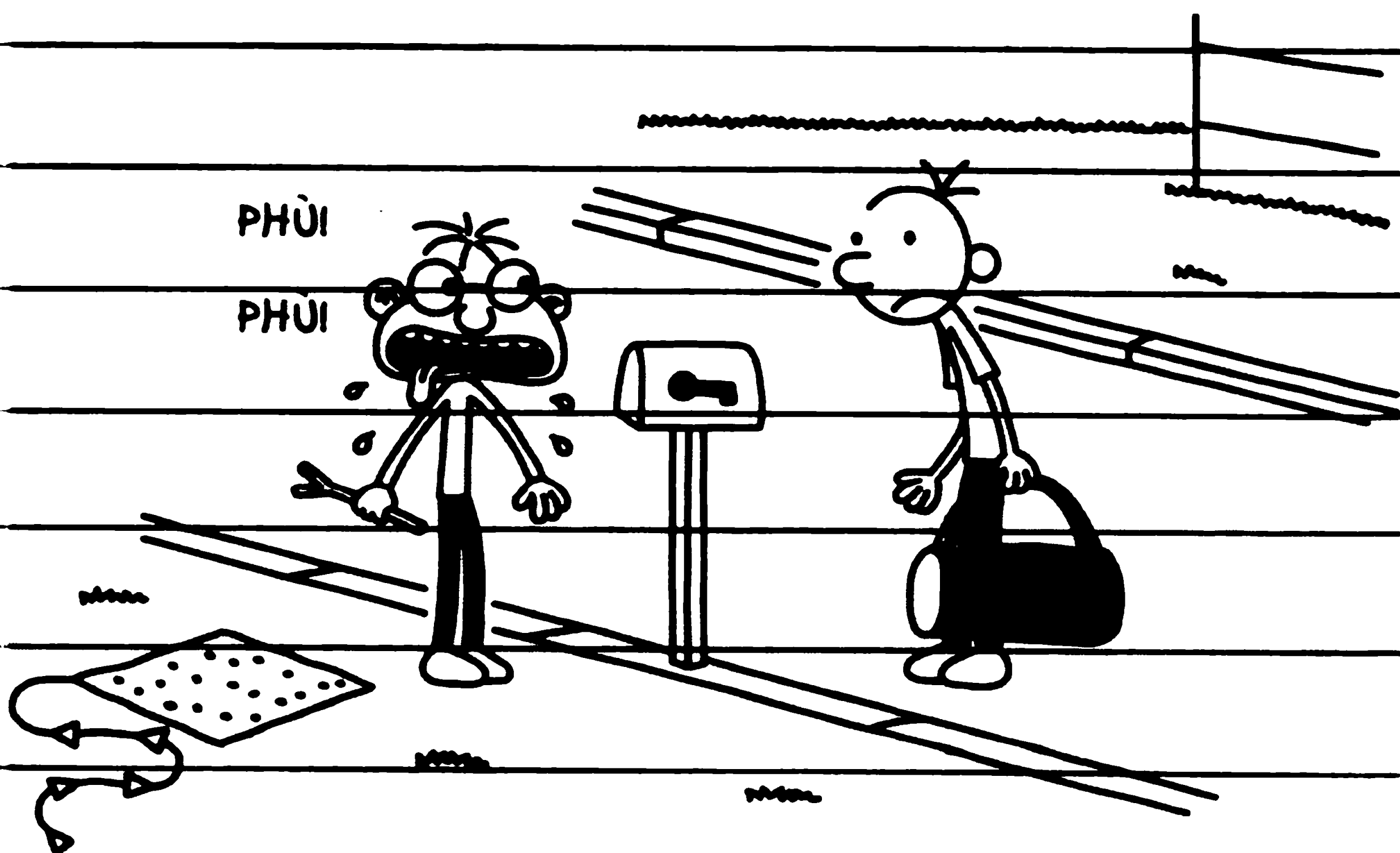
Tối nay sau bữa tối, tôi lại thấy hai đứa nó đi dạo rất thân mật nữa chứ.

Thằng Collin cầm theo cái túi ngủ nên tôi đoán chắc nó sẽ ngủ lại nhà Rowley.

Chắc hai đứa nó sẽ cùng nhau chơi trò đua xe Công thứ 1 chán chết ấy cho mà xem. Tôi nghĩ rằng cách hay nhất để giành lại Rowley là tôi cũng phải có một thằng bạn thân mới. Thật không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà người tôi nghĩ đến đầu tiên lại là Fregley.

Tôi mang theo túi ngủ sang nhà Fregley nhưng lại cố tình lượn qua nhà Rowley một vòng cho nó biết rằng tôi vẫn còn "đắt giá" lắm.

Vừa nhìn thấy Fregley đang hí hoáy cầm que chọc thủng một con điều xấu xí trước cổng nhà, tôi đã bắt đầu tự hỏi tại sao mình lại ngu ngốc đến thế.

Tôi đang định cao chạy xa bay khỏi thằng "bạn thân mới" thì thoáng thấy Rowley đang đứng ở cổng nhà nó ngó sang.

Tôi xông thẳng vào nhà Fregley. Mặc dù mẹ Fregley rất niềm nở đón tiếp nhưng tôi thực sự không khoái tý nào khi cô ấy gọi tôi là "bạn cùng chơi" của Fregley.

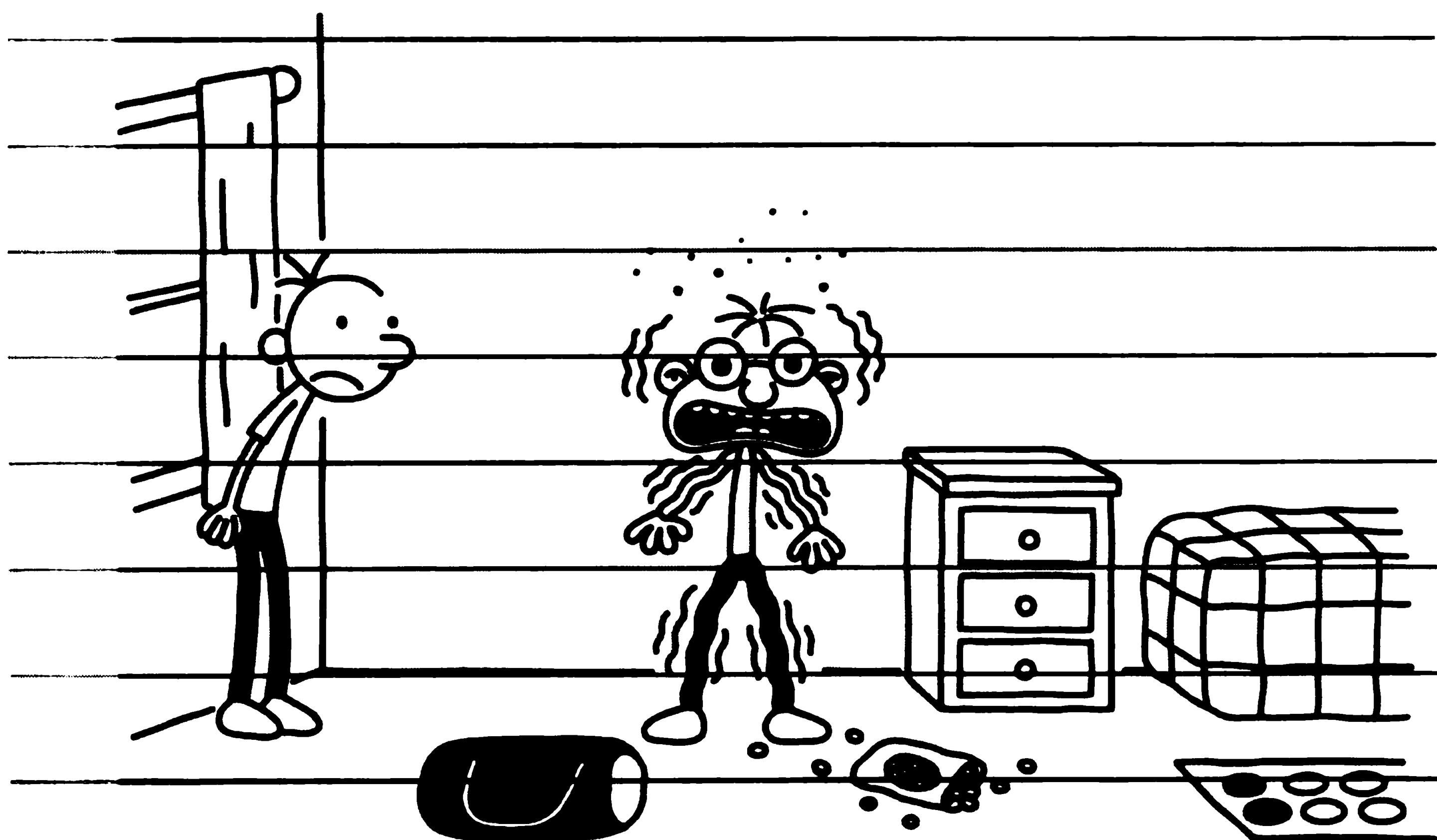

Hai đứa kéo nhau lên phòng của Fregley và tìm trò gì hay ho để giết thời gian. Fregley rủ tôi chơi trò Twister. Tôi mừng khôn xiết vì với trò ấy tôi có thể cách xa nó một khoảng an toàn.

Thực ra, tôi rất muốn chấm dứt ngay cái trò giả vờ kết bạn điên rồ này nhưng mỗi lần liếc ra qua cửa sổ đều thấy Rowley và Collin đang đứng bá vai bá cổ ngoài sân.

Tôi thấy giận sôi máu và không cho phép mình được bỏ cuộc giữa chừng. Tôi nhất định sẽ chịu đựng Fregley và sẽ không chạy chừng nào hai thằng đáng ghét kia chưa vào nhà.

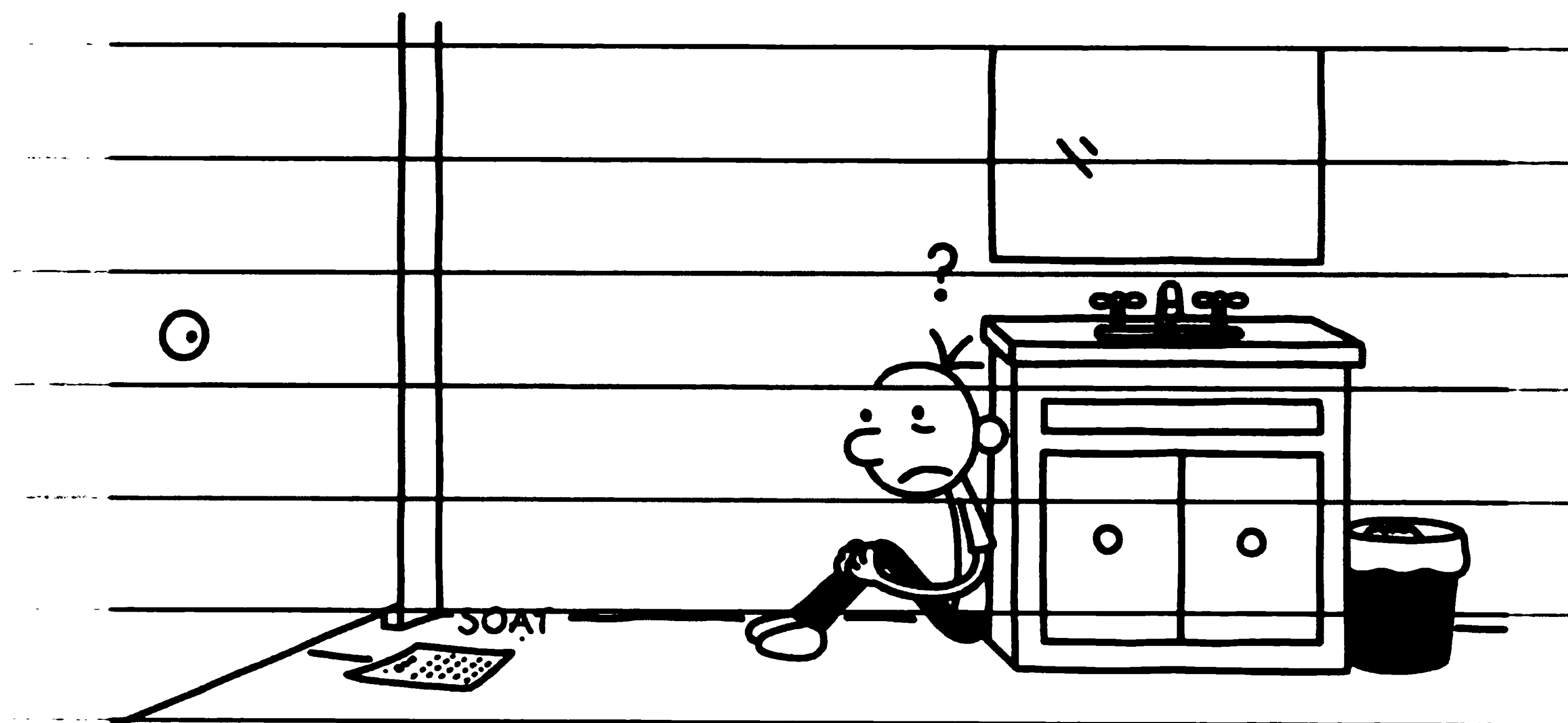
Tuy nhiên, một lúc sau Fregley đã có những biểu hiện không bình thường. Khi thấy Fregley giật lên dưng dưng, tôi mới biết là nó bị kích động khi ăn đồ ngọt.

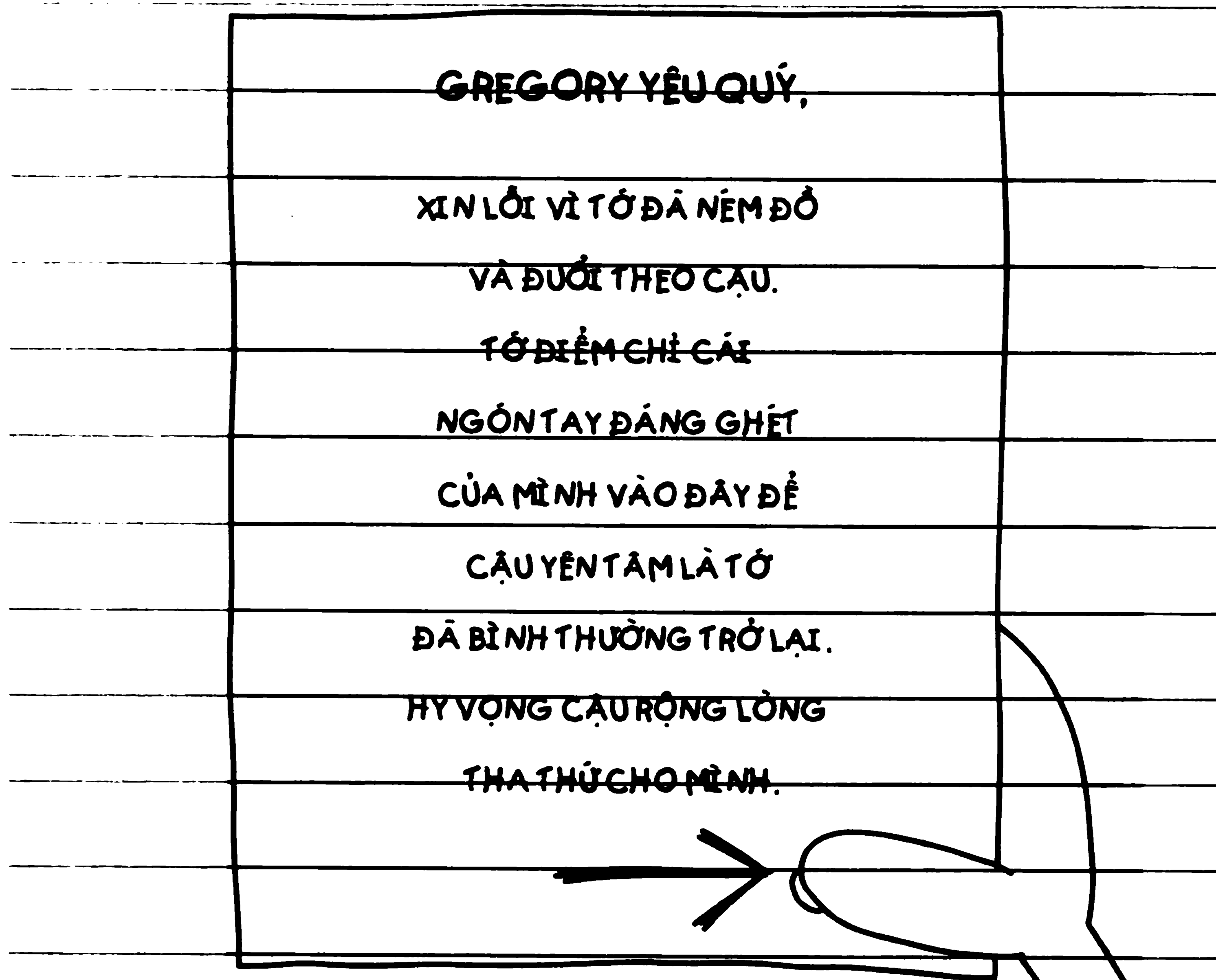
Fregley như biến thành một con người khác hẳn, nó điên cuồng đuổi tôi chạy quanh phòng.

Tôi nghĩ chắc mất vài phút để nó bình tĩnh lại và buông tha tôi. Nhưng chạy đến đứt hơi mà không thấy Fregley có dấu hiệu bình thường trở lại, tôi phải chui vào nhà vệ

sinh, khóa trái cửa và ngồi lì trong đó. Đến khoảng mười
một rưỡi, bên ngoài có vẻ im ắng hẳn và Fregley nhét
một mảnh giấy qua khe cửa.

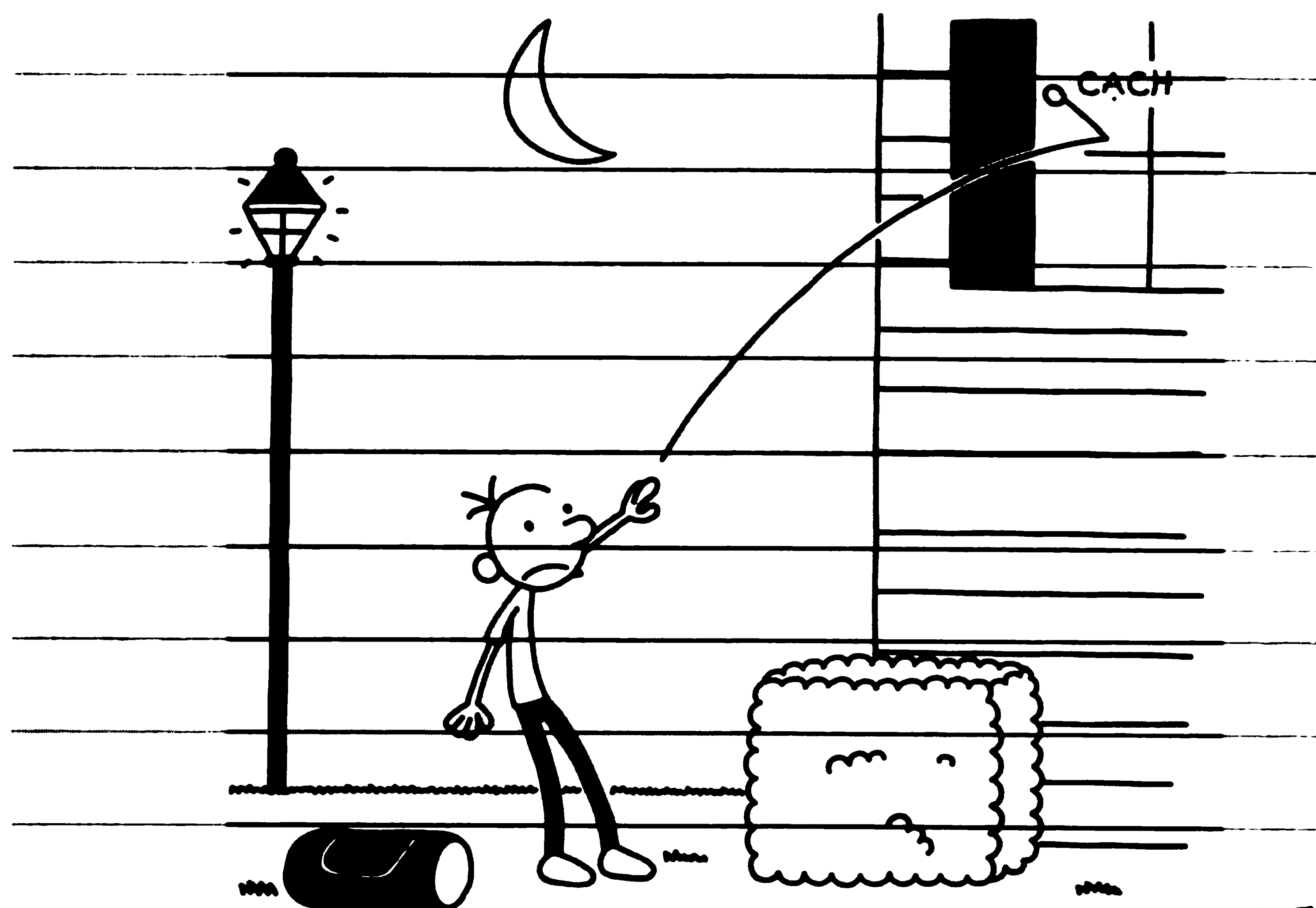
Tôi vội nhặt nó lên và đọc.

Tôi chỉ nhớ mang máng nội dung bức thư vì hai mắt đã díp cả lại. Dù Fregley đã điếm chỉ đi nửa thì tôi vẫn chưa dám thò mặt ra ngoài. Tối nhất là đánh một giấc đã.

Sau giấc ngủ no say, tôi giật mình thức dậy. Tôi đi ngang phòng Fregley, nó đang ngáy ầm ĩ và đã lấy lại vẻ đàn thối như bình thường. Tôi ba chân bốn cẳng chạy một mạch về nhà mà không dám quay đầu nhìn lại.

Bố mẹ chắc chắn là không hài lòng khi bị tôi lôi ra khỏi giường vào lúc hai giờ sáng. Nhưng tôi không quan tâm, thà bị bố mẹ mắng còn hơn là ở cùng Fregley. Lúc nó điên lên thật đáng sợ, từ nay phải tránh Fregley càng xa càng tốt.

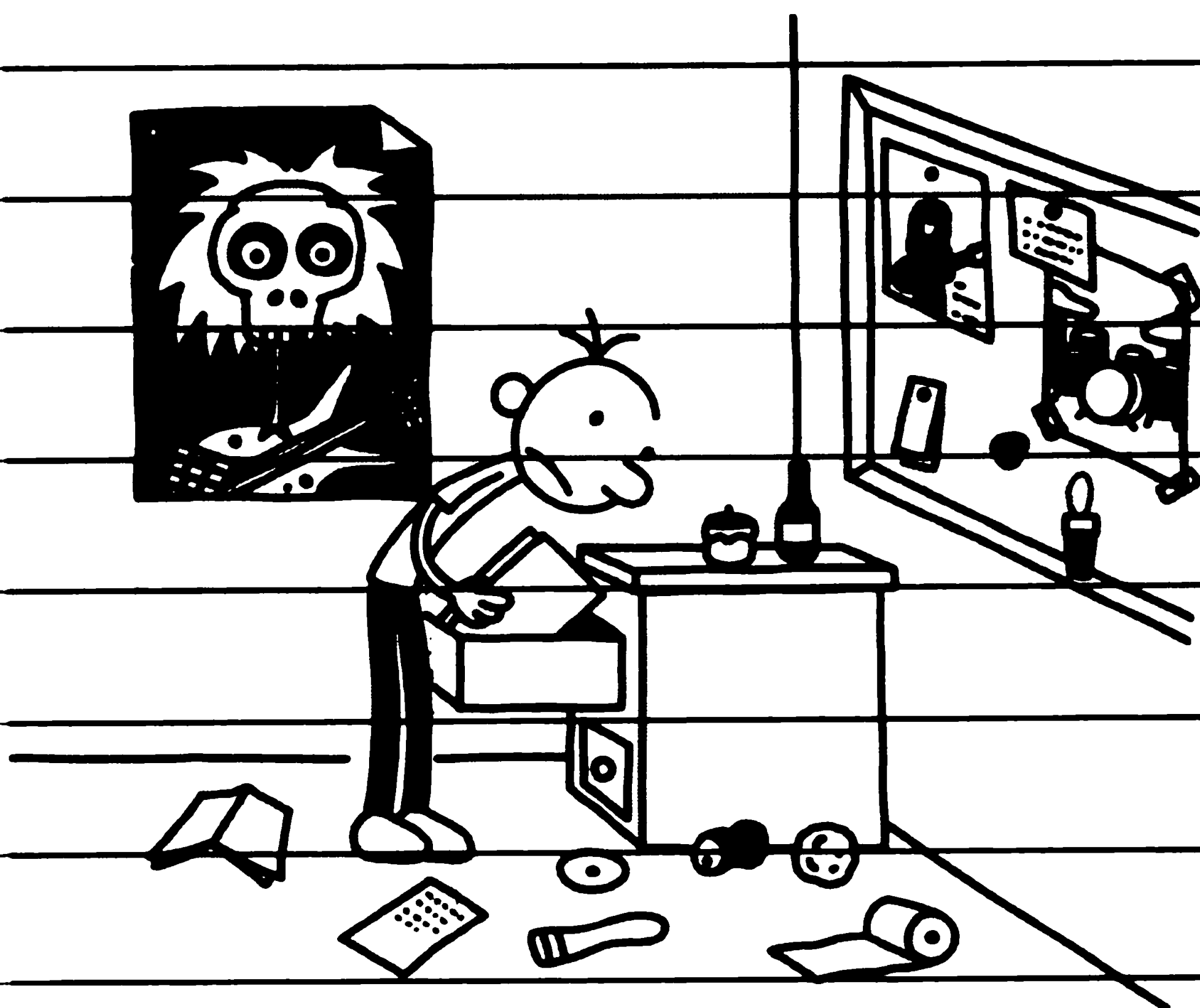

Thứ hai

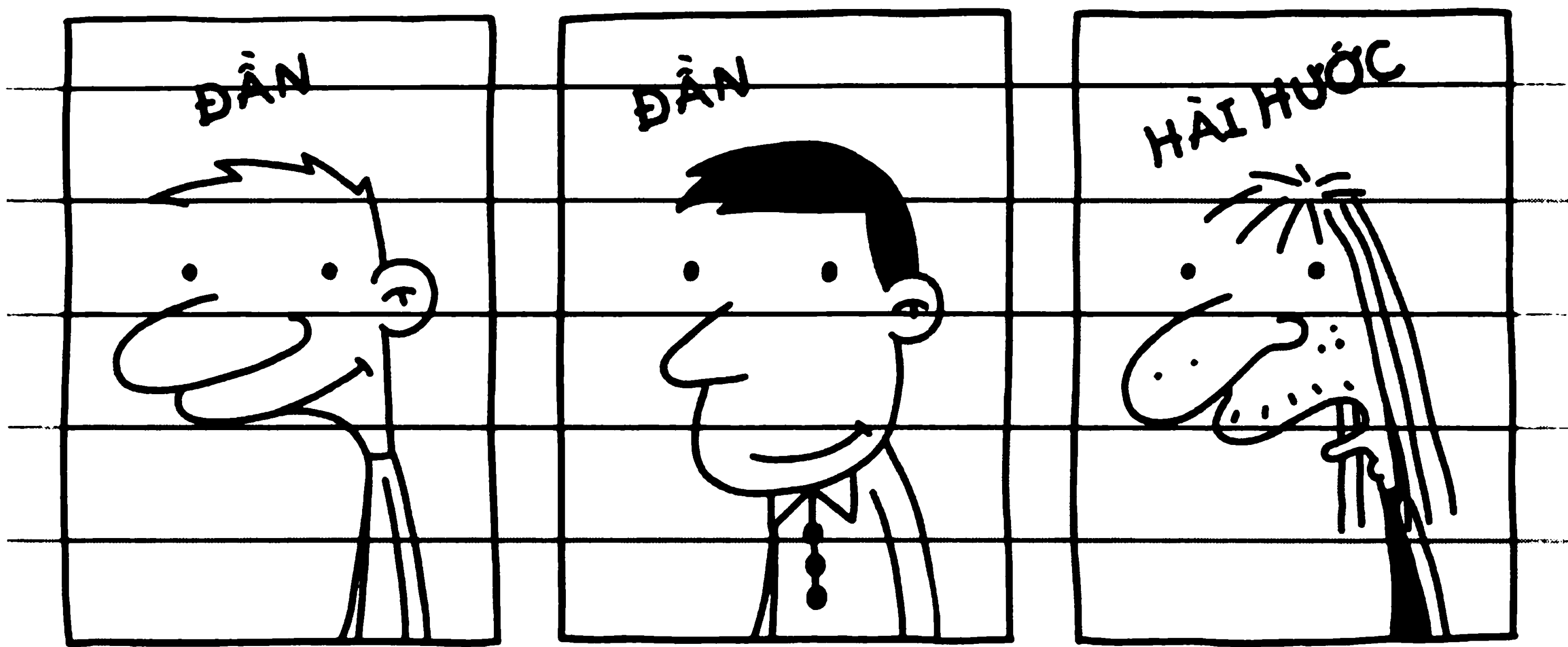
Ừm, hôm nay vừa tròn một tháng tôi và Rowley "tuyệt giao" với nhau. Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy thoải mái hơn khi không có nó kề kề bên cạnh.

Tôi rất vui vì có thể làm bất cứ điều gì mình muốn mà không phải lo lắng về việc phải mang gánh nặng bên mình.

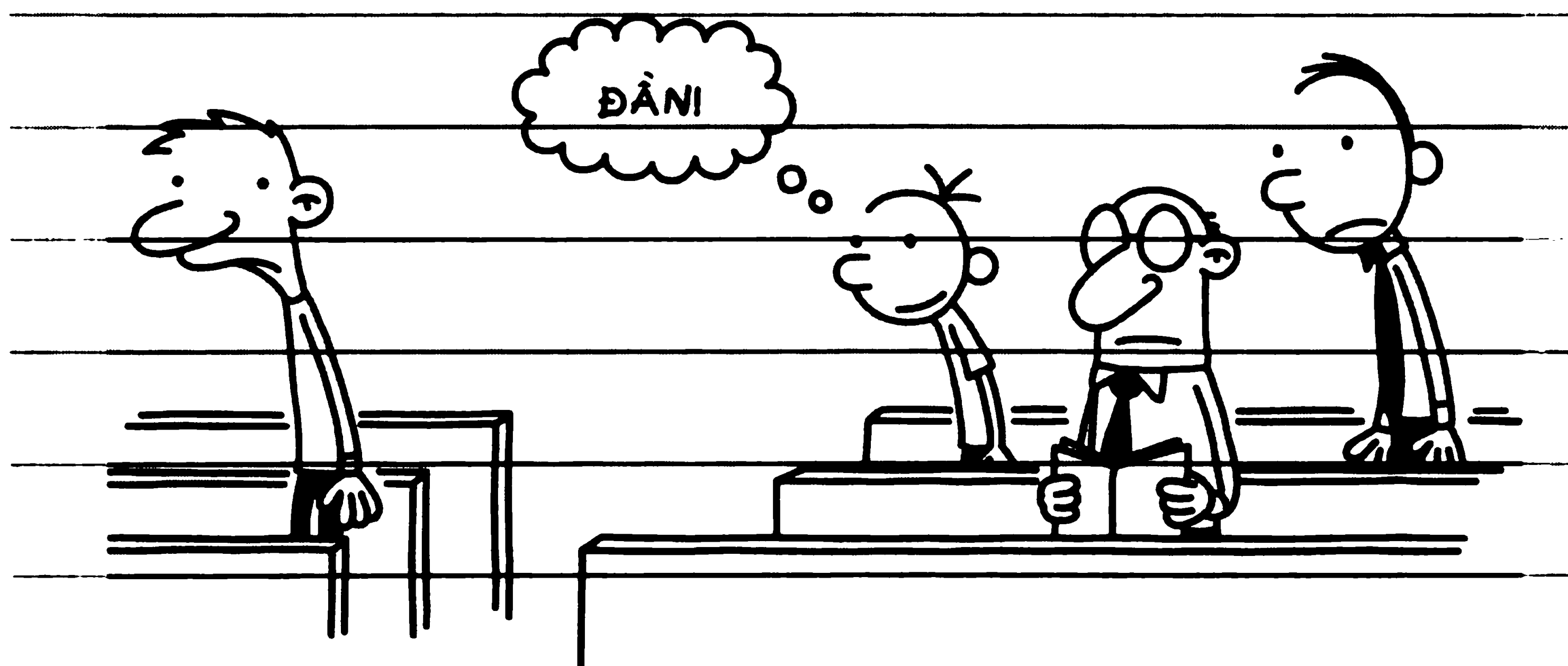
Tan học là tôi phi thẳng về nhà và chui vào phòng của Rodrick nghịch ngợm và lục tung mọi thứ. Một hôm, tôi vô tình thấy quyển kỷ yếu thời trung học của Rodrick.

Rodrick viết hết nhận xét dưới bức ảnh của mỗi người. Thỉnh thoảng khi đi nhà thờ, tôi cũng gặp lại một vài người bạn của Rodrick.

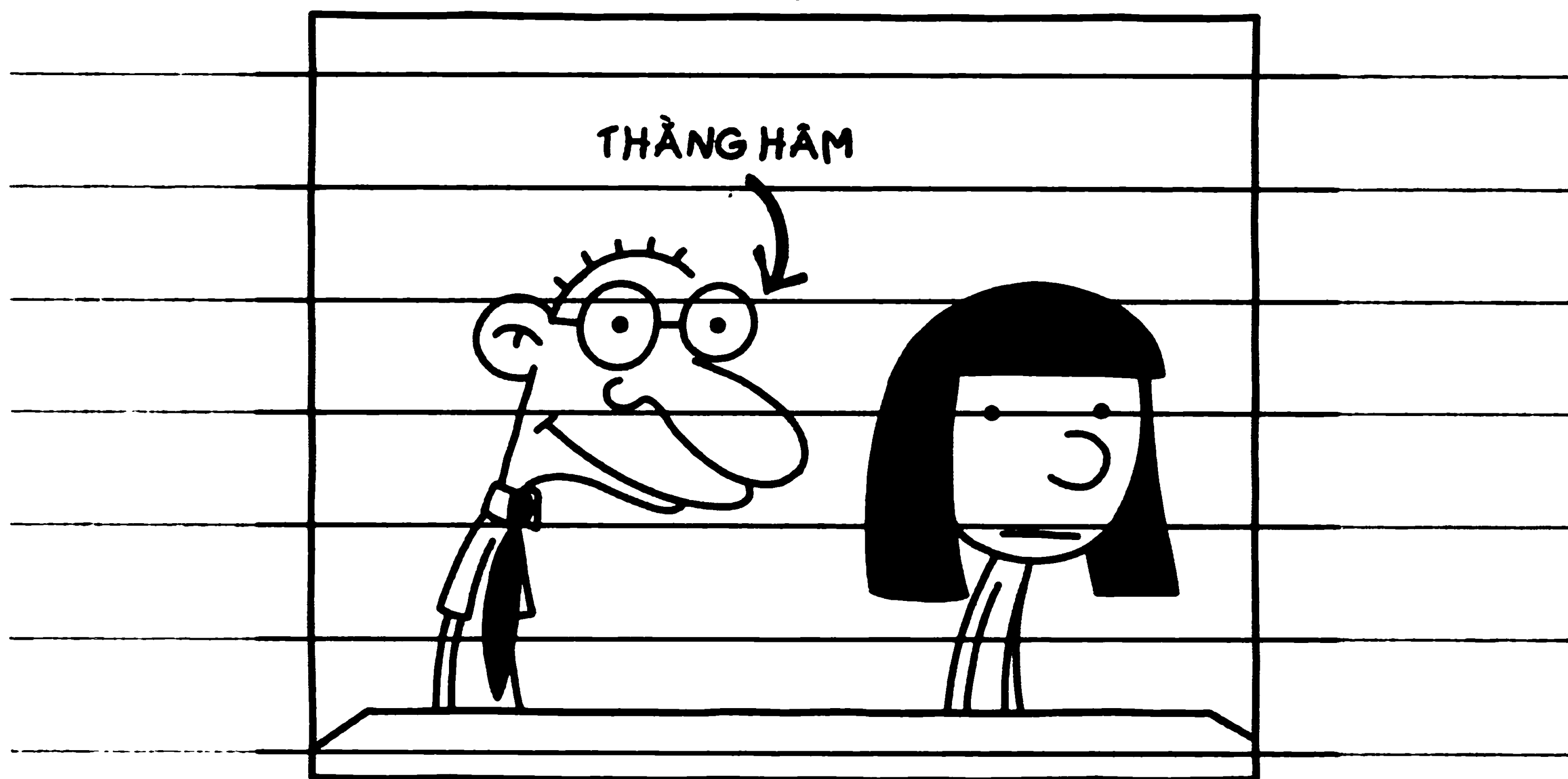
Thành thật mà nói, lần đầu tiên tôi thấy Rodrick thật đáng yêu, vì nhờ có anh ta mà buổi lễ nhà thờ thú vị hơn rất nhiều.

Nhưng hay ho nhất trong quyển kỷ yếu của Rodrick lại là trang về các cuộc bình chọn như: "Được yêu thích nhất", "Tài năng nhất".

Tất nhiên Rodrick không từ bỏ việc bày tỏ ý kiến cá nhân lên chân dung của những nhân vật xuất chúng ấy.

NHỮNG GƯƠNG MẶT XUẤT SẮC NHẤT

Bill Watson

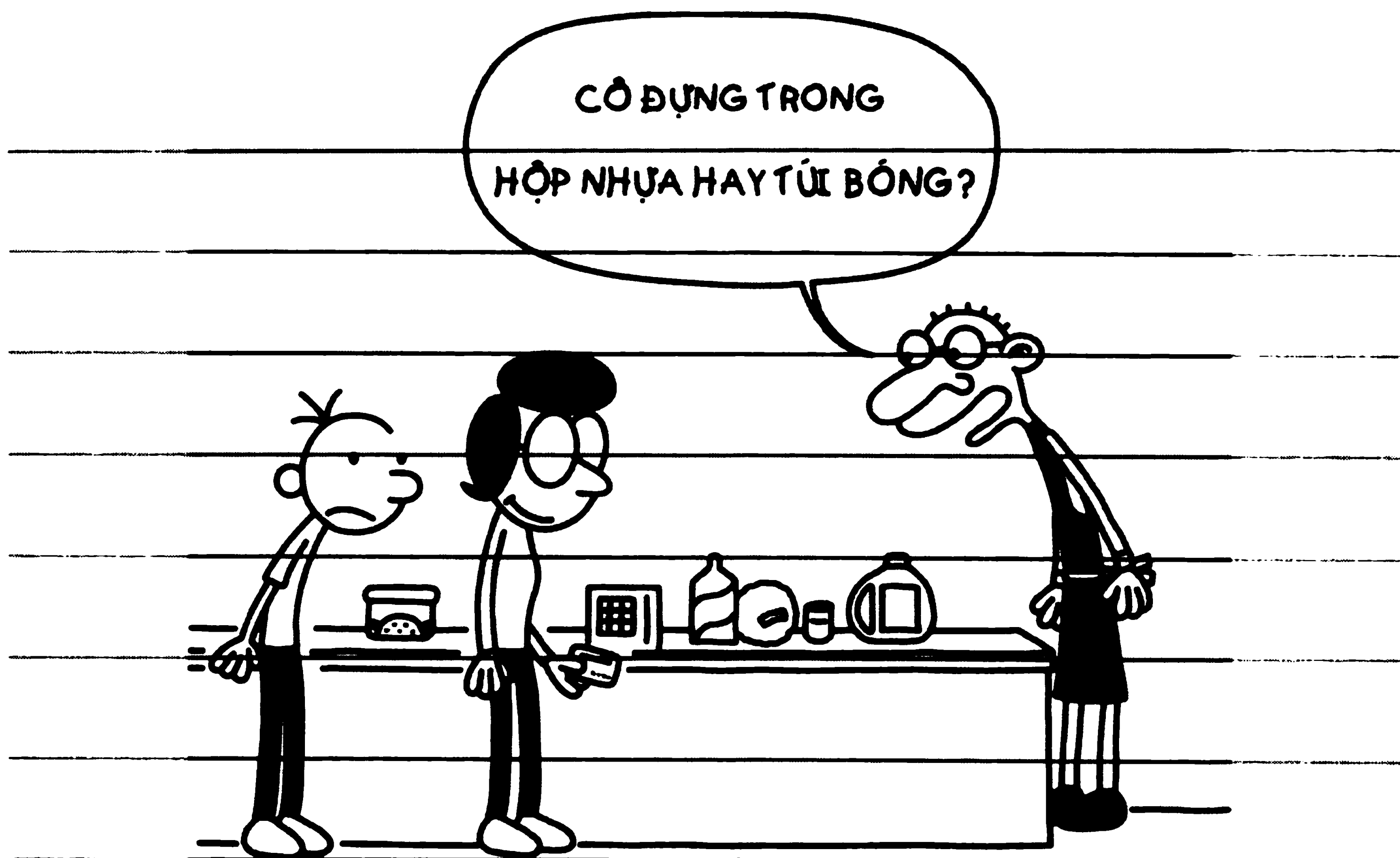
Kathy Nguyen

Chính nhờ quyền kỹ yếu của Rodrick mà tôi nảy ra một ý tưởng tuyệt vời: tôi sẽ là một trong những gương mặt được yêu thích nhất của năm.

Có như vậy, con cháu tôi sau này có thể thoải mái ngắm chân dung cụ tổ Greg trong kỹ yếu của trường. Chỉ cần tôi để lại một ấn tượng hay ho nào đó thì mọi người sẽ nhớ đến ngay thôi.

Giống như Bill Watson đây thôi, mọi người luôn nghĩ rằng anh ta thật đặc biệt dù cho Bill đã bỏ học từ hồi cấp ba.

Thỉnh thoảng tôi và mẹ vẫn gặp anh ấy ở cửa hàng thực phẩm.

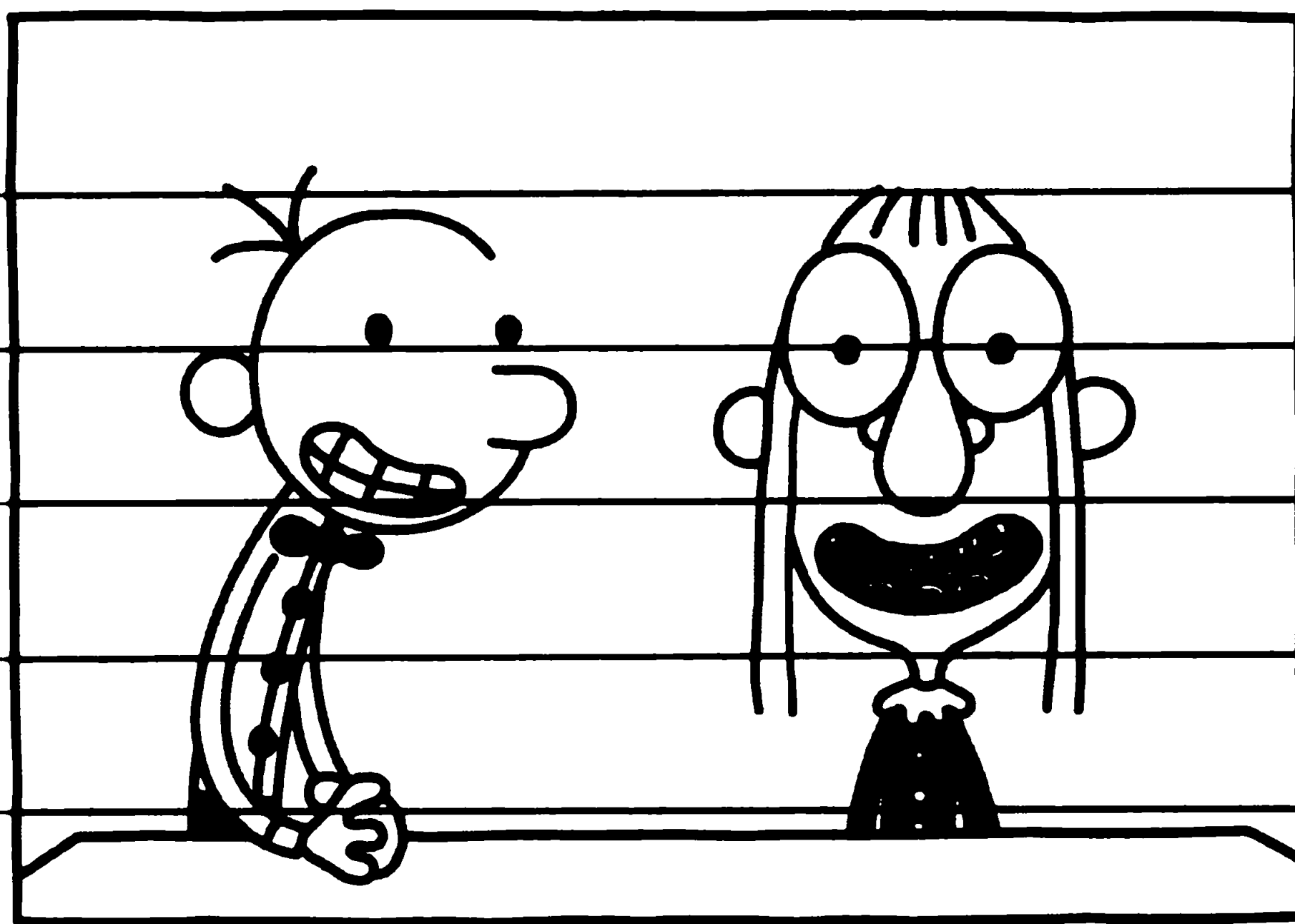

Tôi nghĩ mình đã gây khá nhiều rắc rối trong năm học này nên đừng có mơ lọt vào danh sách đề cử. Tuy nhiên, tôi sẽ lấy lại phong độ của mình nếu lọt vào danh sách "Được yêu thích nhất."

Tôi vắt óc suy nghĩ sẽ phải phấn đấu cho danh hiệu nào. Chắc chắn là tôi không thể với tới danh hiệu "Nổi tiếng nhất" và "Khỏe mạnh nhất" rồi.

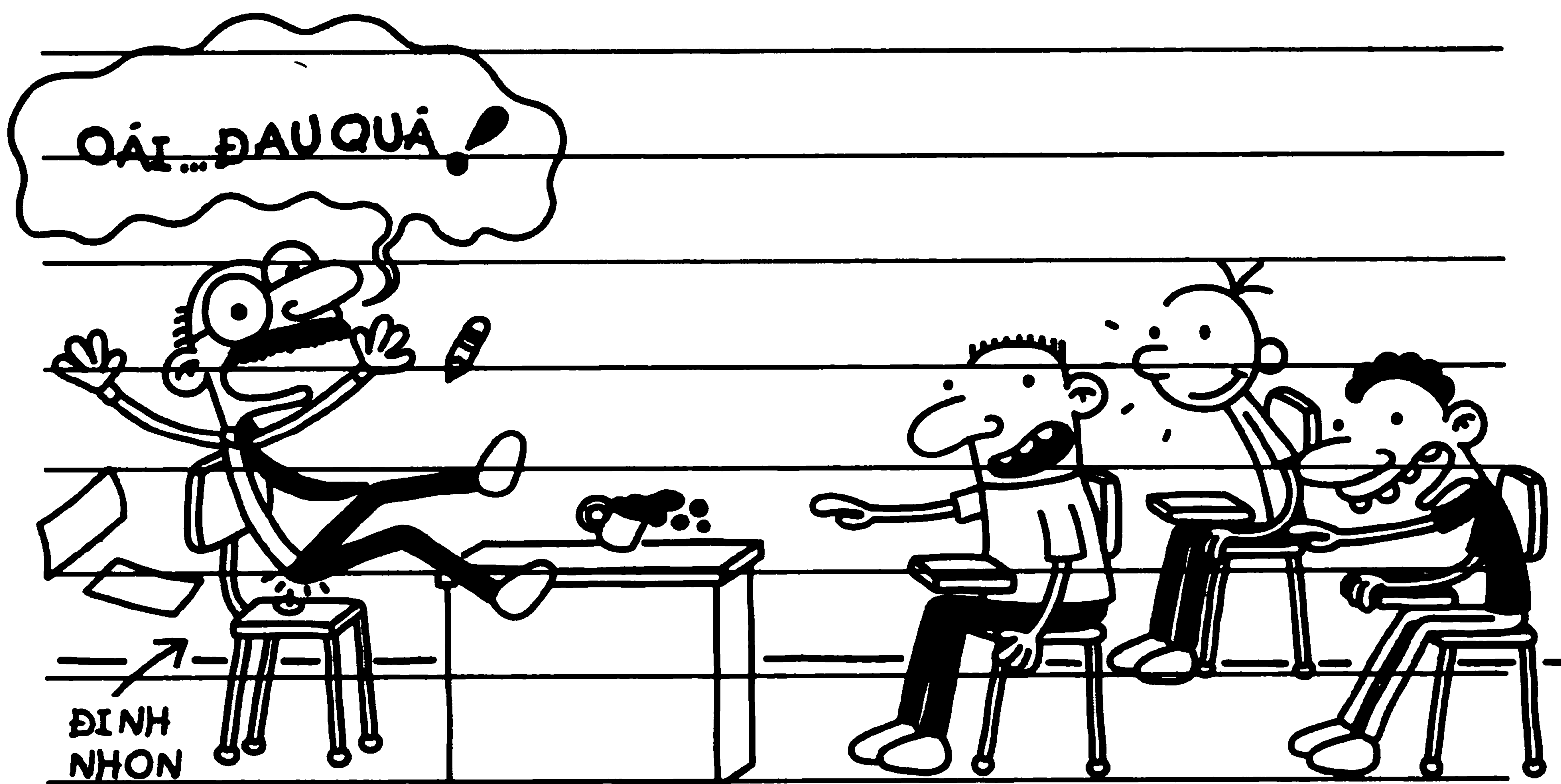
Hay là từ giờ tôi sẽ mặc thật bảnh để cuối năm nhận giải "Ăn mặc đẹp nhất" nhỉ?

Nếu thế thì ảnh của tôi sẽ đặt cạnh Jenna Stewart, con nhỏ lúc nào cũng mặc như thôn nữ vậy, thật là quê mùa.

Thứ tư

Đêm qua, trong lúc nằm nghỉ ngơi trên giường, một suy nghĩ vụt qua đầu tôi. Tại sao tôi lại không nghĩ ra chuyện tuyệt vời này sớm hơn nhỉ: tôi sẽ tranh giải "Người có khiếu hài hước nhất." Có một chút khó khăn là bọn con gái trong lớp chưa bao giờ xếp tôi vào danh sách những đứa vui tính của lớp. Nhưng nếu tôi bất ngờ chơi khăm ai đó một võ thì danh hiệu "Người hài hước nhất" chắc chắn sẽ thuộc về tôi.

THÁNG NĂM

Thứ năm

Đúng lúc tôi đang nghĩ đến chuyện đặt đinh lên ghế của thầy Worth dạy môn lịch sử, thì kế hoạch hay ho ấy phải thay đổi: thầy bị nhức răng nên ngày mai sẽ nghỉ dạy để đi nha sĩ. Chúng tôi sẽ có tiết Tự quản thay cho môn Lịch sử của thầy. Thật là tuyệt vì Tự quản là tiết học mà tất cả chúng tôi đều thích: tự do làm điều mình muốn mà không sợ bị phạt.

Thứ sáu

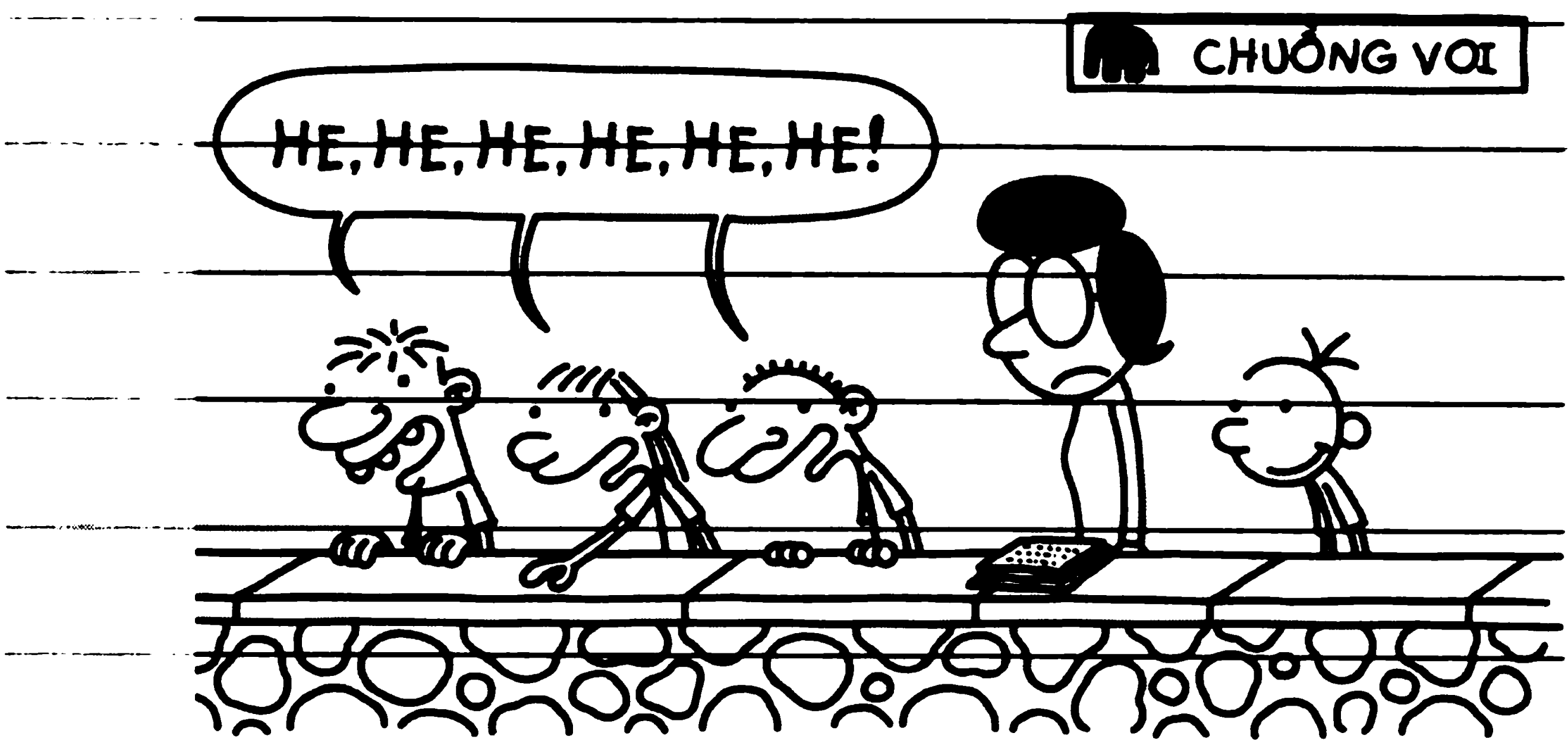
Tôi hào hứng bước vào lớp, sẵn sàng thực hiện kế hoạch rải đinh đã ấp ủ lâu nay. Nhưng vừa bước đến cửa, tôi đã suýt ngất: mẹ chính là giáo viên dạy thay.

Tại sao lại là mẹ trong khi ở trường có bao nhiêu giáo viên? Thật oái oăm. Trước đây, khi tôi học lớp 3, mẹ từng được mời đi kèm lớp tôi đến sở thú.

Tôi vẫn nhớ, mẹ đã chuẩn bị rất nhiều tài liệu về động vật nhưng chẳng đứa nào thèm nghe thuyết minh, kể cả cậu con trai cưng của mẹ vì còn mãi xem lũ voi tắm. Từ đó mẹ không bao giờ muốn tham gia một hoạt động nào của trường có liên quan đến tôi nữa, có lẽ hôm nay mẹ đã đổi ý.

Mẹ ơi là mẹ, mẹ đã làm hỏng toàn bộ kế hoạch của con rồi mẹ có biết không? Như thế thì cũng có nghĩa là tôi mất luôn danh hiệu "Người có khiếu hài hước nhất" rồi còn gì.

Cũng may là không có giải "Người bị mẹ kèm chặt nhất", nếu không chẳng cần đến cuối năm học, tôi sẽ được trao nó ngay sau buổi học hôm nay.

Thứ tư

Hôm nay là ngày phát hành số báo tiếp theo. Kể từ vụ "Creighton ngốc" bị sửa chữa, tôi cũng chẳng buồn quan tâm ai là người thế chân mình nữa.

Nhưng giờ ăn trưa thấy bọn nó đọc báo rồi cười rũ rượi nên tôi tò mò lấy một tờ để xem. Khi mở đến trang truyện cười, tôi đã không dám tin vào mắt mình nữa.

Chính là truyện "Zoo-Wee Mama" của Rowley mà tức nhất là thầy Ira không "biên tập", chỉnh sửa của nó dù chỉ là một từ.

ZOO - WEE MAMA

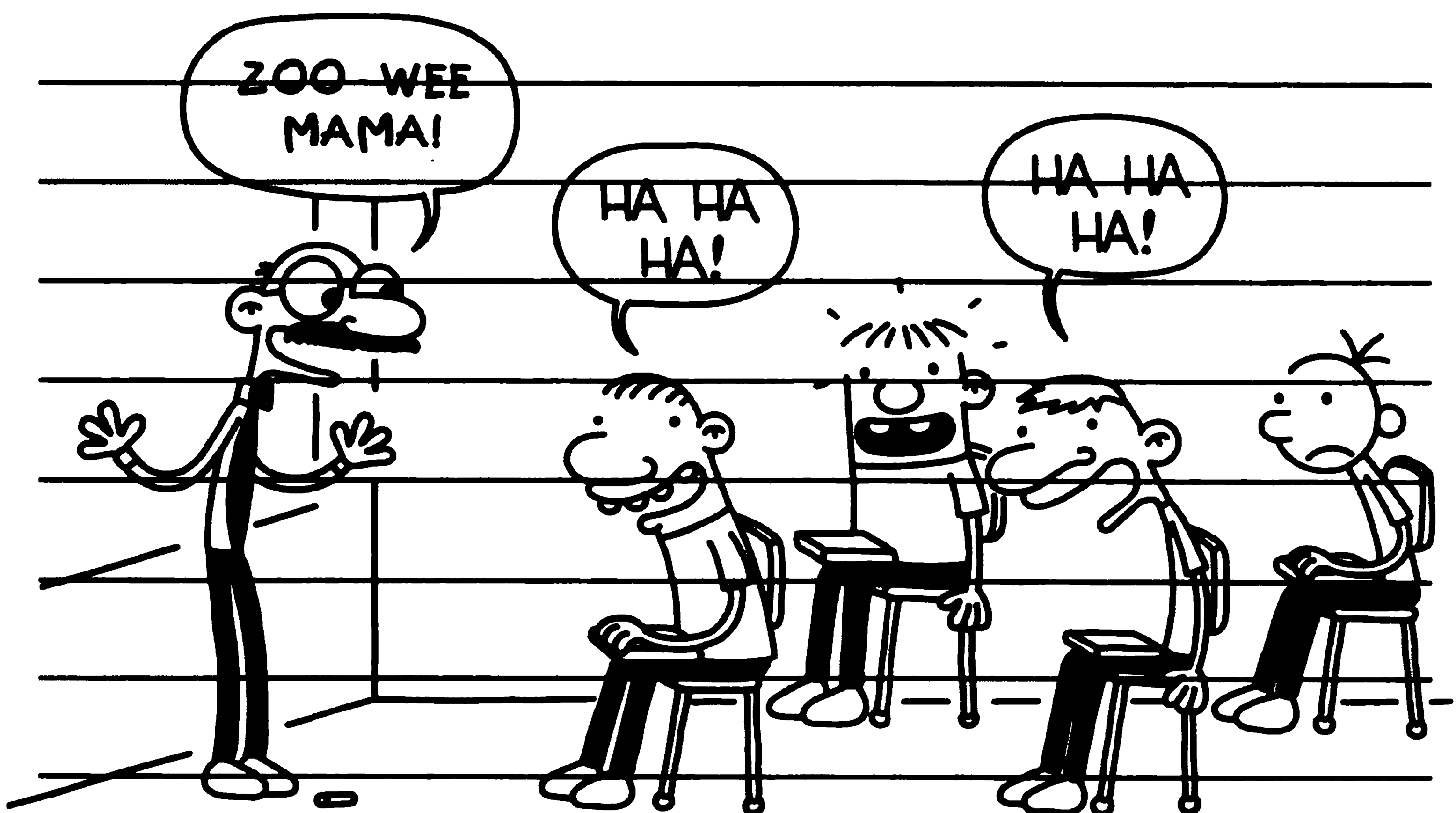
by Rowley Jefferson

Vậy là, bây giờ Rowley đã có được thành công và nổi tiếng mà tôi hằng khao khát.

Các thầy cô tỏ ra yêu mến và thiên vị Rowley rõ rệt. Suýt nữa thì tôi ngất xỉu khi thầy Lịch sử làm rơi phấn và kêu lên...

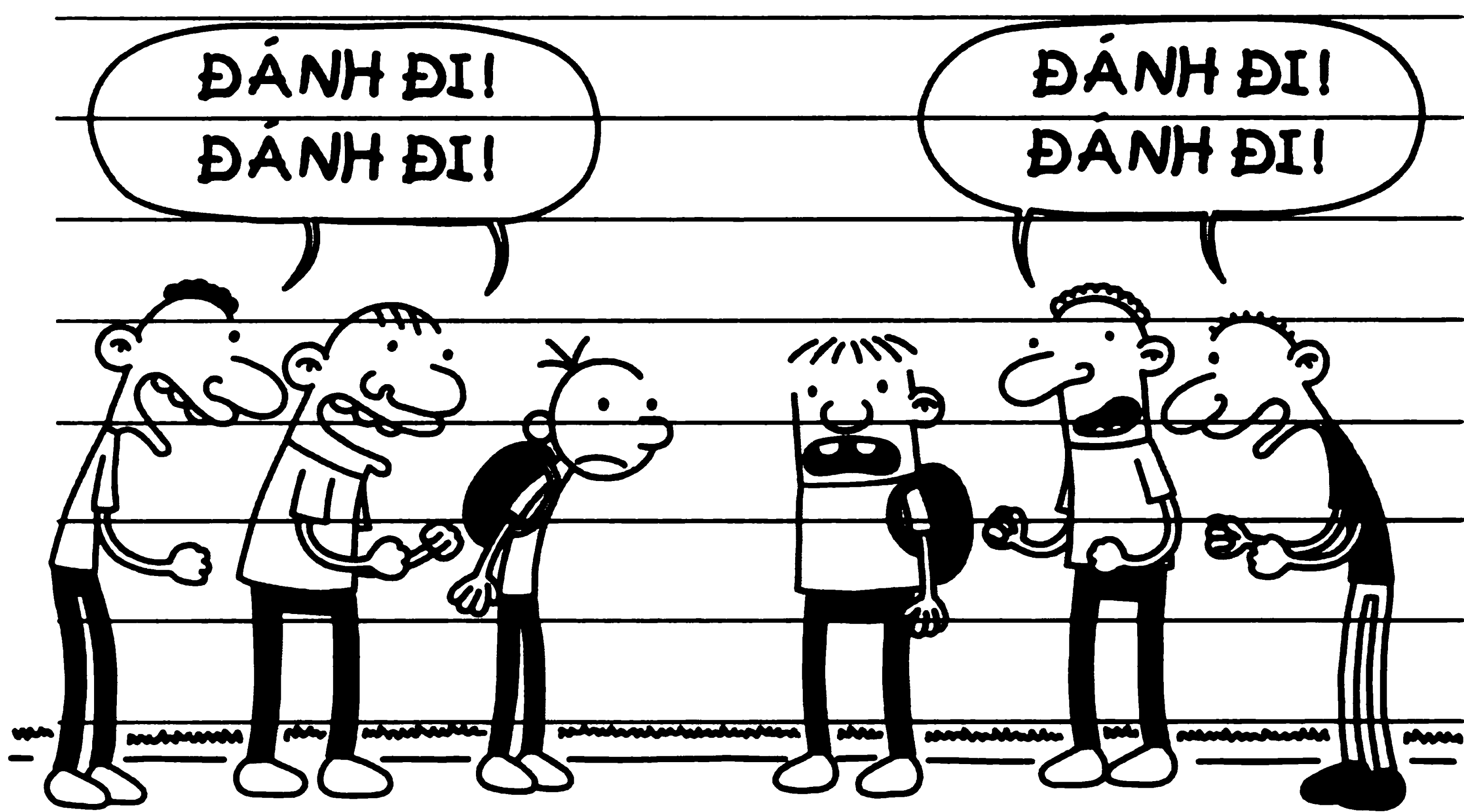

Thứ hai

Chính cái chuyện "Zoo-Wee Mama" ấy khiến tôi bùng
tỉnh và nhận ra rằng Rowley thật xấu bụng. Nó đã sung
sướng hưởng thụ thành quả mà cả hai đứa đã bỏ ra để
sáng tác câu chuyện đó. Ít nhất nó cũng đề tên tôi là
đồng tác giả chứ.

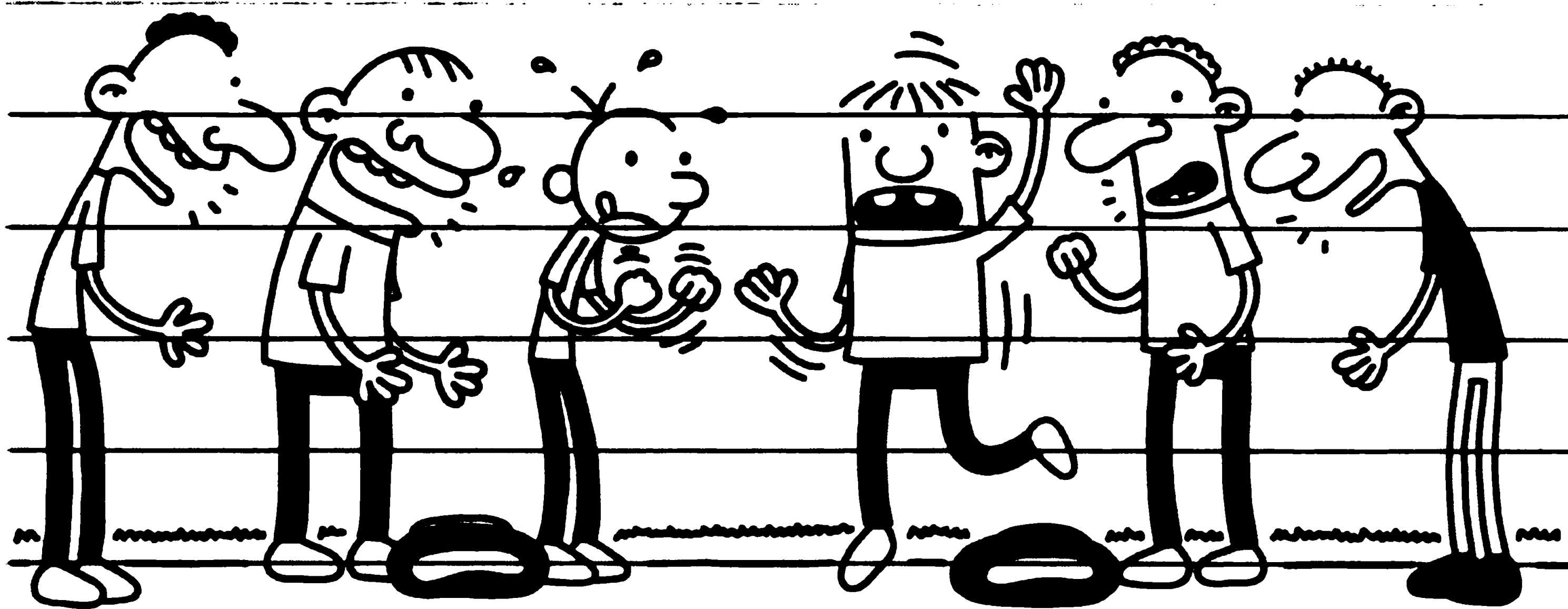
Sau giờ học, tôi đã tìm Rowley để hỏi cho ra lẽ. Nhưng
Rowley đã trắng trợn nói rằng "Zoo-Wee Mama" là ý
tưởng của nó nên tôi không được "dây máu ăn phần".

Có lẽ chúng tôi đã "tranh luận" hơi to nên chỉ lúc sau
một lũ tò mò đã bu quanh hai đứa.

Bọn dở hơi trường tôi không hiểu sao rất thích xem đánh nhau. Tôi và Rowley đều muốn đường ai nấy đi nhưng bọn nhiều chuyện ấy đã không ngừng khích bác chúng tôi đến khi hai đứa phải đồng ý ra sân bóng tỉ thí.

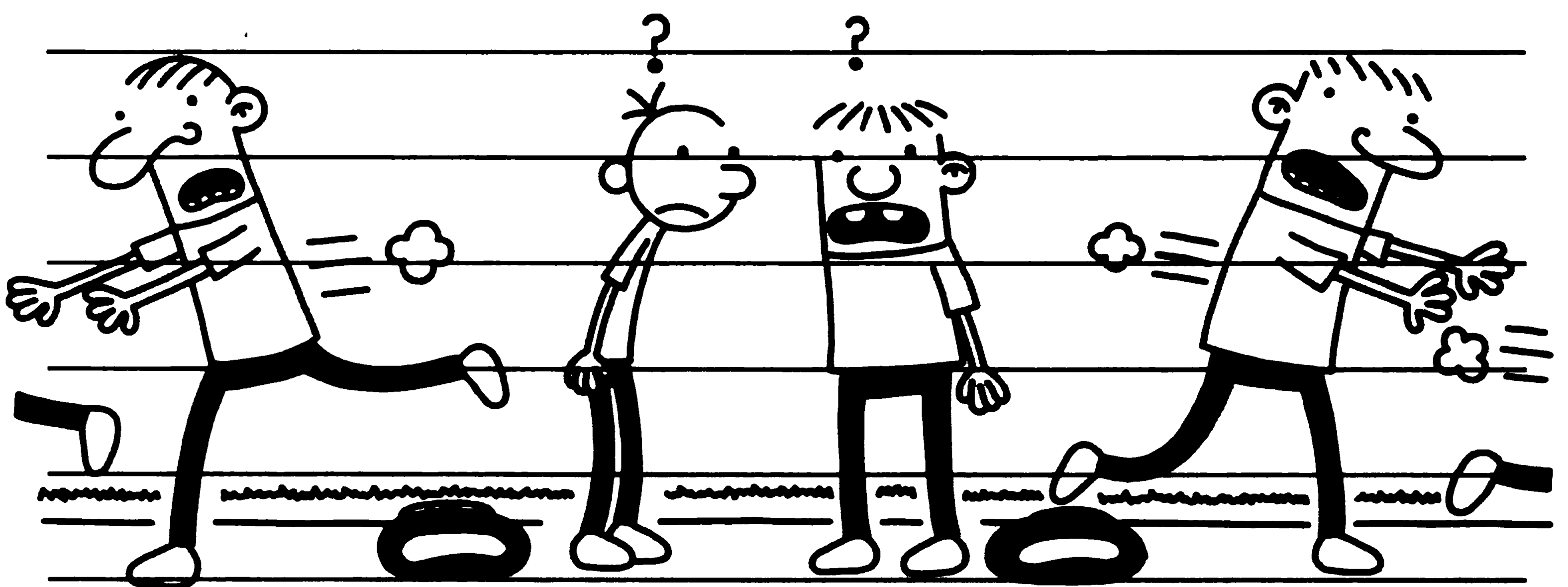
Tôi chưa bao giờ đánh nhau nên thật sự không biết phải tung cú đấm hay đá như thế nào cho đẹp mắt. Rowley chắc cũng vậy nên nó cứ nhẩy tung tung như bị kiến cắn vậy.

Nếu cố hết sức chắc tôi cũng đánh được thằng Rowley thôi. Nhưng tôi hơi băn khoăn một chút vì Rowley đã từng học một khoá Karate. Không biết người ta đã dạy Rowley những chiêu gì, chỉ hy vọng nó đừng quật tôi ngã đau quá thôi.

Trước khi tôi và Rowley kịp ra đòn thì có một tiếng động rất to ở bãi đỗ xe của trường. Một chiếc xe tải đổ xích lại và một đám choai choai nhảy xổ ra.

Tôi thấy nhẹ cả người vì bọn khán giả quá khích đang dồn hết chú ý vào mấy gã thanh niên đấy. Nhưng loáng một cái mấy tên hèn nhất ấy đã rủ nhau chạy mất.

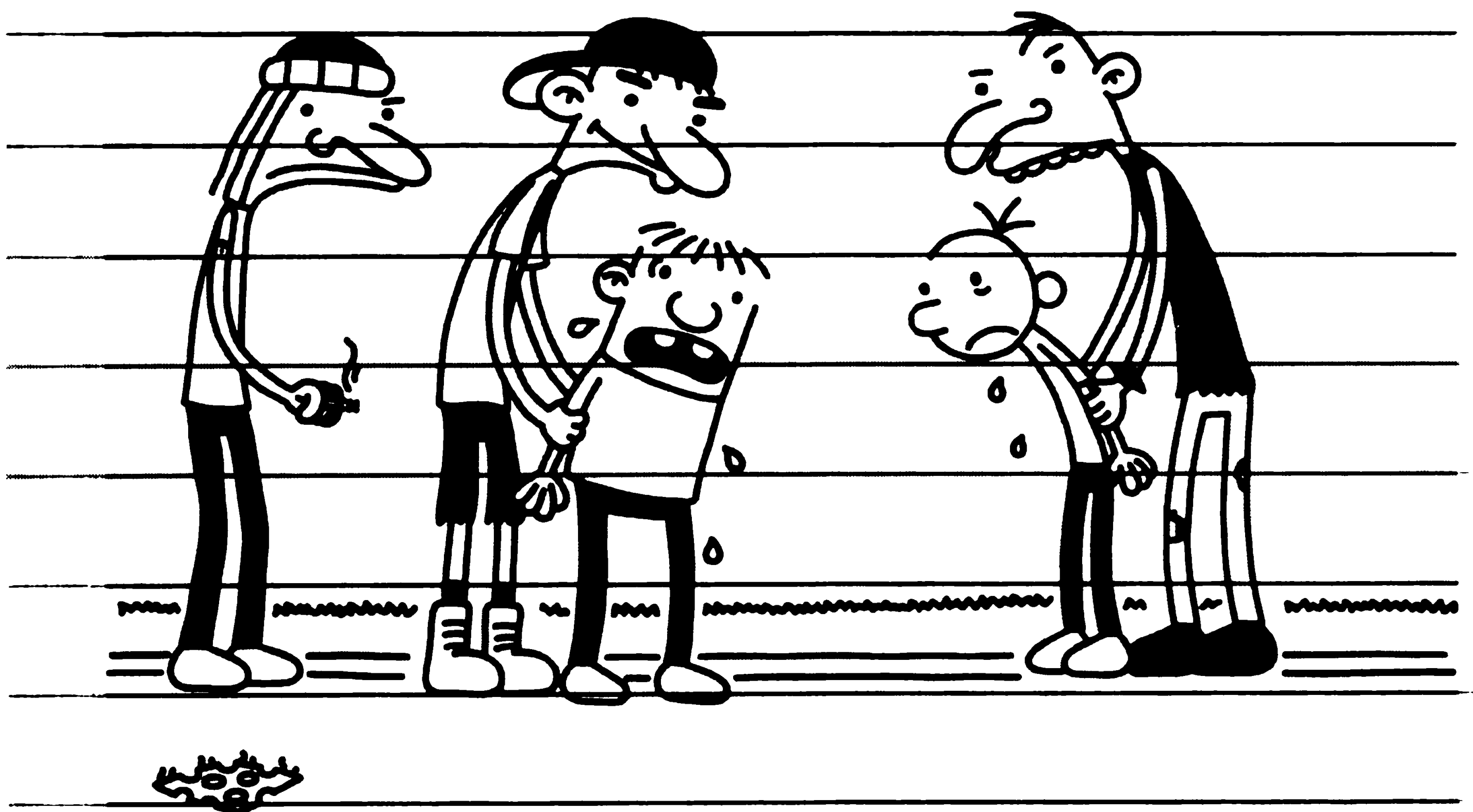
Sau đó tôi nhận ra rằng bọn thanh niên này nhìn sao mà quen thế.

Thật không thể tin được bọn chúng chính là mấy thằng choai choai đã đuổi tôi và Rowley chạy té khỏi đêm Halloween đây mà.

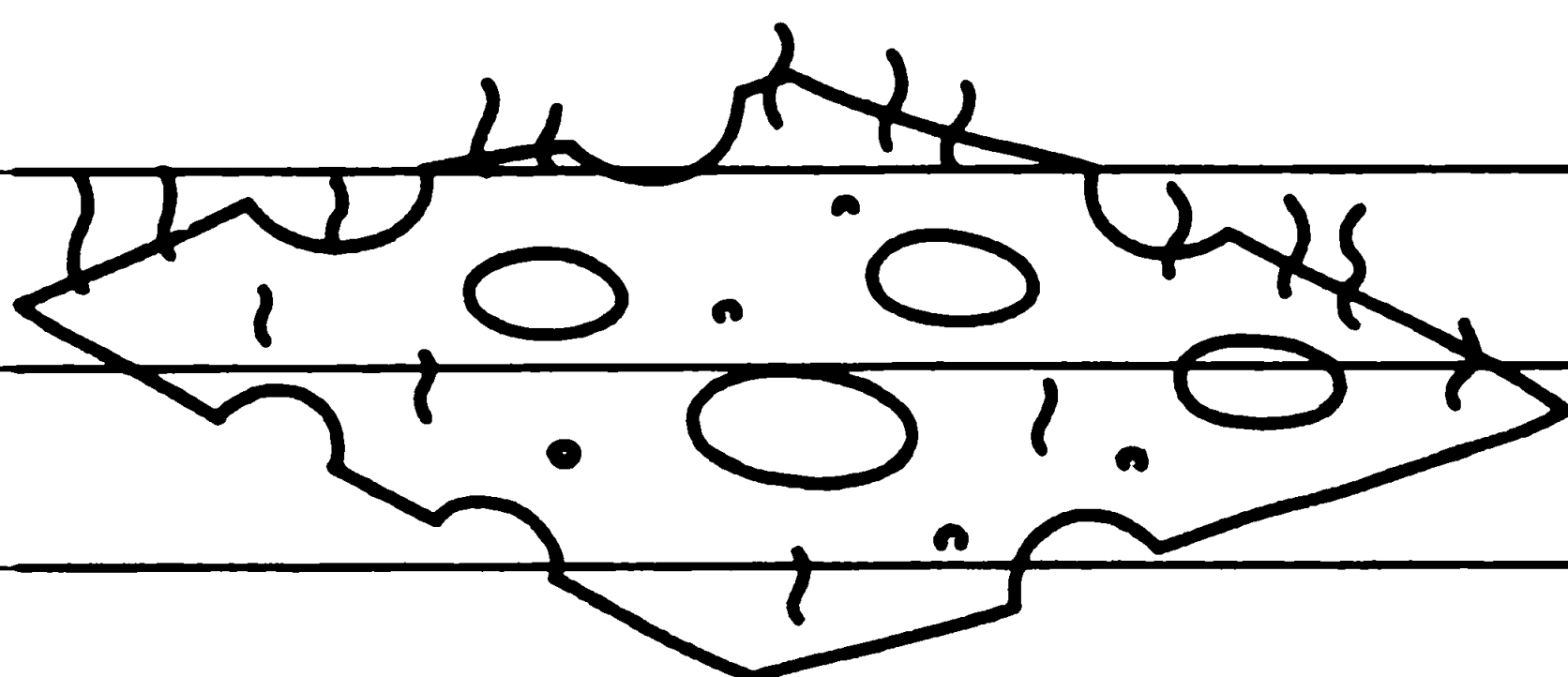
Tôi cũng không ngờ được rằng bọn chúng vẫn rình rập

để bắt bằng được hai thằng chúng tôi. Tôi và Rowley chưa kịp đánh bài chuẩn thì đã bị giật hai cánh tay ra phía sau, đau muốn chết.

Bọn chúng cãi nhau om sòm xem "xử lý" bọn tôi như thế nào vì cái tội đã chọc tức các đại ca.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, tôi lại vô tình nhìn chằm chằm vào chỗ miếng pho mát bốc mùi trên sân bóng.

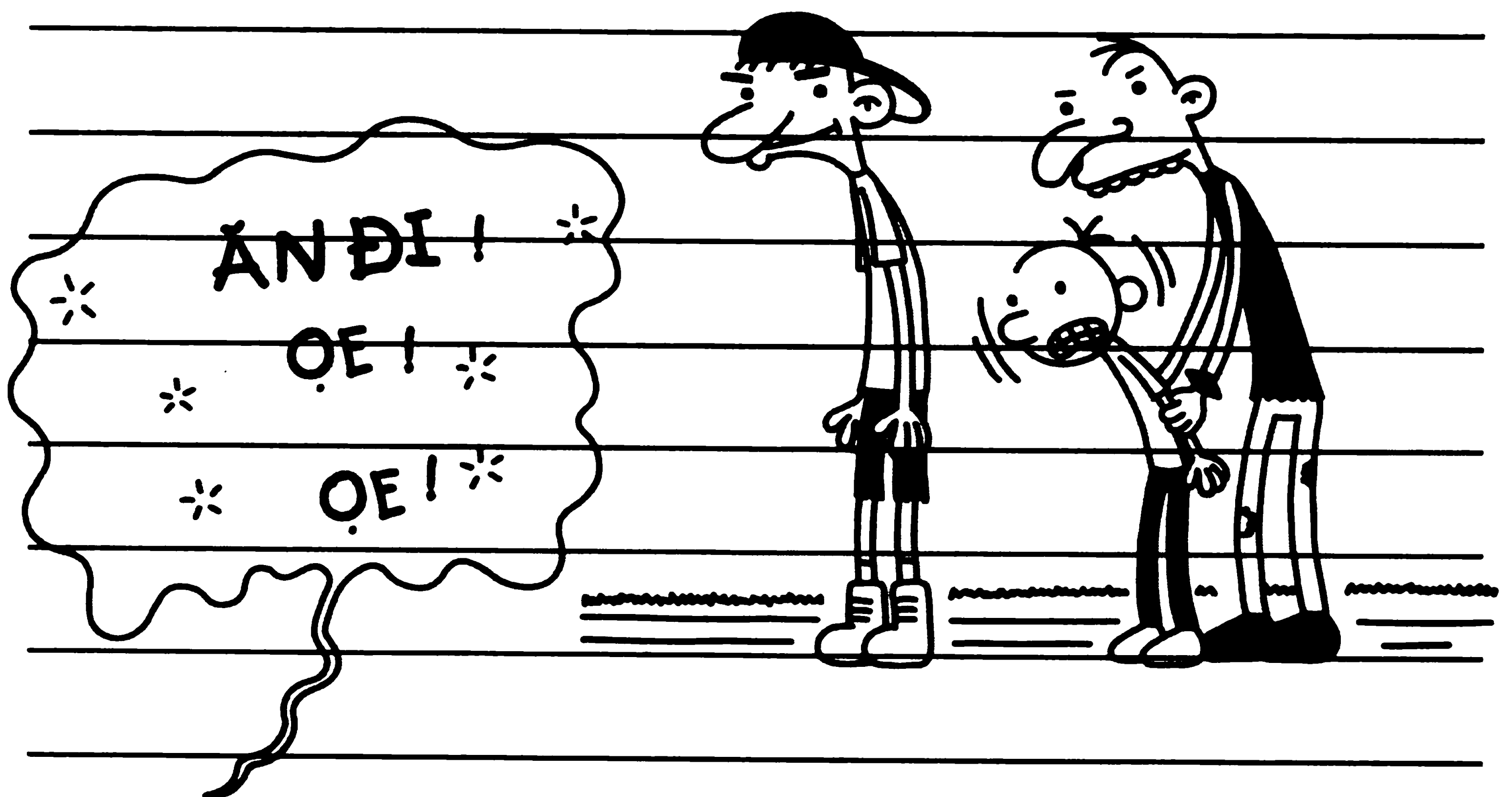

Chắc ánh mắt của tôi quá lộ liễu nên chỉ một giây sau bọn gàn dở ấy cũng bắt đầu nhìn miếng pho mát thôi một cách hiềm độc và nghĩ ra một ý tưởng khủng khiếp.

Rowley là đứa bị lôi ra "xử lý" trước. Thằng trông ngầu nhất bọn túm chặt Rowley và kéo nó đến chỗ miếng pho mát.

Bây giờ, tôi không muốn tường thuật chi tiết những gì xảy ra sau đó. Nhờ đâu sau này Rowley tranh cử Tổng thống mà chuyện khủng khiếp này lộ ra thì sự nghiệp chính trị của nó chắc đi tong.

Đại khái là, bọn chúng đã bắt Rowley... miếng pho mát.

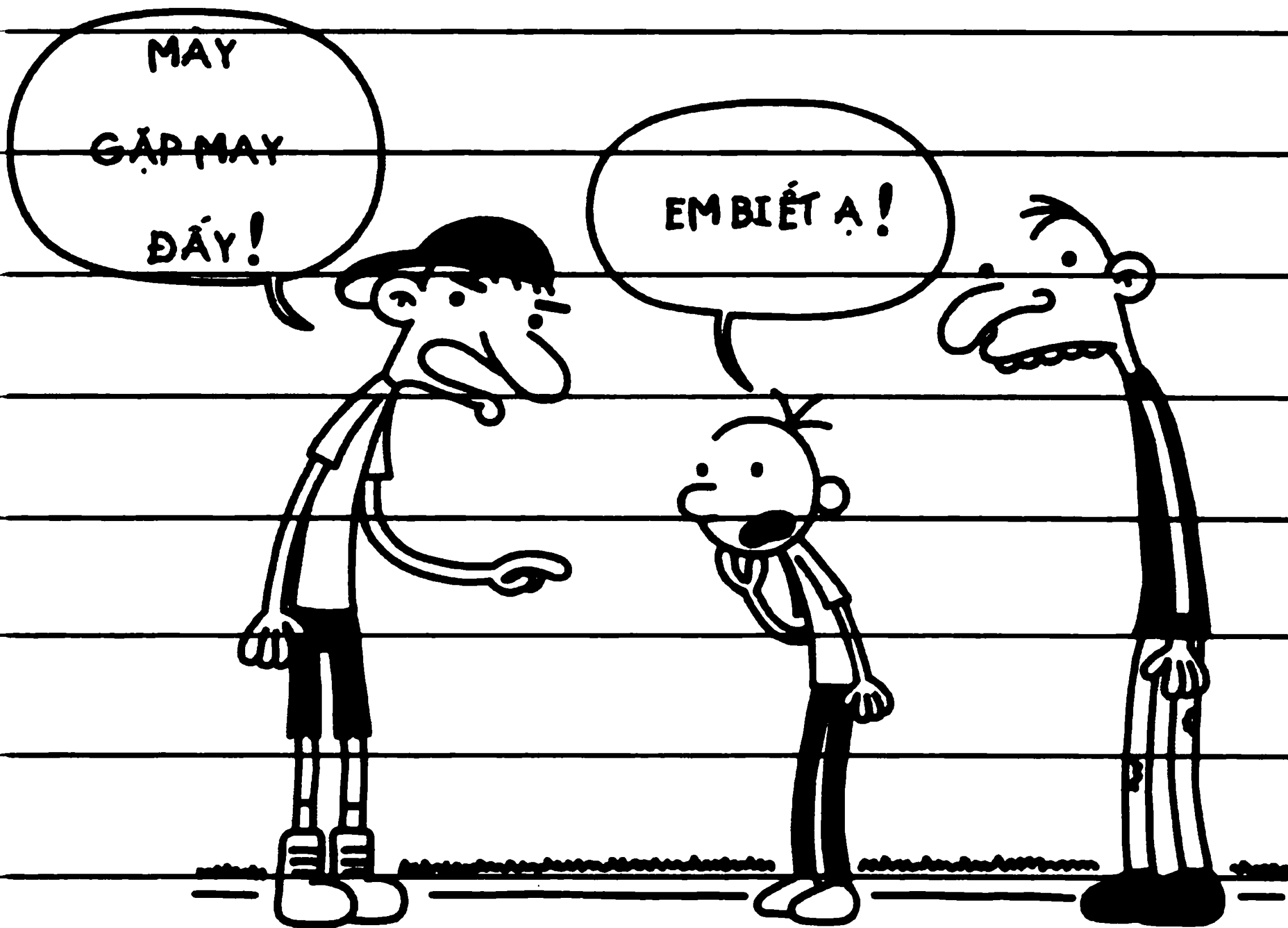

Tôi đoán mình sẽ phải làm cái chuyện kinh tởm giống Rowley và bắt đầu run lên cầm cập. Tôi cố gắng vùng vẫy thoát thân nhưng vô vọng.

Bất chợt tôi tuôn ra một tràng dài.

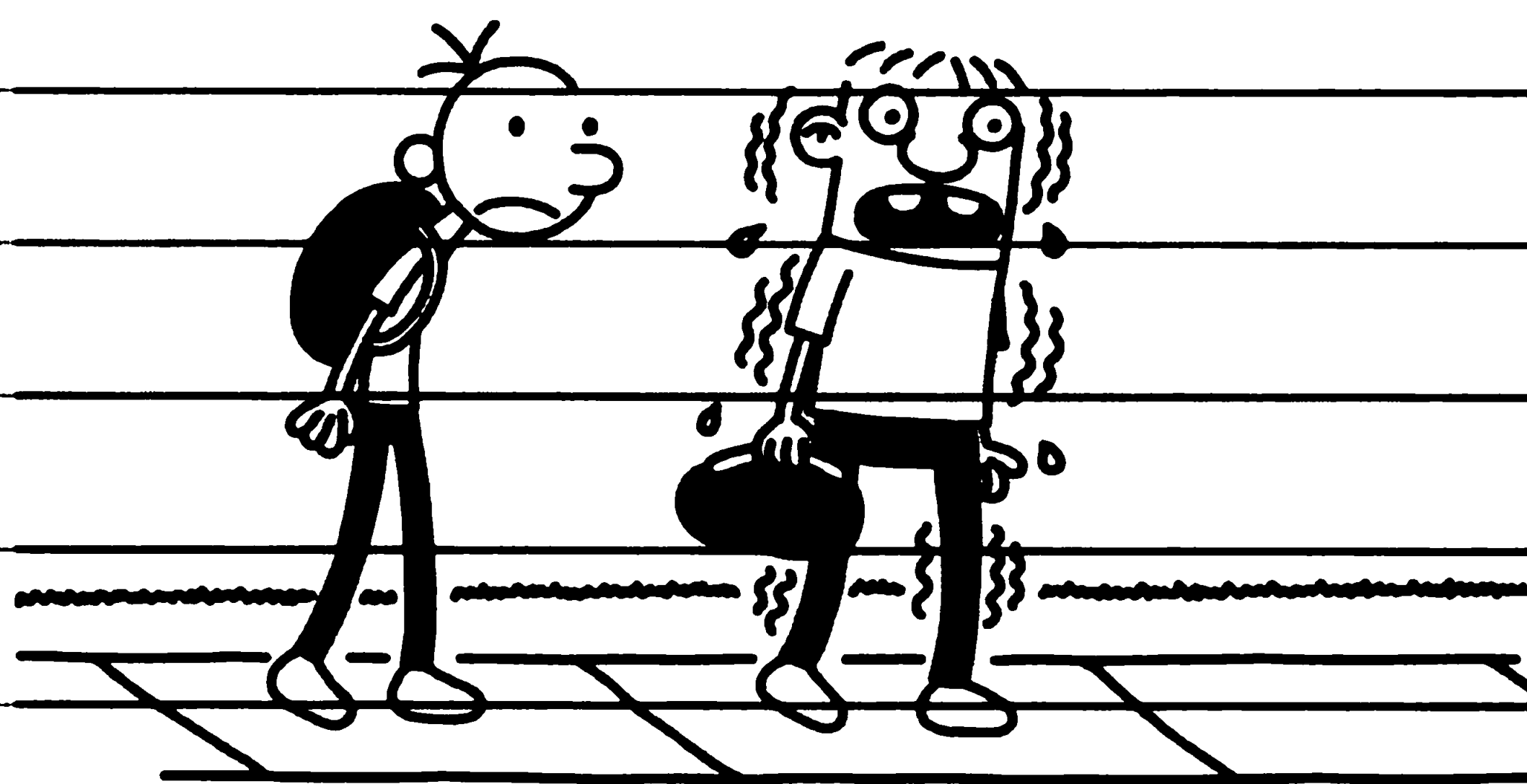
Thật không thể tin được là cái câu bia trắng trơn ấy đã giúp tôi thoát hiểm một cách dễ dàng.

Có vẻ như bọn choai choai gần đó ấy đã thấy thỏa mãn, bởi sau khi bắt Rowley nuốt miếng pho mát xong bọn chúng quay lại chiếc xe tải và phóng ra vun vút đường.

Sau đó tôi và Rowley cùng nhau về nhà nhưng không đứa nào mở miệng nói một lời.

Tôi định hỏi tại sao lúc này Rowley không tung mấy đòn karate đã học ra nhưng thấy bộ dạng đáng thương của nó nên thôi.

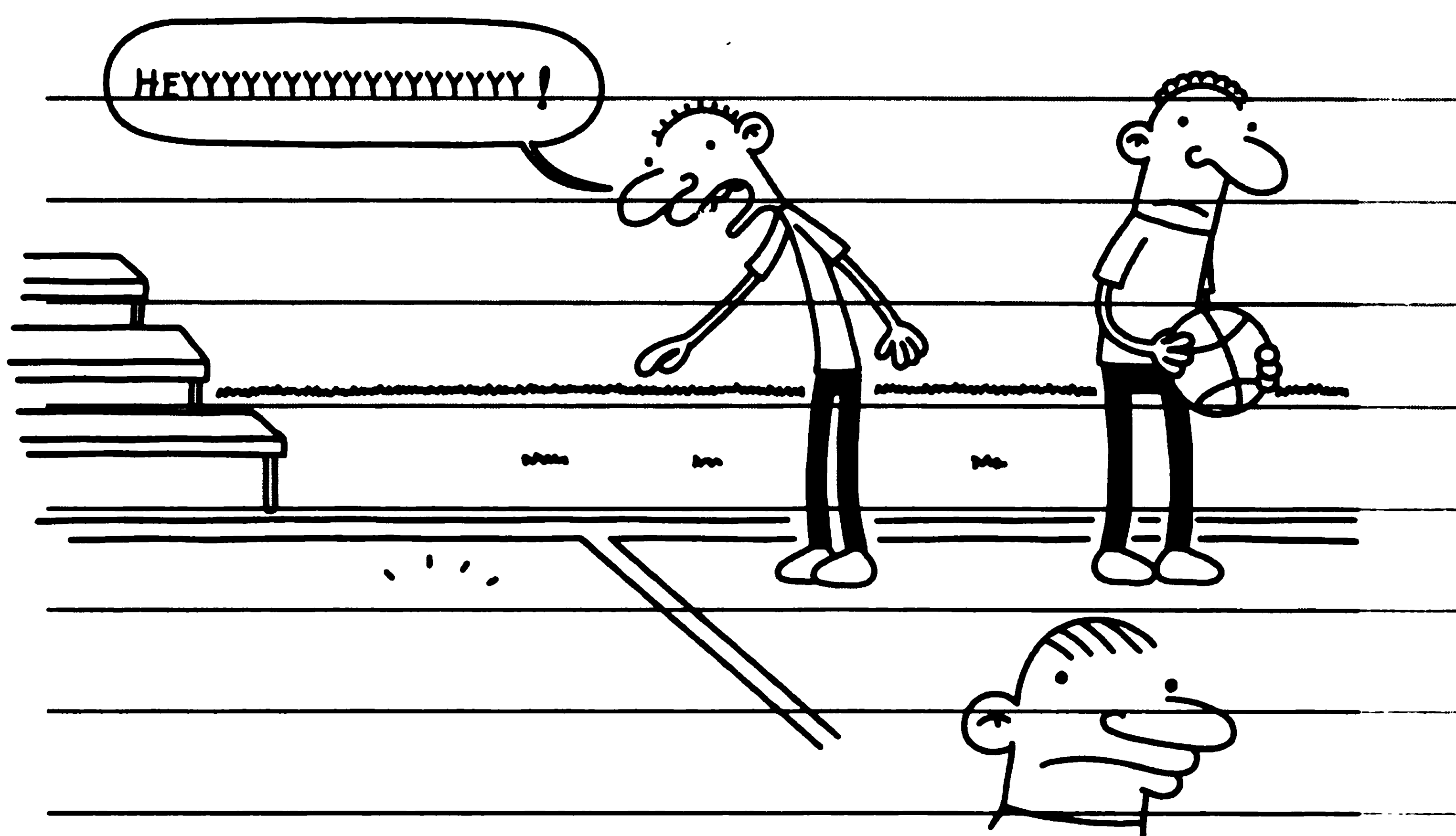

Thứ ba

Hôm nay ở trường, sau bữa trưa bọn tôi chạy ra sân chơi.

Ngay lập tức chúng nó đã phát hiện ra miếng pho mát

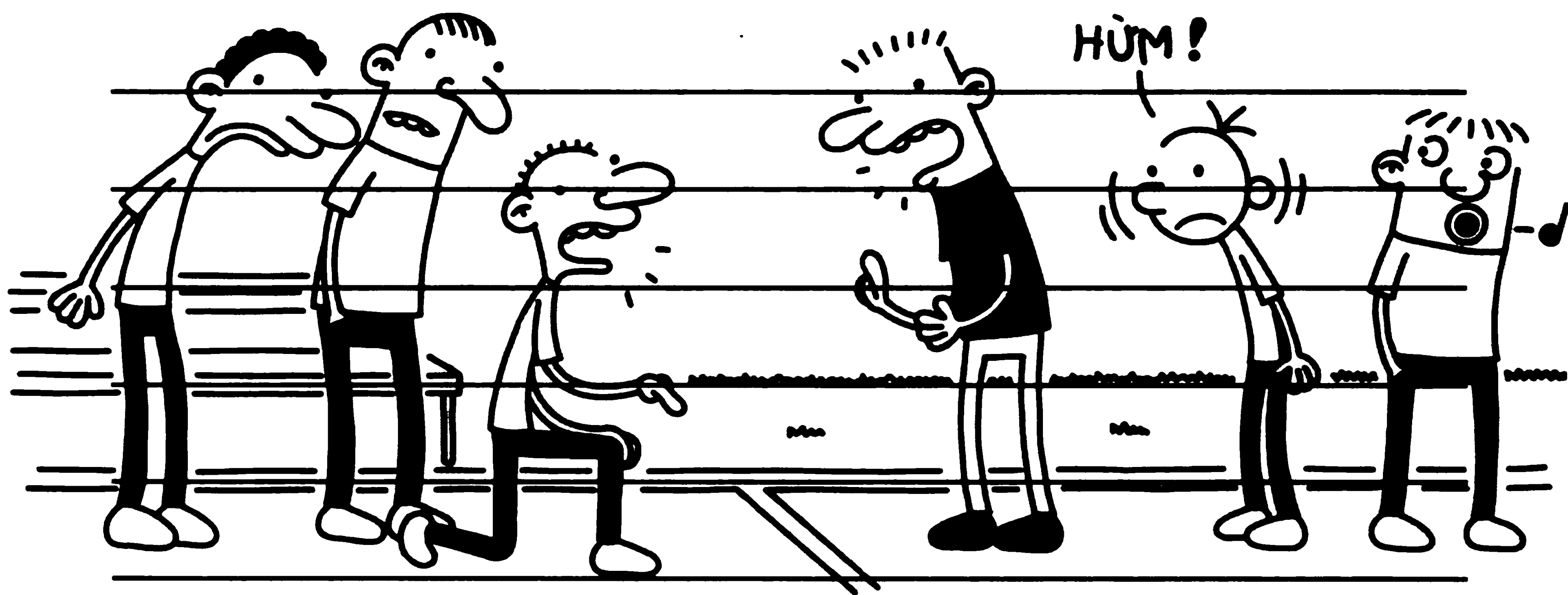
thối không còn nằm ở vị trí quen thuộc nữa. Bọn nó chia nhau đi tìm miếng pho mát vì không tin rằng có ai dám dùng cảm đem miếng pho mát đi.

Rồi chúng nó còn thêm dặt thêm bao nhiêu giả thuyết kỳ quái xung quanh sự mất tích bí ẩn của miếng pho mát. Thậm chí có đứa còn cho rằng miếng pho mát đã mọc chân và bò đi chơi.

Tôi đã phải vận hết nội công thâm hậu để mồm không mấp máy. Thú thật nếu Rowley không đứng bên cạnh, tôi không dám chắc mình có thể giữ im lặng được hay không.

Mấy đứa dở hơi hôm qua khích tôi và Rowley đánh nhau cũng đúng ở đây nên tôi tin là chẳng bao lâu nữa chúng sẽ phát hiện ra sự thật.

Rowley bắt đầu mất bình tĩnh và chốc chốc lại run bắn lên nhưng tôi hoàn toàn hiểu nó.

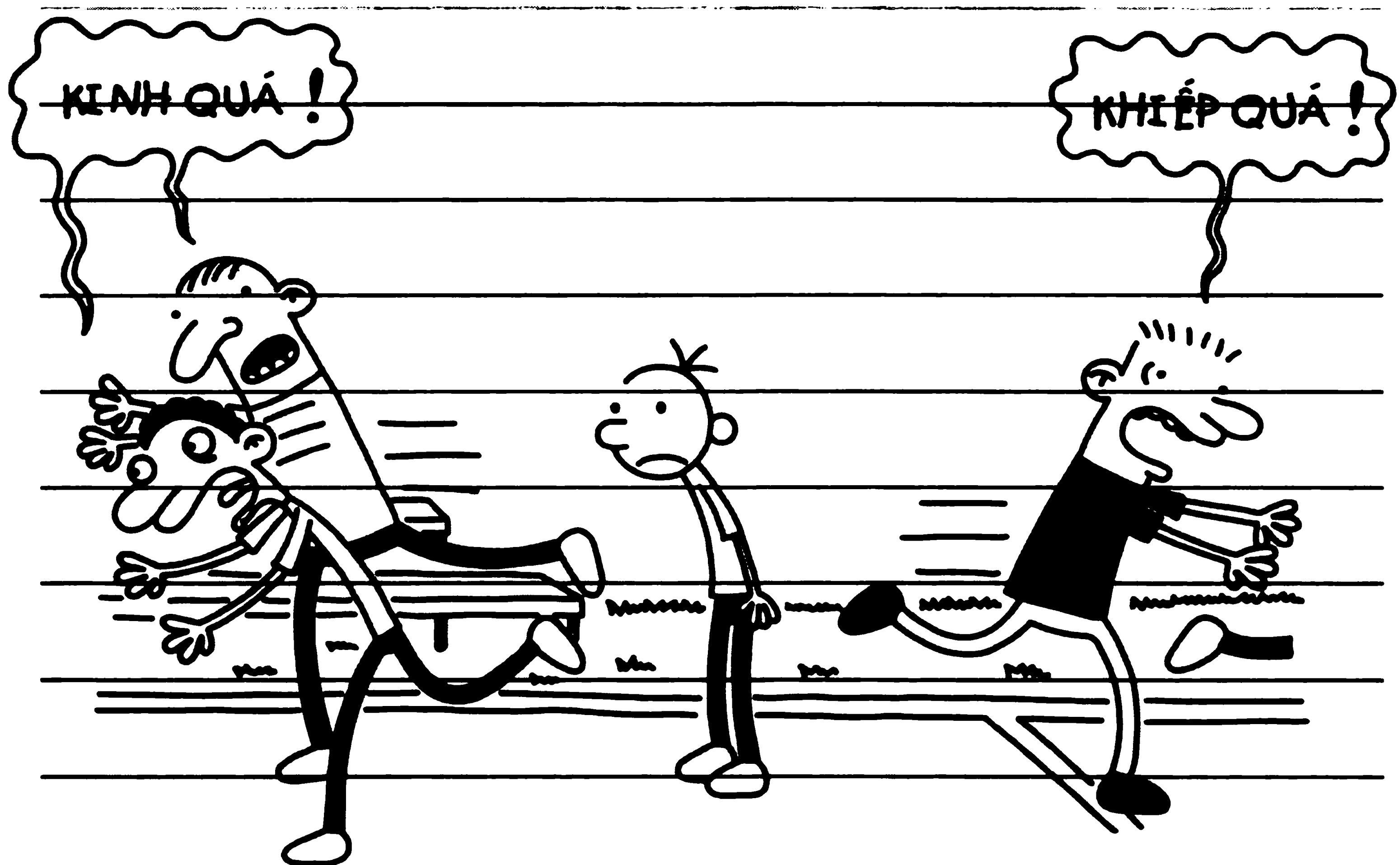
Nếu chuyện Rowley ... miếng pho mát ấy mà lộ ra thì đời nó coi như xong. Chắc Rowley sẽ phải chuyển sang một bang khác, thậm chí là một nước khác ấy chứ.

Thấy thằng bạn thân lâm nguy nên tôi không thể khoanh tay đứng nhìn. Tôi nói mình phát ốm vì mùi pho mát thối nên đã ném nó đi, chỉ đơn giản thế thôi.

Cả lũ trở mắt nhìn tôi và im bật. Chắc chúng quá cảm động trước hành động "xả thân" tổng khừ miếng pho mát thối đi.

Nhưng tôi đã nhầm và bắt đầu cảm thấy ân hận vì đã phát ngôn bừa bãi.

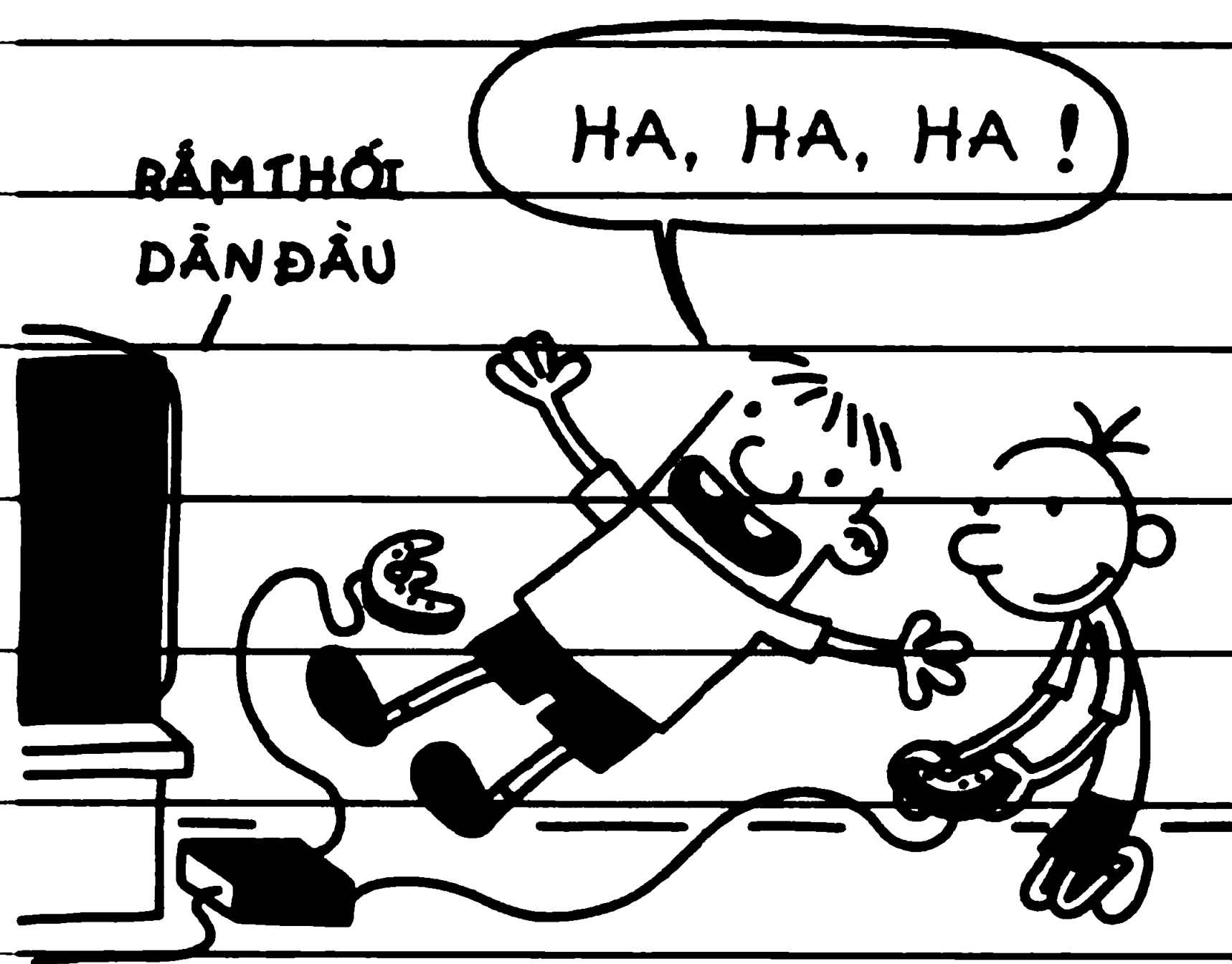
Giả tôi bốc phét giỏi hơn và thận trọng hơn. Một khi tôi ném miếng pho mát thối đi có nghĩa là tôi đã chạm vào nó rồi còn gì. Vậy là từ giây phút này tôi sẽ là "Pho mát thối" mới của trường.

THÁNG SÁU

Thứ sáu

Nếu Rowley cảm động vì sự tử tế của tôi thì nên nói ra. Nhưng nó chẳng nói được một câu cho ra hồn nữa. Điều hay ho nhất sau sự cố ấy là tôi và Rowley bắt đầu đi học về cùng nhau và tôi đoán đó là dấu hiệu của hòa bình.

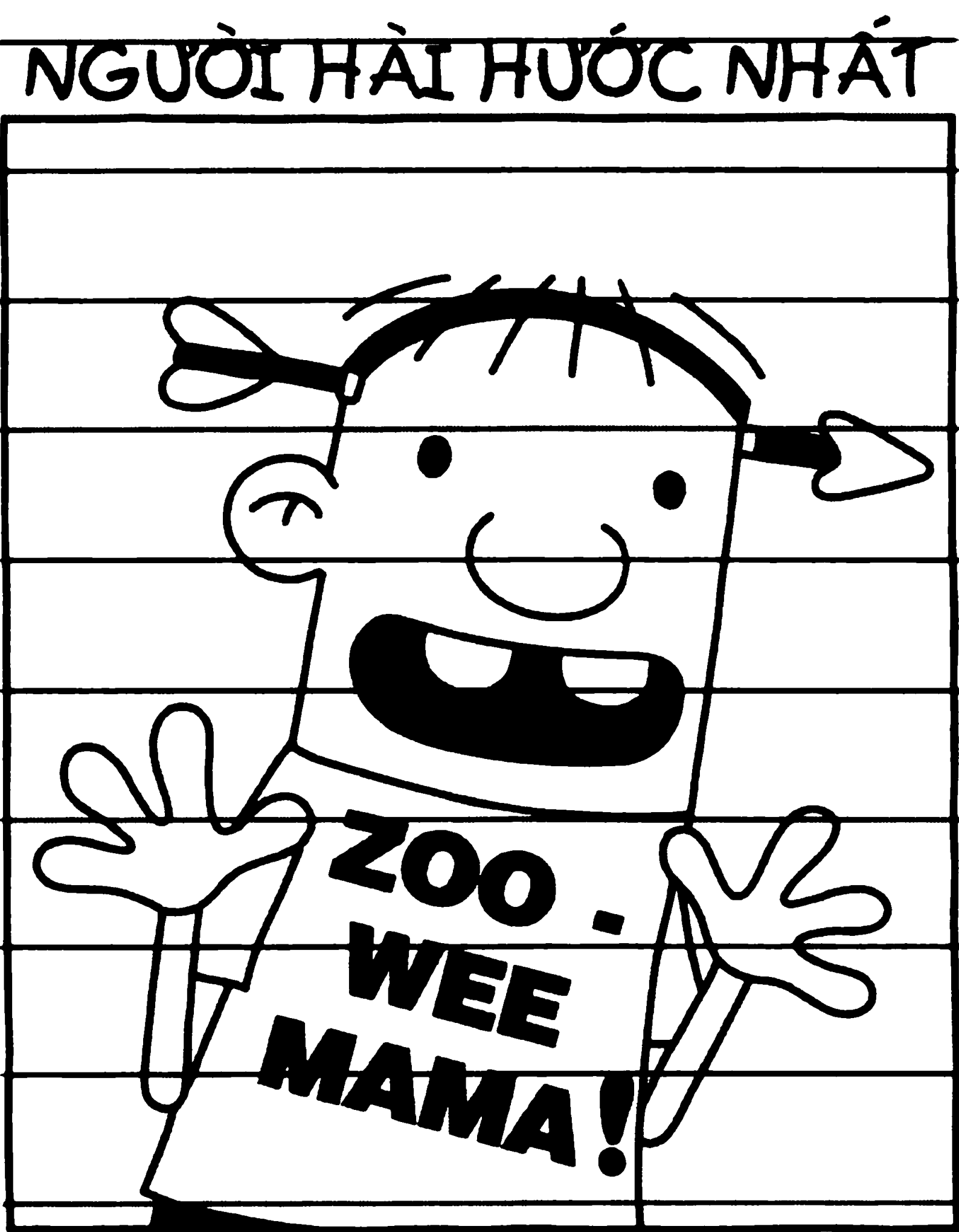

Thực ra, nhận biệt danh "Pho mát thối" cũng không đến nỗi tệ cho lắm.

Đầu tiên, tôi không phải học khiêu vũ vì chẳng có đứa nào dám nắm tay tôi. Hay nhất là tôi được ngồi ăn trưa ở một cái bàn rộng thênh thang, không bị đứa dở hơi nào làm phiền.

Hôm nay là buổi học cuối cùng nên nhà trường phát kỷ

yếu cho học sinh. Tôi vội giờ đến trang có kết quả bình chọn và bức ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là:

Rowley Jefferson

Tôi chỉ muốn nhấn nhủ là nếu đứa nào muốn có quyền kỷ yếu miễn phí thì có thể đến lấy quyền của tôi đang nằm gọn lỏn trong sọt rác của căng tin.

Tất cả mọi nỗ lực của tôi đều tan thành mây khói chỉ vì Rowley. Nó đã giành được danh hiệu mà tôi luôn khát khao. Nhưng suy cho cùng thì Rowley rất xứng đáng với danh hiệu này, nhất là sau vụ nó phải _ _ _ miếng pho mát thôi.

NHẬT KÝ

chủ bé nhứt nhứt

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in và thương mại Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội. Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/11-16/VH ngày 29/01/2021

Quyết định xuất bản số: 147/QĐ-VH ngày 01/02/2021

Mã ISBN: 978-604-323-036-9

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

yeukindlevietnam.com